2010 Hugo, Nebula, Locus En İyi Roman Ödüllleri

KURMA KIZ

Paolo Bacigalupi

versus

KURMA KIZ

Paolo Bacigalupi

Çeviri: Algan Sezgintüredi

versus

Kurma Kız
Paolo Bacigalupi
Özgün Künye
The Windup Girl

Çeviri: Algan Sezgintüredi
Yayına Hazırlayan: Mehmet Kartal
Grafik Tasarım: Cemile Öz
1. Baskı, Ocak 2012
Versus Kitap: 131 / Edebiyat:23
VERSUS KİTAP
Sertifika No: 22806
Albay Faik Sözdener Sk. Benson İş Merkezi No:21/2
Kadıköy / İstanbul 34710
Tel: 0 216 418 27 02 (pbx) Faks: 0 216 414 34 42
www.aylakkitap.com
aylakkitap@versuskitap.com

bir

“Yok! Mangosten[1] istemiyorum.” Anderson Lake uzandı, parmağıyla gösterdi: “Şuradakinden istiyorum. *Kav pollamayi ni kap*. Kırmızı kabuklu ve yeşil tüylüsünden.”

Köylü kadın tembul cevizinden[2] kararmış dişlerini göstererek gülümsedi ve ardındaki meyve piramidini işaret etti. “*Un ni çay may ka?*”

“Hah. Ondan işte. *Kap*.” Anderson başıyla evetledi ve zoraki gülümsedi. “Neydi bunların adı?”

“*Ngaw*.” Kadın, sözcüğü onun yabancı kulağının isteyeceği bir özenle telaffuz ederek bir numunelik uzattı.

Anderson meyveyi aldı, kaşları çatıldı. “Taze mi?”

“*Ka*.” Kadın başıyla evetledi.

Anderson meyveyi elinde çevirerek incelemeye koyuldu. Meyveden çok deniz anemonunu ya da dikenli balon balığını andırıyordu. Kabuğunun rengi habbe pası kırmızısıydı ama kokladığında çürüme kokusu almadı. Meyve, görünüşüne karşın gayet taze gibiydi.

Köylü kadın bir daha, “*Ngaw*,” dedi, ardından, aklından geçeni okurmuşçasına ekledi: “Taze. Habbe pası yok.”

Anderson dalgın bir ifadeyle kafa salladı. *Soi*[3] çarşısı, Bangkok’un sabah alışverişçileriyle kaynıyordu. Daracık sokak leş kokulu curyan[4] yığınlarıyla, leğenlerde çırpınıp her yana su sıçratan yılanbalıkları ve kızıl yüzgeçli *plaalarla* doluydu. Çarşıyı tropik güneşin yakıcılığından koruyan palmiye polimerinden muşambalar, her yana deniz ticareti firmalarının elle yapılmış amblemlerinin ve Majesteleri Çocuk Kraliçe suretlerinin gölgelerini düşürüyordu. Adamın teki, elinde mezbaha yolunda çırpınıp gıdaklayan kırmızı ibikli tavuklarla koşturuyor, parlak renkli *fa sinleri*[5] içinde kadınlar, gülümseyen satıcılarla korsan U-Tex pirinci ve yeni-nesil domates fiyatlarında indirim için pazarlık yapıyordu.

Hiçbiri erişmiyordu Anderson’a.

Kadın, müşteriyi kaçırma telaşıyla bir kez daha, “*Ngaw*,” dedi.

Meyvenin upuzun tüyleri, kökenimi bil bakalım dercesine gıdıklıyordu avucunu. Tıpkı yandaki tezgâhları doldurup taşan domates, patlıcan ve kırmızıbiberler gibi, Tayland gen-kırma tekniğinin bir diğer başarısıydı

elindeki. Graham[6] İncili tarikatının kehanetleri ete kemiğe bürünüyordu adeta. Sanki Aziz Francis[7] mezarında dönüyor, beraberinde tarih boyunca kaybedilmiş tüm kalorilerin ödülüyle yeryüzüne çıkmaya hazırlanıyordu.

“Ve o, borazanlar eşliğinde dönecek ve cennet geri gelecek…”

Anderson tuhaf meyveyi elinde evirip çevirdi. Sibiskoz kokusu almıyordu. Kabukta habbe pası yoktu. Gen-kırma kurtçuklarının izleri de görünmüyordu. Anderson’ın zihin coğrafyasına Dünya’nın tüm meyveleri ve sebzeleri ve çiçekleri ve ağaçları doluşuyor ama elindekini tanımlamasına yardım edecek tek bir işarete dahi rastlayamıyordu.

Ngaw.

Muamma.

El işaretleriyle tadına bakmak istediğini belirtti, köylü kadın meyveyi geri aldı. Kapkara başparmağı tüylü kabuğu kolayca yarıverdi; ortaya solgun bir et çıktı. Meyvenin saydam ve damarlı içi, Des Moines’daki araştırma kulüplerinde verilen martinilere konan soğan turşularını hatırlatıyordu.

Kadın meyveyi uzattı. Anderson ihtiyatla kokladı. Çiçeksi bir şurup kokusu aldı. *Ngaw*. Var olmaması gerekirdi. Dün yoktu. Dün, Bangkok tezgâhlarında bu meyveden bir tanecik dahi yoktu; oysa bugün, yırtık pırtık muşambasının gölgesinde yere oturmuş köylü kadının iki yanında birer piramit yükseliyordu.

Kadının boynundan sallanan, kalori şirketlerinin tarımsal salgınlarına karşı koruyucu altın *Fra Süb* muskası Anderson’a göz kırpıyordu.

Keşke bu meyveyi doğal ortamında, dalından sarkarken ya da bir çalının yaprakları arasındayken inceleyebilseydi. Daha fazla malumatla cins ve aileyi tahmin edebilir, Tayland Krallığı’nın kazıp çıkarmaya çabaladığı genetik geçmişten bir fısıltı yakalayabilirdi ama elinde hiçbir ipucu yoktu. Kayağan ve saydam *ngaw* topağını ağzına attı.

Doğurganlık ve şeker yüklü bir tat yumruğu patladı ağzında. Yapışkan çiçek bombası diline yayıldı. Mısırlar arasında yalınayak bir çiftçi çocuğuyken Iowa’daki HiGro tarlalarından birinde, Ortabatı Kompakt firmasının toprakbilimcilerinden birinin verdiği ilk akide şekerine kaydı zihni. Koca bir yaşamı mahrum geçirdikten sonra ağzında patlayan tat —gerçek tat— bombasının sarsıntısını yaşıyordu.

Güneş yağıyordu adeta. Alışverişçiler koşuşturup pazarlık yapıyordu. Hiçbiri erişmiyordu Anderson’a. *Ngaw*’u ağzında evirip çeviriyor; gözleri kapalı, geçmişi, bu meyvenin bir zamanlar yeşermiş olması gereken

zamanların, sibiskozun ve Japon gen-kırma kurtçuklarının ve habbe pasının ve skabis küfünün coğrafyaları yerle bir edişinden önceki zamanların tadını alıyordu.

Bayıltıcı tropik güneş altında, etrafı kesime giden tavukların çığlıkları ve su bizonlarının homurtularıyla çevrili Anderson cennetteydi sanki. Grahamcı olsaydı kesin dizlerinin üzerine çöker ve Cennet Bahçesi tadının geri dönüşüne coşkuyla şükrederdi.

Kara çekirdeği avucuna tükürdü. Tarihteki botanikçilerin ve kâşiflerin, yeni türlerin peşinde yeryüzü cengellerini delip geçmiş adam ve kadınların gezi notlarını okumuştu. O kitaplardaki keşiflerin, elindeki şu meyveyle karşılaştırılması mümkün değildi.

Hepsi keşif peşinde koşmuştu o insanların. Anderson'sa bir diriliş bulmuştu.

Köylü kadın malını satacağından emin, gülümsüyordu. "*Ao gi kilo ka?*" Ne kadar vereyim?

"Güvenli mi bunlar?"

Kadın arkasındaki kaldırım taşlarına yaydığı Çevre Bakanlığı sertifikalarını işaret ederek teftiş tarihlerini gösterdi. "Taze ürün," dedi. "Üst kalite."

Anderson parıldayan mühürlere baktı. Kadının, sekizinci nesil habbe pasına bağışıklığın yanında 111.mt7 ve mt8 sibiskozlarına direnci belgeleyecek tam teftiş süreciyle uğraşmak yerine, mühürler için muhtemelen Beyaz Gömleklere rüşvet verdiğini düşündü. İçindeki alaycı ses, ne fark edecek, diyordu. İnce işli mühürler, mühür olmaktan çok, bu tehlikeli dünyada insana güven vermeye yarayan birer tılsım işi görürlerdi. Sibiskoz salgını tekrar başlasa bu mühürler hiçbir işe yaramayacaklardı. Çünkü gelen yeni bir sibiskoz çeşidi olacak, önceki türler için yapılmış eski testlerin hepsi geçerliklerini yitirecek ve sonrasında insanlar *Fra Süb* muskalarına ve Kral XII. Rama resimlerine dua edecek ve ürünleri kaç Çevre Bakanlığı mührü süslerse süslesin, hepsi birden kan tükürten öksürüklere boğulacaklardı.

Anderson *ngaw* çekirdeğini cebine attı. "Bir kilo alayım. Hayır... İki. *Song*."

Pazarlık zahmetine girmeden uzattı keten heybesini. Kadın ne fiyat talep ederse etsin az gelecekti. Mucizelere paha biçilemezdi. Kalori vebasına dirençli veya nitrojeni daha verimli kullanan bir gen, kârları patlatırdı. Aslında çarşıya dönüp etrafına şöyle bir baksa gerçeğin her yanda

kendini gösterdiğini görecekti. Ara sokak, U-Tex pirincinin korsan gen-kopya çeşitlerinden kızıl tavuğa kadar ne varsa satın alan Taylandlılarla doluydu. Ama bunların hepsi AgriGen, PurCal ve TotalBesin Holdinglerinin bir önceki gen-kırma çalışmalarına dayanan eski yenilikler, Ortabatı Kompakt'ın araştırma laboratuarlarının izbelerinde üretilmiş, eski bilimin meyveleriydi.

Ngaw farklıydı. Ortabatı'dan gelmiyordu *ngaw*. Tayland Krallığı başkalarının kafalarının çalışmadığı yerlerde çalıştırıyordu kafasını. Hindistan, Burma ve Vietnam gibileri kalori tekellerinin kapısında aç biilaç dilenerek domino taşları misali art arda devrilirken Tayland gelişiyor, serpiliyordu.[8]

Ne aldığına bakmak için birkaç kişi durakladı ya, ödenen fiyat Anderson'a az gelse bile herhalde kendilerine fazla geldiğinden, oyalanmadan geçip gittiler.

Kadın *ngaw* dolu heybeyi uzattığında Anderson zevkten kahkaha atmak üzereydi ama kendisini tuttu. Bu tüylü meyvelerden bir tekinin bile var olmaması gerekirdi. Heybesinin ağzına kadar canlı trilobitle[9] dolması gibi bir şeydi bu. Eğer *ngaw*ın kökenine dair tahmini doğruysa, bu meyve, bir *Tyrannosaurus Rex*'in Sukumvit Yolu'nda[10] görülmesi kadar şok edici bir 'yok oluştan geri dönüşü' temsil ediyor demekti. Öte yandan, nesillerdir kimsenin görmediği patlıcangiller ailesinin çarşının her yanına tepeleme yığılı üyeleri patatesler, domatesler ve kırmızıbiberler için de aynı durum söz konusuydu. Bu batan kentte her şey mümkün görünüyordu. Meyve ve sebzeler mezarlarından çıkıyor, caddelerde soyu tükenmiş çiçekler açıyordu ve tüm bunların ardında Çevre Bakanlığı'nın kayıp nesillerin genetik malzemeleriyle yaptığı sihir yatıyordu.

Meyve dolu heybesini sırtına vurdu, kalabalığın arasından geçerek *soi* çarşısının ardındaki caddeye çıktı. Sel baskınına uğramışçasına sabah işe gidenlerle dolu IX. Rama Yolu'nun trafiği selamladı Anderson'ı. Bisikletler, bisikletli çekçekler, mavili-karalı su bizonları ve kocaman, sarsak megodontlar…

Anderson'ın gelişiyle Lao Gu döküntü bir iş hanının gölgesinden çıktı, sigarasının yanan ucunu iki parmağı arasında özenle söndürdü. Yine patlıcangiller.[11] Her yerdeydiler. Dünya'nın başka hiçbir yerinde bulunmuyorlardı ama burası patlıcangiller kaynıyordu. Lao Gu söndürdüğü sigarasını sökük gömlek cebine tıkarak Anderson'ın önünden bisikletli çekçeklerine koştu.

İhtiyar Çinli yırtık pırtık bezlere bürünmüş bir korkuluktan öte değildi ya, gene de şanslıydı. Halkının çoğu ölüyken Lao Gu hâlâ yaşıyordu. Diğer Malezyalı sığınmacılar mezbahalık tavuklar misali, cehennem sıcağı Yayılım gökdelenlerine tıkıştırılmışken kendisi çalışabiliyordu. İncecik kasları ve Singha sigaralarına yetecek parası vardı. Diğer sarı kart sığınmacılarının gözünde kral kadar şanslıydı.

Bisiklete oturdu ve Anderson'ın arkadaki yolcu yerine yerleşmesini sabırla bekledi. "Ofise," dedi Anderson. "*Bai Kap*." Ardından Çinceye geçti. "*Zu ba*."

İhtiyar pedallara yüklendi ve trafiğe daldılar. Girişlerine sinirlenen diğer bisikletçilerden sibiskoz alarmını andıran zil sesleri yükseldi. Lao Gu aldırmadı, kalabalığa iyice daldı.

Anderson'ın eli bir tane daha almak üzere heybeye uzandı. Son anda durdurdu kendisini. Obur çocuklar gibi tıkıştırılmayacak denli değerliydi *ngaw*. Taylandlılar geçmişi eşelemenin yeni bir yolunu bulmuşlardı ve Anderson'ın tek isteği, elindeki kanıtlarla doyasıya ziyafet çekmekti. Parmaklarını heybenin üstünde tıpırdattı; kendisini kontrol etmeye çabalıyordu.

Dikkati dağılsın diye ceplerini aradı, paketinden bir tane sigara çıkardı. Ateşe bakarak tütünü içine çekti; Tayland Krallığı'nın ne büyük başarılara eriştiğini, patlıcangillerin yaygınlığını ilk keşfettiğinde yaşadığı şaşkınlığı hatırladı. Sigarasını tüttürürken Yates'i düşündü. Aralarında içten içe yanan dirilmiş tarihle karşı karşıya oturduklarında adamın yaşadığı düş kırıklığını hatırladı.

"Patlıcangiller."

Yates'in kibriti Yaşam-Yayı'nın loş ofisinde ışıldamış, sigaranın ucuna dokunan alev, çektiği derin nefesle adamın al yanaklarını aydınlatmış, pirinç kâğıdı çıtırdayarak yanmaya başlamıştı. Sigaranın ucu parıldamış ve Yates nefesini vererek, dumanını tavanda bunaltıcı sıcağa karşı tıknefes debelenen pervaneye yollamıştı.

"Patlıcan. Domates. Biber. Patates. Yasemin. Nicotiana…" Sigarasını göstererek kaşını kaldırmıştı. "Tütün."

Gözlerini kısarak bir nefes daha çekmişti. Şirketin gölgeli masaları ve pedallı bilgisayarları sessizlik içinde bekliyorlardı. Akşamları fabrika kapandıktan sonra, boş masaları başarısızlığın coğrafyasından öte bir şey sanmak mümkündü. İşçiler evlerine anca gitmiş, bir sonraki zorlu iş gününü bekleyerek dinleniyorlardı herhalde. Tozlu sandalyeler ve pedallı

bilgisayarlar aksini söyler gibiydiler ama mobilyaya inmiş gölgeler ve maun panjurlardan sızan ay ışığıyla birlikte loşluk, gündüz burada yaşananları tahmin edilir kılıyordu.

Tepelerinde pervaneler ağır dönüşlerini sürdürüyor, fabrikanın merkezî burgu-yaylarından düzenli kinetik enerji çeken, tavana zincirli Laos lastiğinden motor kayışları gıcırdıyorlardı.

“Taylandlıların şansı laboratuarda yaver gidiyor,” demişti Yates. “Ve işte hop, karşımdasın. Batıl inançlılardan olsaydım seni de domatesleriyle birlikte üretiverdiklerini düşünürdüm. Her organizmaya bir avcı lazım anlaşılan.”

“Ne kadar ilerlediklerini bildirmen gerekirdi,” demişti Anderson. “Tek sorumluluğun bu fabrika değildi.”

Yüzünü buruşturmuştu Yates. Yüzü tropik çöküşün resmiydi adeta. Çatlak damarlar yanaklarındaki pembemsi ırmakları çiziyor, patlıcansı burnunu iyice öne çıkarıyordu. Kentin gübreye boğulmuş havası kadar sisli, çipil mavi gözlerini kırpıştırarak, “Kuyumu kazacağını tahmin etmeliydim,” demişti.

“Kişisel bir şey değil.”

“Ömrümü verdiğim iş sadece…” Sibiskoz başlangıcını akla getiren kuru bir sesle gülmüştü. Yates’in AgriGen’in diğer tüm çalışanları gibi yeni hastalıklara karşı aşılandığını bilmese çıkardığı ses üzerine derhal kaçardı Anderson.

“Buraya yıllarımı verdim ben,” demişti Yates, “kişisel değil diyorsun bir de.” Elini üretim katına bakan pencerelere doğru sallamıştı. “Yumruğum büyüklüğünde, bir megajul güç tutabilen burgu-yayları yaptım ben. Ağırlık-kapasite oranında piyasadaki tüm yayları dörde katlarlar. Ben burada enerji depolama devriminin başında duruyorum, sen gelmiş hepsini çöpe atacağım diyorsun.” Öne eğilmişti. “Benzinden bu yana bu denli taşınır güce sahip olmamıştık hiç.”

“Bir de üretebilseydin.”

“Ona da yaklaştık,” diyerek direnmişti Yates. “Sadece alg banyoları… Bir onları düzeltemedik.” Anderson’ın yanıt vermeyişini teşvike yormuştu. “Temel fikir gayet sağlam. Banyolar yeterli miktarda üretmeye bir başlasın —”

“Patlıcangilleri piyasada görür görmez haber vermeliydin bize. Taylandlılar neredeyse beş mevsimdir patates yetiştiriyorlarmış. Bir tohum bankası buldukları kesin ama senden hiçbir rapor gelmedi.”

“Benim saham değil. Enerji depolamacıyım ben. Üretimci değil.”

Horlayıcı bir sesle gülmüştü Anderson. “Bir hasat yattığında meşhur burgu-yaylarını kuracak kaloriyi, insan gücünü nereden bulacaksın peki? Habbe pası artık üç mevsimde bir mutasyon geçiriyor. Gen korsanları TotalBesin buğdayı ve SoyaPro tasarımlarımızı kopyalıyorlar. Son çıkardığımız HiGro Mısır kurtlanmayı sadece yüzde altmış aşabildi ve tüm bunlar ortadayken bir genetik altın madeninin üstüne oturduğunu haber alıveriyoruz. İnsanlar açlıktan—”

Gülmüştü Yates. “Hayat kurtarma mavalı okuma bana. Finlandiya’daki tohum bankasına olanları gördüm ben.”

“Depoları uçuran biz değildik. Finlerin o denli fanatik çıkacağı kimsenin aklına gelmezdi.”

“Sokakta kime sorsan söylerdi olacakları. Kalori şirketlerinin namı belli.”

“Benim operasyonum değildi o.”

Yates bir daha gülmüştü. “Bahanemiz hep bu zaten. Şirket bir yerlere gider ve hepimiz geri çekilip günah bizden gitti deriz. Sorumlu değilmişiz gibi davranırız. Şirket SoyaPro’yu Burma piyasasından çekiyor, ‘fikri mülkiyet anlaşmazlıkları’ alanımız değil deyip karışmıyoruz. Ama insanlar açlıktan kırılmaya devam ediyor.” Sigarasına iyice asılmış, dumanını savurmuştu. “Senin gibiler gece nasıl uyuyor cidden bilmiyorum.”

“Kolay. Aziz Francis ile Nuh’a dua diyor, ardından hâlâ habbe pasından bir adım önde gidebildiğimiz için Tanrı’ya şükrediyorum.”

“Bu yani, öyle mi? Fabrikayı öylece kapatacak mısın?”

“Hayır. Elbette kapatmayacağım. Burgu-yay üretimi devam edecek.”

“Ya?” Yates umutla doğrulmuştu.

Omuz silkmişti Anderson. “İyi bir paravan sonuçta.”

Sigaranın ateşi parmaklarına erişti; izmariti sokağa savurdu. Lao Gu tıkalı sokaklarda pedallara yüklenirken hafifçe yanan baş ve işaret parmaklarını birbirlerine sürttü. İlahi Varlıklar Kenti Bangkok iki yanından hızla kayıp gidiyordu.

Safran rengi elbiseli keşişler kaldırımlarda, kara şemsiyelerinin gölgesinde yürüyorlardı. Manastır okullarına giden çocuklar gruplar halinde koşuşturuyor, bağrışıyor, gülüşüyordu. Kollarına tapınakta yapılacak adaklar için kadife çiçeği taçları dizili sokak satıcıları, gelen geçene, kişiyi kısırlıktan skabis küfüne kadar her şeyden koruyan, saygın keşişlerin parıltılı muskalarını uzatıyorlardı. Seyyar yiyecek tezgâhlarından kızarmış

yağ ve fermente balık kokularına karışan duman ve cızırtılar yükseliyor, kıvılcım parıltılı Chesire kedileri, insanların ayakları dibinde, düşecek kırıntıları kovalıyordu.

Yukarıdaysa Bangkok'un her yanını sarmaşık bürümüş, pencereleri çoktan parçalanmış, talan edilmiş eski Yayılım'dan kalma gökdelenler uğursuzca kenti gölgeliyor, yaşanılırlıklarını ortadan kaldıran asansörsüzlük ve havalandırmasızlıklarıyla güneş altında dikiliyor, çürüyorlardı. Yasadışı tezek ateşlerin kara dumanlarının sızdığı pencereler, Beyaz Gömlekler boğucu gökdelenlere erişip yasak uğraşları yüzünden hepsini sıra dayağına çekemeden alelacele sac ekmeği ve kahve pişirmeye çabalayan Malezyalı sığınmacıların yerlerini gösteriyordu.

Caddelerin ortasındaki kaldırımlardaysa kömür savaşlarından kaçmış sığınmacılar, haddinden zarif muhtaç duruşlarıyla avuç açıyor, dileniyorlardı. Bisikletler, çekçekler ve megodont römorkları kayalara gelince ikiye ayrılan nehir misali akıp geçiyordu etraflarından. Ağız ve burunları *fa'gan* püskülü yaralarıyla kaplıydı dilencilerin. Dişleri hurma lekeleriyle kapkaraydı. Anderson yanlarından geçerken elini cebine attı, bir tutam parayı ayaklarının dibine fırlattı ve şükran *wai*lerine hafif bir baş selamıyla karşılık verdi.

Çok geçmeden *farang*[12] sanayi bölgesinin bembeyaz duvarlı sokakları görüş alanına girdi. Tuz ve çürümüş balık kokulu depo ve fabrikalar tıklım tıklımdı. İşportacılar, yakıcı güneşten korunma çabasıyla tezgâhların üstüne örttükleri muşamba parçalarıyla ara sokaklarda dolanıyorlardı. Hemen ötedeyse Kral XII. Rama'nın deniz bendinin iskele-duvar sistemi yükseliyor, okyanusun masmavi kütlesinin kenti doldurmasını engelliyordu.

Bu duvarların ve ardında bekleyen muazzam su kütlesinin her an farkında olmamak, İlahi Varlıklar Kenti'ni, gerçekleşmeye hazır bekleyen bir doğa felaketinden öte, başka bir şeymiş gibi düşünmek zordu. Ama Taylandlılar inatçı tiplerdi ve kutsal kentleri Krung Thep'i[13] sular altında boğulmaktan uzak tutmak için çok uğraşmışlardı. Kömürle çalışan pompalar, müthiş emek ve Çakri Hanedanı'nın engin görüşlü önderliğine yönelik derin inançları sayesinde, kentlerini New York, Rangoon, Mumbai ve New Orleans'ı yutan okyanustan bugüne dek koruyabilmişlerdi.

Lao Gu ara sokaklardan birine saptı, sokağı tıkayan hamallara sabırsızca zil çaldı. Kara küfelerdeki Heriklim kasaları sallandı. Çaoju burgu-yaylarının, Matsuşita anti-bakteriyel kapı tutamaklarının ve Bo Lok

seramik su filtrelerinin logoları sarsak, hipnotize edici bir ritimle iki yana ayrıldılar. Fabrika duvarları eski *muay tay*[14] maçlarının resimlerinin yanı sıra, Buda öğretileri ve Çocuk Kraliçe'nin suretleriyle kaplıydı.

Trafik baskısına karşı yükselen Yaşam-Yayı, üst katlarındaki menfezlerde yavaşça dönen devasa pervaneleriyle belirginleşen yüksek duvarlı bir kaleydi. Dar sokağın diğer yakasında Çaoju bisiklet fabrikası vardı; iki binayı ayıran daracık sokaksa her daim girişleri tıkayan ve çalışanlara yiyecek-içecek satmaya çalışan işporta tezgâhlarıyla doluydu.

Lao Gu, Yaşam-Yayı'nın avlusunda durdu ve Anderson'ı fabrikanın ana kapısı önünde indirdi. Çekçekten çıkan Anderson *ngaw* dolu heybesini aldı, bir anlığına, megodont girişine uygun yapılmış sekiz metre genişliğindeki kapılara baktı. Fabrikanın adı değiştirilmeli, Yates'in Deliliği yapılmalıydı. Feci iyimserdi adam. Gen-kırma algleri savunuşu, itirazları arasında çekmecelerini karıştırıp çizim ve notlarını arayışı hâlâ Anderson'ın kulaklarındaydı.

"Sırf Okyanus İkramiyesi programı battı diye projeme önyargıyla yaklaşamazsın. Gereğince ıslah edilmiş algler, tork emiliminde kat be kat artış sağlarlar. Kalori potansiyelini bir yana bırak, sanayideki uygulamalarını bir düşün. Bana azıcık daha zaman tanırsanız enerji depolama piyasasının tümünü önünüze sererim. Karar vermeden önce en azından numunelik yaylarımdan birini dene…"

Fabrikaya girişiyle üretimin uğultusu, Yates'in son iyimser yakarılarını boğarak Anderson'ı sarmaladı.

Devasa kafaları öne eğik, üreteç millerinin etrafında yavaşça dönen megodontların kavrama yeteneğine sahip hortumları yere sürünüyordu. Gen-kırma ürünü hayvanlar, fabrikanın taşıma bantlarına, pervanelere ve üretim makinelerine enerji sağlayan tahrik sisteminin yüreğiydi. Koşumları her adımlarında takırdıyordu. Kırmızılı-sırmalı giysileri içindeki sendika görevlileri yanlarında yürüyor, filden türetilmiş hayvanları, daha güçlü çekmeleri için bağırarak teşvik ediyordu.

Fabrikanın diğer ucundaysa, üretim hattından çıkan yeni üretilmiş yaylar önce Kalite Kontrol'e, ardından ihraç edilecekleri belirsiz güne dek beklemek üzere paletlere yerleştirilecekleri Paketleme bölümüne yollanıyordu. İşçiler Anderson'ın gelişiyle durakladılar ve avuçlarını birleştirip alınlarına götürerek fabrikanın bir ucundan diğerine, dalgayı andıran *wai* selamını verdiler.

Kalite Kontrol'ün başı Banyat gülümseyerek koşturdu, *wai* selamını verdi.

Anderson gelişigüzel bir *wai* yaptı. "Kalite ne durumda?"

Banyat gülümsedi. "*Di kap*. İyi. Daha iyi. Gelin, bakın." Hatta doğru bir işaret yaptı ve gündüz vardiyasının ustabaşı Num, üretim hattının durduğunu bildiren zili çaldı. Banyat, Anderson'a peşinden gelmesini işaret etti. "İlginç bir şey var. Hoşunuza gidecek."

Banyat'ın ağzından çıkacak herhangi bir şeyin hoşuna gideceğinden şüpheli Anderson, zoraki gülümsedi. Heybesinden bir *ngaw* çıkardı, KK sorumlusuna uzattı. "İlerleme ha? Yok yahu?"

Banyat meyveyi alırken başıyla evetledi. Şöyle bir inceledi, kabuğunu soydu. Yarı saydam içini ağzına atıverdi. Şaşkınlık göstermedi. Hiçbir özel tepki vermedi. Meyveyi zerre düşünmeden yiyiverdi. Anderson yüzünü buruşturdu. Paranoyak zihni Anderson'ın kendisini kovmaya niyetlendiğinden kuşkulanmaya başladığında Hok Seng'in sıklıkla vurguladığı üzere, *farang* tayfası ülkede olan biteni hep en son öğrenirdi. Hok Seng de muhtemelen bu meyveyi biliyordu veya Anderson sorduğunda biliyormuş gibi yapacaktı.

Banyat meyvenin çekirdeğini megodontların yemek kovalarından birine fırlattı ve Anderson'ın önüne düşerek hat boyu yürümeye koyuldu. "Basınçlı baskı-kesicisindeki bir sorunu hallettik," dedi.

Num uyarı zilini bir daha çalınca işçiler yerlerinden çekildiler. Üçüncü zilde sendika *mahutları*[15] bataryalarındaki bambu düğmeleri çevirdiler, megodontlar sarsılarak durdular. Üretim hattı yavaşladı. Fabrikanın en ucundaki burgu-yay silindirleri, Anderson teftişini bitirdiğinde hattı tekrar harekete geçirecek enerjiyi yükleyen volanların baskısıyla gacırdıyorlardı.

Anderson, Banyat'ın peşinden, artık tamamen duran hat boyunca *wai* selamları sunan yeşil-beyaz üniformalı işçilerin arasından ilerledi ve arıtma odasının girişindeki palmiye polimeri perdeleri yana çekti. Yates'in sanayi keşfi tüm ihtişamıyla, burgu-yaylarını beklenmedik genetik varlığıyla kaplamıştı. Üçlü-filtreli maskeler takmış kadın ve çocuklar, maskelerini karınlarını doyuran adama şükran *wai*lerini sunmak için çıkardılar. Yüzleri ter ve beyaz tozla kaplıydı; sadece filtreli maskelerin bulunduğu ağız ve burunları temizdi.

Banyat ile birlikte odanın ucuna ilerleyip kesim bölümünün bunaltıcı sıcağına daldılar. Isı lambaları enerji yüküyle parıldıyor, üreyen alg salkımlarının bulunduğu havuzdan yükselen feci koku tüm bölümü

dolduruyordu. Sıcak altında beyazlaşarak macuna dönüşen gen-kırma alg artıklarıyla dolu, kuruyan tül elek yığınları tavana erişiyordu. Ter içinde yüzen hat teknisyenleri neredeyse çırılçıplak soyunmuşlardı; üzerlerinde sadece şort ve atletleri, kafalarındaysa koruyucu başlıklarından başka bir şey yoktu. Krank pervanelerinin ve cömert havalandırma sisteminin onca çabasına karşı fırın gibiydi içerisi. Ter damlacıkları Anderson'ın ensesinden sırtına yuvarlandılar. Gömleği anında sırılsıklam kalmıştı.

Banyat parmağıyla işaret etti. "İşte, bakın." Parmağını ana hattın yanında sökülmüş yatan kesme çubuğunda gezdirdi. Anderson yüzeyi incelemek için diz çöktü. "Pas," diye mırıldandı Banyat.

"Kontrolünü yaptık sanıyordum bunun."

"Tuzlu su." Huzursuzca gülümsedi Banyat. "Okyanus yakın."

Anderson yukarıdan damlayan alglere bakarak yüzünü ekşitti. "Alg tankları ve kurutma elekleri işe yaramıyor. Bu şeyleri ıslahta atık ısısının yeteceğini düşünen her kimse salakmış. Kıçımın enerji verimliliği…"

Banyat bir daha utançla gülümsedi ama bu sefer bir şey demedi.

"E, keskilerin yenilerini mi taktınız?"

"Güvenilirlik yüzde yirmi beş şimdi."

"Daha iyi dediğin bu mu yani?" Gönülsüzce onay verdi. Takım şefine işaret etti; adam dönüp dışarıdaki Num'a seslendi. Uyarı bir daha çaldı ve elektriğin sisteme akmasıyla ısı presleri ve lambaları tekrar parıldamaya başladılar. Ani ısı artışı Anderson'ın canını sıktı. Isı lambaları ve preslerin her ışıldamaya başlayışı, yüzde on beşlik karbon vergisi demekti; Yaşam-Yayı, Krallığın küresel karbon tahsisatının bir kısmını hortumlamak için epey para döküyordu. Yates'in sistemi kullanışı dâhiyaneydi; fabrikanın ülkenin karbon tahsisatını kullanmasını sağlıyordu ama gerekli rüşvetlerin tutarı hâlâ aşırıydı.

Zeminin altındaki çarklar devreye girerken ana volanlar hareketlendi ve fabrika sarsılarak işe koyuldu. Kinetik enerji, sistemin içinde adrenalin misali akıyordu; sanki tüm bina üretim hattına dolacak gücün beklentisiyle heyecanlanıyordu. Megodontlardan biri itiraz edercesine böğürünce kamçı darbeleriyle susturuldu. Volanların inlemesi ulumaya dönüştü ve jullerin tahrik sistemine akışıyla kesildi.

Hat sorumlusunun zili bir daha çaldı. İşçiler keskileri hizalamak üzere yaklaştılar. İki cigajullük burgu-yayları üretiyorlardı ve küçük ebatlar makinede fazladan dikkat gerektiriyordu. Hattın ilerisinde makaralama

başlıyor, kesme presi yeni tamirat görmüş hassas kesicileriyle hidrolik krikoları üzerinde tıslayarak havaya kalkıyordu.

“*Kun*,[16] lütfen.” Banyat, Anderson’a koruyucu kafesin ardına geçmesini işaret ediyordu.

Num’un zili son defa çaldı. Hattın çarkları dönmeye başladı. Anderson, hattın harekete geçişiyle bir anlığına heyecanlandı. İşçiler kalkanlarının ardına eğildiler. Hizalama bağlantılarından tıslayarak çıkan burgu-yay filamanı bir dizi sıcak bobine sarılmaya başladı. Pis kokulu reaktan pas rengi filamanın üzerine püskürdü, Yates’in alg tozunu homojen bir kaplama halinde alacak parlak film tabakayı yağladı.

Presler hızla kapandı. İnen ağırlığın eziciliği Anderson’ın dişlerini sızlattı. Burgu-yay teli pürüzsüz koptu ve ayrılan filaman perdeleri aşarak arıtma odasına geçti. Otuz saniye sonra soluk gri renkte ve üstü tamamen alg-türevi tozla kaplı olarak ortaya çıktı; yeni bir dizi sıcak makaraya sarıldı ve ardından kendi içinde bükülmeye, moleküler yapısında ne varsa hepsine karşı yaylaşırken daha, daha, daha sıkı kıvrılarak son şeklini almaya başladı. Muazzam baskı altına giren metal telden kulakları delen bir çığlık, bir gıcırtı yükseldi. Yay bastırılıp sıkıştırılırken üzerine kayganlaştırıcı ve alg tortusu yağdı, işçilerin ve donanımın üstüne bulaştı ve sıkıştırılmış burgu-yay nihayet kutulanarak KK bölümüne yollandı.

Sarı ‘tehlike geçti’ ışığı yandı. Yeni pas renkli metal, ısı odalarının barsaklarından gün yüzüne çıkarken, işçiler presi sıfırlamak için kalkanlarının ardından fırladılar. Boş dönen makaralar takırdıyorlardı. Kapatılan kayganlaştırıcı memeleri kendilerini temizlerken uçlarından havaya ince bir duman saldılar. Hizalamayı bitiren işçiler bir kez daha kalkanların ardına çömeldiler. Sistemde kesinti olduğu anda burgu-yay filamanı kontrolden çıkar, üretim katını boydan boya kamçılayan bir yüksek-enerji bıçağına dönüşürdü. Anderson geçmişte sanayi sistemlerindeki arızalardan kaynaklanan kavun misali yarıdan kesilmiş kafalara, dört bir yana savrulmuş insan parçalarına ve Jackson Pollock resimlerini andırır kan lekelerine tanıklık etmişti…

Pres bir kez daha inerek, kırk adetlik günlük üretimin, artık anlaşıldığı üzere, Çevre Bakanlığı’nın gözetimindeki bir kullanım alanına alınmada sadece yüzde yetmiş beş şansa sahip bir diğer filamanını ortaya çıkardı. İmhası milyonlara patlayacak çöpleri üretmek için milyonlar harcanıyordu; kesmeyi hiç bırakmayan iki ucu keskin bir bıçak söz konusuydu. Yates ya kazayla ya kasten bir şeyleri mahvetmişti ve sorunun derinliğini

kavramaları, burgu-yaylarının çığır açan kaplamalarını üreten alg banyolarını incelemeleri, yayların çark ara yüzlerini kuşatan kurumuş tortuyu yeniden işlemeleri, KK uygulamalarını değiştirmeleri, yıllık ortalaması %100 civarında dolaşan nem oranının daha kuru iklimlerde tasarlanmış üretim sürecine ne yaptığını anlamaları bir yıldan fazla sürelerini almıştı.

Arıtma odasının perdeleri arasından tökezleyerek çıkan bir işçi, üretim bölümüne soluk filtre tozu saçtı. Esmer yüzü maden talaşı, palmiye yağı püskürtüsü ve ter çizgileriyle kaplıydı. Savrulan perdelerin ardında soluk toz bulutuna boğulmuş meslektaşları, burgu-yay filamanı yoğun basınç altında kilitlenmesini engelleyen tozla kaplanırken doğan fırtına gölgeleri gibi görülüyordu. Bunca ter, bunca kalori, bunca karbon tahsisi, hepsi Anderson'ın patlıcangiller ve *ngaw* muammalarını aydınlatma çalışmalarının üstünü örtmek içindi.

Aklı başında bir şirket fabrikayı çoktan kapardı. Bu yeni nesil burgu-yay üretim sürecine dair kısıtlı bilgisine rağmen Anderson bile fabrikayı açık tutmazdı. Ama işçileri, sendikaları, Beyaz Gömlekleri ve Krallığın onca açık kulağını hevesli bir girişimci olduğuna inandırması için fabrika çalışmalı, hem de sıkı çalışmalıydı.

Banyat'ın elini sıkarak başarılı çalışmasını tebrik etti.

Yazıktı aslında. Ciddi bir başarı potansiyeli söz konusuydu burada. Yates'in zembereklerinden birini işbaşında gördüğünde resmen nefesi kesilmişti Anderson'ın. Yates çatlağın önde gideniydi ama aptal değildi. Anderson minik burgu-yaylarından jullerin saatlerce memnun-mesut akışını izlemişti; iki kat ağırlıktaki diğer yaylar bu miktarların çeyreğini bile tutamaz ya da üzerlerine yüklenen muazzam julün baskısı altında pelteye dönerlerdi. Ara sıra Yates'in düşü aklını çeliyordu Anderson'ın.

Derin bir nefes aldı ve eğilerek arıtma odasına geri döndü. Diğer uçtan alg tozu ve duman bulutu içinde çıktı. Sıkıştırılmış megodont tezeği kokan havayı içine çekti ve ofisine çıkan merdivenlere davrandı. Arkasından kötü muamele gören hayvanlara özgü bir megodont çığlığı yükseldi. Döndü, üretim bölümüne göz gezdirdi ve *mahutu* gördü. Dört numaralı mil. Yaşam-Yayı fabrikasının upuzun sorun listesine bir madde daha… İdare bölümünün kapısını açtı.

İçerisi ilk gördüğü günkü gibiydi. Gölgeler içinde bekleyen masaları ve pedallı bilgisayarlarıyla idari bölüm hâlâ loş, hâlâ bomboştu. Tik panjurlardan sızan gün ışığı, Tan Hok Seng'in Malezya'daki klanını

kurtaramamış tanrıların dumanlı adaklarını aydınlatıyordu. Sandal ağacı tütsüsü mekânı iyice boğmuştu ve köşedeki, U-Tex pirinci ve üzeri sinek kaplı yapışkan mango dolu tabakların karşısına bağdaş kurmuş gülümseyen altın biblolardan mamul sunak köşesinden, daha fazla ipeksi duman yükseliyordu.

Hok Seng çoktan bilgisayarının başına geçmişti. Fırlak kemikli ayağı düzenli pedal basıyor, mikro-işlemcilere ve 12 santimlik ekrana enerji sağlıyordu. Anderson, ekranın gri ışığında, her kapı açılışında katliam paniğiyle yerinden sıçrayan Hok Seng'in kırpışan gözlerini gördü. İhtiyarın bir an görünüp ardından yiten ve unutulan ürkek sıçrayışı Chesire kedilerinin renk değişimleri gibi hayalsiydi ama Anderson, bastırılmış korkuyu hemen fark edecek denli fazla sarı kart sığınmacısı tanımıştı. Kapıyı kapadı; üretim homurtusu kesildi ve ihtiyar sakinleşti.

Anderson eliyle dumanları savurmaya çalışarak öksürdü. “Bu şeyleri yakmayı bıraktın sanıyordum.”

Hok Seng omuz silkti ama ne tuşlara ne de pedala basmaya ara verdi. “Açayım mı pencereleri?” Fısıltısı kumlara sürtünen bambuları andırıyordu.

“Aman, yok.” Panjurların ardındaki yakıcı tropik güneşi hatırlayarak yüzünü ekşitti. “Evinde yak bunları ama. Getirme buraya artık.”

“Evet, tabii.”

“Ciddiyim.”

Hok Seng'in gözleri, ekrana geri dönmeden önce bir anlığına kırpıştı. Çıkık elmacık kemikleri ve göz çukurları monitörden gelen parıltı altında iyice belirgin görünüyordu. Örümceksi parmakları tuşlarda gezinmeye devam ediyordu. “Uğur getirmeleri içindi,” diye mırıldandı. Ardından hafifçe kıkırdadı. “Yabancı iblislere bile şans lazımdır. Fabrikada bunca sorun varken Buda'nın yardımına müteşekkir kalırsınız demiştim.”

“Burada değil.” Anderson yeni aldığı *ngawları* masasına bıraktı, sandalyesini çekti, alnını sildi. “Evinde yak.”

Hok Seng kafasını kaldırıp göz attı. “Taylandlılar *ngaw* diyor buna.” Hesapları birbirini asla tutmayacak ve kayıpları hiçbir zaman kayda geçmeyecek maliye tablolarıyla uğraşmaya geri döndü.

“Taylandlıların ne dediğini biliyorum.” Yerinden kalktı ve ihtiyarın masasına seğirtti. Bilgisayarının yanına *ngaw* bırakırken Hok Seng irkilerek çekildi; meyveye akrepmiş gibi baktı. “Çarşıdaki çiftçiler Tayland dilindeki adını söylediler,” dedi Anderson. “Sizin Malezya'da da var mıydı bunlardan?”

Hok Seng, “Ben—” dedi, durdu. Kendisini kontrol etmeye çabaladığı açıktı. Bir daha, “Ben—” dedi, bir daha sustu.

Anderson, korkunun ihtiyarın yüzünü bozup yeniden şekillendirişini izledi. Malezyalı Çinlilerin yüzde birden azı Olay’dan canlı kurtulabilmişti. Hok Seng nereden bakılırsa bakılsın şanslıydı ya, Anderson gene de acıyordu adama. Basit bir sorunun, bir parça meyvenin karşısında paçaları tutuşuveriyordu.

Hok Seng bakışlarını *ngawa* dikmişti. Sonunda mırıldandı. “Malezya’da yoktu. Böyle şeyleri bir tek Taylandlılar akıl eder…” Ardından anıları rafa kalktı, bakışları ekrana sabitlendi, işine geri döndü.

Anderson, başka bir açıklama gelecek mi diye bekledi ama Hok Seng bakışlarını ekrandan kaldırmadı. *Ngaw* muamması bekleyecekti.

Masasına döndü ve gelen postayı elden geçirmeye koyuldu. Hok Seng’in hazırladığı faturalar ve vergi evrakı masanın köşesinde ilgi bekliyordu. Kâğıt yığınına girişti; Megodont Sendikası çeklerini imzaladı, atık onaylarına şirket mührünü vurdu. Gömleğini belinden dışarı çıkarmıştı; bunaltıcı sıcağa eliyle kendini yelleyerek dayanmaya çalışıyordu.

Neden sonra Hok Seng kafasını kaldırdı. “Banyat sizi arıyordu.”

Evraka dalmış Anderson başıyla evetledi. “Kesme presinde pas bulmuşlar. Yenisini takınca dayanıklılığı yüzde beş arttı.”

“Yüzde yirmi beş?”

Anderson omuz silkti, sayfaları taradı, Çevre Bakanlığı karbon değerlendirmesini parafladı. “O da öyle diyor.” Evrakı katlayarak zarfa yerleştirdi.

“Hâlâ kârlı değil. Zemberekleriniz geriliyor ama boşalmıyor. Julleri, Somdet Çaopraya’nın[17] Çocuk Kraliçe’yi tuttuğu gibi tutuyorlar.”

Anderson tiksintiyle yüzünü buruşturdu ama tatsız karşılaştırmaya laf etmedi.

“Banyat besleyici tanklardan da bahsetti mi size?” diye sordu Hok Seng. “Algler için?”

“Yo… Sadece pastan bahsetti. Niye?”

“Mikroplanmışlar. Alglerin bir kısmı…” Duraksadı. “Üst katman. Verimli değil.”

“Söylemedi bana.”

Hafif bir duraksama daha. “Eminim denemiştir.”

“Ne kadar kötüymüş, sana söyledi mi?”

Hok Seng omuz silkti. “Sadece üst katmanın aranan özellikleri karşılamadığını söyledi.”

Anderson kaşlarını çattı. “Kovuyorum o zaman işten. Kötü haber veremeyen bir KK şefine ihtiyacım yok.”

“Belki yeterince dikkat etmemişsinizdir.”

Anderson tam konu açmaya çalışıp bir şekilde beceremeyenlere yönelik bir araba laf sıralayacakken, aşağıdaki megodontun böğürüşüyle lafı ağzında kalıverdi. Ses, pencere camlarını sarsacak denli kuvvetliydi. Anderson durakladı, ardından gelecek bağırışı bekleyerek kulak kabarttı.

“Dört numaralı güç mili,” dedi. “*Mahut* beceriksiz.”

Hok Seng tuşlardan kafasını kaldırmadı. “Taylandlılar... Hepsi beceriksiz.”

Anderson sarı kartlının değerlendirmesi karşısında gülmesini tuttu. “Bu daha beter,” dedi. Önündeki zarflara geri döndü. “Yerine başkası gelsin. Dört numaralı mil. Aklında tut.”

Hok Seng pedal ritmini kaçırdı. “Zor bence. Tezek Beyi bile Megodont Sendikası önünde eğilmek zorunda. Megodont gücü olmayınca geriye insan gücü kalıyor; elleri epey sağlam yani.”

“Umurumda değil. O herifi istemiyorum burada. Hayvanlar delirip kaçışmaya kalkarsa yanarız. Kibarca halletmenin bir yolunu bul işte.” İmzasını bekleyen bir deste çek daha aldı önüne.

Hok Seng bir daha denedi: “*Kun*, sendikayla anlaşmak, görüşmek karmaşık iştir.”

“O yüzden tutuyorum ya seni. Temsilci yollama deniyor buna.” Kâğıtları taramaya devam ediyordu.

“Evet, elbette.” Kupkuru bir bakış attı Hok Seng. “İdari talimatınıza teşekkür ederim.”

“Buradaki kültürü anlamadığımı söyleyip duruyorsun,” dedi Anderson. “Madem öyle, sen hallet. Çıkar o herifi işten. Kibar mı davranırsın, herkese rezil mi edersin, hiç derdim değil. Adamı yollamanın yolunu bul işte… Enerji bölümünde böyle birini çalıştırmak tehlikeli.”

Hok Seng dudaklarını büzdü ama daha fazla itiraz etmedi. Anderson sözünün dinleneceğini varsaymaya karar verdi. Yüzünü buruşturarak Çevre Bakanlığı’nın bir başka izin belgesini taramaya koyuldu. Rüşveti Hizmet Anlaşması gibi göstermek için bunca zahmete ancak Taylandlılar girerdi. Adamlar karşısındakini yolarken bile kibardı. Ya da alg tanklarında sorun varken bile. Banyat…

Masasındaki formları karıştırdı. “Hok Seng?”

İhtiyar kafasını kaldırmadı. Yazmaya ara vermeden, “*Mahutunuzu* halledeceğim,” dedi. “İkramiyeleri görüşmeye geldiklerinde pahalıya patlayacak olsa bile halledeceğim.”

“Öğrendiğim iyi oldu ama onu sormuyordum ben,” dedi Anderson masasına vurarak. “Banyat’ın üst alg tabakasından yakındığını söyledin. Sorun yeni tanklarda mıymış yoksa eskilerinde mi?”

“Ben… Açık konuşmadı.”

“Sen bana geçen hafta yeni parti yedek donanım gelecek dememiş miydin? Yeni tanklar, yeni besin kültürleri?”

Hok Seng’in tuşlara basışı bir anlığına ritim kaybetti. Fatura ve karantina formlarının masasında olmadığını bilen Anderson kâğıtları karıştırarak ilgili belgeleri arıyormuş gibi yapmaya koyuldu. “Buralarda bir liste olması lazımdı. Geliyor demiştin, eminim.” Kafasını kaldırdı. “Mikroplanma lafını her duyuşumda mikroplanma sorunu yaşamamamız gerektiğini daha fazla düşünüyorum. Malzemelerimiz sahiden gümrükten çekilip kurulmuşsa yani.”

Hok Seng yanıt vermedi; duymamış gibi yazmaya devam etti.

“Hok Seng? Bana söylemeyi unuttuğun bir şey var mıydı acaba?”

Yaşlı Çinli gözlerini monitörün gri parıltısından ayırmadı. Krank pervanelerinin ritmik gıcırtısı ve Hok Seng’in pedal takırtısı sessizliği doldurdu. “Manifesto yok,” dedi sonunda. “Parti hâlâ gümrükte.”

“Geçen hafta çekilecekti.”

“Gecikmeler oldu.”

“Sorun çıkmaz demiştin,” dedi Anderson. “Emindin. Gümrükle şahsen ilgileneceğini söylemiştin. Fazladan para vermiştim sana bunun için.”

“Taylandlılar hızlı hareket etmiyorlar. Belki bugün öğleden sonra hallolur. Belki yarın.” Sırıtışa yakın bir yüz ifadesi takındı Hok Seng. “Biz Çinliler gibi değiller. Tembel hepsi.”

“Rüşvetleri verdin mi? Kendi müfettişleri için Ticaret Bakanlığı’nın pay alması lazımdı.”

“Ödedim hepsini.”

“Gereğince?”

Hok Seng bakışlarını kaldırdı, gözlerini kıstı. “Ödedim.”

“Yarısını ödeyip yarısını cebe atmadın yani?”

Hok Seng gergin bir vurguyla güldü. “Elbette hepsini ödedim.”

Anderson, doğru söyleyip söylemediğini kestirmek için yaşlı sığınmacıyı bir süre süzdü, ardından pes edip kâğıtları masaya bıraktı. Ne diye umursadığından emin bile değildi ya, ihtiyarın kendisini böyle kolay kandırabileceğini düşünmesi içine dokunuyordu. Bir kez daha *ngaw* heybesine göz attı. Belki de Hok Seng fabrikanın ikinci derece önem taşıdığını hissetmişti… Düşünceyi kafasından savdı ve ihtiyara bir daha yüklendi. “Yarın demek?”

Hok Seng başını yana eğdi. “Büyük olasılıkla.”

“Sabırsızlıkla bekliyorum.”

Hok Seng alaya karşılık vermedi. Anderson iğnelemeyi anlayıp anlamadığını merak etti. İhtiyar İngilizceyi sıra dışı bir rahatlıkla konuşuyordu ama sözcük bilgisinden çok kültürden kaynaklanıyor görülen dil açmazlarıyla sık karşılaşıyorlardı.

Evraklarla uğraşmaya döndü. Vergi formları şuraya, maaş çekleri buraya… İşçilerin masrafı gerekenin iki katıydı. Krallıkta iş yapmanın bir diğer zorluğuydu bu: Tayland işlerinde Taylandlı işçiler kullanılmak zorundaydı. Sarı kart sığınmacıları sokaklarda açlıktan kırılıyordu ama Anderson hiçbirini işe alamıyordu. Aslında Hok Seng’in de Olay’dan sağ çıkabilen diğer sığınmacılarla iş kuyruklarında açlıktan kıvranması gerekirdi. Dil ve muhasebe becerileriyle Yates’in hoşgörüsü olmasa aç kalırdı.

Anderson bir başka zarfta durakladı. Adına yollanmıştı ama mührü tahrifat görmüştü. Hok Seng başkalarının mektuplarına saygı göstermekte zorlanıyordu. Sorunu defalarca konuşmuşlardı ama ihtiyar hâlâ “yanlışlık” yapıyordu.

Anderson zarfın içinde ufak bir davetiye kartı buldu. Raleigh bir buluşma öneriyordu.

Yüzünde düşünceli bir ifadeyle kartı masasında tıkırdattı. Raleigh. Eski Yayılım’ın süprüntüsü. Petrolün ucuz olduğu, insanların dünyayı haftalar yerine birkaç günde dolaştığı zamanlardan kalma, dalgalara bırakılmış bir tahta parçası…

Son jumbo jetler Suvarnabumi’nin su basmış yollarından güç bela havalandıklarında, Raleigh dizine kadar gelen deniz suyunda dikilip gidişlerini izlemişti. Sevgililerinin evlerinde kalmış, kızlar tükendiğinde yenilerini bulmuş, limon otu,[18] baht[19] ve kaliteli afyondan yepyeni bir hayat kurmuştu. Anlattığı hikâyelere bakılırsa bir sürü darbe, karşı-darbe, kalori vebası ve açlık dönemi atlatmıştı. İhtiyar bugünlerde sahibi olduğu

Ploençit “kulübünde” benekli kurbağa misali oturuyor, yeni gelmiş yabancılara Daralma-öncesi sefahatinin kayıp sanatlarını memnuniyetle sırıtarak öğretiyordu.

Anderson kartı masasına bıraktı. İhtiyarın derdi her neyse, davetiye kendi başına zararsızdı. Raleigh, Krallık’ta bunca seneyi, kendi paranoyasını geliştirmeden yaşamamıştı sonuçta. Anderson, Hok Seng’e bakarak hafifçe gülümsedi. Hoş bir çift olurdu ikisi: Köklerinden koparılmış iki insan, kendi zekâları ve paranoyalarıyla yaşamayı becermiş, vatanlarından uzak iki adam…

“Çalışmamı izlemekten başka yapacak işiniz yoksa,” dedi Hok Seng, “Megodont Sendikası ücretlerinin yeniden görüşülmesini rica ediyor.”

Anderson masasına yığılı masraf belgelerine baktı. “O kadar kibar sorduklarından kuşkuluyum doğrusu.”

Hok Seng yazmaya ara verdi. “Taylandlılar her daim kibardır. Tehdit ederken bile.”

Aşağıdaki megodont bir çığlık daha kopardı.

Anderson, Hok Seng’e anlamlı bir bakış attı. “Herhalde bu durum, dört numaralı *mahut* konusunda eline pazarlık malzemesi verir. Hey, belki de o herifi yollamadıkları sürece tek kuruş ödemeyeceğimi söyleyebilirsin.”

“Sendika kuvvetlidir.”

Bir çığlık daha sarstı fabrikayı; Anderson irkildi. “Kuvvetli ve aptal!” Gözlem pencerelerinden baktı. “Ne yapıyorlar hayvancağıza?” Hok Seng’e döndü. “Git, bir bak şunlara.”

Hok Seng itiraz edecekmiş gibi göründü ya, Anderson sert bir bakışla vazgeçirdi adamı. İhtiyar ayağa kalktı.

Şiddetli bir hortum böğürtüsü, ihtiyarın dile getireceği şikâyet artık her neyse, siliverdi. Gözlem pencereleri şiddetle sarsıldı.

“Ne olu—”

Fabrikayı sallayan bir diğer acıklı hortum böğürtüsünü, mekanik bir gacırtı izledi. Anderson yerinden fırladı ama Hok Seng pencereye ondan önce vardı. İhtiyar pencereden aşağı, ağzı açık bakakaldı.

Tabak büyüklüğünde sarı bir çift göz bakıyordu pencereden içeri. Megodont arka ayakları üzerine doğrulmuş, sallanıyordu. Hayvanın dört dişi de emniyet amacıyla kesilmişti ama dört buçuk metrelik omuz yüksekliği ve on tonluk kas yığınıyla arka ayakları üzerine dikilmiş bir canavardı sonuçta. Kendisini mile bağlayan zincirleri koparırcasına

çekiyordu. Hortumunu kaldırdı, boğuk bir inleme koyuverdi. Anderson elleriyle kulaklarını kapadı.

Megodontun böğürtüsü camı zorluyordu. Anderson sersemleyerek diz çöktü. “Tanrım!” Kulakları çınlıyordu. “Nerede o *mahut*?”

Hok Seng kafa salladı. Anderson adamın söyleneni duyduğundan bile emin değildi. Kulağına gelen sesler boğuk ve uzaktı. Fırladı ve tam Megodontun dört numaralı milin üstüne devrildiği anda kapıyı açtı. Üreteç mili parçalandı; tik ağacı aksamın parçaları dört bir yana dağıldı. Kıymıklar uçuşur ve tenini yakarak dalarlarken Anderson korunmak için yana çekildi.

Aşağıdaysa *mahutlar* telaşla diğer megodontları çözüyor, teşvik sözleri bağırıp iradelerini filsi yaratıklara kabul ettirmeye uğraşarak, hepsini, deliren hayvandan uzağa sürüklemeye çabalıyorlardı. Kuzenlerine yardıma koşma içgüdüsüyle dolan diğer megodontlar kafa sallayıp itiraz edercesine homurdanıyor, zincirlerini çekiştiriyorlardı. Diğer Taylandlı işçilerse sokağın güvenliğine kaçıyordu.

Çıldıran megodont dönen mile bir daha saldırdı. Teker çomakları sarsıldı. Yaratığı kontrol etmesi gereken *mahut* yerde, kanlı bir pelteden ibaretti.

Anderson eğilerek ofisin içinde ilerledi. Boş masaların arasından doğrulmadan geçti, birinin üzerinden kayarak şirket kasasının önüne indi.

Numaraları çevirirken elleri kayıyor, ter damlacıkları gözlerine giriyordu. 23 sağa… 106 sola… Sırayı şaşırıp baştan başlamak zorunda kalmamak için dua etti. Fabrika zeminine daha fazla tahta parçası dağılıyor, düşen parçalardan son anda kurtulanların çığlıkları yükseliyordu.

Hok Seng dirseği dibinde beliriverdi.

Anderson ihtiyara geri çekilmesini işaret etti. “Söyle çıksın herkes! Herkesi dışarı çıkar! Herkes çıksın!”

Hok Seng başıyla evetlemekle birlikte Anderson sayıları çevirirken ayak sürüdü.

Anderson ihtiyara baktı. “Yürü!”

Beriki eğilerek uzaklaştı ve bağırmaya başladı; sesi parçalanan tahtaların ve işçi çığlıklarının arasında yitip gitti. Anderson son numarayı döndürdü ve kasayı açtı. Belgeler, destelenmiş rengârenk paralar, gizli kayıtlar, bir kompresyon tüfeği… Bir yay tabancası.

Yates…

Anderson yüzünü ekşitti. İt herif bugün her yerdeydi sanki… Sanki *fii*si Anderson’ın omzundaydı. Anderson zembereğini gerdiği tabancayı

beline sıkıştırdı. Kompresyon tüfeğini aldı. Ardında bir başka haykırış yankılanırken doluluğunu kontrol etti. Yates en azından buna hazırlanmıştı. Saf herifin tekiydi, evet, ama aptal değildi. Anderson tüfeği kurdu ve kapıya yöneldi.

Aşağıda, tahrik sistemleri ve KK hatları kan içindeydi. Kimin öldüğünü kestirmek zordu. Tek bir *mahuttan* fazlası söz konusuydu. Havayı tatlımsı insan sakatatı kokusu kaplamıştı. Megodontun çevirdiği mile barsaklar dolanmıştı. Genetik mühendisliği ürünü kas yığını sürekli şahlanıyor, zincirlerinin sonuncusuyla mücadele ediyordu.

Anderson tüfeğini doğrulttu. Görüş alanının en ucunda bir başka megodont arka ayakları üzerine doğruldu, türdeşine cesaret verircesine bağırdı. *Mahutlar* kontrolü yitirmeye başlamışlardı. Anderson yayılan yıkımı düşünmemeye çalışarak gözünü dürbüne dayadı.

Dürbünde çizili hedef işaretini kırışık gri et yığınında gezdirdi. Dürbün hayvanı öyle büyütüyordu ki ıskalaması imkânsızdı. Tüfeği tam otomatiğe aldı, nefesini verdi ve tetiğe asıldı.

Tüfekten bir ok bulutu fırladı. Megodontun gövdesinde beliren turuncu noktalar isabet kaydeden okları gösteriyordu. AgriGen laboratuarlarından çıkma yoğunlaştırılmış eşekarısı zehri, hayvanın merkezî sinir sitemini hedefleyerek bedenine boşalmaya başlamıştı.

Anderson tüfeğini indirdi. Dürbünsüz baktığında megodontun derisine saplanmış okları zar zor görebiliyordu. Birkaç saniye içinde ölecekti hayvan.

Megodont birden döndü ve gözlerinde parıldayan tarihöncesi öfkeyle Anderson’a baktı. Anderson hayvanın zekâsına hayranlık duyduğunu fark etti. Sanki ne yaptığını biliyordu…

Megodont toparlandı ve zincirlerine bir daha asıldı. Demir halkalar koptu, zincir havada ıslık çalarak savruldu ve kaçmaya çalışan bir işçiyi yere sererek taşıma hattına çarptı. Anderson faydasız tüfeği yere bırakıp yay tabancasını çekti. On tonluk hayvan karşısında tabanca bir oyuncak sayılırdı ama elinde başka bir şey kalmamıştı. Megodont atılınca tetiğe art arda asılarak ateş etmeye başladı. Disk-bıçaklar, yaklaşan çığın gövdesini beyhude yere dövüyorlardı.

Megodontun yetenekli hortumu yılan misali dolanarak ayaklarını yerden kesiverdi. Anderson bir yandan debeleniyor, diğer yandan kapının kolunu tutmaya çabalıyordu şimdi. Hortum daha sıkı kavradı bacaklarını. Kanı hızla başına hücum etti. Kana doymuş bir sivrisinek gibi

patlayıvereceğini düşünürken balkona doğru sürüklendiğini kavradı. Korkuluğu yakalamak için son bir hamle yaptı ama boşa gitti. Havadaydı artık.

Anderson havada süzülürken Megodontun böğürtüsü bir kez daha fabrika binasında yankılandı. Zemin yaklaşıyordu. Betona tüm hızıyla çarptı ve karanlık tarafından yutuldu. *Öylece yat ve öl*… Kendinden geçme haliyle mücadeledeydi Anderson. *Öl işte*. Kalkmaya, yuvarlanmaya, herhangi bir şey yapmaya çabaladı ama kımıldayamıyordu.

Birleşmeye, biçimlenmeye çabalayan renkli şekiller görüyordu. Megodont yakındaydı. Soluğunun kokusunu alıyordu.

Renkli şekiller bir araya geldiler. Paslı derisi ve kadim öfkesiyle tepesindeydi megodont. Ezmek için ayağını kaldırmıştı. Anderson sağına doğru yuvarlandı ama bacaklarını çekemedi. Yerde sürünemiyordu bile. Elleri buzda örümcekler misali kayıyordu beton zeminde. Yeterince hızlı hareket edemeyecekti. *Ah, Tanrım. Böyle ölmek istemiyorum. Burada… Böyle…* Kuyruğundan yakalanmış bir kertenkele gibiydi. Kalkamıyor, kaçamıyordu; devasa bir filin ayağı altında pelteye dönecek, ölecekti.

Megodonttan bir inleme yükseldi. Anderson ardına baktı. Hayvan ayağını indirmiş, sarhoş gibi sallanıyordu. Hortumuyla çevresini koklarken birden arka ayakları gevşedi, kalçaları üzerine oturuverdi. Gülünç ölçüde köpeği andırıyordu şimdi. Gözlerinde, uyuşan bedeninin emirlere uymayışının getirdiği şaşkınlık vardı.

Ön ayakları yavaşça büküldü ve inleyerek öne çöktü. Anderson'la göz göze geldiler. Neredeyse insansı bakan gözler şaşkınlıkla kırpışıyordu. Koordinasyonunu yitiren hortumu bir kez daha Anderson'a uzandı, sarsakça ilerledi. Öfkesi yitmişti. Uzun kirpikler titredi. Anderson hayvanın ne düşündüğünü merak etti. Sinir sistemini mahveden şeyi hissedebiliyor muydu acaba? Sonunun geldiğinin farkında mıydı? Yoksa sadece yorgunluk muydu hissettiği?

Doğrulan Anderson ayaklarının dibine çöken hayvana neredeyse acıyarak baktı. Vahşice sökülüp alınmış dişlerinden kalan dört oval boşluk kapkaraydı. Dizleri yaralarla kaplıydı; ağzının çevresinde skabis çıbanları baş göstermişti. Ölmek üzereyken ve yakından bakıldığında, felç olmuş kasları ve soludukça inip kalkan gövdesiyle kötü kullanılmış bir hayvandan öte değildi karşısındaki. Savaşçı değildi megodontlar…

Hayvan son nefesini verdi. Bedeni hareketsiz kaldı.

İnsanlar Anderson'ın etrafına doluştular; bağırıp çağırıyor, omzuna vuruyor, yaralılara yardım etmeye ve ölüleri bulmaya uğraşıyorlardı. Her yer insan doluvermişti birdenbire. Kırmızılı-sırmalı sendikacılar, Yaşam-Yayı'nın yeşil üniformaları, dev cesedin üzerine tırmanan *mahutlar*…

Anderson bir anlığına Yates'i yanı başında, elinde sigarası, tüm kargaşayla alay ederken hayal etti. "Bir aya kalmaz giderim demiştin bir de..." Derken kapkara gözleri ve fısıltılı sesiyle Hok Seng yanında belirdi; kemikli eli boynuna uzandı ve kırmızıya bulanarak geri çekildi.

"Kan kaybediyorsunuz," diye mırıldandı.

iki

“Çek!” diye bağırdı Hok Seng. Pom ve Nu ve Kukrit ve Kanda hep birlikte parçalanmış mile yüklendiler, Mai adlı kızı altına yollayacak konuma getirene kadar, bir devin ayağına batan kıymığı çeker gibi kızağından dışarı çektiler.

“Göremiyorum!” diye bağırdı Mai.

Milin yerine gerisingeri oturmamasına çabalayan Pom ile Nu’nun kasları iyice gerildi. Hok Seng diz çöktü ve kıza bir el feneri uzattı. Kızın parmakları ihtiyarınkilere dokundu, fener karanlıkta gözden yitti. Işık, kızdan daha değerliydi. Hok Seng işçilerin kız içerideyken mili ellerinden kaçırmamalarını umuyordu.

Bir dakika sonra, “E?” diye seslendi. “Çatlamış mı?”

Yanıt gelmedi. Umarım bir şekilde aşağıda sıkışıp kalmamıştır, diye düşündü Hok Seng. Kızın incelemesini bitirmesini beklemek üzere bağdaş kurarak yere oturdu. Fabrika etrafı toplamak için koşuşturan işçilerle doluydu. Parlak palalı ve koca kemik testereli sendika işçileri megodont leşinin üstüne doluşmuşlardı. Etten bir dağ ile cebelleşiyorlardı ve üstleri başları kan içindeydi. Hayvanın yarılmış karnından görünen mermersi beyazlıktaki kaslarından yere kanlar süzülüyordu.

Başka kanlı manzaralarda, başka fabrikalarda benzer şekilde katledilen halkını hatırlayan Hok Seng ürperdi. Güzelim depolar yakılıp yıkılmış, iyi insanlar öldürülmüştü. Manzara tümüyle Yeşil Bandanalılar’ın ellerinde palalarla gelişini hatırlatıyordu. Alevler arasında küle dönen jüt, demirhindi ve burgu-yayları… Parıldayan palalar… Anıları derinlere iteklemeye çabalayarak bakışlarını önüne çevirdi. Derin bir nefes aldı.

Megodont Sendikası, hayvanlarından birinin ölümünü duyar duymaz profesyonel kasaplarını yollamıştı. Hok Seng hayvan leşini dışarı çıkarttırmaya uğraşmıştı ama sendikacılar reddetmişlerdi. Kısacası, temizlenip toparlanma kargaşasına ilaveten, fabrika bir de sinekler ve gittikçe ağırlaşan ölüm kokusuyla dolmuştu.

Kemikler leşten, derin bir et okyanusundaki mercan kayalıkları gibi fırlamıştı. Hayvandan nehirler dolusu akan kan, fırtına oluklarına ve Bangkok’un kömürle çalışan sel kontrol pompalarına gidiyordu. Hok Seng önünden akıp giden kana üzülerek baktı. Hesapsız kaloriler akıp gidiyordu.

Kasaplar hızlı çalışıyorlardı ama hayvanı tamamen parçalamaları tüm geceyi alacaktı.

Pom yutkunarak, “Daha işi bitmedi mi bunun?” dedi. Hok Seng dikkatini elindeki soruna çevirdi. Pom, Nu ve diğerleri milin ağırlığına zor bela dayanıyorlardı.

Öne eğilerek bir daha karanlığa seslendi: “Ne görüyorsun, Mai?”

Boğuk bir yanıt geldi.

“Çık o zaman!” Tekrar oturdu Hok Seng. Yüzünde biriken teri sildi. Fabrika kazan gibiydi. Bütün megodontlar ahırlarına götürüldüklerinden, ne üretim hattını ne de havalandırmayı çalıştıracak enerji vardı. Rutubetli sıcak ve ölüm kokusu herkesi battaniye misali sarmalıyordu. Klong Toi mezbahasındaydılar sanki. Öğürtüsünü zar zor bastırdı.

Sendika kasaplarından bir çığlık yükseldi. Megodontun karnını tamamen yarmışlardı. Barsaklar dışarı fırladı. Sakatat ve tezek toplayıcıları —Tezek Beyi’nin adamları— elde kürek kalori kaynağı kütleye girişip hepsini el arabalarına doldurmaya koyuldular. Böylesi temiz bir kalori kaynağı büyük olasılıkla ya Tezek Beyi’nin kent çevresindeki çiftliklerinde beslenen domuzlara gidecekti ya da gene Tezek Beyi’nin koruması altındaki bunaltıcı eski Yayılım gökdelenlerinde yaşayan Malezyalı Çinli sığınmacıları besleyen hatta verilecekti. Domuzlarla sarı kartlıların yemedikleriyse, günlük meyve kabukları ve diğer dışkılarla birlikte gübre ve gaza dönüştürülmek ve sonunda yakım-onayına sahip metanlı yeşil sokak lambalarında kullanılmak üzere pişirilecekleri metan kompost tesislerine yollanacaktı.

Hok Seng düşünceli bir bakışla şanslı benini çekiştirdi. İyi bir tekeldi bu. Tezek Beyi’nin kentin o kadar çok yerinde etkisi vardı ki, hâlâ başbakanlığa seçilmeyişi şaşırtıcıydı. Hoş, babaların babası, Krallığı etkisi altına almış *cao por*ların en büyüğü, neyi istese kesinlikle elde edebilirdi.

Peki, sunacağım şeyi kabul edecek mi? Merak ediyordu Hok Seng. *Sağlam bir iş fırsatını takdir edebilecek mi?*

Mai’nin sesi nihayet aşağıdan yükselerek Hok Seng’in düşüncelerini böldü. “Çatlamış!” Çok geçmeden toza bulanmış ve ter içinde sürünerek çıktı. Nu, Pom ve diğerleri ipleri bıraktılar, mil yatağına geri kayarak gürültüyle oturdu ve tüm fabrika sallandı.

Mai gürültü üzerine arkasına baktı. Hok Seng, kızın milin altında sahiden ezilebileceğini fark etmesiyle yüzünden geçiveren korkuyu gördü. Bakışındaki korku hızla yok oldu; cesur kızdı.

“E?” dedi Hok Seng. “Söylesene; göbek mi yarılmış?”

“Evet, *Kun*, elimi yarıktan şuraya kadar sokabildim.” Bileğine dokunarak gösterdi. “Diğer uçta da aynısı var.”

“*Tamade*,” diye sövdü Hok Seng. Şaşırmamıştı gerçi… “Zincir motoru?”

Kız kafasını salladı. “Görebildiğim bağlantıların hepsi bükülmüştü.”

Hok Seng başıyla onadı. “Lin, Lek ve Çuan’ı çağır.”

“Çuan öldü.” Megodontun ezdiği iki işçiden kalan yığını işaret etti.

Hok Seng yüzünü buruşturdu. “Ha… Evet.” Noi, Kapifon ve Bay Anderson’ın alg banyolarının mikroplanmasına izin vermesine ne denli kızdığını hiç öğrenemeyecek talihsiz KK şefi Banyat da megodontun kurbanları arasındaydı. Masraf… Ölen işçilerin ailelerine biner, Banyat’ınkine iki bin baht ödenecekti. Bir daha buruşturdu yüzünü. “Başkasını bul o zaman. Temizlikçilerden, senin gibi ufak-tefek olsun. Yeraltına ineceksiniz. Pom, Nu, Kukrit! Mili çekin. Tamamen çıkarın. Ana tahrik sistemini santimi santimine incelememiz gerekiyor. Tamamen kontrol etmeden çalıştıramayız.”

“Ne acelemiz var?” Gülüyordu Pom. “İşe uzun süre başlamayız. *Farangın* geri gelmeye karar verene kadar sendikaya çuvalla afyon vermesi gerekecek. Hele Haprit’i vurduktan sonra…”

“Döndüklerinde dört numaralı milimiz hazır olmaz o zaman,” diye terslendi Hok Seng. “Bu çapta bir ağaç daha kesmek için izin almak, ardından kütüğü ırmaktan yüzdürerek getirmek uzun sürecek ve tüm bu zaman boyunca fabrika sınırlı kapasitede çalışacak. Kafanı çalıştır; bazılarınız işsiz bile kalabilir.” Başıyla mili işaret etti. “Kim adam gibi çalışırsa o kalır.”

Pom öfkesini gizleyip özür dilercesine gülümsedi ve *wai* selamı verdi. “*Kun*, dikkatsizce konuştum. Kızdırmak istememiştim sizi.”

“İyi öyleyse.” Hok Seng baş selamı verip döndü. Yüzü asıktı ama içten içe adamın söylediklerine katılıyordu. Megodontlar bir kez daha miller etrafında ayak sürüyerek dönmeye başlamadan önce rüşvet ve afyon verilecek, bir sürü pazarlık yapılacaktı. Bilançoya bir kırmızı madde daha eklenecekti. Daha bunlara ilahi okumaları gerekecek keşişlerin veya Brahmin papazlarının ya da *feng şui* uzmanlarının veya işçilerin yatışması ve bu uğursuz fabrikada çalışmaya devam etmeleri için *fii*lere danışması gerekecek medyumların masrafları da eklene—

“*Tan Jianşeng!*”

Hok Seng hesaplamayı kesip kafasını kaldırdı. *Yang guizi*[1]. Anderson Lake karşıda, işçilerin dolaplarının yanındaki bir sıraya oturmuştu. Bir doktor yaralarıyla ilgileniyordu. *Yang guizi* önce doktorun yaralarını yukarıda, ofiste tedavi etmesini istemişse de, Hok Seng bu işin üretim katında, kanla kaplı beyaz tropik giysisiyle mezarından çıkıvermiş bir *fii* misali, ama işçilerin en azından hâlâ hayatta ve korkmamış olduğunu görebileceği şekilde yapılmasına ikna etmişti onu. Epey itibar demekti bu. Korkusuz yabancı…

Anderson, Hok Seng'i sıradan bir hizmetçiymiş gibi yollayıp aldırdığı Mekong viskisini şişesinden içiyordu. Hakareti yutan Hok Seng içkiyi almaya Mai'yi yollamış, kızsa etiketi yeterince gerçek, kendisi sahte Mekong viskiyle ve kafayı çalıştırdığı için hak edeceği birkaç bahtlık bahşişe yetecek para üstüyle geri dönmüştü. Kıza parayı verirken gözlerinin içine bakarak, "Bu iyiliğimi unutma," demişti.

Başka bir zamanda, başka bir yaşamda kızın ciddi bir baş onayıyla verdiği yanıtı azıcık sadakat kazandığına yorardı Hok Seng. Oysa burada sadece, Taylandlılar birdenbire sarı kartlı Çinlilere kızıp hepsini birden habbe paslı cengellere dehlemeye karar verdiklerinde kızın derhal kendisini öldürmeye gelmemesini umabilirdi. Belki verdiği bahşiş biraz zaman kazandırırdı. Kazandırmazdı belki.

Doktor Çan, yanlarına yaklaşan Hok Seng'e Mandarin Çincesiyle, "Yabancı iblisiniz pek inatçı," diye seslendi. "Kıpırdanıp duruyor."

Kadın da sarı kartlılardandı. Zekâsı yetmese ve türlü dolap çevirmeyi beceremese aç kalacak bir başka sığınmacı. Beyaz Gömlekliler çalıştığını, bir Taylandlı doktorun işini yaptığını keşfederlerse… Ötesini düşünmemeyi seçti. Bir günlüğüne bile olsa vatandan birisine yardım etmeye değerdi. Yardım, geçmişte işlediği günahlara yönelik bir çeşit kefaret sayılırdı.

"Lütfen canlı kalmasına çabalayın," diyerek gülümsedi Hok Seng. "Maaş çeklerimizi imzalaması lazım."

Güldü kadın. "*Ting mafan*. Epeydir dikiş atmadım ama hatırınız için bu çirkin yaratığı ölümden döndüreceğim."

"O kadar iyiyseniz sibiskoza yakalandığımda sizi ararım."

Yang guizi, lafa İngilizce karıştı: "Neden yakınıyor bu kadın?"

Hok Seng gözlerini devirdi. "Fazla kıpırdıyormuşsunuz."

"Kendi beceriksizliği. Söyle, acele etsin."

"Bir de çok şanslı olduğunuzu söylüyor. Kıymıklardan biri şahdamarınızı santimle ıskalamışmış. Yoksa kanınız zeminde diğerlerine

karışırmış.”

Bay Lake duyduklarına gülümseyerek Hok Seng’i şaşırttı. Gözleri budanan et dağına kaydı. “Kıymık ha… Megodont beni götürecek sanmıştım…”

“Öyle. Az daha ölecektiniz,” dedi Hok Seng. Ki felaket demekti bu. Bay Lake’in yatırımcıları işten soğuyup fabrikayı kapamaya karar verirlerse… Kaşları çatıldı. Bu *yang guiziyi* etkilemek, Bay Yates’i etkilemekten çok daha zordu ve sırf fabrikanın açık kalabilmesi için bile olsa, yabancı şeytanı hayatta tutmak gerekiyordu.

Bir zamanlar Bay Yates’e onca yakınken şimdi Bay Lake’e bunca uzak kalışını fark etmek rahatsızlık vericiydi. Önce şanssızlık ve şimdi de inatçı bir *yang guizi*… Artık uzun vadede hayatta kalışını sağlamlaştırmak ve klanını canlandırmak için yeni bir plana ihtiyacı vardı.

“Bence hayatta kalışınızı kutlamalısınız,” dedi. “Müthiş şansınız için Kuan Yin[2] ve Buda’ya şükran adağı sunmalısınız.”

Bay Lake soluk mavi gözlerini Hok Seng’e dikerek sırıttı. “Hem de ne biçim sunacağım...” Yarısı şimdiden boşalmış sahte Mekong şişesini havaya kaldırdı. “Sabaha kadar kutlayacağım.”

“Bir eşlikçi ayarlamamı ister miydiniz?”

Yabancı iblisin yüzü taş kesildi. Hok Seng’e tiksintiye benzer bir ifadeyle baktı. “Üstüne vazife değil o işler.”

Yaşlı Çinli ifadesiz kalmaya çabalarken içinden kendisine sövdü. Anlaşılan haddini aşmıştı ve işte, yaratık gene sinirlenmişti. Alelacele, özür anlamında bir *wai* selamı verdi. “Elbette. Size hakaret etmek amacında değildim.”

Yang guizi bakışlarını üretim katında gezdirdi. Keyfi kaçmış gibiydi. “Hasar ne kadar ağır?”

Hok Seng omuz silkti. “Mil göbeği konusunda haklı çıktınız. Çatlamış.”

“Ya ana zincir?”

“Bağlantıların hepsini kontrol edeceğiz. Şanslıysak sadece alt hat etkilenir.”

“Sanmam.” Şişeyi uzattı. Hok Seng öğürtüsünü bastırmaya çalışarak kafa salladı. Anderson Lake alaycı bir sırıtışla şişeyi dudaklarına götürdü. İçti, ağzını yenine sildi.

Sendika kasapları arasından bir çığlık daha yükseldi ve megodonttan daha fazla kan fışkırdı. Hayvanın bedeninden yarı yarıya ayrılmış kafası

tuhaf bir açıyla yerde yatıyordu. Leşi gittikçe daha fazla birbirinden ayrılmış parçalar görünümü alıyordu. Artık bir hayvandan çok, parçaları birleştirilen bir megodont yapbozuna benziyordu.

Hok Seng sendikayı satacakları bozulmamış etten elde edilecek kârdan kendisine pay vermeye ikna edecek bir yol olup olmadığını düşünüyordu. Alanlarına ne denli hızla sahip çıktıklarına bakılırsa ihtimal düşüktü ama belki işgücü kontratları yenilendiğinde veya tazminat talep etmeye geldiklerinde bir şeyler çevirebilirdi.

"Kafayı alacak mısınız?" diye sordu. "Duvarınıza asabilirsiniz."

"Hayır." Gücenmiş görünüyordu *yang guizi*.

Hok Seng yüzünü ekşitmemek için zor tuttu kendisini. Bu yaratıkla çalışmak delirticiydi. İblisin bir ânı diğerini tutmuyordu. Üstelik çocuklar gibi, her daim saldırgandı. Bir an neşeliyken birden öfkeleniveriyordu. Tiksintisini bastırdı. Lake, her ne ise, oydu. Karması Anderson Lake'i yabancı şeytan kılmış, Hok Seng'inkiyse bir araya gelmelerine yol açmıştı. Açlıktan kırılırken U-Tex'in kalitesinden yakınmanın âlemi yoktu.

Anderson Lake, Hok Seng'in saklamaya çalıştığı ifadeyi yakalamıştı anlaşılan. "Av değildi bu," diye açıklamaya girişti. "Sadece telefattı. Oklar isabet ettiğinde ölmüştü zaten hayvan. Spor tarafı yoktu yani."

"Ah, elbette. Çok onurlu." Hok Seng düş kırıklığını bastırdı. Yabancı iblis kafayı alsa, kırılarak çıkarılmış fildişlerinin köklerini çıkarıp yerlerine katılaştırılmış hindistancevizi yağından taklitlerini yerleştirdikten sonra Wat Boworniwet civarındaki doktorlara satabilirdi. O para da gidecekti şimdi. Ne israf! Durumu, önünde yatan etin, kalorilerin ve fildişi köklerinin değerini Anderson Lake'e anlatmayı düşündü, sonra vazgeçti. Anlamazdı. Hem bu haliyle yeterince öfkeliydi.

"Chesire'lar da geldi," dedi Anderson Lake.

Hok Seng, *yang guizinin* işaret ettiği tarafa baktı. Kan göllerinin az ilerisinde parıltılı kedi yüzleri, leş kokusunca çağrılmış kıvrımlar ve gölgeler belirmeye başlamıştı. Anderson yüzünü buruşturdu ya, Hok Seng'in bu şeytan kedilere belli ölçüde bir saygısı vardı. İstenmedikleri yerde istenmelerini sağlayacak denli zekiydiler. Azimleri neredeyse doğaüstüydü. Kanın kokusunu daha dökülmeden alıyor gibiydiler. Sanki geleceği görebiliyor ve bir sonraki yemeklerinin nerede ortaya çıkacağını önceden bilebiliyorlardı. Kedi pırıltıları yapışkan kan göllerine ilerliyorlardı şimdi. Kasaplardan biri, kedilerden birini tekmeledi ama gelenler öyle kalabalıktı ki uğraşmak boşunaydı.

Anderson Lake viskisinden bir fırt daha çekti. “Çıkaramayız artık bunları buradan.”

“Avlayan çocuklar var,” dedi Hok Seng. “Başlarına ufak bir ödül koyarsak.”

Yang guizi reddeder bir ifade takındı. “Ortabatı’da da kelle ödülü var.”

Bizim çocuklarımızın sizinkilerden daha fazla sebebi var.

Ama yabancının sözleriyle dalaşa girmemeyi seçti Hok Seng. Kedilerin başına ödülü koyacaktı. Kedilerin fabrikada kalmalarına izin verilirse, işçiler arasında, belayı başlarına muzip Chesire ruhu Fii Oun’un açtığı söylentisi çıkardı. Şeytan kediler iyice yakına gelmişler, pırıldıyorlardı. Benekli, kızıl, gece karası… Çevrelerinin renklerine girerken bir görünüp bir kayboluyor, kan göllerine daldıkça kırmızı tonlara bürünüyorlardı.

Hok Seng, Chesire kedilerinin, bir kalori yöneticisi tarafından —muhtemelen PurCal veya AgriGen’den birisi— kızının doğum günü için sipariş edildiğinin anlatıldığını duymuştu. Lewis Carroll’ın Alice’inin yaşına basan kızın partisi için eğlencelik olarak yaratılmıştı bu mahlûklar. Doğum gününe gelen çocuklar birer tane alıp evlerine götürmüş, yaratıklar diğer normal kedilerle çiftleşmiş ve yirmi yılın sonunda bu şeytanlar tüm kıtalara yayılmış, *Felis domesticus* yeryüzünden silinerek yerini her batında yüzde doksan sekiz saflığını koruyan bir genetik diziye bırakmıştı. Malezya’daki Yeşil Bandanalılar Çinlilerle Chesire kedilerinden aynı oranda nefret ederlerdi ama Hok Seng’in bildiği kadarıyla bu şeytanlar orada da semirmeye devam ediyorlardı.

Doktor Çan’ın yeniden dikmeye başlamasıyla *yang guizi* yüzünü buruşturdu ve kadına pis bir bakış attı. “Bitir artık şunu,” dedi, “hemen.”

Kadın korkusunu gizleyerek özenle *wai* selamı verdi. “Gene kıpırdıyor,” diye fısıldadı Hok Seng’e. “Anestetik iyi değil. Eskiden kullandıklarım kadar iyi değil.”

“Endişelenmeyin,” diye yanıtladı Hok Seng. “Viskiyi o yüzden verdim. Siz işinize bakın. Ben hallederim onu.” Jianşeng[3] Lake’e döndü: “Bitirmek üzere.”

Yabancı iblis yüzünü astı ama kadını daha fazla tehdit etmedi ve doktor nihayet dikişi bitirdi. Hok Seng kadını yana çekti ve içine ücretini koyduğu zarfı uzattı. Kadın şükranla *wai* yaptı ama Hok Seng kafa salladı. “İçinde fazladan bir miktar var. Bir mektup iletmenizi rica ediyorum.” Diğer zarfı uzattı. “Gökdeleninizin patronuyla konuşmak istiyorum.”

“İtsiken’le mi?” Tiksintiyle bakıyordu doktor.

“Böyle dediğinizi duysa ailenizden kalan kim varsa doğrar.”

“Ters adam.”

“Sadece mektubu verin siz. Yetecektir.”

Kadın zarfı kuşkuyla aldı. “Ailemize hep iyi davranıyorsunuz. Ayrıca tüm komşularımız nezaketinizden, iyiliklerinizden bahsediyor. Herkes sunular veriyor… Kaybınız için.”

“Yaptıklarım pek az.” Zorla gülümsedi Hok Seng. “Sonuçta biz Çinliler birbirimize destek vermeliyiz. Malezya’da belki hâlâ Hokkien, Hakka veya Beşinci Dalga’yızdır ama burada hepimiz sarı kartlıyız. Daha fazlasını yapamamaktan utanç duyuyorum.”

“Başkalarının yaptıklarından çok daha fazlasını yapıyorsunuz.” Doktor bir kez daha yeni kültürlerinin özelliklerini göstererek *wai* selamı verdikten sonra gitti.

Anderson Lake doktorun gidişini izliyordu. “Sarı kartlı, değil mi?”

Hok Seng başıyla evetledi. “Öyle. Malakka’da doktordu. Olay’dan önce.”

Yabancı şeytan bir an sustu. Aldığı bilgiyi sindirmeye çalışır gibiydi. “Taylandlı doktorlardan daha mı ucuza çalışıyor?”

Hok Seng *yang guiziye*, duymak istediği yanıtı kestirmeye çalışarak baktı. Sonunda, “Evet,” dedi, “çok daha ucuza. Onlar kadar iyi ama. Belki daha da iyi. Ama çok daha ucuz. Bize Tayland mevkilerine geçme izni verilmiyor. Bu yüzden sarı kartlılar dışında pek kimseye bakamıyor. Tabii onların da azıcık ödeyebilenlerine… Buraya geldiği için memnundu.”

Anderson Lake düşünceli bir ifadeyle kafa salladı. Hok Seng adamın ne düşündüğünü merak ediyordu. Bulmaca gibiydi Lake. Hok Seng bazen *yang guizilerin* dünyayı iki değil bir defa bile ele geçiremeyecek denli aptal olduklarını düşünürdü. Yayılımda başarmışlardı ve sonra —enerji çöküşü yüzünden dükkânlarına geri döndükten bile sonra— kalori şirketleri, salgınları ve patentli tohumlarıyla bir daha gelmişlerdi. Sanki doğaüstü güçlerce korunuyorlardı. İşin aslı, Anderson Lake çoktan ölmüş olmalı, barsakları Banyat, Noi ve megodontun paniğe kapılmasına izin veren Dört Numaralı mil sorumlusu salak ve adsız *mahut*unkilere karışmalıydı. Ama işte, yabancı iblis karşısına geçmiş, minnacık iğnenin batışından yakınıyordu ve on tonluk bir hayvanı göz açıp kapayana kadar öldürdüğü gerçeğinin farkında değilmiş gibi davranıyordu. Sahiden garip yaratıklardı

bu *yang guiziler*. Sürekli onlarla iş yapmasına rağmen her seferinde sandığından daha yabancı geliyorlardı Hok Seng'e.

"*Mahutlara* ödeme yapmak lazım," dedi Hok Seng. "İşe dönmeleri için rüşvet vermeliyiz."

"Öyle."

"Ayrıca fabrikaya dua etmeleri için keşişleri çağırmamız lazım. İşçileri sevindirmek için. *Fii*ler teskin edilmeli." Durakladı. "Epey masraf çıkacak. Fabrikanızda kötü ruhların dolaştığı lafı yayılacak. Yanlış yere yapıldığı veya ruhlara yeterince yer bırakılmadığı söylenecek. Ya da inşaat için bir *fii*nin ağacını kestiğiniz… Buranın sorunsuzluğuna inandırmak için bir falcı hatta belki bir *feng şui* üstadı çağırmamız gerekecek. Sonra bir de *mahutlar* kaza tazminatı—"

Anderson Lake sözünü kesti. "*Mahutların* değiştirilmesini istiyorum," dedi. "Hepsinin."

Hok Seng dişlerini sıkarak iç çekti. "Mümkün değil. Kentteki işgücü sözleşmelerinin tümü Megodont Sendikası'nın kontrolünde. Hükümet emri. Beyaz Gömlekliler güç tekelini ödüllendiriyorlar. Sendikalar konusunda elimizden hiçbir şey gelmiyor."

"Beceriksiz bunlar. Burada kalmalarını istemiyorum."

Hok Seng, *farangın* şaka yapıp yapmadığını kestirmeye çalıştı. Tereddütle gülümsedi. "Kraliyet emri böyle. İş istemeye kalsa insan Çevre Bakanlığı'nı da değiştirmek isteyebilir."

"İyi fikir," diyerek güldü Bay Lake. "Carlyle ve Oğulları'yla işbirliğine gidip her gün vergilerden ve karbon kredi yasalarından yakınmaya başlardım o zaman. Ticaret Bakanı Akkarat'ı davamıza katardım." Hok Seng'i boydan boya süzdü. "Ama sizler işleri böyle yürütme taraftarı değilsiniz, değil mi?" Bakışları aniden soğuklaşıverdi. "Gölgeleri ve pazarlıkları seversiniz siz. Sessiz-sedasız anlaşmaları."

Hok Seng lafları yuttu. Yabancı iblisin soluk teni ve donuk mavi gözleri sahiden ürkütücüydü. Şeytan kediler kadar yabancı ve yaban, düşman ortamda onlar kadar huzursuzdu. "Beyaz Gömleklerle uğraşmak akıllıca olmaz," diye mırıldandı. "Çıkıntılık yapan çivi dövülerek düzeltilir."

"Tam sarı kart lafı."

"Belki. Ama başkaları ölüyken ben hâlâ hayattayım ve Çevre Bakanlığı aşırı güçlü. General Praça ve Beyaz Gömlekleri bugüne dek her

türlü zorluğu aştılar. 12 Aralık girişimini bile atlattılar. Diyeceğim, kobrayı dürtmeye niyetliyseniz ısırığına da hazırlanmalısınız."

Anderson Lake tartışacakmış gibi baktı ama omuz silkti. "En doğrusunu bildiğinden eminim."

"Bunun için maaş ödüyorsunuz bana."

Yang guizi bakışlarını ölü megodonta çevirdi. "Bu hayvanın koşumlarını koparamaması gerekirdi." Şişesinden bir yudum daha aldı. "Güvenlik zincirleri paslanmıştı; kontrol ettim. Tek kuruş tazminat ödemeyeceğiz, o kadar. Kimse gelmesin karşıma. Hayvanlarını doğru dürüst bağlasalardı öldürmek zorunda kalmazdım."

Hok Seng onaylarcasına başını eğdi ama fikrini dillendirmedi. "*Kun*, başka seçenek yok."

Soğuk bir gülümseme sundu Anderson Lake. "Öyle, evet. Tekeller sonuçta." Yüzünü ekşitti. "Yates fabrikayı buraya kurmakla aptallık etmiş."

Hok Seng ürperdi. *Yang guizi* birdenbire şımarık çocuklar gibi davranmaya başlamıştı. Çocuklar cüretkâr olurdu. Beyaz Gömlekleri veya sendikaları kızdıracak şeyler yaparlardı. Bazen de oyuncaklarını toplayıp evlerine dönerlerdi. Nahoş... Anderson ile yatırımcıları kaçmamalıydı. Henüz.

"Zararımız nedir?" dedi Anderson Lake.

Hok Seng duraksadı, ardından kötü haberi vermek üzere toparlandı. "Megodontun kaybının üzerine sendikaları teskin etmeyi eklersek… Doksan milyon baht civarı…"

Mai'nin ani çığlığıyla sarsıldı Hok Seng. Olanı anlamak için dönüp bakmasına gerek yoktu. "Aşağıdan da ziyan çıkacak bence. Tamirat masrafı yükselecektir." Hassas noktaya dokunmadan önce bir daha durakladı. "Yatırımcılarınız Bay Gregg ve Bay Yee'ye haber verilmesi gerekecek. Muhtemelen tamirata ve bir de geldiklerinde yeni alg tanklarının montaj ve ölçümleme ayarlarını yapmaya yetecek nakit kalmayacak." Durdu, iç çekti. "Yeni kaynak gerekecek bize."

Yang guizinin tepkisini endişeyle beklemeye koyuldu. Şirkette para bazen öyle hızlı akıyordu ki Hok Seng parayı su gibi görüyordu, ama işte, gene de kötü haberdi söyledikleri. Yatırımcıların bazen masraflarda pintiliği tutuyordu. Yates döneminde para kavgaları sık yaşanırdı. Anderson Lake geldikten sonra yatırımcıların yakınmaları epey azalmıştı ya, gene de dönen para bir düş uğruna harcanabileceğin çok üzerindeydi. Fabrikayı kendi yönetse bir yıl önce kapardı Hok Seng.

Anderson Lake kötü haberlerden hiç etkilenmiş görünmüyordu. “Daha fazla para,” demekle yetindi. Hok Seng’e baktı. “Peki, alg tanklarıyla besleyici kültürler gümrükten ne zaman çekilecek?” diye sordu. “Ciddiyim.”

Hok Seng’in beti benzi attı. “Söylemesi zor. Bambu perdeyi aralamak bir günde olacak iş değil. Çevre Bakanlığı işlere burnunu sokmayı seviyor.”

“Beyaz Gömlekleri uzak tutmak için para ödediğini söylemiştin?”

“Öyle.” Kafasını yana eğdi. “Gerekli hediyelerin hepsi verildi.”

“E, o zaman Banyat ne demeye mikroplu banyolardan şikâyet ediyordu? Madem elimizde üreyen canlı organizmalar—”

Hok Seng alelacele lafını kesti adamın. “Hepsi askıda. Carlyle ve Oğulları’nca geçen hafta teslim edildiler…” Karar almak zorundaydı. *Yang guiziye* iyi haber lazımdı. “Parti gümrükten yarın çıkacak. Bambu perde aralanacak ve malzemeniz megodontların sırtında gelecek.” Gülümsedi. “Tabii Sendika’yı bugün kovmak istemiyorsanız.”

Beriki kafa salladı, hatta yapılan şakaya azıcık güldü. Hok Seng rahat bir nefes aldı.

“Yarın öyleyse… Kesin mi?”

Hok Seng içinden doğru çıkmasına dua ederek başıyla onayladı. Ama yabancı iblisin mavi gözleri hâlâ üzerindeydi.

“Çok para döküyoruz buraya. Ancak yatırımcıların tahammül edemeyeceği tek şey varsa, o da beceriksizliktir. Ki ben de hoş göremem beceriksizliği.”

“Anlıyorum.”

Anderson Lake tatmin bulmuş bir ifadeyle evetledi. “İyi o zaman. Yeni donanım gümrükten çıkınca arar, iyi haberleri kötüleriyle karıştırıp veririz. Elim bomboşken para talep etmek istemiyorum. İstemeyiz öylesini, değil mi?”

Hok Seng başıyla evetledi. “Dediğiniz gibi.”

Bay Lake bir fırt daha çekti. “İyi. Hasar ne kadar büyük, bir bak. Sabaha raporunu istiyorum.”

Hok Seng, ayrılabileceği işareti üzerine dönüp, mil ekibinin yanına gitti. Gümrük konusunda doğru çıkması, malların sahiden yarın çekilebilmesi, olayların kendisini haklı çıkarması için dua ediyordu. Evet, kumar oynamıştı ama kötü bir kumar değildi oynadığı. Hem zaten yabancı iblis tek seferde bir sürü kötü haber almak istemezdi.

Milin yanına vardığında Mai delikten çıkmış, üstünü silkeliyordu. Hok Seng, “Nasıl durum?” diye sordu. Döner mil, yatağından tamamen ayrılmıştı. Kocaman tik kütle yerinden çıkarılmış, yere bırakılmıştı. Çatlaklar büyük ve belirgindi. Hok Seng deliğe selendi: “Hasar büyük mü?”

Pom bir dakika sonra üstü başı yağla kaplı, sürünerek çıktı. “Çok dar bu tüneller.” Soluk soluğaydı. “Bazılarına sığamadım.” Ter ve kirini yenine sildi. “Alt hat, orası kesin, kalanının durumunu aşağı çocuk yollamadan bilemeyiz. Ana zincir hasarlıysa tüm zemini kaldırmamız gerekecek.”

Hok Seng yüzünü buruşturarak mil deliğine bakarken tünelleri, fareleri ve güney cengellerindeki dehşetli yaşam mücadelesini hatırladı. “Mai’ye birkaç arkadaşını getirteceğiz.”

Bir kez daha hasarı inceledi. Bir zamanlar böyle binaları vardı Hok Seng’in. Mal dolu depoları… Şimdiyse *yang guiziye* uşaklık ediyordu. Bedeni gittikçe güçten düşen bir ihtiyar, üye sayısı bire düşmüş bir klanın reisiydi Hok Seng. İç çekerek hüsranını bastırmaya çabaladı. “*Farangla* tekrar konuşmadan önce hasara dair her şeyi bilmek istiyorum. Sonradan bir şey çıkmasın.”

Pom *wai* selamı verdi. “Peki, *Kun*.”

Hok Seng ilk basamaklarda biraz topalladıktan sonra sakat bacağına yüklenmemeye karar vererek ofisine döndü. Bunca hareketten sonra, fabrikasındaki kendi canavarlarıyla yaşadığı olaydan kalma diz ağrısı başlamıştı. Merdivenin sonunda dönüp işçilerin hâlâ uğraştığı megodont leşine bakmaktan alamadı kendisini. Anılar aç kargalar misali tepesinde dönmeye başladı. Onca ölü arkadaş… Onca ölü aile üyesi… Dört yıl önce çok önemli bir adamdı. Ya şimdi?

Bir hiçti.

Kapıyı iterek açtı. Ofis katı sessizdi. Boş masalar, pahalı pedallı bilgisayarlar, pedal mili ve minik iletişim ekranları, şirketin kocaman kasaları… Kata göz gezdirirken gölgelerden palalarını sallayan yeşil bandanalılar fırlıyordu ya, hepsi birer anıydı gerçekte.

Kapıyı kapatarak et kesme ve tamirat seslerini dışarıda bıraktı. Pencereye gidip kanlı leşe, işçilerin can verdiği yere bir daha bakmamak için kendini zor tutuyordu. Satılık curyanlar misali üst üste yığılmış Çinli kafalarından Malakka lağımlarına akan kanı hatırlamanın yeri değildi.

Malezya değil burası, dedi içinden. *Güvendesin artık*.

Görüntüler kafasındaydı ama. Fotoğraflar kadar, bahar festivalinde atılan havai fişekler kadar parlaktı hepsi. Olay’ın üzerinden dört yıl

geçmesine rağmen hâlâ sakinleşme egzersizleri yapmak zorunda kalıyordu. Kötü hislere kapıldığı anlarda gördüğü her nesne aklına dehşeti, kötülüğü getiriyordu. Gözlerini yumdu, derin nefes almaya, masmavi okyanusu ve dalgalarda bembeyaz süzülen ticari gemi filolarını hatırlamaya çabaladı… Bir derin nefes daha alıp gözlerini açtı. Ofis katı yine güvenliğe kavuşmuştu. Özenle hizalanmış boş masalardan ve tozlu pedallı bilgisayarlardan başkası yoktu içeride. Panjurlar tropik güneş ışığını engelliyorlardı. Toz zerrecikleri uçuşuyor, tütsü kokuyordu.

Katın en ucunda, şirketin donuk ışıltılar saçan çelik ve demir mahfazalı ikiz kasaları Hok Seng ile alay eder gibi duruyorlardı. Birinin, para kasasının anahtarı vardı elinde. Ama diğerini, büyük kasayı, sadece Anderson Lake açabiliyordu.

Burnumun dibinde...

Şemalar, çizimler, talimatlar o kasadaydı. Birkaç santim ötesinde. Hepsini görmüştü. Gen-kırma alglerin DNA numuneleri, katı hal veri küplerindeki genom haritaları… Oluşan üst tabakanın yetiştirilmesiyle kayganlaştırıcı ve toza dönüştürülmesi için gerekli işlemler… Burgu-yay filamanının yeni kaplamaları kabul edebilmesi için gerekli uygulamalar… Yeni nesil enerji depolama sistemi burnunun dibinde, beraberinde kendisi ve klanı için diriliş umuduyla yatıyordu.

Yates habire bir şeyler mırıldanıp kafa çekmiş, Hok Seng de kadehini boş bırakmamış, söylediklerini dinlemiş ve bir yılı aşkın süre boyunca çabalayarak adamın güvenini ve bağlılığını kazanmıştı. Hepsi boşa gitmişti sonunda. Yates yatırımcıları kızdırdığı ve düşlerini gerçeğe çeviremeyecek denli beceriksiz çıktığı için açamadığı kasaya öylece bakmak zorundaydı şimdi.

Tümüyle Hok Seng'in belgeleri ele geçirebilmesine bağlı, kurulmayı bekleyen yeni imparatorluklar söz konusuydu. Elinde sadece Yates döneminde, ayyaş enayi tutup kasayı almadan önce hep masasında bıraktığı tamamlanmamış belgelerin kopyaları vardı.

Ama artık Hok Seng ile şemaların arasında bir anahtar, bir şifre ve demirden bir duvar mevcuttu. Sağlam bir kasaydı. İyi bilirdi bu tip kasaları. Çok önemli bir adamken ve belgelerinin korunması gerektiği yıllarda kendisi de kullanmıştı bunlardan. Yabancı iblislerin, Malezya'daki kendi ticaret imparatorluğunda, Ying-Tay'da faydalandığı markanın aynısını kullanmaları belki de her şeyden daha sinir bozcuydu. Yabancı amaçlara

alet edilmiş bir Çin malı… Sırf bu kasaya bakarak günler geçirmişti. İçindeki bilgiyi düşünerek…

Birden kafasını kaldırdı.

Kilitlemiş miydiniz, Bay Lake? Onca heyecan içindeyken kilitlemeyi unutmuş olabilir misiniz?

Kalbi gümbürdemeye başladı.

Atladınız mı yoksa?

Yates atlardı bazen.

İçinde büyüyen heyecanı yatıştırmaya çabaladı. Topallayarak kasaya yaklaştı. Önünde durakladı. Bir türbe, tapılacak bir nesneydi adeta… Sabır ve elmas uçlu matkap dışında her şeye dayanıklı, dökme demirden bir anıttı… Her gün karşısında oturur, kendisiyle alay ettiğini hissederdi kasanın.

Bu kadar basit olabilir miydi? Felakete giden koşuşturma arasında kasayı kilitlemeyi unutmuş olabilir miydi Bay Lake?

Tereddüt ederek uzandı ve tutamağı yakaladı. Nefesini tuttu. Atalarına, Taylandlıların engelleri kaldıran ruhu, fil kafalı Fra Kanet'e, bildiği tüm tanrılara dua etti. Tutamağa yüklendi.

Bin *jin*lik[4] çelik her molekülüyle karşı koydu.

Hok Seng nefes verip düş kırıklığını bastırarak geri çekildi.

Sabır. Her kasanın bir anahtarı vardı. Yates bunca beceriksiz çıkmasa, yatırımcıları kızdırmasa anahtarların en kusursuzu olurdu. Şimdiyse elinde sadece Anderson Lake vardı.

Yates kasayı aldığında aile mücevherlerini güvende tutması gerektiğini söyleyerek gülmüştü. Hok Seng zorla gülümseyip *wai* selamı vermişti ama tek düşünebildiği kasaya girecek şemaların muazzam değeri ve hazır hepsi ortadayken yeterince hızlı davranıp hepsini kopyalamayarak aptallık ettiğiydi.

Ve Yates artık yoktu; yerine yeni bir iblis gelmişti. Hem de ne iblis! Mavi gözlü ve altın saçlıydı ve Yates'in yumuşak neresi varsa hepsi birden bu adamda kaskatıydı. Hok Seng, her yaptığını iki defa kontrol eden ve her şeyi olduğundan çok daha zorlaştıran bu cehennem mahsulünü, artık nasıl yapacaksa, şirketin sırlarını vermeye ikna etmek zorundaydı. Dudaklarını büzdü. *Sabır. Sabırlı davranmalısın. Yabancı iblis illa bir noktada hata yapacak…*

"Hok Seng!"

Kapıya gitti ve aşağıdaki Anderson Lake'e çağrıldığını duyduğunu belirtircesine el salladı ama derhal merdivenlere davranacağına sunağına gitti.

Kuan Yin'in heykeline secde etti ve atalarıyla kendisine merhamet etmesi, kendisinin ve ailesinin günahlarını bağışlatma fırsatı vermesi için dua etti. Üzerine yağdırabilsin diye baş aşağı asılı, altın iyi şans tılsımının altına bir tabak U-Tex pirinciyle ikiye yardığı kan portakalını yerleştirdi. Mikropsuz, olgun ve pahalı portakalın suyu kolundan aşağı aktı. Tanrılardan esirgenmezdi; Tanrılar bir deri bir kemikliği değil, tombalaklığı severdi. Ardından tütsü yaktı.

Duman havaya yükselip ofis katını bir kez daha doldururken fabrikanın kapanmaması ve ödediği rüşvetlerin yeni malzemeleri bambu perdenin ardından güçlük görmeden çıkarmaya yetmesi için, yabancı iblis Anderson Lake'in kafayı bozup kendisine haddinden fazla güvenmesi için ve kahrolası kasanın açılması ve sırlarını sunması için dua etti.

Şans için dua ediyordu Hok Seng. Yaşlı bir sarı kartlıya bile şans lazımdı.

üç

Emiko, sarhoş olabilmeyi dileyerek içkisini yudumluyor ve Kannika'nın aşağılanma saatinin gelişini bildiren işaretini vermesini bekliyordu. Bir tarafı hâlâ mücadele ediyordu etmesine ama geri kalanının, göbeğini açıkta bırakan mini ceketli ve daracık *fa-sin* tişörtlü, elinde viski oturan tarafının, mücadeleye gücü kalmamıştı.

Yoksa tersten mi anlıyorum, diye düşündü, özsaygı yanılsamalarımı körükleyen tarafım mı esas beni mahvetmeye niyetlenen? Yoksa bedenim, kendi daha güçlü, daha pratik gereksinimlerine sahip bu hücre ve mühendislik ürünü DNA yığını mı gerçek hayatta kalan, gerçek irade sahibi?

Vurmalıların zonklayışını ve *pi klang*ların[1] iniltilerini dinleyip erkek ve kadınların teşvik çığlıkları karşısında ve ateşböceklerinin ışığı altında kıvranan kızları izleyişi bu yüzden miydi? Ölebilme iradesinden yoksunluğu yüzünden miydi? Yoksa ölüme teslimiyete inatla direndiğinden miydi?

Raleigh her şeyin, mesela Koh Samet sahilindeki dalgaların gelip gidişi ya da sıkı bir kızı kapan bir adamınkinin kalkıp inişi gibi döngüler dâhilinde geldiğini söylerdi. Raleigh, kızlarının çıplak kalçalarına şaplak atar, yeni gelen *gaijin*lerin[2] esprilerine güler, Emiko'yla ne yapmak isterlerse yapmalarını söylerdi. Çünkü para, paraydı ve böyle gelmiş, böyle giderdi. Haklıydı belki. Raleigh'nin talep ettikleri arasında, geçmişte talep edilmemiş hiçbir şey yoktu. Kannika'nın tasarladıklarından, canımı yakıyor dediği, çığlık attıran şeylerin hiçbiri, tüm çığlık ve inlemelerin bir kurma kızdan elde edilmesi dışında görülmemiş, duyulmamış değildi. En azından işin bu tarafı yenilikti.

Şuna bakın! Neredeyse tam bir insan!

Gendo-sama[3] eskiden insandan da fazlasın sen, derdi. Sevişmelerinden sonra kapkara saçlarını okşar ve Yeni İnsanlara daha fazla saygı gösterilmemesine, toplum içinde asla rahat dolaşamayacak oluşuna üzüldüğünü söylerdi. Ama kusursuz görme yetisine, kusursuz tene, hastalıklara ve kansere dirençli genlere sahipken yakınmak yakışıyor muydu? Hiç değilse saçlarına hiç ak düşmeyecekti. En azından onca

ameliyatla, hapla, merhemle ve otla genç kalabilen Gendo-samadan daha yavaş yaşlanacaktı.

Saçlarını okşar ve “Güzelsin. Yeni İnsan olsan bile. Hiç utanma,” derdi.

Emiko koynuna kıvrılırdı adamın. “Hayır. Utanmıyorum.”

Ama bunlar Yeni İnsanların alelade sayıldığı, hizmet verdiği ve kimi zaman saygı gördüğü Kyoto’da kalmıştı. Yeni İnsanlar kesinlikle insan değillerdi, evet ama aynı şekilde, bu basit vahşi kültürün üyelerinin sandığı gibi bir tehdit de değillerdi. Grahamcıların tuzaklarına karşı uyardıkları şeytanlar ya da orman Budist keşişlerinin iddia ettiği cehennem kaçkını canavarlar değildiler. Yeni İnsanlar, yeniden doğma ve Nirvana’ya ulaşma döngüsünde bir yere yahut bir ruha asla sahip olamayacak yaratıklar veya Yeşil Bandanalılar’ın inandığı gibi, Kuran’a yapılmış bir hakaret de değildiler.

Japonlar pratik insanlardı. Yaşlı bir nüfusa sahiptiler; her tür işte çalışacak gençlere ihtiyaçları vardı ve böylelerinin test tüplerinden çıkmasını ve kreşlerde büyümesini günah görmüyorlardı. Pratik insanlardı Japonlar.

Bu yüzden oturmuyor musun burada zaten? Japonlar çok acayip pratik olduklarından? Onlara benzemene, dillerini konuşmana, ev bildiğin tek yerin Kyoto olmasına rağmen Japon değildin sen.

Emiko başını ellerinin arasına aldı. Birisi gelecek miydi yoksa gecenin sonunda yalnız mı kalacaktı, merak ediyordu. Hangisini tercih ettiğini bilemiyordu.

Raleigh her şey hep aynı derdi ama bu gece Emiko kendisinin Yeni İnsan olduğunu ve buraya daha önce hiç Yeni İnsan gelmediğini söyleyince gülmüş, haklısın ve özelsin ve kim bilir, belki bu, her şey mümkün anlamına geliyordur, demişti. Ardından kalçasına şaplağı indirmiş ve sahneye çıkıp bu gece ne kadar özel olduğunu göstermesini söylemişti.

Parmağını bardaki ıslak bardakaltı izlerinde gezdirdi. Ilınmış biralardan inen buğu, kızlar ve adamlar kadar, erkeğin dokunuşunda tereyağı yumuşaklığı hissi alabilsin diye parlaması için yağladığı kendi teni kadar pürüzsüz ve nemliydi. Teni bir tenin olabileceği kadar hatta daha da pürüzsüzdü, çünkü hareketleri sürekli yanıp sönen ışıktaymışçasına kesikli görünse bile teni kusursuzdan da öteydi. Geliştirilmiş görme gücüyle bile tenindeki gözenekleri zor bela seçebiliyordu. Minnacıktılar. Hassastılar.

İdealdiler. Ama burası için değil, Japonya için, zengin erkeklerin klimaları için yapılmışlardı. Burada yanıyor ve çok az terleyebiliyordu.

Başka bir hayvan, mesela bir Chesire kedisi olsaydı, keşke daha fazla serinlik hissedebilseydi… Gözenekleri daha geniş ve daha etkin, teni bu denli acı verici bir sızdırmazlıkta olacağından değil, sadece düşünme derdi çekmeyeceğinden diliyordu böyle bir şeyi. Test tüpleri ve DNA karışımlarıyla tenini bunca pürüzsüz, içini bunca sıcak kılan, sinir bozucu bir biliminsanı tarafından bu boğulmaya yüz tutmuş bedene hapsedildiğini bilemeyecekti o zaman.

Kannika saçından yakaladı Emiko'yu.

Emiko ani saldırıyla nefessiz kaldı. Yardım için debelendi ama müşterilerin hiçbiri ilgilenmedi. Hepsi sahnedeki kızları seyrediyordu. Meslektaşları konuklara hizmet ediyor, Kmer viskisi içiriyor, kalçalarını kucaklarına sürttürüyor, ellerini bağırlarında gezdiriyorlardı. Zaten Emiko'ya sevgi duyan yoktu. İyi kalplileri, kendisi gibi bir kurma kıza şefkat gösterebilmeyi beceren *cay di*[4] sahipleri bile karışmayacaktı.

Raleigh bir başka *gaijin*le konuşuyor, gülümsüyor, kahkahalar atıyordu ama bakışları Emiko'daydı. Ne yapacağını merak ediyordu.

Kannika saçlarını bir daha çekti. "*Bai!*"

Boyun eğdi, bar taburesinden indi ve kurma kızlara özgü kesik hareketli, robotsu yürüyüşüyle yuvarlak sahneye ilerledi. Adamlar birbirlerine Japon kurmasını işaret edip doğaya aykırı adımlarına güldüler. Doğal ortamından sökülüp atılmış, doğuştan itibaren boyun eğmesi için eğitilmiş bir yaratıktı Emiko.

Olacaklarla arasına mesafe koymaya çabalıyordu. Bu tür şeylere dikkat etmesi öğretilmişti. Yaratıldığı ve eğitim gördüğü kreşte, bir Yeni İnsanın, en iyi eğitimli, en kalitelisinin dahi başına gelebileceklere dair hayaller kurmasına yer yoktu. Yeni İnsanlar hizmet eder ve sorgulamazdı. Sahneye bir saraylının zarif adımlarıyla, genetik mirasına uydurmak, güzelliğini ve farkını vurgulamak üzere yıllarca üzerinde çalışılmış stilize ve özenli hareketleriyle ilerledi. Ama hepsi, hepsi kalabalığın içinde yitip gidiyordu. Tek görebildikleri robotsu kesik hareketlerdi. Bir şakaydı Emiko. Yabancı bir oyuncaktı. Bir kurma kızdı.

Giysilerini çıkardılar.

Kannika, ışıldayan yağlı tenine su döktü. Damlacıktan mücevherlerle parıldadı Emiko. Meme uçları sertleşti. Kavanozlara kapatılarak asılmış ateşböcekleri hemen üzerinde kıvrılıp bükülüyor, kurma kızı çiftleşme

ışığına boğuyordu. Adamlar gülüyordu. Kannika kalçalarına şaplağı indirdi ve öne eğdi. Şaplakların şiddeti arttı; daha fazla eğilmesini, kendilerini yeni bir Yayılım'ın öncüleri düşleyen bu ufak adamlara itaat etmesini emretti.

Adamlar kahkahalar attılar, birbirlerine Emiko'yu işaret ettiler ve daha fazla viski ısmarladılar. Köşesinden sırıtan Raleigh, şefkatli yaşlı amca misali, yeni gelenlere, çokuluslu kâr hayalleriyle coşmuş bu ufak şirket insanlarına eski dünyanın numaralarını öğretmekten memnundu.

Kannika diz çökmesini işaret etti.

Kara sakallı, ticaret gemisi kaptanları türünden yanık tenli bir *gaijin* birkaç karış önünde duruyordu Emiko'nun. Göz göze geldiler. Adam büyüteç altında böcek incelermişçesine büyülenmiş bir dikkatle ama aynı ölçüde tiksinmiş bakıyordu. Emiko'nun içi adama bağırma arzusuyla, çenesini yakalayıp kendisine bir genetik çöp parçasına bakar gibi bakmaya değil, kendisini *görmeye* zorlama isteğiyle doldu. Ama öne eğildi ve yanında dikilen Kannika, Tayland dilinde Emiko'nun hayatını, bir zamanlar zengin bir Japon'a oyuncaklık ettiğini ama artık buraya, müşterilere ait, oynayabilecekleri hatta isterlerse kırabilecekleri bir oyuncak olduğunu anlatırken itaatkârca alnını tik zemine indirdi.

Ardından Emiko'nun saçına asıldı. Bedeni yay gibi gerilen kurma kızın nefesi kesildi. Sakallı adamın, hareketin şiddetine, yaşadığı aşağılanmaya şaşkınlıkla bakışını gördü bir anlığına. Kalabalığın görüntüsü hızla gözünün önünden geçti ve görüş alanını ateşböcekleriyle dolu tavan kapladı. Kannika saçları daha fazla geriye bastırarak göğüslerinin iyice ortaya çıkmasını, devrilmeme çabası içindeki bacaklarının iyice iki yana açılmasını sağladı. Kafası yine yerdeydi; bedeni geriye doğru kusursuz bir yay çiziyordu şimdi. Sırt ve boyundaki acı dayanılır gibi değildi. Kalabalığın bakışlarını somut, taciz eden, gezinen bir şey gibi hissediyordu üzerinde. Her şeyiyle, her yeriyle çırılçıplak ortadaydı.

Üzerine bir sıvı akmaya başladı.

Doğrulmaya çalıştı ama Kannika şiddetle bastırdı ve yüzüne bira dökmeye devam etti. Emiko yutkundu, nefes almaya, boğulmamaya çabaladı. Kannika nihayet bıraktığında öksürerek doğruldu. Bira çenesinden göğüslerine ve bacaklarına akıyor, kasıklarında geziniyordu.

Gülüyordu herkes. Barmen, sakallı adama bir bira daha veriyor, adam bahşiş bırakıyor ve hepsi, herkes Emiko'nun bedeninin sarsılışına, kapıldığı paniğe, akciğerlerine dolan birayı öksürüşüne gülüyordu. Hanımefendisi Sensei Mizumi'nin daha kreşte küçücük bir kızken öğrettiği stilize

zarafetten zerre iz taşımayan, kesik hareketli bir kuklaydı Emiko. Hareketlerinde en ufak bir zarafet veya özen yoktu; DNA'sına gömülü ispiyoncular herkes görsün ve alay etsin diye ne var ne yoksa ortaya dökmüştü.

Öğürerek öksürmeye devam etti. Uzuvları titreyip bükülerek herkesin gerçek doğasını görmesini sağlıyordu. Nihayet soluğunu toparladı, sarsılan kol ve bacaklarını kontrol etmeyi başardı. Kıpırtısız, dizleri üzerinde yeni tacizi beklemeye koyuldu.

Japonya'da bir mucizeydi Emiko. Buradaysa hepi topu bir kurma kızdı. Adamlar duruşuyla, hareketleriyle alay ediyor, varlığından tiksinen yüz ifadeleri takınıyorlardı. Emiko, bu erkeklere yasak bir yaratıktı. Taylandlılara kalsa Emiko'yu alıp metan-kompost havuzlarında memnuniyetle eritirlerdi. Karşılarına AgriGen kaloricilerinden biri çıksa, onu mu yoksa Emiko'yu mu önce havuza atarlardı, kestirmek güçtü. Ve bir de *gaijin*ler vardı. Kaçı Emiko'nun temsil ettiği her şeyi, çevre ve doğaya karşı varlığını ortadan kaldırmaya yeminli Grahamcı Kilise üyesiydi acaba? Ama buna rağmen hepsi gayet memnun oturuyor, kıpırtısız aşağılanışını zevkle izliyordu.

Kannika bir kez daha yakaladı Emiko'yu. Soyunmuştu ve elinde yeşim taşından bir penis vardı. Emiko'yu sırtüstü iterek yatırdı. "Tutun şunu," dedi ve sahneyi çevreleyen erkekler hevesle, heyecanla uzanıp kurma kızı el ve ayak bileklerinden yakaladılar.

Kannika bacaklarını ikiye ayırdı ve Emiko, yeşim taşı içine girerken haykırdı. Kurma kız tecavüzün bitişini diş sıkarak beklemek üzere kafasını yana çevirdi. Ama Kannika görmüştü yaptığını; serbest eliyle Emiko'nun yüzünü yakalayıp erkeklerin hepsi yapılanın sonuçlarını suratında görebilsin diye öne çevirdi.

Erkekler devam etmesi için Kannika'ya tezahürat yapıyordu şimdi. Tayland dilinde saymaya başladılar: *Neung! Song! Sam! Si!*

Kannika adamlara artan bir ritim tutturarak uydu. Emiko'nun kol ve bacaklarını tutan el sayısı arttı; Kannika tecavüzüne daha rahat devam edebilecekti. Emiko kıvranıyor, debeleniyor, kurma kızların yaptığı gibi, Kannika'nın yaptırmakta uzmanlaştığı şekillerde bükülüyordu. Adamlar gülüyor, garip, eksik, art arda patlayan flaşlarda görünenleri andıran hareketlerine dair yorumlarda bulunuyorlardı.

Kannika'nın parmakları yeşim taşına katıldı, Emiko'nun klitorisiyle oynamaya başladı. Emiko'nun utancı arttıkça artıyordu. Bir daha yüzünü

yana çevirmeyi denedi. Adamlar tepesine üşüşmüştü; daha fazlası, ucundan azıcık bile olsa görmek için kalabalığa dalıyordu. Emiko inledi. Kannika, işte, biliyordum, dercesine güldü. Adamlara bir şeyler söyledi ve temposunu hızlandırdı. Bedeninin ihanetiyle bir daha inledi Emiko. Ardından çığlık attı. Yay gibi gerildi. Bedeni tam tasarlandığı amaca göre, tam biliminsanlarının ve test tüplerinin istediği gibi işlev gösteriyordu. Ne denli nefret ederse etsin bunu kontrol edemiyordu Emiko. Biliminsanları en ufak bir itaatsizliğine dahi izin vermezdi.

Boşaldı.

Orgazmın DNA'sından söküp çıkardığı tuhaf kasılmalara gülen kalabalıktan, bir beğeni homurtusu yükseldi. Kannika, "İşte, gördünüz mü hayvanı?" dercesine hareketlerini taklit ediyordu; derken Emiko'nun yanına, kulağının dibine eğildi ve bir hiç olduğunu, her zaman bir hiç olacağını ve pis Japonların bir kerecik olsun hak ettiklerini işte böyle aldıklarını fısıldadı.

Emiko kendine saygılı hiçbir Japon'un böyle şeyler yapmayacağını, Kannika'nın oynadığı şeyin kullanılıp atılabilecek, basit bir Japon oyuncağı, Matsuşita'nın, çekçeklerde kullanılan, atılabilir selüloz tutamakları misali bir diğer Japon dehası ürünü olduğunu söylemek istedi ya, bunların hepsini daha önce söylemişti ve söyledikleri, işleri daha beterleştirmekten öte fayda sağlamamıştı. Sesini çıkartmazsa tecavüz kısa süre sonra bitecekti.

Kendisi Yeni İnsandı ama her şey hep aynıydı.

Kulübü havalandıran geniş kanatlı pervaneleri sarı kartlı ameleler çeviriyordu. Ter yüzlerinden damlıyor, enselerinden sırtlarına akıyordu. Kalorileri aldıkları hızla yakıyorlardı ama buna rağmen kulübün içi öğlen güneşinin anısıyla pişiyordu.

Kannika'nın bir kez daha çağırmaması umuduyla müşterilere içki taşıyan Emiko, bir pervanenin dibinde mola vermiş, becerebildiğince serinlemeye uğraşıyordu.

Kannika nerede yakalasa erkeklerin inceleyebileceği bir yere sürüklerdi Emiko'yu. Geleneksel, türünün hareket tarzını vurgulayan Japon kurma kız yürüyüşüyle yürütürdü. Bir o yana, bir bu yana çevirirdi. Erkeklerse arkadaşları gittikten sonra gecesini satın almayı içten içe arzularken gülerlerdi.

Ana salonun ortasında erkekler *fa-sin*li ve kırpma ceketli genç kızları sahneye davet ediyordu. Sahneye çıkan kızlar, Raleigh'nin anılarından

tarayıp çıkardıktan sonra Tayland diline uyarlattığı Daralma dönemi şarkılarını çalan orkestranın eşliğinde, parke döşeme üstünde, kıvrılarak dans ediyordu. Çalan şarkılar geçmişin, Raleigh'nin lepiska saçlı ve yuvarlak gözlü çocukları kadar egzotik alaşımlarıydı.

"Emiko!"

İrkildi. Raleigh eliyle bürosuna çağırıyordu. Barın önünden geçerken bütün erkekler dönüp kesik hareketli yürüyüşünü izledi. Kannika elleriyle soluklarının birbirine karıştığı müşterisinden bir anlığına kafasını kaldırdı ve yanından geçen Emiko'ya gülümsedi. Bu ülkeye geldiğinde Taylandlıların on üç ayrı şekilde gülümsediklerini söylemişlerdi. Emiko, Kannika'nınkinin iyi niyet taşıdığından kuşkuluydu.

Raleigh, sabırsızlıkla, "Gel," diyerek Emiko'yu perdenin ötesine, kızların üst-baş değiştirdiği koridora çıkardı, ardından bir başka kapıdan içeri soktu.

Ofisinin duvarlarını, Bangkok'un tümüyle elektrikle aydınlatıldığı devirlerinkilerden, Raleigh'yi Kuzey'deki vahşi kabilelerden birinin kıyafetleri içinde gösterenine kadar her türden, üç ayrı ömür dolusu fotoğraf süslüyordu. Emiko'yu özel işlerini yürüttüğü yükseltilmiş platformdaki divana davet etti. Soğuk mavi gözlü, sarı saçlı, soluk benizli ve boynunda kıpkırmızı bir yara izi taşıyan bir adam daha vardı divanda.

Emiko'nun girişiyle irkildi adam. "İsa ve Nuh adına! Kurma olduğunu söylememiştin!"

Raleigh sırıtarak kendi minderine oturdu. "Grahamcı yanından haberim yoktu senin."

Adam alay karşısında hafifçe gülümsedi. "Böyle bir şey bulundurmak tehlikeli… Habbe pasıyla oynuyorsun, Raleigh. Beyaz Gömlekler ensene binebilir."

"Rüşvet ödediğim sürece bakanlık umursamıyor. Buralarda devriye gezen tayfadan hiçbiri Bangkok Kaplanı değil. Tek dertleri, ceplerini doldurup geceyi atlatmak." Güldü. "Bunun buzunu almak Çevre Bakanlığı'na başka yöne bakması için verdiğimden çok daha fazlasına patlıyor."

"Buz?"

"Yanlış gözenek yapısı. Aşırı ısınıyor." Kaşlarını çattı. "Baştan bilseydim satın almazdım zaten."

Ofis afyon kokusuyla kaplıydı; Raleigh piposunu tekrar doldurmaya koyuldu. Gençliğimi, bu yaştaki canlılığımı afyona borçluyum derdi sürekli

ya, Emiko, Tokyo'ya gidip Gendo-samanın kullandığı tedavilerden faydalandığından kuşkulanıyordu adamın. Raleigh afyonu, afyon lambasının üzerine tuttu. Afyon topağı ısınıp çıtırdamaya başlayınca, lambanın iğneleri üzerinde döndürüp bastırarak katranı macunlaştırdıktan sonra tekrar çarçabuk topaklaştırıp piposuna yerleştirdi. Pipoyu lambaya uzattı, parça dumana dönüşürken derin bir nefes çekti. Gözlerini yumdu ve açmadan pipoyu soluk benizli adama ikram etti.

"Yok, sağ ol."

Raleigh'nin gözleri açıldı. "Denemelisin. Vebanın tek erişemediği şey bu. Şansıma. Bu yaşta yoksunlukla uğraşmayı hayal edemiyorum."

Adam yanıt vermek yerine soğuk mavi gözleriyle Emiko'yu süzdü. Emiko hücresi hücresine parçalanışın tuhaf huzursuzluğunu hissetti. Gözleriyle soyması bir şey değildi; onu her gün yaşıyordu zaten. Ama bu adamın bakışları teninde dolaşmıyor, bedenini kavramıyordu. Aç ve tiksinti yüklü değillerdi. Aksine, soğuk, kopuk bir incelemeydi bu. Açlık söz konusuysa bile, saklamayı iyi beceriyordu adam.

"Bu, o mu?" diye sordu.

Raleigh başıyla evetledi. "Emiko, beyefendiye geçen geceki dostumuzdan bahset."

Emiko yenik bir ifadeyle Raleigh'ye baktı. Bu sarışın *gaijin*i daha önce kulüpte hiç görmediğinden, en azından adamın herhangi bir özel gösteriye daha önce hiç gelmediğinden emindi. Viski buzu sunmamıştı bu adama hiç. Belleğini taradı. Hayır, olsa hatırlardı. Güneş yanığından mustaripliği mumların ve afyon lambasının soluk ışıklarına rağmen barizdi. Ve tuhaf solgunluktaki bakışları rahatsız ediciydi. Yok, gelse hatırlardı.

"Haydi," dedi Raleigh. "Bana anlattıklarını anlat. Beyaz Gömlek'le ilgili meseleyi. Birlikte gittiğin oğlanı…"

Raleigh normalde müşteri mahremiyetine aşırı önem verirdi. Hatta arada, Ploençit gökdelenine girdiklerini kimse görmesin diye bir blok öteye, sokağın altına müşteriler için ayrı bir geçit yaptırmaktan bahsederdi. Bunlara rağmen şimdi kalkmış açıklama istiyordu.

Raleigh'nin bir müşteri konusunda açıklama yapmasına, hem de bir Beyaz Gömlek konusunda açıklama yapmasına duyduğu hevesten huzursuzlaşan Emiko zaman kazanmak için, "Oğlanı mı?" dedi. Yabancıya, kimliğini ve baba-sanı üzerinde nasıl bir yaptırımı bulunduğunu merak ederek baktı.

Raleigh, piposu dişlerinin arasında, bir daha, “Haydi,” dedi. Lambaya eğilip bir nefes daha çekti.

“Beyaz Gömlek’ti,” dedi Emiko. “Bir grup memurla gelmişti…”

Yeni biri. Arkadaşlarınca getirilmiş biri. Hepsi gülüyor ve çaylak polis memuruyla dalga geçiyordu. İçkileri bedava yuvarlıyorlardı çünkü Raleigh neşelerinin yerinde olmasının paradan değerli olduğunu bilirdi. İçiyordu delikanlı. Kahkahalar atıyor, barda çevresine şakalar yapıyordu. Sonra gizlice, arkadaşlarından habersiz geri gelmişti.

Soluk benizli yüzünü ekşitti. “Senle mi gidiyorlar? Senin türünle mi?”

“*Hai*.” Emiko, hoşnutsuzluğunu belirttiğine inandığı ifadeden başka bir şey göstermeden başıyla onayladı. “Beyaz Gömlekler ve Grahamcılar.”

Raleigh hafifçe güldü. “Seks ve ikiyüzlülük, kahveyle süt gibidir.”

Yabancı Raleigh’ye sert bir bakış attı; Emiko ihtiyarın bu bakışlardaki tiksintiyi göremeyecek kadar kafayı bulup bulmadığını merak etti. Soluk benizli yabancı öne eğilerek Raleigh’yi sohbetin dışında bıraktı. “Ne dedi peki sana bu Beyaz Gömlek?”

Bir etkilenme kırıntısı mı vardı sözlerinde? İlgisini mi çekmişti adamın? Yoksa tek derdi anlatacakları mıydı?

Emiko içinden yükselen genetik memnun etme dürtüsünü, terk edildiğinden beri duymadığı bir kıpırtıyı hissetti. Bu adamda Gendo-samayı hatırlatan bir şeyler vardı. Mavi *gaijin* gözleri kimyasal sıvı havuzlarını andırsa, yüzü kabuki[5] solgunluğu taşısa bile, bulunduğu ortamı dolduran bir duruşa sahipti. Saçtığı yetke havasında tuhaf bir rahatlatıcılık vardı.

Grahamcı mısın sen? Beni kullanıp sonra yok mu edeceksin? Emiko bunları umursayıp umursamadığını düşündü. Güzel değildi bu adam. Japon da değildi. Hiçbir şey değildi. Ama dehşet saçan gözleri Emiko’yu, eskiden Gendo-samanın yakaladığı gibi yakalamıştı.

“Nedir öğrenmek istediğiniz?” diye fısıldadı.

“Senin Beyaz Gömlek genetik kopyalamaya dair bir şeyler söylemiş,” dedi *gaijin*. “Hatırlıyor musun?”

“*Hai*. Evet. Galiba çok gurur duyuyordu. Bir torba dolusu yeni tasarlanmış meyve getirmişti. Kızlara hediye…”

Gaijin iyice ilgilenmiş görünüyordu. İçi ısındı Emiko’nun. “Neye benziyordu bu meyveler?” diye sordu.

“Kırmızıydılar galiba. İplikli… Uzun iplikli…”

“Tüy… Yeşil tüylü mü? Şu uzunlukta mı?” Parmaklarıyla bir santimlik bir uzunluk gösterdi. “Kalınca?”

Emiko başıyla onayladı. “Evet. Doğru. *Ngaw* diyordu. Bir de teyzesi yapmıştı meyveleri. Çocuk Kraliçe’nin naibi Somdet Çaopraya tarafından, Krallığa katkısı dolayısıyla ödüllendirilecekmiş. Teyzesiyle gurur duyuyordu.”

“Ve senle gitti,” dedi yabancı.

“Evet. Ama sonra. Arkadaşları gittikten sonra.”

Soluk benizli sabırsızca kafa salladı. İlişkinin ayrıntılarıyla, oğlanın heyecanıyla, mama-sana yaklaşmasıyla, aralarındaki bağlantıyı kimse görmesin diye Emiko’nun yukarı, beklemeye yollanmasıyla ilgilenmiyordu. “Teyzesiyle ilgili başka ne anlattı?”

“Bakanlık adına gen-kopya yaptığını söyledi sadece.”

“Başka bir şey, mesela kopyalamayı nerede yaptığını söylemedi mi? Test alanları, vesaire türünde bir şeyler?”

“Hayır.”

“Bu mu yani?” *Gaijin* kızgın bakışlarını Raleigh’ye çevirdi. “Bunun için mi sürükledin beni buraya?”

Raleigh toparlandı. “*Farang*,” dedi. “*Farangı* anlat.”

Emiko şaşkınlığını gizleyemedi. “Pardon?” Beyaz Gömlekli delikanlıyı, teyzesinden bahsedip böbürlenişini hatırlıyordu. *Ngaw* çalışması yüzünden nasıl ödüllendirileceğini ve terfi ettirileceğini… *Farangla* ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu. “Anlamadım.”

Raleigh piposunu indirerek kaşlarını çattı. “*Farang* gen-kopyacılardan bahsettiğini söylemiştin bana.”

“Hayır.” Kafasını salladı Emiko. “Yabancılarla ilgili bir şey anlatmadı.”

Yara izli *gaijin* yüzünü buruşturdu. “Zamanıma değecek bir şey bulunca haber ver bana, Raleigh.” Şapkasına uzandı, kalkmaya davrandı.

Raleigh kurma kıza dikti bakışlarını. “*Farang* bir gen-kopyacı var demiştin!”

“Hayır.” Emiko yine kafa salladı. “Bir dakika!” Elini *gaijine* kaldırdı. “Bekleyin. *Kun*, bekleyin lütfen. Raleigh-sanın neden söz ettiğini anladım.” Parmakları yabancının koluna değdi. *Gaijin* temasla irkildi, tiksinir bakışlarla geri çekildi.

“Lütfen,” diye yakardı Emiko. “Anlamadım ben. Oğlan *farang* konusunda hiçbir şey söylememişti. Ama bir ad vardı… *Farang* adı… Belki.” Onay için Raleigh’ye baktı. “Kastettiğiniz bu muydu? Garip adı mı soruyordunuz? Yabancıydı belki, değil mi? Tayland adı değildi. Çin de…”

Raleigh araya girdi. “Bana anlattıklarını anlat, Emiko. Başka şey istemiyorum. Hepsini, her ayrıntıyı anlat. Her müşteriden sonra bana anlattığın gibi…”

Anlattı Emiko. *Gaijin* oturup kuşkuyla dinlerken hepsini anlattı. Genç polis memurunun heyecanını, yüzüne bakamayışını ve kafasını çevirip başka tarafa da bakamayışını, bir türlü sertleşemediği için durmadan konuşmasını, soyunuşunu seyretmesini, teyzesinden bahsedişini, bir fahişeye hem de bir Yeni İnsan fahişeye kendini önemli biriymiş gibi göstermeye çalışmasını, çabasının çok gülünç ve tuhaf gelmesini ve gence dair edindiği fikirleri nasıl sakladığını anlattı. Sonunda Raleigh’yi sırıttıran ve soluk benizli, yaralı adamın gözlerini fal taşı misali açtıran kısma geldi.

“Delikanlı dedi ki şemaları onlara Gi Bu Sen diye bir adam veriyormuş ama sıkça kazık atıyormuş. Ama teyzesi numarayı keşfetmiş. Ardından *ngaw* kopyasını başarmışlar. Gi Bu Sen bu konuda aslında hemen hiçbir şey yapmamış. Sonuçta hepsi teyzesinin çalışmasıymış.” Başıyla kendisini evetledi. “Böyle dedi. Gi Bu Sen denen bu adam kandırmış onları. Ama teyzesi külyutmazmış.”

Yara izli adam dikkatle süzüyordu Emiko’yu. Soğuk mavi gözler… Ceset solgunluğunda ten… “Gi Bu Sen,” diye mırıldandı yabancı. “Adı buydu, emin misin?”

“Gi Bu Sen. Eminim.”

Adam dalgınca kafa salladı. Raleigh’nin afyon lambasının çıtırtısı dışında ses kalmadı ofiste. Aşağıdan, sokaktan bağıran su satıcısının sesi, açık panjurlar ve sineklikten içeri süzülerek *gaijini* dalgınlığından uyandırdı. Donuk bakışlarını yine Emiko’ya dikti. “Arkadaşın ikinci bir ziyaret yaparsa haberim olsun isterim.”

“Bittikten sonra utandı.” Emiko, yanağına, makyajla gizlediği bereye dokundu. “Bence bir daha—”

Raleigh sözünü kesti. “Bazen gelirler geri. Suçluluk duysalar bile.” Sertçe baktı Emiko’ya. Beriki zorla baş onayı verdi. Delikanlı bir daha gelmeyecekti ama geleceğini düşünmek *gaijini* memnun edecekti. *Gaijinin* memnuniyeti, Raleigh’nin memnuniyetiydi ve Raleigh, Emiko’nun patronuydu. Uygun davranmak, Raleigh’yi onaylamak zorundaydı. Hem de inanarak, ikna ederek…

“Bazen,” diyebildi. “Bazen gelirler geri. Utansalar bile.”

Gaijin ikini birden süzdü. “Biraz buz getirsene buna, Raleigh.”

“Zamanı değil. Ayrıca birazdan sahne alacak.”

“Zararını telafi ederim.”

Raleigh’nin gitmek istemediği açıktı ama itiraz etmeyecek kadar kafası çalışıyordu. Zorla gülümsedi. “Elbette. Siz konuşun.” Çıkarken Emiko’ya anlamlı bir bakış attı. Emiko, *gaijini* baştan çıkartmasını, kesik hareketli seks ve günah vaadiyle ayartmasını ve ardından, tüm kızlardan beklediği üzere, anlatacaklarına kulak verip sonrasında kendisine aktarmasını istediğini anladı.

Yaklaşarak *gaijinin* çıplak tenini görmesini sağladı. Adamın gözleri Emiko’nun teninde dolaştı, bacaklarının *fa-sin* içine girdiği yerde gezindi, kalçalarının kumaşı gerişini inceledi. Ardından bakışlarını kaçırdı. Emiko hoşnutsuzluğunu gizledi. Hoşlanmış mıydı adam? Gergin miydi? İğrenmiş miydi yoksa? Kestiremiyordu. Çoğu erkekte kolayca anlardı. Açıkça belli ederlerdi. Basit şablonları izlerlerdi. Adamın Yeni İnsanları iğrenç bulup bulmadığını merak etti. Belki de oğlancıydı…

“Nasıl yaşayabiliyorsun burada?” dedi *gaijin*. “Beyaz Gömlekler çoktan gübre yapmalıydı seni.”

“Ödemeler… Raleigh ödediği sürece aldırmazlar.”

“Peki, bir yerde de oturuyor musun? Raleigh onu da mı ödüyor?” Emiko onaylayınca, “Pahalıdır herhalde,” dedi.

Kurma kız omuz silkti. “Raleigh-san borçlarımı kaydediyor.”

Raleigh sanki adının söylenmesini bekliyormuş gibi, elinde buzla içeri girdi. *Gaijin* sustu ve ihtiyar kadın satıcısı bardağı alçak sehpaya bırakırken sabırsızca bekledi. Raleigh duraksadı ve yaralı adamın kendini görmezden geldiğini fark edince, keyfinize bakın yollu mırıldanarak çıktı. Emiko ihtiyarın ardından, yabancının üzerindeki gücünü merak ederek baktı. Buzlu bardak önünde, baştan çıkarırcasına buğulanıyordu. Adamın baş onayı üzerine uzanıp aldı ve içti. Sarsıcıydı ve daha nedir diyemeden geçip gitti. Soğuk bardağı yanağına bastırdı.

Yara izli adam seyrediyordu. “Tropik iklime göre yapılmadın demek,” dedi. Öne eğildi, gözlerini teninde gezdirerek incelemeye koyuldu. “Tasarımcılarının gözenek yapını değiştirmeleri ilginç doğrusu.”

Emiko ilgi karşısında gerileyip köşeye büzülmemek için direndi. Toparlandı, adama yaklaştı. “Tenimi daha çekici yapıyor. Pürüzsüz…” *Fa-sinini* dizlerine kadar çekip daha yukarıda yana kaymasına izin verdi. “Dokunmak ister miydiniz?”

Adam kuşkuyla baktı Emiko’ya.

Kurma kız, izin verircesine, “Lütfen,” dedi.

Adamın eli uzandı ve Emiko'nun bacağında gezindi. “Hoş,” diye mırıldandı. Emiko, adamın çekingen ses tonunda bir tatmin çağlayışı yakaladı. Sürpriz hediyesini açan bir çocuk gibi kocaman olmuştu gözleri. Hafifçe öksürerek gırtlağını temizledi adam. “Tenin yanıyor…”

“*Hai*. Söylediğiniz gibi, bu iklime uygun tasarlanmamışım.”

Adam incelemesini genişletmişti artık. Gözleri, adeta bakışlarıyla beslenecekmişçesine dolanıyordu Emiko'nun üzerinde. Raleigh hoşnut kalacaktı. “Mantıklı,” dedi adam. “Senin modelini sadece seçkinlere satıyor olmalılar… Öylelerinin iklim kontrol aygıtları vardır…” Kafa sallayarak incelemeye devam etti. “Pazarlık değeri taşıyorsundur…” Birden kafasını kaldırdı. “Mişimoto? Mişimoto'nunkilerden miydin sen? Diplomatik olamazsın… Sarayın dinsel duruşu belliyken hükümet ülkeye asla bir kurma sokmaz—” Göz göze geldiler. “Mişimoto seni buraya attı, değil mi?”

Emiko ani utanç dalgasına direnmeye çalıştı. Sanki yabancı içini açmış, hakaret eden, kişisel bakmayan bir sibiskozlu tıp teknisyeninin otopsi yapması misali barsaklarını kurcalamaya başlamıştı. İçeceğini dikkatle sehpaya bıraktı. “Gen-kırıcı mısınız siz?” dedi. “Hakkımda bunca şeyi o yüzden mi biliyorsunuz?”

Adamın ifadesi bir anda şaşkın çocukluktan ukalaca sırıtışa dönüverdi. “Hobiciyim daha çok,” dedi. “Gen-saptayıcı da diyebilirsin.”

“Sahi mi?” Kızgınlığının bir kısmını gösterdi Emiko. “Mesela Ortabatı Kompakt'tan? Bir şirket adamı?” Öne eğildi. “*Kalorici* olmayasınız?”

Son sözcüğü fısıldayarak söylemişti ama etkili oldu. Adam irkilerek geri çekildi. Gülümsemesi donup kaldı; bakışları karşısındaki kobrayı tartan firavun faresininkilere dönüştü. “İlginç bir görüş,” dedi.

Emiko, onca utanç duygusu üzerine adamın kaçak bakışlarını gördüğüne sevinmişti. Şansı yaver giderse *gaijin* tarafından doğranır ve kurtulurdu belki. En azından huzura kavuşurdu o zaman.

Adamın darbesini bekledi. Yeni İnsanların saygısızlığını kimse hoş görmezdi. Sensei Mizumi, asla başkaldırma emaresi göstermemesi için çok uğraşmıştı. Boyun eğmeyi, alnını yere değdirerek şükran göstermeyi, üstünlerin arzuları önünde eğilmeyi ve konumuyla gurur duymayı öğretmişti. Emiko *gaijinin* geçmişini didiklemesinden ve kendi kontrolünü yitirmesinden utansa bile, Sensei Mizumi böyle bir durumun adamı kışkırtması ve kızdırmasına bahane olamayacağını söylerdi. Önemi yoktu ama. Olan olmuştu ve Emiko ruhen çoktan öldüğünden adamın seçeceği her türlü bedeli ödemeye razıydı.

Ama adam, “Şu delikanlıyla geçirdiğin geceyi bir daha anlat,” dedi. Bakışlarındaki öfkenin yerini bir kez daha Gendo-samanınkiyle aynı amansızlık almıştı. “Hepsini anlat bana,” dedi. “*Hemen*.” Sesiyle kırbaçlıyordu adeta Emiko’yu.

Direnmek istedi ya, genlerine gömülü itaat dürtüsüyle başkaldırı utancı fazlasıyla baskındı. İçinden kendisine, *senin patronun değil bu adam*, diye hatırlattı hatırlatmasına ama buyruğu karşısında adamı hoşnut etme arzusu yüzünden az daha altına kaçıracaktı.

“Geçen hafta gelmişti…” Beyaz Gömlekli’yle geçirdiği gecenin ayrıntılarına tekrar daldı. Bir zamanlar Gendo-samaya yaptığı gibi, efendisini memnun etmek için deliren bir köpek misali öyküyü *gaijin* için süsleyerek anlattı. Adama, habbe pası yut da geber demek istiyordu ama doğası buna uygun değildi; anlattı ve *gaijin* dinledi.

Adam birçok şeyi tekrarlatıp sorular sordu. Emiko’nun unuttuğunu sandığı kısımlara geri döndü. Öyküsünü acımadan didikliyor, açıklamalara zorluyordu. Soru sormayı iyi beceriyordu. Ticaret gemilerinden biri programına uygun gelmediğinde Gendo-sama da astlarını böyle sorgulardı. Bahaneleri gen-kırma kurtçuklar misali ezip geçerdi Gendo-sama.

Gaijin nihayet tatmin bulmuşçasına kafa salladı. “İyi,” dedi. “Çok iyi.”

Emiko iltifattan hoşlandığını fark ederek kendine kızdı. *Gaijin* viskisini dikledi, elini cebine atıp bir tomar para çıkardı ve ayağa kalkarken birkaç banknotu ayırdı.

“Bunlar senin. Raleigh’ye gösterme. Hesabı ayrıca hallederim.”

Herhalde şükran duymalıydı ama kendini kullanılmış hissediyordu Emiko. Tıpkı diğerleri, biyolojik tuhaflığıyla günaha girmeye meraklı, mubah sayılmayan bir yaratıkla cinsel ilişki için kul-köleliğe hazır ikiyüzlü Grahamcılar ve Çevre Bakanlığı’nın Beyaz Gömlekleri gibi ama bu sefer sözcük ve sorularla kullanılmıştı.

Banknotları aldı. Eğitimi kibarlığa, nezakete zorluyordu ama adamın tatmin bulmuş rahatlığı içini kaldırıyordu.

“Saygıdeğer beyefendi bu fazladan bahtlarla ne yapacağımı düşünüyor acaba?” dedi. “Mücevher alacağımı mı? Yemeğe mi çıkayım yoksa? Malım ben. Raleigh’ye aidim.” Paraları adamın ayaklarının dibine fırlattı. “Zengin ya da yoksul olmamın hiçbir anlamı yok. Sahipliyim ben.”

Adam eli kayan kapıda, durakladı. “Niye kaçmıyorsun o zaman?”

“Nereye kaçayım? İthal izinlerimin süresi çoktan doldu.” Kederle gülümsedi. “Raleigh-sanın patronluğu ve bağlantıları olmasa Beyaz

Gömlekler beni derhal gübre yapar.”

“Kuzeye kaçsan?” dedi yabancı. “O taraftaki kurmalara…”

“Hangi kurmalar?”

Adam hafifçe gülümsedi. “Raleigh söylemedi mi sana? Dağlardaki kurma köylerinden bahsetmedi mi hiç? Kömür savaşlarından kurtulanlardan? Azat edilenlerden?” Emiko’nun anlamayan bakışlarını görünce devam etti: “Orada, cengellerde köyler var… Fukara bir bölge… Ölümüne gen-kırmadan geçirilmiş Çiang Rai’nin ardında, Mekong’un ötesinde bir yer. Ama oradaki kurmaların ne sahipleri ne de patronları var. Kömür savaşı hâlâ sürüyor ama halinden bu denli nefret ediyorsan, en azından Raleigh’ye karşı bir seçenektir sonuçta.”

“Sahi mi?” Öne eğildi Emiko. “Var mı gerçekten öyle bir köy?”

Adam gene gülümsedi. “Bana inanmıyorsan Raleigh’ye sor. Kendi gözleriyle gördü oraları.” Durakladı. “Gerçi sana anlatmak işine gelmeyecektir. Tasmanı koparmaya teşvik edebilir, malum.”

“Doğru mu söylüyorsunuz?”

Soluk benizli adam şapkasının kenarına dokunarak selam verdi. “Sen bana ne kadar doğru söylediysen,” dedi. Kapıyı açtı, Emiko’yu gümbürdeyen kalbi ve aniden ortaya çıkıveren yaşama isteğiyle bırakarak gitti.

dört

"500, 1000, 5000, 7500…"

Krallığı doğanın tüm mikroplarından korumaya çabalamak, okyanusu ağla yakalamaya benziyordu. İnsan bolca balık yakalayabilirdi ama okyanus yerinde kalırdı.

"10.000, 12.500, 15.000… 25.000…"

Bunaltıcı gecede *farang* zeplininin altında dikilen Başkomiser Caydi Rojanasukçay bu durumun fazlasıyla farkındaydı. Zeplinin turbo-fanları tepesinde homurtuyla dönüyorlardı. Yükü yerde dağılmış yatıyordu; kasalar ve kutular kırılıp parçalanmıştı. İçlerindekiler yerinde duramayan bir çocuğun oyuncakları misali demirleme rampasının her yanına saçılmıştı.

"30.000, 35.000… 50.000…"

Bangkok'un daha yeni elden geçirilip yenilenmiş, ayna kulelerine takılı yüksek-yoğunluklu metan lambalarıyla aydınlatılan hava limanı dört bir yana uzanıyordu. Tepelerinde kocaman *farang* zeplinleri bağlı demirleme rampalarıyla bezeli, kenarlarından uluslararası sınırları belirleyen kalın HiGro Bambusundan duvarların ve dikenli tellerin yükseldiği, yeşil ışığa bürünmüş muazzam bir alandı burası.

"60.000, 70.000, 80.000…"

Yutuluyordu Tayland Krallığı. Caydi, adamlarının kayda geçirdiği mallara boş bakışlarla göz gezdirdi. Gayet açıktı. Okyanus tarafından yutuluyorlardı. Hemen her kasadan kuşkulu bir şeyler çıkmıştı. Ama kasalar zaten simgeseldi. Sorun her yerdeydi: Gri-borsa[1] kimyasal banyoları Çataçuk Pazarı'nda satılıyor, insanlar gece yarıları kayıklarına yeni-nesil ananaslar dolduruyordu. AgriGen ve PurCal'ın en yeni genetik yeniden yazılımlarını taşıyan polenler yarımadanın her yanına saçılırken Chesire kedileri *soi* çöplüklerini yalayıp yutuyor, cingcok2 kertenkeleleri çobanaldatan ve tavus yumurtalarını yağmalıyordu. Fildişi böcekleri Kao Yai ormanlarını delik deşik ederken sibiskoz şekerleri, habbe pası ve *fa'gan* püskülü sebzeleri soğurup Krung Thep'in insanlığını kuşatıyordu.

Buydu hepsinin içinde yüzdüğü okyanus. Yaşamın ta kendisi.

"90… 100.000… 110… 125…"

Prenvadi Srisati ya da Apişat Kunikorn gibi büyük dâhiler en iyi korunma yolları üzerine tartışabilir ya da önden önlem almaya yönelik gen-kırma mutasyonuna karşı Krallığın sınırına dizili Mor Ötesi bariyerlerini övebilirlerdi, ama Caydi'nin gözünde birer idealistten öte değillerdi. Okyanus her daim işin içindeydi.

"126… 127… 128… 129…"

Caydi, Komiser Kanya Çirativat'ın omzu üzerinden bakıp kadının rüşvet ödemesini sayışını izlemeye koyuldu. İki Gümrük görevlisi yana çekilmiş, yetkelerinin geri verilmesini bekliyordu.

"130… 140… 150…" Kanya şarkı söylüyordu sanki. Refaha, çarkların yağlanmasına, eski kentin yeni iş koluna şükran şarkısı… Sesi ışıltılı ve özenliydi. Kanya saydı mı hep doğru sayardı.

Caydi gülümsedi. İyi niyete karşılık verilen ufak bir hediyenin zararı yoktu.

İki yüz metre ötedeki komşu demirleme rampasında bir zeplinin karnından malları çekerek gümrük teftişi ve onayı için istiflemeye taşıyan megodontların bağırtıları yükseliyordu. Turbo-fanlar var güçleriyle demir atmış kocaman hava aracını sabit tutmaya uğraşıyordu. Megodont dışkısının kokusunu taşıyan sert rüzgâr Caydi'nin nizami düzende bekleyen Beyaz Gömleklerini sarmalıyordu. Kanya uçmasınlar diye saydığı bahtların üstüne elini koydu. Caydi'nin adamları, ellerinde palalarıyla sabırsız bekliyorlardı.

Turbo-fan gürültüsü iyice artmıştı. Kanya şakımaya devam ediyordu. "160… 170… 180…"

Gümrükçüler ter içindeydi. Sıcak mevsimdeyken bile böyle terlenmezdi. Caydi terlemiyordu. Ama ilk seferi muhtemelen epey pahalıya patlamış korunma için ikinci ödemeye zorlanan kendisi değildi sonuçta.

Neredeyse acıyacaktı adamlara. Zavallılar hangi yetke değişimlerinin gerçekleşebileceğinden, ödemelerin başka yöne kaydırılıp kaydırılmayacağından, Caydi'nin yeni bir gücü mü yoksa bir rakibi mi temsil ettiğinden, Çevre Bakanlığı'na hâkim bürokrasi ve etki katmanlarının neresinde durduğundan habersizdiler. Haliyle ödüyorlardı. Caydi, bu kadar kısa sürede nakit bulabilmelerine, en az Beyaz Gömlekler kapılarını kırıp bölgeyi emniyete aldıklarında Gümrükçülerin şaştığı kadar şaşmıştı.

"İki yüz bin." Kanya başını kaldırıp baktı. "Hepsi tamam."

Caydi sırıttı. "Öderler demiştim sana."

Kanya gülümsemesine karşılık vermedi ya, aldırmadı Caydi. Sıcak, iyi bir geceydi; iyi para kaldırmışlardı ve Gümrükçülerin döktükleri teri

izlemek de cabasıydı. Kanya zaten önüne çıkan kısmetleri takdir etmekte hep güçlük çekerdi. Gencecik hayatının bir noktasında haz duymayı unutmuştu. Kuzeybatıdaki kuraklıkta… Ebeveyni ve kardeşlerini yitirdiğinde… Krung Thep'e kadar geçirdiği zorlu yolculukta… Bir yerlerde neşe kapasitesini yitirmişti işte. *Sanuk*tan, yani eğlenceden hatta Ticaret Bakanlığı'nı yolmak veya Songkran Festivali türü büyük eğlencelerden, *sanuk mak*lardan dahi zevk almazdı. O yüzden Kanya'nın Ticaret Bakanlığı'nın iki yüz bin bahtını, gözüne kaçan tozu silmek dışında kırpmadan sayıp gülümsememesine alınmıyordu Caydi. Eğlenceden anlamıyordu Kanya; karması böyleydi.

Gene de acıyordu kıza. En yoksullar bile arada gülümserdi. Kanya neredeyse hiç gülümsemezdi. Doğaya aykırıydı bu. Ne utandığında ne huzuru kaçtığında ne kızdığında ne de sevindiğinde gülümsüyordu. Toplumsal lütufkârlıktan yoksunluğu insanları huzursuz ediyordu ve sonunda Caydi'nin birliğine atanmasının nedeni buydu. Kimse katlanamıyordu kıza. Her daim gülümseyecek bir şeyler bulabilen Caydi ile suratı yeşim taşından oyulmuşçasına hep soğuk Kanya, tuhaf bir ikili olmuşlardı. Caydi, komiserine neşe yollarcasına gülümsedi bir daha. "Toparlanalım o zaman."

Gümrük memurlarından biri, "Yetki sınırınızı aştınız," diye mırıldandı.

Caydi omuz silkti. "Çevre Bakanlığı'nın yetkisi Krallığı tehdit eden her yerde geçerlidir. Majesteleri Kraliçe'nin arzusu böyle."

Gülümsemeye çalışan adamın bakışları buz gibiydi. "Ne demek istediğimi biliyorsunuz."

Caydi, adamın terslenmesine aldırmadan güldü. "Sıkma canını. İki katını isteyebilirdim ve gene ödemeniz gerekirdi."

Caydi dolaşmaya başlayıp palasının ucuyla her yana saçılan malları dürtüklerken, Kanya paraları toplamaya girişti. "Korunmaya muhtaç şu mühim kargoya bakın hele!" Paketlenmiş kimonoları gösteriyordu. Bir Japon yöneticinin karısına geliyorlardı herhalde. Maaşından çok daha fazlası eden iç çamaşırlarını karıştırdı. "Arakçı bir memurun bunları kurcalamasını istemeyiz, değil mi?" Sırıtarak Kanya'ya baktı. "İster miydin bunlardan? Hakiki ipek. Japonlarda hâlâ ipekböceği var, malum."

Kanya paralardan kafasını kaldırmadı. "Büyük gelirler bana. Japon yönetici karılarının hepsi AgriGen'le çevirdikleri işlerden gelen kaloriler yüzünden şişko."

“Siz çalar mıydınız?” Gümrük memurunun kibar gülümsemesi, ardından yatan öfkeyi kontrole yönelikti.

“Çalmayacağız anlaşılan,” diyerek omuz silkti Caydi. “Komiserimin beğenisi Japonlardan üstün görünüyor. Neyse, eminim yine kâr edersiniz. Bu ufak bir aksaklıktan ibaret kalacaktır.”

“Hasar ne olacak peki? Nasıl açıklanacak?” Diğer memur yarıya kadar yarılmış, Sony tarzı bir katlanır perdeyi işaret ediyordu.

Caydi tahta perdeyi inceledi. Üzerinde tahminen yirmi ikinci yüzyıl sonuna ait bir samuray ailesini tasvir eden bir çizim vardı. Tarladaki kurma işçilerini seyreden bir Mişimoto Akışkan Sanayi yöneticisi… Doğru mu görüyordu? Her işçinin *on* eli mi vardı? Caydi dine yönelik bu tuhaf küfre ürpererek baktı. Tarlanın kenarına resmedilmiş aile rahatsıza benzemiyordu ama sonuçta Japon’du onlar: Çocuklarının kurma maymunlarla oynamalarına bile izin verirlerdi.

Yüzünü buruşturdu. “Eminim bir bahane uydurursunuz. Nakliye megodontları yüzünden falan…” Gümrükçünün sırtına bir şaplak attı. “Bakma öyle yahu! Karşılıklı güven tesis ediyoruz burada!”

Kanya paraları toplamayı bitirmişti. Örgü heybesini ağzını büzüp sırtına vurdu.

“Tamamız.”

Daha ötede, devasa burgu-yay fanlarında kalan son jullerle manevraya uğraşan yeni bir zeplin yavaşça alçalıyordu. Dev yaratığın karnından uçlarına kurşun ağırlıklar bağlanmış halatlar sarkıyordu. Demirleme rampası işçileri muazzam büyüklükte bir tanrıya yakarırcasına ellerini kaldırmış, halatları yakalayıp megodontlara bağlamayı bekliyorlardı. Caydi ilgiyle izledi. “Emekli Çevre Bakanlığı Polisleri Birliği işbirliğinizi takdir ediyor, beyler. Güvenlerini kazandınız.” Palasını kaldırdı ve adamlarına döndü.

“*Kun* memurlar!” Zeplin pervanelerinin uğultusu ve yük megodontlarının böğürtüleri yüzünden bağırmak zorundaydı. “Size göre bir işim var!” Palasıyla, inmeye çalışan zeplini işaret etti. “Şuradaki gemiden ilk kasayı açıp arayana iki yüz bin baht vereceğim! Haydi! Şuradaki zeplin! Yürüyün!”

Gümrük memurları şaşakalmış bakıyorlardı. Bir şeyler söylemeye başladılar ama pervanenin uğultusu sözlerini yutuyordu. El-kol sallayarak, “*May tum! May tum! May tang tum!* Hayır! Hayır!” haykırışları arasında

itiraz ediyorlardı ama Caydi çoktan fırlamış, yeni avına pala sallayarak koşturmaya başlamıştı bile.

Beyaz Gömlekler hemen komutanlarının peşinden atıldılar. Kasa ve işçilerin arasında zikzaklar çizdiler, çapa halatlarının üstünden atladılar, megodontların altından geçtiler. Adamlarıydı onlar. Sadık evlâtları, çocuklarıydılar… Çağrısına uyup idealleri ve Kraliçe'yi aptalca izleyen, Çevre Bakanlığı'nın tüm şerefini yüreklerinde taşıyanlardı bu adamlar…

"Şu gemi! Şu!"

İniş alanında bembeyaz kaplanlar misali koşuyor, Japon nakliye konteynerlerinin leşlerini tayfundan kalan yıkıntılar misali arkalarında bırakıyorlardı.

Gümrükçülerin sesleri arkalarında solup gitmişti bile. Caydi, bacaklarında koşmanın hazzı, içinde lekesiz ve onurlu takibatın neşesiyle, peşinde adamlarıyla koştukça koşuyor, hızlandıkça hızlanıyor, mesafeyi safkan bir savaşçının adrenalinli adımlarıyla aşıyordu. Hep birlikte, pala ve baltaları ellerinde, gökten inen dev makineye, tepelerine şeytan kral Tosacan misali karanlığını düşüren yaratığa, megodontların megodontuna koşuyorlardı.

Canavarın yanında *farang* harfleriyle CARLYLE & OĞULLARI yazıyordu.

Caydi dudaklarından kaçıveren haz çığlığını fark etmedi bile. Carlyle ve Oğulları… Ağzını yayarak, tüm laubaliliğiyle kirlilik kredi sistemlerinin değiştirilmesinden, karantina teftişlerinin kaldırılmasından, diğer ülkeler çökerken Krallığı ayakta tutan ne varsa hepsinin yıkılmasından bahsedebilen *farang*… Ticaret Bakanı Akkarat ile Taht Naibi Somdet Çaopraya'nın onca kıyağını gören yabancı… Harika, gerçek bir ödülle karşı karşıyaydılar; heyecanlanmıştı Caydi. Hepsi çok daha genç ve fanatik adamları koşuşturarak avlarına atılırken iniş halatlarına uzandı.

Ama bu zeplin, öncekinden daha akıllıydı.

İniş konumuna koşuşan Beyaz Gömlekleri gören pilot, turbo-fanlarının yönünü değiştirdi. Hava akımı Caydi'yi yaladı. Pervaneler, pilotun yerden uzaklaşmak uğruna harcadığı cigajullerle homurdanıp inlediler. Bağlantı halatları milleri üzerinde dönerek, kollarını kendine çeken bir ahtapot misali içe doğru kıvrıldılar. Tam güce çıkan turbo-fanlar Caydi'yi yere savurdu.

Zeplin yükseldi.

Caydi doğruldu, sıcak rüzgâra karşı gözlerini kısarak karanlıkta uzaklaşan zeplini izledi. Kontrol kulesinden mi, Gümrükçülerden mi uyarı

gelmişti? Yoksa pilot, Beyaz Gömlek teftişinin efendilerinin işine gelmeyeceğini kestirecek denli uyanık mı çıkmıştı?

Kaşları çatıldı. Richard Carlyle. Haddinden fazla uyanıktı o herif. Hep Akkarat'la toplantılar yapar, sürekli sibiskoza karşı mücadele toplantılarında boy gösterir, her yana para saçar, dur durak bilmeden serbest ticaretin faydalarından söz açardı. Son salgının ardından bu kıyılara geri dönen birkaç düzine *farangdan* biriydi sadece ama en gürültücüleriydi. Gülümsemesi Caydi'yi en rahatsız eden *farang* oydu.

Ayağa kalktı, bembeyaz keten üniformasını silkeledi. Fark etmezdi; geri dönecekti zeplin. Dalgaları kıyıyı döven okyanus gibi, *farangları* da uzakta tutmak mümkün değildi. Karayla deniz kesişmek zorundaydı. Kalpleri kârla çarpan bu adamlar, sonucu ne olursa olsun gelirlerdi ve Caydi, sonucu ne olursa olsun karşılardı.

Karma.

Koşmaktan nefes nefese, alnındaki teri silerek, çoktan teftiş edilmiş, çatlak nakliye kasalarına döndü. Adamlarına işlerine devam etmelerini işaret etti. "Şunları! Şu taraftakileri kırın! Bakılmamış tek kasa kalmayacak!"

Gümrükçüler bekliyordu Caydi'yi. İkisi yaklaşırken palasıyla yeni kasalardan birinin enkazını dürtüklemeye koyuldu. Köpek gibiydi bu adamlar. Beslemediğin sürece başından savamazdın. Biri, başka bir kasaya doğru kaldırdığı palasını durdurdu.

"Ödeme yapmıştık biz! Şikâyet edeceğiz sizi! Soruşturma açılacak! Uluslararası toprak burası!"

Caydi kaşlarını çattı. "Siz ne dolanıyorsunuz burada hâlâ?"

"Koruma için adil bir fiyat ödedik biz!"

"Daha fazlasını ödediniz." Adamları omuzlayarak aralarından geçti. "Ama bu konuları tartışmaya gelmedim ben. Şikâyet etmek sizin *darmanız*. Sınırlarımızı korumaksa benim. Ve ülkemizi kurtarmak için sizin 'uluslararası toprağınıza' gireceksem, girerim." Palasını salladı ve diğer kasa çatırdayarak açıldı. Heriklim ahşabı kıymıklar saçtı.

"Haddini aşıyorsun!"

"Olabilir. Ama bunu bana söylemesi için Ticaret Bakanlığı'ndan bir yetkili getirmelisiniz. Sizden çok daha yetkili birini." Düşünceli bir tavırla döndürdü palasını. "Tabii burada ben ve adamlarımla tartışmak isterseniz, o başka."

İki Gümrükçü irkildi. Caydi göz ucuyla Kanya'nın dudaklarında bir gülümseme kırıntısı gördüğünü sandı. Dönüp baktı ama komiser çoktan donuk profesyonel ifadesini takınmıştı. Gülümsediğini görmek hoşuna gitti. Bir anlığına kıza dişlerini göstertecek başka ne yapabileceğini düşündü.

Maalesef Gümrükçüler durumu kavramış gibiydiler. Paladan uzaklaşıyorlardı.

"Bedelini ödemeden bize hakaret edebileceğini sanma!"

"Sanmıyorum elbette." Pala bir kez daha kasaya indi. Ahşap kutu tümüyle parçalanmıştı artık. "Ancak buna rağmen maddi bağışınızı takdir ediyorum." Kafasını kaldırıp Gümrükçülere baktı. "Şikâyetinizi iletirken işi halledenin Caydi Rojanasukçay olduğunu yazmayı unutmayın." Sırıttı. "Ha, bir de Bangkok Kaplanı'na rüşvet vermeye kalkıştığınızı eklemeyi de unutmayın."

Adamları kahkahalara boğuldular. İfşaatla iyice şaşıran, karşılarında kimin olduğunu anca öğrenen Gümrükçüler birkaç adım daha gerilediler.

Caydi çevresindeki tahribatı süzdü. Balsa ağacından kıymık ve tahta parçaları her yana saçılmıştı. Bu kasalar dayanıklı ve içindekileri ağırlık yapmadan taşıyacak şekilde tasarlanmıştı. Biri kalkıp palayla girişmediği sürece.

Çalışma hızla ilerledi. Kasalardan çıkarılanlar düzenli sıralar halinde yere serildi. Gümrükçüler tepelerine dikilip Beyaz Gömleklerin adlarını almaya çalıştılar ya, her seferinde palalar kalkınca geri çekilip uzaktan izlemeyi yeğlediler. Manzara Caydi'ye, leşe üşüşmüş birbirleriyle didişen hayvanları hatırlattı. Kendi adamları yaban ellerden gelme bir hayvanı parçalarken leş yiyiciler etrafta dolanarak sınayıp didikliyordu; kuzgunlar ve Chesire kedileri ve köpekler… Hepsi ziyafetten paylarına düşecek şey için fırsat kolluyordu. Aklına gelenler biraz canını sıktı.

Gümrükçüler iyice geriye çekilmiş, izliyorlardı.

Caydi, tasnif edilip dizilmiş eşyaya göz gezdirdi. Kanya hemen ardında yürüyordu.

"Neler bulduk, Komiser?"

"Jelâtin solüsyonları… Besin kültürleri… Üreteme tankı gibi bir şeyler… PurCal tarçını… Onaylamadığımız türden bir papaya tohumu paketi… U-Tex'in, muhtemelen karşısına çıkacak her türlü pirinci yaya bırakacak yeni yinelemesi…" Omuz silkti. "Beklediğimiz şeyler."

Caydi konteynerlerden birinin kapağını açıp içine göz attı. Adresi kontrol etti. *Farang* üretim bölgesinden bir şirkete aitti. Yabancı harfleri

okumaya çalıştı, vazgeçti. Logoyu daha önce görüp görmediğini hatırlamaya çalıştı ama görmemişti galiba. İçerideki malzemeyi elledi. Çuvallar dolusu bir tür protein tozu… "Çok ilginç bir şey yok demek. AgriGen veya PurCal kasalarından fırlayacak yeni nesil habbe pası, vesaire…"

"Yok."

"Şu son zeplini yakalayamamamız kötü oldu. Çabuk tüydüler. *Kun* Carlyle'ın kargosunu teftiş etmek isterdim doğrusu."

Omuz silkti Kanya. "Döneceklerdir."

"Hep dönerler."

"Leşe gelen itler gibi," dedi Kanya.

Caydi, Kanya'nın bakışlarını izleyerek manzarayı uzaktan seyreden Gümrükçülere baktı. Dünyaya bu kadar benzer bakmalarına üzüldü. Çok mu etkiliyordu Kanya'yı? Yoksa Kanya mı onu etkiliyordu? Bu işlerde eskiden çok daha fazla eğlenirdi. Ama o zamanlar işler çok daha az karmaşıktı. Kanya'nın arşınladığı gri bölgelerde dolaşmaya alışık değildi Caydi. Ama en azından kızdan daha çok eğleniyordu.

Adamlarından birinin, palasını gelişigüzel sallayıp gevşek adımlarla ilerleyen Somçay'ın gelişi düşünce zincirini bozdu. Hızlı bir adamdı; Caydi yaşlarındaydı ama tek bir ekin mevsiminde Kuzey'i üç defa kavuran habbe pasında yitirdikleri yüzünden iyice katılaşmıştı. İyi, sadık ve akıllıydı.

"Bizi izleyen bir adam var," diye mırıldandı.

"Nerede?"

Somçay hafif bir kafa işareti yaptı. Caydi'nin gözleri iniş alanını dolaştı. Kanya dikildi.

"Gördünüz mü?"

"*Ka*." Başıyla onayladı Kanya.

Caydi epey uzakta dikilmiş, Beyaz Gömleklerle Gümrükçüleri izleyen adamı nihayet gördü. Sıradan işçiler gibi turuncu peştamal ve mor keten gömlek giymişti ama elleri boştu. Hiçbir şey yapmıyordu yani. Ve gayet besili görünüyordu. Çoğu işçi gibi avurtları çökük ve kaburgaları belirgin değildi. Çapa kancalarından birine yaslanmış, seyrediyordu. "Ticaret mi?" dedi Caydi.

"Ordu belki," dedi Kanya. "Pek kendinden emin görünüyor."

Adam bakışları hissetmişçesine döndü; Caydi'yle göz göze geldiler.

"Has…" diyerek kaşlarını çattı Somçay. "Gördü bizi." Hep birlikte adama açıkça bakmaya başladılar. Adam tınmıyordu. Çiğnediği tembul

cevizini yere kıpkırmızı tükürdü, döndü ve limanın nakliye hayhuyuna karışarak uzaklaştı.

“Peşinden gideyim mi?” diye sordu Somçay. “Sorgulayayım mı?”

Caydi boynunu uzatarak, adamı karıştığı kalabalığın arasında seçmeye çabaladı. “Ne diyorsun Kanya?”

Komiser duraksadı. “Bir gece için yeterince kobra dürtüklemedik mi?”

Caydi gülümsedi. “Bilgelik ve kontrolün sesi konuştu.”

Somçay başıyla onayladı. “Ticaretçiler bu kadarına kuduracaktır zaten.”

“Umarım.” Somçay’a teftişe geri dönmesini işaret etti. Adam uzaklaşırken Kanya, “Haddimizi aştık galiba bu sefer,” dedi.

“*Haddimi* aştığımı söylüyorsun yani.” Sırıttı Caydi. “Ne o? Soğukkanlılığın gidiyor galiba?”

“Gitmiyor.” Bakışları adamın yittiği tarafa döndü. “Bunlar bizden büyük balıklar, *Kun* Caydi. Demirleme rampaları…” Durdu, sözcüklerini seçmeye çalıştığı açıktı. “Saldırgan bir hamleydi bizimki.”

“Korkmadığından emin misin?” Alay ediyordu Caydi.

“Asla!” Yine durdu, sert çıkışını yuttu, toparlandı.

Caydi kızın buz gibi yürekle konuşabilmesine içten içe hayranlık duyuyordu. Kendisi ne eylemlerinde ne de sözlerini seçmede bu kadar dikkatli davranırdı. Hep megodont misali kafadan hücuma geçer, ezdiği pirinç filizlerini sonra düzeltmeye uğraşırdı. *Cay yen* yerine *cay ravn*… Soğuk değil, ateşli bir yürek… Oysa Kanya…

Kanya sonunda, “Burası saldırılacak en iyi yer değildi belki,” dedi.

“Kötümserlik etme. Demirleme rampaları mümkün en iyi yerlerdir. Şu iki sürüngen hiçbir zahmete girmeden iki yüz bin bahtı çıkıverdi. Dürüst herhangi bir iş için haddinden fazla para bu.” Sırıttı. “Buraya çok daha önce gelip bu sansarlara derslerini vermem gerekirdi. Hem böylesi, burgu yaylı bir kayıkla nehirde devriye gezip, çocuklara gen-kopyacılığından ceza kesmekten çok daha iyi. Dürüst iş hiç değilse.”

“Ama Ticaret’in devreye gireceği kesin. Yasaya göre burası onların alanı.”

“Aklı başında yasalar yapılsa bu zımbırtıların hiçbiri ithal edilmezdi.” Boş ver dercesine elini salladı. “Yasalar kafa karıştırır. Adaletin yolunu keserler.”

“Ticaret’in bulaştığı yerde adaletin işi zor.”

“Onu ikimiz de biliyoruz. Neyse, sonuçta kelle benim kellem. Sana kimse dokunmayacaktır. Bu gece nereye gittiğimizi bilseydin bile durduramazdın beni.”

“Hiç de—”

“Dert etme. Ticaret ile *faranglarının* azıcık batma hissetmesinin zamanı gelmişti. İyice gemi azıya almışlardı ve birilerinin hâlâ yasalarımız çerçevesinde iş yapmaları gerektiğini hatırlatması lazımdı.” Durakladı, enkaza göz gezdirdi. “Bunların arasında kara listeden hiçbir şey çıkmadı mı sahiden?”

Kanya omuz silkti. “Sadece pirinç. Diğer her şey kâğıt üzerinde temiz. Üreme numuneleri ya da kuşkulu genetik malzeme çıkmadı hiç.”

“Ama?”

“Çoğu kötüye kullanılacaktır. Besin kültürlerinin iyi amaç taşıması mümkün değil.” Soğuk ve donuk ifadesi geri gelmişti Kanya’nın. “Toplayıp kasalara yerleştirecek miyiz hepsini?”

Caydi kaşlarını çattı, ardından kafa salladı. “Hayır. Yakın gitsin.”

“Pardon?”

“Yakın. Burada ne döndüğünü ikimiz de biliyoruz. *Faranglara* sigorta şirketlerini yolacak bir şeyler vermiş ve eylemlerinin bedavaya gelmeyeceğini göstermiş oluruz.” Sırıtıyordu Caydi. “Hepsini yakın. Tek kasa kalmasın geriye.”

Nakliye kasaları çıtırdar, Heriklim yağları alev alıp patlayarak dumanlarını yakarırcasına göğe yollarken, Caydi, o gece ikinci defa Kanya’nın gülümsediğini görmenin mutluluğunu yaşadı.

Caydi evine sabaha karşı döndü. Cingcok kertenkelelerinin *ci-ci-ci*leri, sivrisinek vızıltıları ve ağustos böceği cırıltılarına karışıyordu. Pabuçlarını çıkarıp merdivenlere davrandı; bacaklar üzerinde yükselen evine süzülürken tik basamaklar gacırdadı, zeminin cilalı, pürüzsüz ahşabı ayaklarını okşadı.

Perde kapıyı açtı, hızla içeri girip kapıyı kapadı. *Klong*’a[2] yakındılar ve su buralarda koyu ve çamursuydu. Her yan sivrisinek kaynıyordu.

İçeride yanan tek mum, beklerken yerde uyuyakalmış Çaya’yı aydınlatıyordu. Caydi sevgiyle gülümsedi, sessizce banyoya geçip yıkanmak üzere soyundu. Ses çıkarmamaya ve acele etmeye çabaladı ama su ahşap zeminde şapırdıyordu. Tası doldurup bir daha omuzlarından aşağı döktü. Gece bile feci sıcak geçtiğinden suyun soğukluğuna aldırmıyordu. Sıcak mevsimde her türlüsü rahatlatıcıydı.

Peştamalı belinde banyodan çıktığında Çaya uyanmıştı. Düşünceli gözlerle bakıyordu. “Çok geç kaldın,” dedi. “Endişelendim.”

Caydi sırıttı. “Endişelenmemen gerektiğini bilmeliydin. Kaplanım ben.” Uzandı, şefkatle öptü karısını.

Çaya kaş çatarak itti Caydi’yi. “Gazetelerde her yazana inanma. Kaplanmış…” Yüzünü buruşturdu. “İs kokuyorsun.”

“Şimdi yıkandık yahu.”

“Saçına sinmiş.”

Caydi topukları üzerinde doğruldu. “İyi bir geceydi.”

Kadın karanlıkta bembeyaz dişlerini parlatarak güldü. “Kraliçemiz adına bir darbe daha mı indirdin yani?”

“Ticaret’e hem de.”

Çaya irkildi. “Ya!”

Caydi karısının kolunu okşadı. “Eskiden önemli adamları kızdırmama sevinirdin.”

Çaya kocasının elini itti, doğrulup minderleri düzeltmeye koyuldu. “O eskidendi. Artık endişeleniyorum.”

Caydi, “Endişelenmemelisin,” diyerek koltukla uğraşan karısının önünden çekildi. “Beklemene de şaşırdım zaten. Yerinde olsam yatar, güzelce uyurdum. Pes etti herkes, kimse uğraşmıyor benle artık. Gözlerinde artık masraf kaleminden ibaretim. Bana bir şey yapamazlar çünkü halkın gözdesiyim. Peşime adam takıp gözletiyorlar ama artık engellemeye kalkışmıyorlar.”

“Halkın gözünde kahraman, Ticaret Bakanlığı’nın gözünde baş belası… Halkı karşıma alıp bakan Akkarat’la dost olmayı yeğlerdim ben. Çok daha güvende olurduk.”

“Benle evlenirken böyle demiyordun ama. Mücadeleciliğime vurulduğunu, Lumpini Stadı’nda kazandığım maçlara bayıldığını söylüyordun. Unuttun mu?”

Yanıt gelmedi Çaya’dan. Arkasını dönmeden koltukla uğraşmaya, minderleri yeniden düzenlemeye girişti. Caydi iç çekerek elini omzuna koydu, gözlerine bakabilmek için kendine çevirdi. “Ne demeye açtın bu konuyu şimdi? Eve gelmedim mi? Gayet iyi değil miyim ayrıca?”

“Vurduklarında iyi değildin ama.”

“Geçmişte kaldı o.”

“Sırf seni masa başına aldıkları ve ayarlamaları General Praça yaptığı için.” Çaya elini kaldırdı, eksik parmaklarını gösterdi. “Güvendeyim deme

bana. Oradaydım. Yaptıklarını gördüm."

"Hiçbir durumda emniyette değiliz zaten. Ticaret Bakanlığı olmazsa habbe pası var, sibiskoz var, bilmem ne var, beteri var… Artık kusursuz bir dünyada yaşamıyoruz. Yayılım zamanında değiliz."

Çaya yanıt vermek için ağzını açtı ama vazgeçip arkasını döndü. Caydi toparlanmasını bekledi. Tekrar döndüğünde duygularını kontrol altına almıştı: "Doğru. Haklısın. Hiçbirimiz güvende değiliz. Olsaydık keşke."

"Praçan çarşısına koşup bir muska al istersen."

"Aldım. *Fra Süb* hem de. Takmıyorsun ama."

"Batıl inanç çünkü. Başıma gelen her şey karmam benim. Muska falan değiştirmez bunları."

"Zarar da vermez ama." Durakladı. "Taksan içim rahatlar."

Caydi gülümsedi, tam espriye girecekti ki, karısının yüzündeki ifadeyle vazgeçti. "Peki. Madem içini rahatlatacak… Takayım muskanı."

Yatak odalarından balgamlı bir öksürük yankılanınca Caydi kaskatı kesildi. Çaya eşinin omzu üzerinden bakarak, "Surat," dedi.

"Götürdün mü Ratana'ya?"

"Hasta çocukları muayene etmek işi değil onun. Kendi işi var. Gerçek gen-kırmalar…"

"Götürdün mü, götürmedin mi?"

İç çekti Çaya. "Yeni nesil değil, dedi. Endişelenecek bir şey yokmuş."

Caydi rahatladığını belli etmemeye çabaladı. "İyi." Öksürük bir daha işitildi. Çoktan ölüp gitmiş Num'u hatırladı. Hüznünü bastırmaya uğraştı.

Çaya çenesine dokunarak dikkatini kendine çevirtti, gülümsedi. "E, neydi bakalım Krung Thep'in koruyucusu soylu savaşçımı ise boğan? Niye bu kadar memnunsun?"

Caydi gülümsedi. "Yarın fısıltı gazetesinden dinlersin."

Çaya dudaklarını büzdü. "Endişelendim. Cidden."

"Çünkü yüreğin iyi senin. Ama gerek yok endişelenmene… Bana karşı sert tedbirler almayı bıraktılar artık. Son seferi iyi gitmedi; basın ve fısıltı gazetesi bayıldı olanlara. Ayrıca saygıdeğer Kraliçemiz yaptıklarıma destek verdi. Uzak duracaklardır yani. En azından hâlâ majestelerine saygıları var."

"Derdini anlatmana izin vermesi bile büyük şanstı senin için."

"Taht Naibi denen çakal bile gözünü boyayamaz majestelerinin."

Çaya telaşla, "Caydi, lütfen sesini alçalt," dedi. "Somdet Çaopraya'nın her yerde kulağı var."

Caydi yüzünü buruşturdu. “Gördün mü? Bu hale geldik işte! Vaktini Büyük Saray’ın iç odalarını nasıl ele geçirebileceğine harcayan bir Naip, ticaret ve karantina yasalarımızı mahvetmek için *faranglarla* işbirliğine giren bir Ticaret Bakanı… Tüm bunların yanında bizler de alçak sesle konuşuyoruz… İyi ki gitmişim bu gece demirleme rampalarına! O gümrük memurlarının sırf kenara çekilip hiçbir şey yapmamak karşılığında ne para götürdüklerini görmeliydin. Yeni mutasyon sibiskoz gözlerinin önündeki şişelerde yatıyor olabilir ama rüşvete bakıyor herifler! Var ya, bazen Ayutthaya’nın[3] son günlerini yeniden yaşıyormuşuz gibime geliyor.”

“Drama çevirme işi.”

“Tarih tekerrür ediyor. Ayutthaya’yı korumak için de kimse savaşmamıştı.”

“E, sen kim oluyorsun bu durumda? *Farang* ticaretine direnen, kanının son damlasına kadar savaşan reenkarne bir Bang Rajan köylüsü mü? Öyle misin?”

“Onlar savaşmıştı en azından! Sen hangisi olmak isterdin peki? Burma ordusuna bir ay direnen çiftçilerden mi yoksa kaçıp başkenti düşmana teslim eden vezirlerden mi? Kafam çalışsaydı her gece rampalara gider ve Akkarat’la *faranglara* gerçek bir ders verir, birilerinin hâlâ Krung Thep için mücadele ettiğini gösterirdim.”

Çaya’nın sakinleştirmesini, susturmasını bekliyordu ama yapmadı. Bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Yaşamlarımız hep yeniden burada doğmaya mı mahkûm sence? Ne olursa olsun her seferinde geri gelip hep bunlarla mı yüzleşmeliyiz?” dedi.

“Bilmem,” dedi Caydi. “Kanya’nın soracağı türden bir soru bu.”

“Ters kız. Ona da bir muska almalıyım. Şöyle arada bir gülümsetecek bir şey.”

“Biraz tuhaf sahiden.”

“Ratana evlenme teklif edecek sanıyordum ona.”

Caydi durakladı, Kanya ile yüzünde maskesi, Bakanlığın biyolojik koruma laboratuarlarında geçirdiği yeraltı yaşantısıyla sevimli Ratana’yı düşündü. “Özel hayatına burnumu sokacak değilim kızın.”

“Bir erkeği olsa daha fazla gülümserdi.”

“Kanya’yı Ratana gibi iyi biri mutlu edemezse, kimse edemez.” Sırıttı Caydi. “Hem bir erkeği olsaydı, adamcağız tüm vaktini birliğimdeki yakışıklıları kıskanmaya harcardı.” Eğilip Çaya’yı öpmeye çalıştı ama beriki çarçabuk geri çekildi.

“Öf. Bir de viski kokuyorsun.”

“Viski ve is. Gerçek erkek kokusu işte.”

“Git, yat. Nivat’la Surat’ı uyandıracaksın şimdi. Annemi de.”

Caydi karısını kendine çekti, kulağına fısıldadı: “Üçüncü bir toruna hayır demez.”

Çaya gülerek iteledi kocasını. “Uyandırırsan der.”

Caydi’nin elleri Çaya’nın kalçalarına indi. “Hiç ses çıkarmayacağım.”

Çaya kalçalarına inen ele şaplağı indirdi ya, tokadı pek sert sayılmazdı. Caydi eli yakaladı, parmaklarını kesik parmaklarında gezdirdi, çıkıntılarını okşadı. Birden ciddileşmişlerdi. İç çekti Çaya. “Çok şey yitirdik. Seni de yitirmeye dayanamam.”

“Yitirmeyeceksin. Kaplanım ben. Salak değilim.”

Çaya dibine kadar sokuldu kocasının. “Umarım. Cidden.” Sıcak bedenini Caydi’ye yasladı. Caydi karısının düzenli, endişe dolu soluğunu duydu. Çaya geri çekildi, kapkara gözlerinde ciddiyetle kocasına baktı.

“Bir şey olmayacak bana,” dedi Caydi bir daha.

Çaya başıyla onamakla birlikte dinler görünmüyordu. Kocasını, alnındaki, dudaklarının yanlarındaki, yara izlerindeki çizgileri süzüyordu. Kapkara gözleriyle ezberlercesine bakışı uzadı, Caydi’ye sonsuzmuş gibi geldi. Sonunda kendi kendine söylediği bir şeyi dinlermişçesine kafa salladı ve endişe ifadesi silindi. Gülümsedi, yanına sokuldu, kulağına uzandı. İfşaata girişmiş bir falcı gibi, “Sen bir kaplansın,” diye fısıldadı ve boynuna sarıldı. Caydi, birlikte boşalıyorlarmış gibi rahatladığını hissetti.

Kuvvetle sardı karısını. “Özledim seni,” diye fısıldadı.

Çaya, “Gel,” diyerek elini tuttu, yatağa götürdü. Cibinliği açtı, içine girdi. Giysileri hışırtılarla çıktı. Bir kadın gölgesi içeriden çağırıyordu Caydi’yi şimdi.

“Hâlâ is kokuyorsun,” dedi Çaya.

Caydi cibinliği açtı. “Viskiyi unutma.”

beş

Güneş ufuktan kafasını uzatmış, Bangkok'u seyrediyordu. Bakışlarını eski Yayılım'ın harap gökdelenlerinde, tapınakların altın kubbelerinde gezdirerek hepsini ışığa boğdu. Çocuk Kraliçe'nin hizmetlileriyle sarılı yaşadığı Büyük Saray'ın çatılarını ve keşişlerin kentin deniz-duvarları ve bentleri için haftanın her günü hiç ara vermeden dua ettiği Kent Sütunu Mabedi'nı alevlendirdi. O yükselirken kan sıcaklığındaki okyanus mavi aynalarıyla yansıttı ışığını.

Derken Anderson Lake'in altıncı kattaki balkonuna ulaşıp penceresinden içeri daldı. Verandanın kenarlarına sarılı yasemin sarmaşıkları sıcak meltemle hışırdadılar. Anderson kafasını kaldırdı, mavi gözlerine parıltı doldu. Teninde terden mücevherler parıldıyordu. Korkuluğun ötesindeki kent eriyikle dolu bir deniz gibiydi; binaların gün ışığını yakalayan camları altın renginde ışıldıyorlardı.

Anderson sıcaktan çırılçıplak soyunmuş, yere oturmuştu. Etrafında bir sürü açık kitap vardı. Flora ve fauna katalogları, gezi notları, küflü, eski ciltler, kâğıt parçaları, yırtık pırtık günceler… On binlerce bitkinin havaya polen savurduğu günlerden kazılıp çıkarılmış anılar. Güneydoğu Asya yarımadasının tüm tarihi yayılmıştı zemine. Bütün geceyi çalışarak geçirmişti ama kaç çeşidi incelediğini zar zor hatırlıyordu. Aklı sürekli ortaya çıkıveren tene, bir kızın bacaklarından kayıp düşen *fa-sine*, parıltıyla yükselen eflatun dalgaların üzerindeki tavusların anılarına, nemli, ayrılmış pürüzsüz bacaklara kayıyordu.

Çok uzakta Ploençit'in kuleleri arkadan vuran ışıkla kapkaranlık, sarı nem sisini dürten üç parmak misali yükseliyordu. Gündüz vakti Yayılım döneminin, içlerinde zonklayan bağımlılıklara dair en ufak ipucu sunmayan sıradan batakhanelerinden farksız görünüyorlardı.

Bir kurma kız…

Teninde gezinen parmakları… "Dokunabilirsiniz," derken gözlerine inen ciddi ifade…

Titrek bir nefes çekerek anıları kovalamaya çalıştı. Kız, her gün mücadele ettiği istilacı vebaların, salgınların tam tersiydi. Hassas yapısına çok uzak bir ortama atılmış bir sera çiçeğiydi. Uzun yaşayacağa benzemiyordu. Bu iklimde yaşayamazdı. Bu insanlarla yaşayamazdı. Belki

içine dokunan kızın bu kırılganlığı, elinde hiçbir şey yokken güçlü rolü yapışıydı. Raleigh'nin emriyle eteğini kaldırırken göstermeye çabaladığı gurura benzer şeydi belki…

Bu yüzden mi bahsettin kıza köylerden? Acıdın diye mi? Teni mango pürüzsüzlüğünde diye değil, öyle mi? Dokunduğunda nefesin kesildiğinden, zor bela konuşabildiğinden değil yani, öyle mi?

Kaşlarını çatıp kendisini kitaplara, önündeki gerçek soruna, ticaret gemisi ve zeplinle dünyayı gezmesine yol açan isme odaklanmaya zorladı. Gi Bu Sen. Kurma kız, Gi Bu Sen, demişti.

Kitap ve defterleri karıştırdı ve sonunda bir fotoğraf çıkardı. Habbe pası mutasyonuyla ilgili, AgriGen'in maddi desteğiyle düzenlenmiş bir konferansta diğer Ortabatı biliminsanlarıyla birlikte oturan şişko bir adam… Fotoğraf makinesine bakmıyor, sıkılmış görünüyordu. Yakasından gerdanı taşmıştı.

Şişko musun hâlâ? Taylandlılar bizim kadar iyi besliyor mu seni?

Üç olasılık vardı sadece: Gibbons, Bowman ve Çavduri. Bowman, SoyaPro tekeli iflas etmeden hemen önce ortadan kaybolmuştu. Çavduri bir zeplinden inip Hint Konutları tarafında yitmişti; ya PurCal tarafından yakalanmış, ya kaçmış ya da ölmüştü. Ve Gibbons… Gi Bu Sen… Üçünün en akıllısı ve en akılsız sanılanıydı. Ölmüştü. Çocukları evinin külleri arasında bulmuştu kavrulmuş cesedini. Ve şirket otopsi yapamadan yaktırmışlardı. Ölmüştü ama. Yalan makinesine sokulup sorgulandıklarında çocuklar, babalarının hep otopsi yapılmadan gömülmekte ısrar ettiği, birilerinin bedenini kesmelerine ve içine koruyucular doldurmasına dayanamayacağını söylediği dışında bir şey söylememişlerdi. Ama DNA eşleşmişti. Ölen Gibbons'tı. Herkes emindi.

Tabii dünyanın bir numaralı gen-kopyalayıcısının cesedinden alınan birkaç tutam DNA'ya bakıp kuşkulanmak kolaydı.

Anderson sayfaları taradı, laboratuarlara yerleştirilen dinleme cihazlarından toplanan, kaloricinin son günlerine dair kayıtları bir daha inceledi. Hiçbir şey, planlarına dair en ufak bir ipucu dahi yoktu. Ölmüştü. Öldüğüne inanmaya zorlanmıştı herkes.

Düşününce *ngaw* mantıklı geliyordu. Patlıcangiller de… Gibbons her daim uzmanlığıyla gösteriş yapmaya bayılırdı. Egoistin tekiydi; tüm meslektaşları aynı görüşteydi. Eksiksiz bir tohum bankasının tüm olanaklarıyla oynamak tam Gibbons'ın bayılacağı şeydi. Tüm bir türü diriltip üzerine yerel bir ürün dikivermek… *Ngaw*. En azından Anderson

meyvenin yerel olduğunu varsayıyordu. Ama kim bilir, belki tümden yepyeni bir yaratıydı. Gibbons'ın zihninden, Havva'nın Âdem'in kaburgasından çıkışı misali fırlamış, yepyeni bir meyveydi belki.

Boş bakışlarla notlarını, kitaplarını karıştırdı. Hiçbir yerde *ngawdan* bahis yoktu. *Ngaw* kırmızılı-yeşilli meyveye verilen geleneksel isim miydi yoksa yeni mi uydurulmuştu, onu bile bilmiyordu. Raleigh'nin hatırlayacağını ummuştu adam hem çok yaşlıydı hem de afyon bağımlısıydı; eski, tarihte kalmış meyvenin *Angrit* karşılığını bilse bile çoktan unutmuştu. Bire bir çevirisi zaten mümkün değildi. Des Moines'da numunelerin tamamen incelenmesi daha bir ay alacaktı. Ki o zaman da kataloglarda bulunabileceği kesin değildi. Gereğince değiştirilmişti meyve; DNA eşleşmesine gidecek kestirmesi bulunamayabilirdi.

Kesin tek şey vardı: *Ngaw*, yeniydi. Döküm ajanları geçen yılki ekosistem araştırmalarında buna benzer herhangi bir şeyi rapor etmemişlerdi. İki yıl arasında ortaya çıkıvermişti *ngaw*. Sanki Krallık toprakları geçmişi doğurmaya ve bebeği Bangkok pazarlarına bırakmaya karar vermişlerdi.

Anderson bir kitabı daha karıştırmaya girişti. Gelişinden bu yana bir kitaplık, İlahi varlıklar Kenti'ne açılan bir pencere kurmaya girişmişti. Kalori savaşları ve vebalardan, Daralma öncesinden kalma ciltler toplamıştı. Antikacılardan Yayılım gökdelenlerinin enkazlarına dek her yanı taramıştı. O dönemlerden kalma kâğıdın büyük kısmı ya yanmış ya tropik nemle çürüyüp gitmişti ama buna rağmen, kitaplarına çabucak ateş yakmaya yarayan nesne gözüyle bakmayacak denli kıymet veren ailelerden pek çok belge bulabilmişti. Topladığı küflü malumat ciltleri şimdi duvarlarını kaplıyordu. Bunaltıcı bir manzaraydı; geçmişin cesetlerini çıkarıp umutsuzca canlandırmaya çabalayan Yates'i hatırlatıyordu.

"Düşün bir!" diye bağırmıştı Yates. "Yeni bir Yayılım! Zeplinler, yeni nesil burgu-yayları, dürüst ticaret…"

Yates'in de kitapları vardı. Kuzey Amerikan kütüphanelerinden ve işletme okullarından yürüttüğü, geçmişte kalmış, boş verilmiş bilgilerle dolu kitaplar… Küresel ticaretin öldüğüne inanıldığından kimsenin dikkatini çekmemiş, özenli bir İskenderiye yağması…

Anderson geldiğinde Yaşam-Yayı tepeleme kitapla doluydu… *Uygulamalı Küresel İşletmecilik, Kültürlerarası Ticaret, Asya Düşünüşü, Asya'nın Küçük Kaplanları, İkmal Zincirleri ve Lojistik, Yeni küresel*

Ekonomi, İkmal Zincirlerinde Döviz Kurları, Taylandlılar İşi Ciddiye Alır, Uluslararası Rekabet ve Kurallar… Eski Yayılım tarihine dair ne varsa…

Yates son umutsuz çırpınışında kitapları göstermiş ve “Ama hepsini, hepsini yeniden ele geçirebiliriz!” diye bağırmıştı. Ardından ağlamaya koyulmuştu. Acımıştı adama Anderson. Yates hayatını asla gerçekleşmeyecek bir şeye harcamıştı.

Anderson bir başka kitaba geçti, eski fotoğrafları incelemeye başladı. Kırmızıbiberler… Ölüp gitmiş bir fotoğrafçının karşısında, yığınlarca kırmızıbiber… Patlıcanlar. Domatesler. Güzelim patlıcangiller. Patlıcangiller ortaya çıkmasa merkez ofis Anderson’ı Krallığa yollamaz, Yates’in hâlâ bir şansı olabilirdi…

Elde sarma Singha sigaraları paketine uzandı, bir tane yaktı, sırtüstü uzanıp kadim dumana bakarak düşüncelere daldı. Taylandlıların, onca açlık çekerken bile nikotin bağımlılığını diriltecek zaman ve enerjiyi bulmaları ilginçti. İnsan doğası hiç mi değişmeyecekti?

Güneş Anderson’ı izliyor, ışığa boğuyordu. Rutubet ve yanık gübre sisi arasında, düzenli aralıklarla dizilmiş, kentin mozaik kiremitleri ve pas renginden çok farklı yapılarıyla uzaktaki sanayi bölgesini zar zor seçebiliyordu. Fabrikaların ardındaysa malların denizden nakledilmesini sağlayan muazzam yükseltme havuzu sistemiyle deniz-duvarı yükseliyordu. Değişim yoldaydı. Küresel ticaret geri dönecekti. İkmal hatları dünyayı saracaktı. Yeniden öğrenmeleri yavaş ilerlese bile hepsi, hepsi geri dönüyordu. Yates burgu-yaylarını sevmişti ama dirilen tarih fikrine sevgisi çok daha büyüktü.

“Burada AgriGen falan değilsin; yeşim madencileri ve tüccar kaptanlarla para yapmaya çalışan girişimci *faranglardan* birisin, hepsi o. AgriGen rozetini gösterip canının çektiğine el koyabileceğin Hindistan değil burası. Taylandlılar öyle değiller. Ne halt ettiğini çaktıkları anda seni dilimleyip et paketlerine doldurarak geri yollarlar.”

“İlk zeplinle gidiyorsun,” demişti Anderson. “Merkez ofisin bunu onayladığına şükret.”

Bu laf üzerine yay-tabancasını çekmişti Yates.

Anderson sıkıntıyla sigarasını tüttürdü. Sıcağı fark etti: tepede dönen krank-pervanesi durmuştu. Her gün öğleden sonra dörtte gelmesi gereken kurma görevlisi yeterince jul yüklememişti anlaşılan. Anderson yüzünü buruşturarak kalktı, perdeleri çekti. Oturduğu bina, serin havanın içinde kolayca dolaşmasına izin veren termal ilkelere göre inşa edilmiş yeni bir

binaydı ama ekvator güneşinin doğrudan parıltısına dayanmak buna rağmen zordu.

Gölgeler içinde kitaplarına geri döndü. Sırtları çatlamış, sararmış ciltleri, rutubetin ve zamanın saldırısına uğramış, ufalanmaya hazır sayfaları karıştırdı. Başka bir kitaba geçti; sigarasını dişleri arasına sıkıştırdı, dumana karşı gözlerini kıstı ve kalakaldı.

Ngaw.

Yığınlarca… Tuhaf yeşil tüylü küçük kırmızı meyveler karşısına geçmiş, bir Taylandlı çiftçiyle pazarlık eden bir *farangı* gösteren çok eski bir fotoğraftan Anderson'a bakıyor, gülüyorlardı. Çevrelerinde hızla geçen benzinli taksilerin bulanık görüntüleri vardı. Ama tam yanlarında kocaman, parıltılar içinde bir *ngaw* piramidi duruyor, Anderson'la sanki alay ediyordu.

Anderson üzerinde nadiren bir etki bırakan eski fotoğraflara fazlasıyla zaman harcamıştı. Geçmişin aptalca kendine güvenine —israfa, kibre, saçma ölçüde refaha— genelde aldırmazdı ama bu resim, *farangın* şişkoluğu, mangosteniyle, ananasıyla, hindistancevizleriyle, otuz çeşit meyvesiyle kaloriden çok renklerin parlaklığının önemsendiği açık çarşı manzarası sinir bozucuydu. Portakal yoktu gerçi… O ejder meyvelerinden, greyfurtlardan ve şu sarı şeylerden… Neydi? Hah… *Limon*. Hiçbiri yoktu. Onların çoğu yok olup gitmişti.

Ama fotoğraftaki insanlar bilmiyordu bunu. Çoktan ölüp gitmiş bu adam ve kadınların hiçbiri gelmiş geçmiş en müthiş hazinenin başında durduklarını, saf ruhların Tanrı eliyle beslendikleri, dünyanın tüm koku ve lezzetlerinin Nuh ve Aziz Francis tarafından özenle korunduğu ve kimsenin açlıktan kırılmadığı Grahamcı Bahçe'de yaşadıklarını bilmemişti.

Fotoğrafı inceliyordu Anderson. Bu tombul ve hallerinden memnun salakların hiçbiri genetik bir altın madeninin tepesinde oturduğundan haberdar olmamıştı. Kitap, *ngawın* adını vermeye tenezzül bile etmemişti. Doğanın doğurganlığının, bolca yiyebildikleri için nasılsa var kabul edilen herhangi bir örneğinden ibaretti *ngaw*.

Anderson, keşke şu şişko *farangla* Taylandlı çiftçiyi fotoğraftan sökebilsem, bugüne getirebilsem ve öfkemi doğrudan yüzlerine haykırıp azıcık bereli, azıcık çürümüş meyveleri fırlatıp attıkları gibi balkondan aşağı atabilsem diye geçirdi içinden.

Diğer sayfaları taradı ama ne başka fotoğraf ne de o dönemde var olan meyvelerden herhangi bir bahis bulabildi. Tedirgindi; kalktı, balkona,

güneşe çıktı ve kente göz gezdirdi. Aşağıda su satıcılarının ve megodontların bağırtıları yankılanıyor, bisiklet zilleri her yanı dolaşıyordu. Öğle vakti geldiğinde kent sakinleşecek, güneşin inişe geçmesini beklemeye koyulacaktı.

Kentin, bu kentin bir yerlerinde bir gen-kopyacısı yaşamın temel parçalarıyla oynuyor, çoktan yitip gitmiş DNA'ları Daralma öncesi şartlarına uygun diriltmeye, habbe pası, Japon gen-kırma ve sibiskoz saldırılarına rağmen yaşayabilir kılmaya uğraşıyordu.

Gi Bu Sen. Kurma kız emindi isimden. Gibbons olmalıydı bu. Korkuluğa yaslandı, gözlerini kısarak kördüğüm kenti taradı. Oralarda bir yerlerdeydi Gibbons. Saklanıyordu. Sıradaki zaferine hazırlanıyordu. Ve her nerede saklanıyorsa, yakınında bir tohum bankası var demekti…

altı

Paranızı bir bankada tutmanın sorunlu tarafı, paranızın bir kaplan göz açıp kapayana kadar size karşı dönebilmesiydi: size ait olan onlara geçiverir, emeğiniz, teriniz ve ömür boyu çabanız bir yabancıya gidebilirdi. Bu sorun —banka meselesi— alın kemiklerini delip çıkamadığı için içeriyi yiyip bitiren bir gen-kırma kurtçuğu misali dolanıp duruyordu Hok Seng'in kafasında.

Zaman açısından —bankaya yatırılan maaşları kazanmaya harcanan zaman— bakıldığında banka, bir adamın yarısından fazlasına sahip olabilirdi. Ya da en azından üçte birine. Tembel Taylandlının teki olsanız bile. Ve işin aslı, üçte biri eksik bir insanın hayatı falan yok demekti.

Hangi üçte birini yitirebilirdi bir insan? Göğsünden kelleşen kafasına kadar giden üçte biri mi? Belinden sararan ayak tırnaklarına kadarını mı? İki kol artı kafayı mı? Bir insanın çeyreği koparılsa hayatta kalma umudu var demekti ama üçte bir, katlanılacak gibi değildi.

Banka meselesi şöyleydi: Parayı ağzına koyduğunuz anda bir kaplana dönüşür, ağzını kapar ve kafanızı hapsediverirdi. Üçte bir, yarım ya da sadece sirozlu bir karaciğer… Hepsini alsa fark etmezdi.

İyi de, bankaya güvenilemeyecekse neye güvenilecekti? Kapıdaki uyduruk bir kilide mi? Dikkatle içi boşaltılmış bir şiltenin bezine mi? Paranın muz yapraklarına sarılarak döküntü kiremitlerinin altına yerleştirildiği bir çatıya mı? Duvarlarını oluşturan bambulardan birkaçı özenle kesilmiş ve içlerine rulo tomarlar tıkılmış bir gecekonduya mı?

Hok Seng'in tercihi bambuydu.

Kulübeyi kiraladığı adam ev demişti ve eh, bir bakıma öyleydi. Sadece hindistancevizi polimerinden muşambalı dört direkten ibaret değildi; dört tane de duvarı vardı sonuçta. Arka tarafında, duvarların yanı sıra diğer altı kulübeyle paylaştığı küçük bir de avlusu vardı. Bir sarı kartlı sığınmacı için bu kulübe ev falan değil, resmen malikâneydi. Buna rağmen çevresinden tek işittiği insan kalabalığının homurtulu yakınmalarıydı.

Heriklim kalasları, yere tam oturmasalar, altlarından komşuların sandaletli ayakları görünse ve tropik rutubette çürümemeleri için üzerlerine sürülmüş yağlar rezalet koksa bile lüks sayılırlardı. Ama sırf altı aydır batık durmalarına karşın hâlâ suya dayandıklarını umduğu üç kat köpek gönüne

sardığı paralarını yağmur kabının dibinde tutmak yerine başka yerlere saklayabilmek için bile olsa, gerekliydiler.

Hok Seng bambuyla uğraşmaya ara verdi, kulak kabarttı.

Yandan hışırtılar geliyordu ama sıçan deliğine kimsenin kulak misafirliği yaptığına dair bir işaret yoktu. Gizli bambu parçayı bağlantısından gevşetme işine geri döndü; çıkan talaşı ilerisi için saklamaya özen gösteriyordu.

Hiçbir şey kesin değildi. İlk ders buydu. *Yang guizi* şeytanları bu dersi Daralma'da tüm petrolü kaybedip kendi kıyılarına kaçtıklarında almışlardı. Hok Seng ise dersini Malacca'da öğrenişti. Hiçbir şey kesin, hiçbir şey emniyette değildi. Zengin, yoksullaşıverebilirdi. Bahar Festivali'nde mutlu, şişko, bolca domuz pirzolası ve tavuk götüren koskoca bir klan tek bir sarı kartlı sığınmacıya dönüşebilirdi. Hiçbir şey ebedi değildi. En azından Budistler bu kadarını anlıyordu.

Hok Seng kederle gülümsedi ve panel üzerinde sessizce çalışmaya, talaş biriktirmeye devam etti. Lüksün doruğunda yaşıyordu artık. Yamalı bir cibinliği ve yerel *pi lien*in en büyük oğluna kentin lamba dağıtım şebekesinden kaçak hat çekmesi için ödeme yaparsa günde iki defa yeşil metan yakabileceği bir de ocağı vardı. Hatta avluda duran ve her şeyin, her türlü hovardalık ve ahlâksızlığın bir sınırı olması gerektiğini iyi bilen komşularının dürüstlüğü ve sağduyusu tarafından korunan kilden yağmur kapları bile vardı. Bu sayede yağmur yağdığında sümük-sineği yumurtalarıyla dolu kapları olabiliyor ve kapısının önünde öldürülse veya herhangi bir *nak leng*[1] komşunun karısına tecavüz etse bile çalınmayacaklarını biliyordu.

Bambu direkteki parçayı ses çıkarmamaya çabalayarak, nefesini tutarak kanırttı sonunda. Mekânı çıkık kirişleri ve alçak tavanının yarattığı loşluk yüzünden seçmişti. Çevresindeki kulübelerde insanlar uyanıyor, yakınmaya, homurdanmaya girişiyor, sigaralarını yakıyor ve bu aleni saklanma ortamında terlemeye başlıyordu. Burada bu kadar para saklamak aptallıktı. Yangın çıkar, gecekondular yanarsa ne yapardı? Heriklim ahşapları aptalın birinin yaktığı mumla alev alırsa? Kalabalık koşuştururken içeride sıkışıp kalırsa?

Durakladı, alnındaki teri sildi. *Deliyim ben. Kimse peşimde değil. Yeşil Bandanalılar Malezya sınırının ötesindeler ve Kraliyet ordusu gelmelerine izin vermez. Hem gelseler bile gelişlerine hazırlanacak vaktim var. Kraliçe'nin Generalleri demiryollarını hava uçurmasalar bile burgu-yaylı*

trenlerle buraya ulaşmaları günler sürer. Kömür kullansalar bile en azından yirmi dört saatim olur. Kullanmazlarsa? Haftalar sürer yürümeleri. Bol zaman. Güvendeyim ben.

Titrek elleri parçayı sonunda yerinden çıkardı. Bambunun boş içi ortadaydı şimdi. Su geçirmiyordu; bir doğa harikasıydı bambu. Cılız kolunu delikten içeri soktu, dibe uzandı.

Bir anlığına soyulduğunu, evde yokken birilerinin gelip paraları götürdüğünü sandı ama çok geçmeden parmakları paraya dokundu ve ruloları birer ikişer çıkarmaya koyuldu.

Yandaki kulübede Sunan ve Mali, amcalarının ufak bir kayıkla *farang* karantina adası Koh Angrit'ten cibi11.s.8 ananası kaçırmalarına yönelik talebini tartışıyorlardı. Kalori tekellerince yasaklanmış yiyecekleri taşıma riskini göze alırlarsa kolay para kazanacaklardı.

Hok Seng parasını bir zarfa koyup gömleğinin içine sıkıştırırken konuşmaları dinledi. Duvarlarının içinde elmas ve bahtlar yatıyordu ama bu parayı almak içine dokunuyordu. Para istifleme, mal istifleme dürtüsüne tersti.

Bambu parçayı yerine yerleştirdi. Tükürüğünü kalan talaşla karıştırıp görünen çatlakları sıvadı. Doğruldu, bir adım geri çekilerek baktı. Bambuda neredeyse hiç iz görünmüyordu. Yerini bilmeyen nereye bakacağını ya da neyi arayacağını kestiremezdi.

Bankaların sorunu güvenilmezlikleriydi. Zulaların sorunu korunmalarının zorluğuydu. Gecekondudaki bir kulübenin sorunuysa herhangi birisinin içeri girip parayı alabilmesiydi. Hok Seng'e toparladığı paraları, afyonu ve yeşimleri saklayacak başka zulalar, başka emin yerler lazımdı. Her şeyi için zula gereksiniyordu Hok Seng. Kendisi için de… Ki ona ne kadar para harcasa değerdi.

Her şey geçiciydi. Öyle diyordu Buda. Ve gençliğinde ne karmaya inanan ne de karmayı veya darmanın gerçeklerini umursayan Hok Seng büyükannesinin dinini ve acı gerçeklerini ancak yaşlılığında kavrayabilmişti. Çile kaderiydi. Bağlılıksa çilenin kaynağıydı. Bunları öğrenmesine rağmen para biriktirmekten, para saklamaktan, iyice beterleşen bu hayatta kalmaya çabalamaktan alamıyordu kendisini.

Ne günah işledim ben bu kaderi hak etmek için? Klanımı kanlı palalarla mı doğradım? Fabrikalarımı yakıp gemilerimi mi batırdım? Gözlerini yumup anıları bastırmaya çabaladı. Pişmanlık, acı çekmek demekti.

Derin bir nefes aldı, doğruldu, odada göze çarpacak bir anormallik kalıp kalmadığına baktı. Ardından döndü, kapısını itti; kapı toprağa sürtünerek açıldı ve yaşlı Hok Seng, gecekonduların arasında dolanan daracık sokağa süzüldü. Kapısını bir deri parçasıyla bağladı. Bir düğüm… O kadar. İçeri daha önce girilmişti; gene girilecekti. Böyle planlamıştı. Kapıya kocaman bir kilit asması dikkat çekerdi ama yoksul bir adamın kapısına bağladığı bir deri parçası kimseyi baştan çıkarmazdı.

Gecekondu mahallesinden çıkan yol gölgeler ve her yana büzüşüp uyuklayan insanlarla doluydu. Çao Fraya[2] bentlerinin varlığına rağmen insana nefes aldırmayacakmış gibi şiddetli kuru mevsim sıcağı omuzlarına çöktü. Kaçış yoktu sıcaktan. Setler yıkılırsa gecekondu mahallesi soğuk suların altında kalacaktı ama o güne dek Hok Seng birbirine girmiş daracık sokaklarda, çalıntı teneke duvarlara sürtünerek ter içinde düşe kalka gidip gelecekti.

Açık lağım kanalının üstünden atladı, buhar saçan U-Tex kazanlarının ve güneşte kurutulmuş, leş kokulu balıkların başında ter döken kadınların yanından, daracık kalaslar üzerinde dengesini korumaya çabalayarak geçti. Ya Beyaz Gömleklere ya da yerel çetelere gereken ödemeleri yapmış birkaç yiyecek işportacısı ortalık yerde ufak gübre ateşleri yakıyor, her yanı kızarmış biber yağı kokusuna boğuyordu.

Üçer kilitli bisikletlerin arasından, adımlarına dikkat ederek geçti. Muşamba duvarların altlarından giysiler, çanak-çömlek ve çerçöp taşıyor, herkese açık alana yayılıyordu. Duvarlar içlerindeki insanların hareketleriyle dalgalanıyor, hışırdıyordu. Adamın biri akciğer-suyunun son safhasına has öksürüyor, bir kadın, oğlunun *lao-lao* pirinç şarabı düşkünlüğünden yakınıyor, bir kız küçük kardeşini tehdit ediyordu… Muşamba duvarlı gecekondu kulübelerinde mahremiyet diye bir şey yoktu ama sonuçta muşamba duvarlar en azından hoş bir mahremiyet yanılsaması sağlayabiliyorlardı. Ayrıca sarı kartlıların yerleştirildiği Yayılım gökdelenlerinden çok daha iyiydi burası. Hatta lükstü. Üstüne, bunca Taylandlı sayesinde rahatça gizlenebiliyordu. Malezya’dan çok daha korunmalıydı; ağzını açıp yabancı aksanını ortaya sürmediği sürece Taylandlı sanılabilirdi.

Gene de ailesinin sonradan gelip hayat kurduğu yerleri, çocuklarının, torunlarının ve hizmetçilerinin yankılanan sesleriyle dolu, koridorları mermer zeminli, sütunları kırmızı lake aile evini özlüyordu. *Hainan* usulü tavuğu ve diğer envai çeşit yemeği özlüyordu.

Mişimoto tasarımı teknelerini dünyanın ta ucuna hatta ta Avrupa'ya bile süren, gen-kırma kurtçuklara dayanıklı çayla yola çıkıp Yayılım günlerinden beri görülmemiş pahalı konyaklarla geri gelen kaptanlarını ve mürettebatlarını (Kara tenlileri bile almamış mıydı işe? Hatta kaptan bile yapmamış mıydı?) özlüyordu.

Geceleri karılarının yanına dönmeyi, tıka basa yemeyi ve oğullarından birinin yeterince dirayetli çıkmaması ya da kızlarından birinin doğru dürüst koca bulamaması dışında hiçbir şeyi dert etmemeyi özlüyordu.

Ne aptal, ne cahilmiş meğer o zamanlar! Deniz tüccarlığıyla böbürlenip durmuş ama akıntıların, dalgaların değişebileceğini hiç aklına getirmemişti.

Muşamba kapılardan birinin ardından bir kız çıktı. Gülümsedi; yabancılığını anlamayacak, anlasa bile umursamayacak kadar küçüktü kız. Capcanlıydı; yaşlı bir adamın ancak kemiklerindeki kıskançlıkta duyabileceği bedensel ateşle yanıyordu. Gülümsüyordu.

Torunu olacak yaştaydı…

Malezya gecesi karanlık ve yapış yapıştı; orman gece kuşlarının çığlıkları ve böceklerin vızıltılarıyla kaynıyordu. Hok Seng ve tekne kazıntısı dördüncü torunu, elinde kalan, koruyabildiği tek kız çocuğu rıhtımda, sallanan tekneler arasında gizlenmişlerdi ve karanlık çöktüğünde çocuğu elinden tutup dalgaların dur durak bilmeden dövdüğü kıyıya indirmişti. Karanlık gökte altınsı parıldıyordu yıldızlar.

"Dede, bak, altın," demişti kız.

Torununa bir keresinde her yıldızın uzanıp almasını bekleyen bir altın parçası olduğunu, yıldızlara elbette erişebileceğini çünkü bir Çinli olduğunu ve çok çalışıp atalarına saygıda kusur etmeyerek refaha ulaşabileceğini anlatmıştı. Ve işte, altın tozundan örtü, Samanyolu tepelerindeydi; yıldızlar boyu yetse uzanıp alabileceği kadar yakın ve kocaman görünüyorlardı.

Her yan altındı ve hiçbirine dokunamıyorlardı.

Balıkçı tekneleri ve küçük yaylılar arasında ufak bir kayık bulmuş, derine kadar itmiş, akıntıyı saptamış, burnunu körfeze çevirmişti. Bulutlu bir geceyi yeğlerdi ya, en azından ay yoktu. Etraflarında, klanının açlık çeken bir ülkeyi doyurmak üzere tasarlayıp ürettikleri deniz sazanları yaratıcılarının kanıyla şişmiş tombul karınlarını göstererek dolanırken küreklere asılmış, çekmiş, çekmişti. Sonunda hedefine, derine demirlemiş trimarana, Hafız'ın uyuklayan gemisine ulaşmıştı. Güverteye çıkmış,

kendisi her şeyinin yitirmişken dinlerinin koruması altında rahat uyuyan mürettebatın arasından süzülmüştü.

Kürek çekmekten kolları ve omuzları ağrıyordu. İhtiyar, ömrü boyunca elleri nasır tutmamış, yumuşak bir adamdı.

Nesine, nasılına bakmadan hayatta kalmak için çok yaşlı ama pes etmek için çok gençti; adamların arasında bakınarak dolaşmaya koyulmuştu. Kurtulma şansı vardı. Tek kızı kurtulabilirdi. Daha çocuktu, daha ataları için hiçbir şey yapmamıştı ve yapmayacaktı belki ama hiç değilse kanından, klanındandı. Sonunda aradığını bulmuş, eğilip ağzını eliyle kapatarak uyandırmıştı.

“Eski dostum,” diye fısıldamıştı.

Adamın gözleri kocaman açılıvermişti. “*Encik* Tan?” Yarı çıplak yatmasına rağmen adam az daha kalkıp selam duracaktı. Derken değişen kaderlerini hatırlamışçasına gevşeyip arkasına yaslanmış ve Hok Seng’e o güne dek hiç cüret edemediği bir tonla ve adıyla hitap etmişti.

“Hok Seng? Hâlâ yaşıyor musun sen?”

Dudaklarını büzmüş, tutmuştu kendisini Hok Seng. “Bir işe yaramaz torunla kuzeye gitmemiz lazım. Yardımın gerekli.”

Gözlerini ovuşturarak doğrulup oturmuştu Hafız. Uyuyan mürettebata kaçamak bir bakış atmış, “Seni ele verirsem,” diye fısıldamıştı, “servet kazanırım. Üç Gönenç’in önderi… Zengin olurum.”

“Bana çalışırken de fakir değildin.”

“Kellen, Senang sokaklarına yığılı Çinli kellelerinin tümünden daha fazla para eder. Ayrıca kendimi emniyete almış olurum.”

Hok Seng tam öfkeyle yanıt verecekken Hafız parmağını dudaklarına götürüp susmasını işaret etmişti. Ardından kalkıp Hok Seng’i güvertenin ucuna götürüp küpeşteye yaslamıştı. Eğilmiş, kulağına, “Beni nasıl tehlikeye soktuğunun farkında mısın sen?” diye fısıldamıştı. “Ailemden kaç kişi Yeşil Bandana takıyor, haberin var mı? Kendi oğullarım bile! Güvenli değil burası.”

“Bilmiyor muyum bunları sence?”

Hafız kafasını çevirme nezaketini göstermişti. “Yardım edemem.”

“Onca iyiliğimin karşılığı bu mu?” demişti Hok Seng. “Düğününe gelmedim mi senin? Sana ve karına doğru dürüst hediyeler getirmedim mi? On gün ziyafet çekmedim mi konuklarına? Muhammed’in üniversiteye giriş ücretini ödemedim mi?”

“Hepsini yaptın. Fazlasını da. Sana borcum saymakla bitmez.” Başını öne eğmişti Hafız. “Ama biz o zamanki adamlar değiliz artık. Her yan Yeşil Bandanalı kaynıyor ve bizlere, sarı vebaya kötü gözle bakmayanlara hiç iyi davranmıyorlar. Kellen, ailemi güvenceye almam anlamına gelecektir. Kusura bakma ama gerçek bu. Neden seni şuracıkta öldürmüyorum, hiç bilmiyorum.”

“Elmaslarım var. Yeşim de.”

Geniş omuzlu Hafız iç çekerek arkasını dönmüştü. “Mücevherlerini alırsam aynı hızla kelleni almaya da kalkarım. Para diyorsan, kellen her şeyden, hepsinden fazla eder. Para meselesine hiç girmeyelim, daha iyi.”

“Böyle mi bitecek öyleyse?”

Hafız tekrar Hok Seng’e dönmüş, yakarırcasına, “Yarın sabah,” demişti, “teknen Şafak Yıldızı’nı onlara teslim edip gıyabında ağzıma ne küfür gelirse edeceğim. Kafam çalışsa seni de hemen satardım. Biz sarı vebaya yardakçılık edenler, hepimiz şüpheliyiz artık. Bizler, Çin sanayiyle semiren ve sizlerin cömertliğiyle gelişen bizler artık yeni Malezya’nın en nefret edilen insanlarıyız. Ülke çok değişti. İnsanlar aç. İnsanlar öfkeli. Bizlere kalori korsanları, kâr oburları ve sarı köpekler deniyor. Önünü almak mümkün değil… Sizin kanınızı çoktan döktüler ama daha bize ne yapacaklarına karar vermediler. Senin için ailemi tehlikeye atamam ben.”

“Bizle kuzeye gelebilirsin. Birlikte yelken açarız.”

İç çekmişti Hafız. “Yeşil Bandanalılar tüm kıyıları tarıyor. Sığınmacıları arıyorlar. Ağları hem geniş, hem derin. Yakaladıklarını hemen doğruyorlar.”

“Ama akıllıyız biz. Onlardan daha akıllıyız. Geçip gidebiliriz görünmeden.”

“Mümkün değil.”

“Ne biliyorsun?”

Hafız utançla gözlerini kaçırmıştı. “Oğullarım. Böbürlenerek anlattılar.”

Hok Seng kederle kaşlarını çatmış, torununun elini daha sıkı tutmuştu. “Çok üzgünüm,” demişti Hafız. “Utancım ömrüm boyunca sürecek.” Derken birden dönmüş, teknenin içine dalmış ve taze papaya, mango, bir tane PurCal kavunu ve bir torba U-Tex pirinciyle dönmüştü. “İşte, al bunları,” demişti. “Fazlasını yapamadığım için özür dilerim. Çok üzgünüm. Ama kendi hayatımı düşünmem lazım.” Ardından Hok Seng’i tekneden indirmiş, kayığını çözüp dalgalara bırakmıştı.

Hok Seng bundan bir ay sonra her yanını sülükler sarmış cengeli sürünerek geçip sınırı aşmayı başarmıştı.

Daha sonraları Çinlilere yarım edenlerin kayalıklara atılarak veya kaçarken öldürüldüklerini duydu. Hafız bunlardan biri miydi, yoksa Üç Gönenç'ten kalan son gemiyi teslim etmesi ailesini kurtarmaya yetmiş miydi, Yeşil Bandanalı oğulları kefil olmuşlar mıydı yoksa babaları işlediği onca günahın bedelini öderken soğukkanlılıkla izlemişler miydi, hiç öğrenemedi.

"Büyükbaba? İyi misin sen?"

Kocaman kara gözlü küçük kız hafifçe Hok Seng'in bileğine dokundu. "Susadıysan annem sana kaynatılmış su versin."

Hok Seng tam yanıt verecekken vazgeçti, başıyla hayır deyip uzaklaştı. Bir şeyler söylediği anda yabancılığı, sığınmacılığı ortaya çıkabilirdi. Kalabalığa karışmak, aralarında Beyaz Gömlekler ve Tezek Beyi'nin müsamahaları ve sarı kartındaki birkaç sahte damga sayesinde yaşayabildiğini açığa vurmamak, dost görünenler dâhil hiç kimseye güvenmemek en iyisiydi. Bugün gülümseyen kız çocuğu, yarın kalkıp bir bebeğin kafasını taşla ezebilirdi. Tek gerçek buydu. Güvendi, sadakatti, iyilikti, hâlâ var sananlar yanılıyordu. Hepsi laftı ve kimse boğulurken kurtulmak için laflara tutunamazdı.

Dolambaçlı dar sokaklarda on dakika daha ilerledikten sonra mezbeleliklerin midyeler misali yapıştığı, muhterem Kral XII. Rama'nın kentini korumak için diktirdiği alâmetifarikası surlara, deniz-duvarına ulaştı. Bir lapa tezgâhının dibine oturmuş, önündeki tastan arasına eser miktarda kıyma karıştırılmış pirinç atıştıran Gülen Çan'ı buldu.

Gülen Çan, bir önceki yaşamında emrinde yüz-yüz elli adamın çalıştığı bir kauçuk fidanlığının yöneticisiydi. Bu yaşamındaysa örgütleme yeteneği yeni bir alan bulmuştu: Taylandlılar tembellik ettiklerinde, kafaları basmadığında ya da yetkililere sarı kartlıları ameleye göz yumacak rüşveti yedirebildiğinde limanda ve demirleme rampalarında tekne ve megodont yükü boşaltmaya adam götürüyordu. Arada nehirden Tezek Beyi'nin gökdelenlerine afyon ve amfetamin taşımak, Çevre Bakanlığı'nın engellerini aşıp kente AgriGen malı SoyaPro kaçırmak türünden başka işler de çeviriyordu.

Eksik kulağı ve dört dişi gülümsemesini hiç engellemiyordu. Oturur, salakça gülerek dişleri arasındaki boşlukları gösterirdi ama aynı anda gözleri durmadan çevreyi, gelip geçenleri tarardı. Hok Seng yanına oturdu,

hemen önüne bir tas pirinç kondu ve U-Tex pilavını, neredeyse güneyde içilene denk nefasette kahveyle yemeye koyuldular. İkisinin de gözleri yaya trafiğinde, servisi yapan kadında, diğer derme çatma masalarda yemek yiyenlerde, bisikletleriyle işlerine gidenlerdeydi. Sonuçta ikisi de sarı kartlıydı. Etrafa dikkat, Chesire kedilerinin kuş kovalaması kadar doğalarının parçasıydı.

"Hazır mısın?" dedi Gülen Çan.

"Biraz daha. Adamlarının görülmesini istemiyorum."

"Merak etme onu. Artık neredeyse Taylandlılar gibi yürüyoruz." Sırıttı, diş boşlukları göründü. "Yerlileşiyoruz."

"İtsiken'i tanıyor musun sen?"

Gülen Çan sert bir baş onayı verdi ve gülümsemesi kesildi. "Sukrit de beni tanıyor. Deniz-duvarının altında, köy tarafında olacağım. Gözden ırak. Ah Ping ile Peter Siyu'yu erkete bırakacağım."

"İyi." Hok Seng lapasını bitirdi ve Gülen Çan'ınkini de ödeyerek kalktı. Gülen Çan ve adamları yakınındayken kendisini biraz daha iyi hissediyordu. Ama gene de risk söz konusuydu. İş ters giderse Gülen Çan herhangi bir fayda sağlayamayacak denli uzakta kalacaktı. Ve işin aslı, düşündüğünde yeterince para ödemediği hissine de kapılıyordu.

Gülen Çan kalkıp seğirtti, muşamba evlerin arasına daldı. Hok Seng bayıltıcı sıcak altında, duvarın üzerine kıvrılan yoldan devam etti. Her adımında dizleri ağrıyarak gecekondu mahallesinin üzerine çıktı ve sonunda kentin yüksek dalgakıranlarının geniş set yoluna vardı.

Tümden sarmalayıp giysilerini çekiştiren deniz meltemi, gecekonduların beter kokusundan sonra iyi gelmişti. Parlak mavi okyanus ayna misali yansıtıyordu ışığı. Set yolunda taze hava almaya çıkmış dolaşan bir sürü insan vardı. İleride, setin en ucunda, Kral XII. Rama'nın kömür pompalarından biri, dev bir kurbağa misali oturuyordu. Yengeç Korakot'un simgesi pompanın metal böğründe hâlâ görülebiliyordu. Düzenli aralıklarla duman ve is salıyordu pompa.

Kral'ın dehasıyla yerleştirilmiş pompalar yeraltının derinliklerinde bir yerlere dokunaçlarını yolluyor, kentin batışını engellemek üzere alttan su çekiyorlardı. Sıcak mevsimde bile yedi pompa durmadan çalışıyor ve Bangkok'u yutulmaktan koruyordu. Yağmur mevsimindeyse on iki Zodyak simgesinin on ikisi de çalışır, yağmur her yanı doldurur ve insanlar suyollarında kayıklarla sırılsıklam gidip gelirken duvarların çökmeyişine ve musonun gecikmeyişine şükrederlerdi.

Hok Seng diğer tarafa ilerleyip rıhtımlardan birine çıktı. Kayığı tepeleme hindistancevizi dolu bir çiftçi, meyvelerinden birinin tepesini açıp içmesi için ikram etti. İleride batık kent Thonburi'nin binaları dalgaların arasından kafa uzatıyordu. Kayıklar, balıkçı tekneleri ve ticari tekneler her yandaydı. Hok Seng derin bir nefes aldı, tuz, yosun ve balık kokularını, okyanus yaşamını akciğerlerine doldurdu.

Palmiye yağı polimerinden gövdeli, beyaz yelkenleri güvercinleri andıran bir Japon teknesi geçti. Altındaki hidrofil kayak düzeni kapalıydı ama açık denize varır varmaz yay-topu yüksek hız için devreye girecek, tekne suda sekercesine gitmeye başlayacaktı.

Hok Seng ilk ticari teknesinin güvertesinde duruşunu, yelkenleri fora teknenin okyanusu bir çocuğun fırlattığı taş misali yarışını, üzerine köpükler sıçrarken attığı kahkahaları hatırladı. İlk karısına dönmüş ve her şey mümkün, gelecek bizim, demişti.

Kıyıya oturdu ve az ötesindeki dilenci oğlanın bakışları altında yeşil hindistancevizi sütünden kalanı içmeye koyuldu. Oğlana gelmesini işaret etti. Akıllı çıkacağını umdu. Akıllı çıkanları, sabredip hindistancevizi kabuğunu ne yapacağını görmeyi bekleyenleri ödüllendirmek hoşuna gidiyordu. Kabuğu yaklaşan çocuğa uzattı. Oğlan hemen bir *wai* selamı verdi ve kabuğu taşlara vurarak parçaladıktan sonra sivri kırıklardan biriyle kabuk parçalarının iç taraflarında kalmış azıcık eti kazıyarak yemeye başladı.

Açtı.

İtsiken nihayet geldi. Gerçek adı Sukrit Kamsing'di ama Hok Seng bu adı sığınmacıların ağzından nadiren işitirdi. Ardında çok fazla öykü ve pislik yatıyordu. Herkes ona İtsiken derdi ve lakabının her harfi dudaklardan korku ve nefretle dökülürdü. Kalori ve kasla dolu, tıkız bir adamdı. İşine, kalorileri jule çeviren bir megodont gibi kusursuz uygunluktaydı. El ve kollarındaki yara izleri aklaşmıştı. Bir zamanlar burnunun durduğu yerdeki iki karanlık yarık, adama kirpimsi bir ifade katıyordu.

Sarı kartlılar arasındaki rivayetlerden birine göre İtsiken *fa'ganını* uzun süre tedavi ettirmeyince doktorların burnunu kesmekten başka çaresi kalmamıştı. Bir başka görüşse Tezek Beyi'nin dersini vermek üzere kesip alıverdiğiydi burnunu.

İtsiken, Hok Seng'in yanına ilişti. Kapkara, katı bakışlı gözleri vardı. "Senin Doktor Çan geldi bana. Bir mektupla."

Hok Seng başıyla evetledi. "Patronunla görüşmek isterim."

İtsiken hafifçe güldü. "Uykumu böldüğü için önce parmaklarını kırdım, ardından öldürene kadar siktim doktorunu."

Hok Seng herhangi bir heyecan belirtmemeye çabaladı. Belki atıyordu. Belki doğruyu söylüyordu. Bilemezdi. Her halükarda kışkırtıcıydı ama. Hok Seng'in korkup korkmayacağını, pazarlığa girip girmeyeceğini görmeye çalışıyordu adam. Doktor Çan belki sahiden ölmüştü. Reenkarnasyona girdiğinde omuzlarına binecek bir yük daha…

"Patronun teklifimden hoşnut kalacaktır."

İtsiken burun yarıklarından birini kaşıdı. "Niye kendin ofisime gelmedin?"

"Açık alanlar hoşuma gidiyor."

"Adamların mı var etrafta? Başka sarı kartlılar mı? Seni güvende tutmaya yeterler mi sanıyorsun?"

Hok Seng omuz silkti. Geçip giden gemilere, yelkenlere, gel, gel diyen dünyaya baktı. "Patronuna bir iş teklifim var. Çok kârlı…"

"Neymiş?"

Kafa salladı Hok Seng. "Hayır. Yüz yüze konuşmam lazım kendisiyle. Sadece ona söylerim."

"Sarı kartlılarla konuşmaz. Belki seni tutup şuradaki kırmızı yüzgeçli *plaa*lara yem yapsam daha iyi ederim. Güneyde Yeşil Bandanaların sizinkilere yaptığı gibi."

"Kim olduğumu biliyorsun."

"Mektubunda eskiden kim olduğunu söylediğini biliyorum." Hok Seng'i süzerek burun yarıklarını ovaladı. "Burada herhangi bir sarı kartlıdan farkın yok."

Yanıt vermedi Hok Seng. Keten para torbasını uzattı. İtsiken kuşkuyla baktı, almadı.

"Ne bu?"

"Hediye. Bak içine."

Meraklanmıştı İtsiken. Ama temkinliydi. Hok Seng bunu öğrendiğine sevindi. Elini torbaya daldırıp akrebe sokturanlardan değildi demek. Torbayı alttan tutup çevirdi, para ruloları yere saçıldı. İtsiken'in gözleri fal taşı misali açılmıştı; Hok Seng gülümsemesini zor tuttu.

"Tezek Beyi'ne, Üç Gönenç Ticaret Şirketi'nin başı Tan Hok Seng'in bir iş teklifi yaptığını söyle. Notumu iletirsen sen de kazanırsın."

Gülümsedi İtsiken. “Bense parayı alsam ve adamlarıma kalan sarı paranoyak paranın yerini ötene dek dövdürsem seni diyorum.”

Yanıt vermedi Hok Seng. İfadesiz kalmaya gayret ediyordu.

“Gülen Çan tayfasının etrafta dolandığını biliyorum,” dedi İtsiken. “Yaptığı saygısızlıklardan dolayı borcu var bana.”

İçinin korkuyla dolmamasına şaşıyordu Hok Seng. Sürekli her şeyden ürkerek yaşıyordu ama gecelerini korkuyla dolduranlar İtsiken türü ufak eşkıyalar değildi. Sonuçta İtsiken de bir işadamıydı. Ulusal gururla kabarmış ya da azıcık daha saygı görmeye aç bir Beyaz Gömlek değildi. İtsiken’in derdi paraydı. Para için eyleme geçerdi. İtsiken ve Hok Seng, ekonomik organizmanın parçalarıydılar ama hepsinin ötesinde, aynı yolun yolcusu hatta kardeştiler. Özgüveni artan Hok Seng gülümsemeye başladı.

“Sadece zahmetine karşılık ufak bir hediye bu. Önerim bize çok daha fazlasını getirecek. Hepimize.” Diğer iki şeyi çıkardı. Biri, bir mektuptu. “Bunu efendine ver. Açmadan.” Sonra diğerini, bildik makara ve askılarıyla soluk sarı polimer kaplama kutuyu uzattı.

İtsiken kutuyu aldı, evirip çevirdi. “Bir burgu-yayı mı?” Kaşları çatıldı. “Ne bu şimdi?”

Hok Seng gülümsedi. “Efendin mektubu okuyunca anlayacak.” Yeşil Bandanalıların gelmesinden, depolarının alevler içinde kalmasından ve ticari yelkenlilerinin birer ikişer okyanusa gömülmesinden beri ilk defa kendini bu denli güçlü ve emin hissederek kalktı, İtsiken’in yanıtını dahi beklemeden dönüp yürümeye koyuldu. Erkek hissediyordu kendisini o an. Dimdik yürüyor, topallamıyordu.

İtsiken’in adamlarının peşine düşüp düşmeyeceklerini bilemediğinden ve hem onun hem Gülen Çan’ın adamlarının çevresini sardığını bildiğinden, peşinde gecekondu sokaklarına kadar gelen takip çemberinin içinde ağır adımlarla, ta en sonunda sırıtarak bekleyen Gülen Çan’ı bulana dek yürüdü.

“Gitmene izin vermişler,” dedi Gülen Çan.

Hock Seng daha fazla para çıkardı. “İyi iş yaptın. Adamlarının farkındaydı gerçi.” Fazladan bir rulo baht uzattı Gülen Çan’a. “Bununla kaparsın çenesini.”

Gülen Çan para yığınına bakarak sırıttı. “Lüzumundan iki kat fazla bu. Koh Angrit’ten SoyaPro kaçırma riskine girmek istemediğinde İtsiken bile bizi kullanır.”

“Sen al gene de.”

Gülen Çan omuz silkerek parayı cebe attı. “Çok teşekkürler. Demirleme rampaları kapatılmışken işimize çok yarayacak bu para.”

Hok Seng tam gidecekken bu sözler üzerine döndü.

“Ne dedin sen?”

“Demirleme rampaları kapatıldı. Dün gece Beyaz Gömlekler baskın yapmış. Her şey kilit altına alındı.”

“Ne olmuş peki?”

Omuz silkti Gülen Çan. “Her şeyi yakmışlar duyduğuma göre.”

Hok Seng daha fazlasını sormak için duraklamadı. Döndü ve yaşlı kemiklerinin elverdiği hızla koşmaya ve kendine sövmeye başladı. Aptallığına, rüzgârın ne yandan estiğine bakmayışına, dikkatini daha fazlasını yapmak için hayatta kalma mücadelesinden ayırmasına sövüyordu.

Ne zaman geleceğe yönelik plan yapsa şapa oturuyordu. Ne zaman ileri uzansa dünya beline asılıyor, gerisingeri çekiyordu.

Güneş altında cayırdayan Sukumvit Caddesi’nde bir gazete bayii buldu. Gazeteleri ve gazeteler arasına sıkıştırılan fısıltı gazetesi sayfalarını, kumarda günün şanslı sayıları sayfalarını ve kazanması beklenen *muay-tay* şampiyonlarının adlarını açıklayan sayfaları, hepsini taradı.

Her birini yırtarcasına açtı, her nüshada daha fazla delirdi.

Hepsinde aynı gülümseyen yüz vardı: Caydi Rojanasukçay.

Satın alınamayan, rüşvet yedirilemeyen Bangkok Kaplanı.

yedi

“Bak, bak! Meşhur oldum!”

Caydi fısıltı gazetesi sayfasını kaldırdı, sırıtarak Kanya’ya baktı. Beriki gülümsemeyince sayfayı rafa, diğer resimlerinin yanına bıraktı.

“E, haklısın. Çok benzemiyor. Kayıt bölümünden rüşvetle almışlardır herhalde.” Neşeyle iç çekti. “Gençtim tabii o zamanlar.”

Tanya gene yanıt vermedi ve acı bakışlarını *klong*un sularından ayırmadı. Tüm günü nehirde gidip gelen PurCal ve AgriGen mahsulü kaçakçısı kayıkları kovalayarak geçirmişlerdi ve Caydi hâlâ neşeyle kıpır kıpırdı.

Günün büyük ödülü rıhtıma demirledikleri yelkenli ticari tekneydi. Bali’den kuzeye yelken açmış bir Hint teknesi görünümündeki araç tepeleme sibiskoza dirençli ananasla dolu çıkmıştı. Caydi’nin Beyaz Gömlekleri kargonun üzerine kül dökerek hepsini arınık ve yenmez kılarlarken liman reisiyle tekne kaptanının kekeleyerek özürler sıralayışlarını izlemek tatmin ediciydi. Kaçak maldan edilecek onca kârı yok etmişlerdi.

Panoya asılı diğer gazeteleri taradı Caydi. Farklı bir fotoğrafını buldu. *Muay-tay* zamanlarından kalma, Lumpini’deki bir zaferinin ardından gülerken çekilmiş bir resimdi bu. *Bangkok Sabah Postası*’nda yayınlanmıştı.

“Benim çocuklar bunu sevecektir.”

Gazeteyi aldı, açtı ve habere göz gezdirdi. Ticaret Bakanı Akkarat resmen kudurmuştu. Ticaret Bakanlığı’ndan verilen demeçlerde Caydi için ‘barbar’ ve ‘vahşi’ sıfatları kullanılmıştı. Doğrudan terörist veya vatan haini dememelerine şaştı. Esas söylemek istediklerini söyleyememeleri, basiretsizliklerinin kanıtıydı.

Sayfaların üzerinden Kanya’ya bakarken gülümsemesini tutamadı. “Fena yaktık canlarını.”

Kanya susuyordu.

Kızın havası bozuk saatlerini görmezden gelmeye alışmıştı. Tanıştıkları günlerde yüz ifadesindeki pasiflik ve sanki gözü, kulağı, burnu ya da eğlenceli bir şeyi gördüğünde tanımasını sağlayacak organı

hangisiyse ondan yoksunmuş gibi görünmesi yüzünden Kanya'yı aptal sanmıştı.

Kanya, "Bakanlığa dönmeliyiz," dedi ve teknelerden binebilecekleri bir tane bulmak için suyolunu taramaya koyuldu.

Caydi fısıltı gazetesini getirene ücretini öderken bir kanal taksisi az ileride belirdi.

Kanya el edince tekne enerji biriktirmiş çarkının patırtıları arasında suyu yararak önlerine yanaştı. Kocaman burgu-yayları yolcuya fazla yer bırakmıyordu. Zengin Çinli işadamları teknenin üstü örtülü kısmına mezbahaya götürülen ördekler misali doluşmuştu.

Kanya ile Caydi tekneye atlayıp oturma bölümünün yanındaki küpeştede ayakta durdular. Biletçi çocuk Beyaz Gömlekleri, Beyaz Gömlekler de biletçileri görmezden gelmeye alışıktı. Arkalarından binen bir başka adama otuz bahtlık bilet kesti. Tekne rıhtımdan ayrılıp hızlanınca Caydi küpeşte demirlerine tutundu. Suyolundan kent merkezine yöneldiler; rüzgâr yüzlerini okşuyordu. Tekne ufak kayıklar ve takalar arasında zikzaklar çizerek hızla ilerliyor, her iki yanda harap evler ve güneşe asılı rengârenk *fa-sin*lerle, bluzlarla dolu dükkânlar, upuzun kara saçlarını kanalın bulanık sularında yıkayan kadınlar kayıp gidiyordu.

Tekne aniden hız kesti.

Kanya ön tarafa baktı. "Ne oluyor?"

İlerilerinde bir ağaç devrilip kanal yolunu kapamıştı. Tekneler kalan daracık açıklıktan geçebilmek için aynı yöne doluşmuşlardı.

"Bir *bo* ağacı," dedi Caydi. Yer belirleyici nirengi noktalarına bakındı. "Keşişlere haber vermemiz gerekecek."

Başka kimse kaldıramazdı ağacı. Ahşap sıkıntısına rağmen gelip budamaya kalkan da çıkmayacaktı. Şanssızlık getirirdi çünkü. Tekneleri kutsal ağacın kapamadığı tarafa doğru yavaşça ilerledi.

Caydi sabırsızlıkla homurdandı ve öndekilere bağırdı: "Açılın kardeşler! Bakanlık işi! Açın yolu!" Rozetini sallıyordu.

Rozetin parıltısı ve gömleğinin beyazı diğer kayık ve tekneleri kenara çekmeye yetti. Taksinin kaptanı Caydi'ye bir teşekkür bakışı attı. Burgu-yaylı tekne diğerlerinin arasına daldı.

Ağacın yanından geçerlerken taksideki yolcuların hepsi avuçlarını yapıştırıp parmaklarını kafalarına dokundurarak ağaca içten *wai* selamı verdi.

Caydi de selamını verdi, ardından yanından geçtikleri ağaca uzanıp parmaklarını pütürlü gövdesinde gezdirdi. Ufak delikler vardı gövdede. Kabuğunu soysa ağacın ölümünü gösteren oluklar ağı ortaya çıkardı. *Bo* ağacı. Kutsal ağaç… Buda'nın gölgesinde aydınlığa kavuştuğu ağaçtı bu ve kurtarmak için ellerinden gelen hiçbir şey yoktu. Tüm çabalara rağmen incir türlerinden hiçbiri kurtulamamıştı. Fildişi böcekleri karşı konulamayacak denli kuvvetliydi. Biliminsanları çare bulamadıklarında umutla Fra Süb Nakasatyen'e[1] dua ederlerdi ama sonunda şehit de kurtaramıyordu hiçbirini.

Kanya aklından geçenleri okumuş gibi, "Her şeyi kurtaramayız," diye mırıldandı.

"Tek bir şeyi bile kurtaramıyoruz." Caydi, fildişi böceklerinin işlerini gördüğü deliklerde gezdirdi parmaklarını. "*Farangların* onca şeyin hesabını vermesi gerekirken Akkarat hâlâ onlarla anlaşmalar yapıyor."

"AgriGen'le yapmıyor."

Caydi kederle gülümseyerek elini çekti. "Onlarla yapmıyor, evet. Ama onların türüyle, gen-kopyacılarla, kaloricilerle… En feci açlık dönemlerinde PurCal ile bile el sıkışıyor. Başka ne demeye Koh Angrit'e çöreklenmelerine izin veriyoruz sanki? Muhtaç kalırsak diye… Beceremez ve kapılarına düşüp pirinçlerini, buğdaylarını ve soyalarını dileniriz diye…"

"Kendi gen-kopyacılarımız var artık."

"Majesteleri Kral XII. Rama'nın engin öngörüsü sayesinde."

"Ve Çaopraya Gi Bu Sen sayesinde."

"Çaopraya…" Yüzünü ekşitti Caydi. "O kadar kötü birine böylesi saygın bir unvan bahşedilmemeliydi."

Kanya omuz silkti ama yeme atlamadı. Bo ağacı çok geçmeden geride kalmıştı. Srinakarin Köprüsü'nde indiler. Yiyecek tezgâhlarından yükselen kokular Caydi'yi çağırıyordu. Ufak bir *soi*ye doğru ilerleyerek Kanya'ya peşinden gelmesini işaret etti. "Somçay şurada sıkı bir *som tam* arabası olduğunu söylemişti. Papayaları temizmiş."

"Aç değilim ben," dedi Kanya

"O yüzden hep asık suratın zaten."

Kanya, "Caydi…" dedi, durdu.

Caydi ardına baktığında kızın yüzündeki endişeyi fark etti. "Ne oldu şimdi? Söyle bakayım."

"Rampalar meselesinden endişeliyim."

Caydi omuz silkti. "Endişelenme."

İlerilerinde daracık sokağın duvarı boyunca dip dibe sıralanmış işporta arabaları ve tezgâhlar vardı. Hurdalıklardan toplanmış döküntü masaların üstlerine ufak *nam plaa prik* kâseleri özenle dizilmişti. “Gördün mü? Somçay haklıymış.” Aradığı salatacıyı buldu, meyve ve baharatları inceledi, ikisinden de sipariş etti. Kanya somurtarak yanına geldi.

Caydi satıcıya daha fazla biber koymasını söylerken mırıldandı: “İki yüz bin baht, Akkarat’ın yitirmeyi kabullenemeyeceği kadar fazla.”

Kadın satıcı biberlerin arasına papaya parçalarını eklerken Caydi dalgınca kafa salladı. “Doğru. Orada o kadar para döndüğünü hiç bilmiyorum.”

İki yüz bin bahta yepyeni bir gen-kopyalama laboratuarı donatılabilir ya da beş yüz Beyaz Gömlek, Tonburi’deki[2] balık çiftliklerini teftişe yollanabilirdi. Kafasını salladı bir daha. Tek bir baskında bu kadar… Şaşırtıcıydı.

Caydi bazen dünyada işlerin nasıl yürüdüğünü kavradığını düşünür, derken ilahi kentte açmadığı bir kapağı kaldırır ve hiç beklemediği yerlerin hamamböceği kaynadığını görürdü.

Yan taraftaki biberli domuz ve Kızıl Yıldız bambu uçları satan tezgâha yürüdü. Çao Fraya Nehri’nden daha o sabah tutulmuş taze, yağda kızartılmış yılanbalıkları… İkisine yetecek kadar ısmarladı. İçmek için de Sato söyledi. Yiyecekler hazırlanırken boş masalardan birine kuruldu.

Zorlu işgününün sonunda bambu sandalyeye kurulmuş, pirinç birası karnında ısınırken somurtkan astına gülümsemeden duramadı Caydi.

Kanya, her zamanki gibi önüne doğru dürüst yemek geldiğinde de somurtkanlığından vazgeçmedi. “Merkezde *Kun* Birombakti senden şikâyet ediyordu,” dedi. “General Praça’ya çıkacağını ve sırıtkan ağzını yırttıracağını söyledi.”

Caydi biberleri ağzına doldurdu. “Korkmuyorum ondan.”

“Demirleme rampaları onun bölgesiydi. Koruma parasını alıyordu.”

“Demin Bakanlıktan endişeliydin şimdi de Birombakti’yi dert ediyorsun. Kendi gölgesinden korkar o bunak. Habbe pası kapmasın diye önüne konan her yemeği önce karısına tattırır.” Kafa salladı. “Bırak somurtmayı. Gülümsemelisin. Gül hatta. Al, iç biraz daha.” Komiserinin boşalan bardağına Sato doldurdu. “Eskiden Gülümseyenler Diyarı derdik ülkemize. Sense oturmuş, sabahtan beri sülük yemişsin gibi surat asıyorsun.”

“O zamanlar gülümseyecek daha çok şeyimiz vardı belki.”

“E, orası doğru olabilir.” Çatlak masaya koyduğu bardağına düşünceli gözlerle baktı. “Tüm bunları hak etmek için geçmiş yaşamlarımızda feci şeyler yapmış olmalıyız. Başka açıklama gelmiyor aklıma.”

Kanya iç çekti. “Bazen nenemin ruhunun evimin yanındaki *çedi*nin[3] etrafında dolanırken görüyorum. Bir defasında gelmesi için daha iyi bir yer yaratmadığımız sürece reenkarne olmayacağını söyledi.”

“Bir Daralma *fii*si daha mı yani? Nasıl bulmuş seni? İsan’dan[4] değil miydi o da?”

“Bulmuş işte.” Omuz silkti Kanya. “Benden hiç hoşnut değil.”

“Eh, yerinde olsak biz de hoşnut kalmazdık herhalde.”

Bu hayaletleri birkaç defa Caydi de bulvarlarda dolanırken, ağaçlarda otururken görmüştü. *Fiiler* her yerdeydi artık. Sayılmayacak kadar fazlaydılar. Mezarlıklarda, devrik *Bo* ağaçlarına bakarken görmüştü birçoğunu. Hepsinin bakışında aynı hüzün, aynı kızgınlık vardı.

Medyumlar *fiilerin* ne denli kızdıklarından, nasıl reenkarne olamadıklarından ve haliyle Hualamfong İstasyonu’nda sahile gidecek treni umutla bekleyen insanlar misali dolanıp durduklarından bahsediyordu. Hepsi erişemeyecekleri bir reenkarnasyonu bekliyordu çünkü hiçbiri bu dünyadaki ıstırabı hak etmiyordu.

Acan Sutep gibi kimi keşişlerse tüm bunların saçmalık olduğu fikrindeydi. *Fiileri* kovalayacak muskalar satan keşiş bu görünenlerin, habbe pası bulaşmış meyve ve sebzeleri yiyerek vaktinden erken ölenlerin öfkeli ruhları olduğu iddiasındaydı. İsteyen herkes türbesine gidip bağış yapabilir ya da Eravan türbesine girip Brahma’ya adak sunabilir —hatta belki tapınak dansçılarından kısa bir gösteri izleyebilir— ve ruhların sonraki reenkarnasyonlarında dinlenmeleri için umut satın alabilirdi. Mümkündü böyle şeyleri ummak.

Ama işte, hayaletler her yandaydı. Onda herkes hemfikirdi. AgriGen’in, PurCal’in ve benzerlerinin kurbanları…

“Ben olsam nenenin dediklerini üstüme alınmazdım,” dedi Caydi. “Dolunaylarda bir sürüsünün Çevre Bakanlığı’nın etrafını sardığını da görüyorum. Düzinelercesi...” Kederle gülümsedi. “Düzletilecek bir şey değil bence. Nivat ile Surat’ın bunlarla büyüyeceğini düşününce…” İç çekti, Kanya’nın önünde sergilemek istemediği duyguları bastırdı. Biraz daha içti. “Neyse, sonuçta mücadele iyidir. Keşke bir-iki AgriGen veya PurCal yöneticisini enseleyip ıslatabilsek… Hatta belki azıcık habbe pası

AG.134.s tattırırdık… O zaman yaşamım tatmin bulurdu. Mutlu ölebilirdim.”

“Muhtemelen sen de reenkarne olmazsın,” dedi Kanya. “Bu cehenneme tekrar gelmek için fazla iyisin.”

“Şansım varsa Des Moines’da doğup gen-kopyalama laboratuarlarını bombalarım.”

“Nerede o günler…”

Caydi kafasını kaldırıp Kanya’ya baktı. “Nedir canını sıkan senin? Ne bu hüzün? Eminim ikimiz de güzel bir yerlerde doğacağız. İkimiz de. Sırf dün gece kazandığımız onca sevabı düşün. Kargoyu yaktığımızda Gümrükçüler altlarına edecek sandım.”

Kanya hoşnutsuz bir ifade takındı. “Herhalde dün geceye kadar rüşvet almayan Beyaz Gömlek görmemişlerdi.”

Daha cümlesi bitmeden Caydi’nin şaka girişimini bastırıvermişti. Bakanlıkta kimsenin kızdan hoşlanmamasına şaşmamak gerekirdi. “Doğru. Artık rüşvet almayan yok. Eskisi gibi değil. İnsanlar beter zamanları hatırlamıyor. Eskisi gibi olmaktan kimse korkmuyor.”

“Sen de kalktın, kobrayı çomakladın,” dedi Kanya. “12 Aralık darbesinden beri General Praça’yla Bakan Akkarat karşılıklı dönüp duruyor, kavga bahanesi arıyordu. Husumetleri hiç bitmedi ve sen, Akkarat’ı iyice kudurtacak şeyi yaptın. Dengeyi bozdun.”

“Eh, bildim bileli fazla düşünmeden atlarım. Çaya da şikâyetçi bu huyumdan. Seni bu yüzden taşıyorum ya yanımda… Akkarat’ı dert etmiyorum gerçi. Asar, keser ama sonunda durulacaktır. Hoşuna gitmiyordur belki ama General Praça’nın orduda bir darbe daha yapacak kadar bol müttefiki var. Başbakan Suravong öldükten sonra Akkarat’ın elinde fazla koz kalmadı. Tek başına artık. Zengin olabilir ama tehditlerini arkalayacak megodontlar ve tanklar yokken Akkarat gerçekte kâğıttan kaplandır. İyi bir ders aldı bizden.”

“Tehlikeli adam ama.”

Caydi ciddiyetle baktı yardımcısına. “Kobralar da öyle. Megodontlar da. Sibiskoz da tehlikeli. Her yanımız tehlike dolu. Akkarat…” Omuz silkti. “Neyse, olan oldu zaten. Geri almak imkânsızken niye endişelenelim? Boş ver gitsin.”

“Gene de dikkatli davranmalısın.”

“Rampalardaki şu adamı mı söylüyorsun? Somçay’ın gördüğü adamı? Korkuttu mu seni?”

Kanya omuz silkti. “Yok.”

“Bak şu işe. Beni korkutmuştu.” Ne kadarını söylemesi, tanıdığı, bildiği dünyanın ne kadarını anlatması gerektiğini düşünerek Kanya’ya baktı. “O adama dair kötü hisler var içimde.”

“Sahi mi?” Sıkıntı basmış gibiydi kızı. “Korktun mu yani? Bir tanecik adamdan?”

Caydi kafa salladı. “Kaçıp Çaya’nın eteğinin dibine saklanacak kadar değil ama sonuçta… Daha evvel görmüştüm o adamı.”

“Söylemedin ama bir şey?”

“Emin değildim başta. Artık eminim. Ticaret’tendi o adam.” Durdu, Komiserini inceledi. “Galiba yine peşime düştüler. Belki yeni bir suikast planlıyorlardır. Ne dersin?”

“Sana el sürmeye cesaret edemezler. Kraliçe senden büyük övgüyle bahsetti.”

Caydi esmer teninde bembeyaz duran, boynundaki eski yay-tabancası yarasını kaşıdı. “Rampalarda yaptıklarımdan sonra bile mi?”

Kanya kızgın bir vurguyla, “Koruma takacağım peşine,” dedi.

Caydi kızın ateşliliğine güldü. Hoşuna gitmişti. “İyi kızsın sen ama koruma almam aptallığa girer çünkü o zaman herkes korkutulabileceğimi anlar. Kaplanlar öyle yapmaz. Al, ye şundan biraz.” Kanya’nın tabağına birkaç parça yılan balığı koydu.

“Doydum ben.”

“Kibarlık etme işte. Ye.”

“Koruma almalısın. Lütfen.”

“Sen arkamı kolluyorsun ya… Bana yeter de artar bu kadarı.”

Kanya irkildi. Caydi kızın huzursuzlaşmasına güldü. *Ah, Kanya*, diye geçirdi içinden, *hepimiz hayatta sonuçlarıyla karşılaşacağımız seçimler yaparız. Benimkileri yaptım ben ama senin kendi karman var*… Yumuşak bir tonla konuştu: “Haydi, ye şunları. İyice sıskalaştın. Bu bir deri bir kemik halinle nasıl özel arkadaş edineceksin?”

Kanya önündeki tabağı itti. “İştahım yok bu aralar.”

“Herkes açlıktan kırılıyor ve senin iştahın yok, öyle mi?”

Kanya suratını asıp kaşığına bir parça balık aldı.

Caydi kafa sallayarak çatal ve kaşığını masaya bıraktı. “Nen var senin? Her zamankinden de suratlısın. Sanki yoldaşlarımızdan birini yakma kavanozuna koymuşuz gibi… Nedir huzurunu kaçıran?”

“Hiç… Cidden. Aç değilim, hepsi o.”

“Çıkar ağzından baklayı, komiser. Doğru dürüst konuş benle. Emrediyorum. İyi subaysın sen; surat asmana katlanamam. Adamlarımın somurtmalarını istemem. İsan’dan gelmiş olsalar bile.”

Kanya yüzünü ekşitti. Caydi kızın uygun kelimeleri arayışını izledi. Hiç bu kız kadar düşünceli, hesaplı davranmış mıydı? Kuşkuluydu; kendini bildi bileli çabuk parlar, çarçabuk öfkelenirdi. Kanya hiç benzemiyordu komutanına. Sıfır *sanuk*, bol *cay yen*.[5]

Caydi öyküsünü nihayet tüm insani acıklılığıyla dinlemeyi umarak bekledi ama Kanya aradığı kelimeleri bulup dudaklarından fısıldayarak, neredeyse utanarak dökmeye başladığında şaşakaldı.

“Adamlardan bazıları yeterince iyi niyet hediyesi almamandan şikâyetçi…”

“Ne?” Caydi arkasına yaslandı, kaşları çatıldı. “O taraklarda bezimiz yok bizim. Biz farklıyız diğerlerinden ve bundan gurur duyuyoruz.”

Kanya telaşla baş onayı verdi. “Gazeteler ve fısıltı gazeteleri bu yüzden bayılıyor sana… Halk da bu nedenle seviyor seni…”

“Ama?”

Hoşnutsuz bakışları geri gelmişti kızın. “Ama artık terfi almıyorsun ve sana sadık adamlar himayenden fayda görmedikçe soğuyorlar.”

“E ama başardıklarımıza baksan ya bir!” Bacaklarının arasında duran, yelkenliden kaldırdıkları parayla dolu torbayı işaret etti. “Muhtaç olduklarında yardım göreceklerini hepsi biliyor. Muhtaç kim varsa hepsine yetecek paramız var.”

Kanya bakışlarını masanın altına çevirerek mırıldandı: “Bazıları paranın üstüne yattığını söylüyor.”

“Ne?” Caydi ağzı açık kalakaldı bir an. “Sen de mi bu fikirdesin?”

Kanya sinercesine omuz silkti. “Tabii ki hayır.”

Caydi özürle kafa sallayarak, “Tabii,” dedi, “sen öyle düşünmezsin. İyi kızsın sen; büyük işler becerdin burada.” Karşısına açlıktan bir deri bir kemik çıkmış, şampiyonluklar kazandığı yıllara beslediği hayranlıkla hep kendisine benzemeye çabalamış astına duyduğu ezici şefkatle gülümsedi.

“Dedikoduları bastırmak için elimden geleni yaptım ama…” Kanya bir daha üzüntüyle omuz silkti. “Adaylar arasında Başkomiser Caydi’nin emrinde çalışmak barsak kurtları yüzünden açlık çekmeye benziyor, insan bir deri bir kemik kalıyor lafları dolaşıyor. Hepsi iyi çocuklar ama meslektaşları tertemiz, parlak üniformalar giyerken eskileri giymekten

utanıyorlar. Onlar ikişerli bisiklete binerken diğerleri burgu-yaylı mobilet kullanıyor."

Caydi iç çekti. "Beyaz Gömleklerin sevildiği zamanları hatırlıyorum."

"Herkes karnını doyurmak zorunda."

Caydi bir daha iç çekti. Bacakları arasında duran torbayı aldı. "Bunu götür. Eşit paylaştır. Dün geceki emek ve cesaretleri için."

Kanya şaşkın baktı. "Emin misin?"

Caydi hüsranını gizleme çabasıyla gülümsedi. En iyi yol buydu, biliyordu ama üzülüyordu. "Neden olmasın?" dedi. "Söylediğin gibi, hepsi iyi çocuklar. Ayrıca *faranglar* ve Ticaret Bakanlığı köpürdüler işte… İyi iş çıkardılar sonuçta."

Kanya derin saygı ve şükran gösteren bir *wai* selamı verdi.

Caydi, "Kes şu saçmalığı," dedi ve şişede kalan içkiyi bardaklarına paylaştırdı. "Boş ver. Ufak şeyler bunlar. Yarın yeni kavgalara gireceğiz. İyi ve sadık adamlarımıza ihtiyaç duyacağız. Dostlarımızı beslemezsek dünyanın AgriGen ve PurCal'leriyle nasıl baş ederiz?"

sekiz

“Otuz bin kaybettim.”

“Elli,” diye mırıldandı Otto.

Lucy Nguyen bakışlarını tavana dikti. “Yüz seksen beş? Altı?”

“Dört yüz.” Quoile Napier ılık Sato bardağını masaya bıraktı. “Carlyle’ın zeplininde dört yüz bin mavi yitirdim ben.”

Masadaki herkes şaşkınlıkla sustu. “Tanrım.” Öğle vakti aldığı alkolden bakışları bulanık Lucy doğruldu. “Ne sokuyordun içeri? Cibiye dayanıklı tohum mu?”

Lucy’nin kendilerine yakıştırdığı adıyla “*Farang* Konseyi”ni oluşturan beşli Sir Francis Drake’in verandasındaydı. Kuru mevsim sıcağında iyice uyuşmasına içiyorlardı.

Anderson kafasında *ngawın* kökeni sorununu evirip çevirirken yakınmaları yarım kulak dinliyordu. Gelirken aldığı yeni meyve torbası ayaklarının dibinde yatıyordu ve yeterli maharete sahip olabilseydi burnunun dibinde durduğunu hissettiği yanıtı ortaya çıkarabileceğini düşünmekten kendini alamıyordu. Sıcak Kmer viskisi yudumluyor ve düşünüyor, düşünüyordu.

Ngaw göründüğü kadarıyla doğrudan maruz kaldığında bile habbe pasıyla sibiskoza dayanıklıydı. Japon gen-kırma kurtçuklarına ve yaprak mantarlarınaysa kesin dirençliydi çünkü öyle olmasa en baştan yetişemezdi. Kusursuz ürün… AgriGen ve diğer kalori şirketlerin genetik kopyalamada kullandıklarından çok farklı bir genetik malzemeden geliyordu *ngaw*.

Bu ülkenin bir yerlerine gizlenmiş bir tohum bankası, özenle saklanmış binlerce hatta belki yüz binlerce tohum içeren muazzam bir biyolojik hazine vardı. Her birinin potansiyel kullanımı ayrı sonsuz sayıda DNA zinciri demekti bu. Ve Taylandlılar bu altın madeninden en kördüğüm dertlerine, hayatta kalmaya yönelik çözümler çıkarıyorlardı. AgriGen Tayland tohum bankasına erişimi ele geçirebilirse nesiller boyunca genetik kod çıkarabilir, veba mutasyonlarını alt edebilir, biraz daha hayatta kalabilirdi.

Anderson sıkıntısını bastırıp terini silerek sandalyesinde kımıldandı. O kadar yaklaşmıştı ki… Patlıcangiller yeniden doğmuştu. Ardından *ngaw* çıkmıştı ortaya. Ve Gibbons Güneydoğu Asya’da bir yerlerdeydi. Yasadışı

kurma kız bahsetmese Gibbons'tan haberi bile olmayacaktı. Krallık operasyona yönelik güvenlikte eşsiz başarı sağlamıştı. Tohum bankasının yerini bir kestirebilse baskın bile yaptırması mümkündü… Finlandiya'dan epey ders almışlardı.

Verandanın ötesinde hareket eden akıl sahibi hiçbir şey yoktu. Vietnamlılarla süren kömür savaşından yakınan Lucy'nin boynundan süzülen ter damlaları gömleğini ıslatıyordu. Ordu her kımıldayana ateş ettiği sürece yeşim avına çıkamıyordu Lucy. Quoile'nin favorileri keçeleşmişti; yaprak kımıldamıyordu.

Aşağıda, sokakta kemikleri fırlak, etsiz tenleri gergin çekçekçilerin hepsi gölgelere doluşmuştu; günün bu saatinde sadece çağrıldıklarında ve iki kat fiyat verilirse gölgeden çıkarlardı.

Derme çatma bar, döküntü bir Yayılım gökdelensine yaslanıyordu. Üzerine kargacık burgacık harflerle SIR FRANCIS DRAKE'S yazılı tabela verandaya çıkan merdivenlerden birine iliştirilmişti. Ortamlarını isimlendirmeye kararlı bir avuç *farangın* elinden çıkma tabela çevresindeki döküntüye nazaran yeniydi. Adı veren salaklar ya ormanlarca yutularak ya da kömür ve yeşim üzerine çıkan savaşların ortasında kalarak çoktan ülkenin kuzeyinde yiyip gitmişlerdi. Tabelaysa, belki adı lakap saymış mekânın yeni sahibinin hoşuna gittiğinden, belki kimsede boyayıp yeni bir ad yazacak derman kalmadığından yerli yerinde duruyordu. Sıcaktan boyası soyulmuş, çatlamıştı.

Kökeni ayrı, bar deniz-duvarı ve rıhtımlarla fabrikalar arasında, olabilecek en kusursuz yerdeydi. Victoria Oteli'nin tam karşısında bulunmasıysa iyice sersemleyene dek içen *Farang* Konseyi'ne bu kavrulmuş kıyılara vurabilecek önemli ve yeni yabancıların gelişini izleme fırsatı sunuyordu.

Gümrükleri, karantinayı ve iyice silkelenmeyi aşabilen denizcilerin gidebilecekleri daha düşük seviyede pek çok başka yer vardı ama hepsinin dönüp dolaşıp sonunda geleceği yer, bir tarafında bembeyaz yemek örtülü masalarıyla Victoria'nın, diğer tarafında da derme çatma bambu bar Sir Francis Drake's'in bulunduğu bu şose sokaktı.

Lucy, Quoile'e bunca kaybını açıklatmak adına yüklenerek, "Neydi getirttiğin?" dedi.

Quoile öne eğildi, diğerlerini toparlanmaya davet eden bir fısıltıyla, "Safran," dedi. "Hindistan'dan."

Önce kimse yorum yapmadı, ardından Cobb güldü. “Hava taşımasına çok uygun. Keşke ben de akıl edebilseydim.”

“Zeplinler için ideal,” dedi Quoile, “ağırlığı az. Prim açısından afyondan daha kârlı. Krallık hâlâ tohumluğu kırma yolunu bulamadı ve tüm politikacılarla generaller mutfaklarında safran istiyor. Elde edebilen epey itibar kazanıyor. Parası ödenmiş siparişlerim vardı. Zengin olacaktım. Hem de ne zengin…”

“Battın mı yani?”

“Sıyırma şansım var. Sri Ganeşa Sigorta’yla görüşüyorum. Kaybın bir kısmını karşılatabilirim belki.” Omuz silkti. “Yüzde seksenini, falan. Ama ülkeye sokmak için ödediğim onca rüşveti, Gümrükçülere verdiklerimi sayarsam zararım feci. Gene de kelleyi kurtarabilirim. Şanslıyım aslında; mal Carlyle’ın zeplininde kaldığı için sigorta kapsamında sayılıyor. Okyanus’ta boğulmayı beceren o pilotun şerefine kadeh kaldırmam lazım hatta. Kargoyu boşaltsaydı ve Beyaz Gömlekler karadayken yaksalardı malın tümü kaçak mal sınıfına alınacaktı. O zaman sokakta *fa’gan* dilencileri ve sarı kartlılarla dolanıyor olurdum.”

Otto kaşlarını çattı. “Carlyle politikaya bu kadar bulaşmasaydı bunların hiçbiri olmazdı.”

Quoile omzu silkti. “Bilemeyiz onu.”

Lucy lafa karıştı. “Kesin bence. Carlyle enerjisinin yarısını Beyaz Gömleklerden yakınmaya, diğer yarısınıysa Akkarat’la muhabbete harcıyor. Senin başına gelen şey, General Praça’nın Carlyle ve Ticaret Bakanlığı’na yolladığı mesaj… Bizler posta güverciniyiz aslında.”

“Posta güvercinlerinin soyu tükendi çoktan.”

“Değiliz mi sanıyorsun? Akkarat’a istediği mesajı vereceğini bilse General Praça memnuniyetle hepimizi birden *Klong Prem* hapishanesine tıkardı.” Bakışlarını Anderson’a çevirdi. “Hiç sesin çıkmıyor, Lake. Sen kaybetmedin mi hiçbir şey?”

Anderson doğruldu. “Üretim malzemesi… Hat için yeni donanımlar… Herhalde yüz elli bin falan eder… Sekreterim tam zararı daha çıkartmadı.” Quoile’e baktı. “Bizim mallar yerdeydi. Sigorta kapsamından çıkmışlardı.”

Hok Seng’le yaptıkları konuşma hâlâ tazeydi aklında. İhtiyar önce inkâra kalkışmış, demirleme rampalarında çalışanların beceriksizliklerinden yakınmış ama sonunda her şeyi kaybettiklerini ve gerekli rüşvetleri ödemediğini itiraf etmişti. Nahoş, neredeyse histerik bir itiraftı; Anderson adamın işini yitirme korkusuna yüklenmiş, bağırıp aşağılamış,

hoşnutsuzluğunu iyice gösterirken ihtiyarı epey sindirmişti. Hoş, dersini almış mıydı yoksa yine numara çeker miydi Hok Seng, emin değildi. Yüzünü buruşturdu. Daha önemli işi için onca zamanını boşa çıkarmasa sarı benizli iti çoktan sarı kart gökdelenlerine dehlerdi.

“Sana burası fabrika işletmek için uygun değil demiştim,” dedi Lucy.

“Japonlar işletiyor ama.”

“Sırf sarayla özel anlaşmalar yapabildikleri için.”

“Çaoju Çinlileri de gayet iyi götürüyorlar.”

Lucy kaşlarını kaldırdı. “Onlar nesillerdir burada. Hatta artık Taylandlı sayılırlar. İlla kıyaslayacaksan bizler Çaoju tayfasından çok daha sarı kartlı sayılırız. Kafası çalışan *farang* buraya fazla yatırım yapılmayacağını bilir. Zemin hep kaygan burada. Bir çöküşte veya darbede her şeyini şıp diye kaybedebilirsin.”

“Hepimiz önümüze dağıtılan eli oynuyoruz,” dedi Anderson. “Hem yeri seçen Yates’ti.”

“Salaklık ettiğini ona da söylemiştim.”

Anderson, gözleri yeni küresel ekonomi fırsatlarıyla parıldayan Yates’i hatırladı. “Salaktı diyemem. İdealist denebilir belki.” İçkisini dikledi. Bar sahibi ortalıkta görünmüyordu. Hiçbiri dönüp bakmayan garsonlara el etti. Sonunda uyuklayanlardan biri doğruldu.

“Yates gibi gerisingeri postalanmaktan korkmuyor musun?” dedi Lucy.

Omuz silkti Anderson. “Başıma gelebilecek en kötü şey olmazdı. Çok sıcak buralar.” Güneş yanığı burnuna dokundu. “Daha kuzeylerin adamıyım ben.”

İkisi de esmer tenli olan Nguyen ve Quoile güldüler ama soyulan burnu ekvator güneşine uyum sağlayamadığını kanıtlayan Otto, asık suratla kafa salladı.

Lucy piposunu çıkardı ve afyon topağıyla diğer tüttürme araçlarını koymadan önce masadaki sinekleri kovaladı. Sinekler kaçışmasına kaçıştılar ama havalanma zahmetine girmediler. Böcekler bile sıcaktan bezmiş gibiydi. Eski Yayılım gökdeleninin harabelerine açılan yan sokaklardan birinde çocuklar bir su pompasının önünde oynuyorlardı. Lucy o yana bakarak, “Keşke çocuk olsaydım şimdi,” diye mırıldandı.

Kimsede sohbete mecal kalmamış gibiydi. Anderson eğilip bacakları arasında duran *ngaw* torbasını aldı, torbadan bir meyve çıkarıp soydu, saydam içini ağzına atıp tüylü kabukları masaya bıraktı.

Otto merakla öne uzandı. “Nedir o?”

Anderson elini torbaya daldırıp hepsine birer tane *ngaw* uzattı. “Emin değilim. Taylandlılar *ngaw* diyor.”

Lucy piposuyla uğraşmaya ara verdi. “Her yanda görüyordum bunlardan. Habbe pası?”

“Henüz yok,” dedi Anderson. “Satıcı kadın temiz dedi. Sertifikalı…” Diğerlerinin alaycı gülüşlerine aldırmadı. “Bunları bir hafta beklettim. Hiçbir şey olmadı. U-Tex pirincinden daha temizler.”

Diğerleri Anderson’a bakıp meyvelerini ağızlarına attılar. Gözler kocamanlaştı. Gülümsemeler belirdi. Anderson torbayı, ağzını açarak masaya koydu. “Alın,” dedi. “Ben tonla yedim nasıla.”

Hepsi birden torbaya daldı, masanın ortasında kabuklar birikmeye başladı. Quoile düşünceli bir bakışla çiğniyordu. “Liçiye[1] benziyor.”

“Ya?” dedi Anderson. “Hiç duymamıştım öyle bir meyve.”

“Duymamışsındır. Hindistan’a son gidişimde liçili bir içki içmiştim… Kalküta’da, ilk safran işine başladığımda PurCal satış temsilcilerinden birinin götürdüğü lokantada…”

“Yani bu liçi mi diyorsun şimdi?”

“Olabilir. İçkiye öyle demişti adam. Belki meyvenin adı değildir.”

Lucy, “PurCal ürünüyse buraya gelemezdi,” dedi. “Hepsi Koh Angrit’te karantinada olur, Çevre Bakanlığı da vergi almak için kırk yeni yol bulurdu.” Çekirdeğini avucuna tükürüp balkondan aşağı savurdu. “Her yerde var bunlar. Yerel olmalı.” Torbaya uzanıp bir tane daha aldı. “Gerçi bunları kim bilebilirdi, biliyorsunuz…” Arkasına yaslandı ve barın loş tarafına seslendi: “Hagg! Orada mısın? Uyuyor musun hâlâ?”

Adamın adının çağrılması üzerine diğerleri, sert ebeveynine yakalanmış çocuklar misali ürkerek toparlandılar. Anderson içinde yükselen ürpertiyi bastırdı. “Yapmasan iyi ederdin,” diye mırıldandı.

Otto yüzünü ekşitti. “Öldü sanıyordum onu.”

“Habbe pası asla seçilmişlere bulaşmaz, haberin yok mu?”

Diğerleri huzursuzca gülüştü. Hagg yüzü ter içinde belirdi. Konseyi ciddiyetle süzdü. “Selamlar herkese,” diyerek Lucy’ye baktı. “Hâlâ bunlarla mısın?”

Lucy omuz silkti. “İdare ediyorum.” Boş bir sandalyeyi işaret etti. “Gel, otur, bizden bir içki iç. Öykülerini anlat.” Adam sandalyeyi çekip yanına yerleşirken piposundan derin bir nefes çekti.

Hagg besili, sağlam bir adamdı. Anderson, Grahamcı papazların cemaat üyelerinin hepsinden önce göbek bağlamasının gülünçlüğünü ilk

kez düşünmüyordu. Hagg eliyle viski işareti yaptı ve garsonun tekinin anında gelişi konseyi şaşırttı.

“Buz yok,” dedi gelen garson.

“Evet, tabii buz yok,” diyerek anlayışla kafa salladı Hagg. “Harcamak istemeyiz kalorileri.”

Garson çarçabuk gidip içkiyle döndü. Hagg bardağı derhal dipleyip bir tane daha ısmarladı. “Taşradan dönmek iyi geldi,” dedi. “İnsan medeniyetin zevklerini özlüyor.” İkinci kadehini şerefe kaldırdı ve dikledi.

Lucy, piposunun sapı dişlerinin arasında, “Ne kadar uzağa gitmiştin?” diye sordu. Dumanlar arasında camlaşmış gibi görünüyordu.

“Eski Burma sınırına, Üç Pagoda geçidine kadar.” Hepsini birden, aradığı günahlardan suçluymuşlar gibi süzdü. “Fildişi böceği salgınına baktım.”

“Güvenli değilmiş oralar diye duydum,” dedi Otto. “*Cao por* kimdi?”

“Çanarong diye bir adam. Dert açmadı. İşbirliğine Tezek Beyi ya da kentteki diğer ufak *cao por*lardan çok daha açıktı. Mafya babalarının hepsi kâr ve iktidara o denli meraklı olmuyor.” Arkasına bir bakış attı. “Kömür veya yeşim ya da afyon krallıklarını yağmalama derdi taşımayan bizler için taşra yeterince güvenli.” Omuz silkti. “Hem zaten Fra Kitipong beni manastırına davet etmişti. Fildişi böceklerinin davranışlarındaki değişimleri görmem için.” Kafa salladı. “Hasar tam bir felaket. Tek bir yaprağı kalmamış ormanlar var… Bütün bir alan gitmiş; her yan devrik ağaç gövdeleriyle doluydu.”

Otto ilgilenmiş görünüyordu. “Kurtarılacak, işe yarar bir şey yok muydu?”

Lucy tiksintiyle baktı. “Fildişi böceğinden bahsediyor, aptal. Oralardan bir şey isteyecek kimseyi bulamazsın.”

Anderson, “Manastıra davet edildiğini söyledin,” dedi. “Grahamcı olmana rağmen mi?”

“Fra Kitipong ne İsa’nın ne de Niş Öğretisi’nin kendininkilere düşman olduğunu bilecek denli aydın bir adam. Hem Budist ve Grahamcı değerlerin çoğu örtüşür. Nuh ve Fra Süb birbirlerini hepten tamamlayan kişiliklerdir.”

Anderson gülüşünü bastırdı. “Senin keşiş Grahamcıların memlekette çevirdiklerini görse fikrini değiştirirdi.”

Hagg alınmıştı. “Tarla yaktıran vaizlerden değilim ben. Biliminsanıyım.”

“Alınma hemen.” Anderson bir *ngaw* aldı, papaza uzattı. “Ye bak, hiç fena değil.”

Hagg meyveyi aldı, inceledi. “Olağanüstü.”

“Nedir bu, biliyor musun?” dedi Otto.

Anderson kendine bir meyve daha soymaya koyuldu ama tüm dikkati konuşulacaklardaydı. Bir Grahamcı’ya asla doğrudan soruyu sormazdı; işi diğerlerine bırakacaktı.

“Quoile, liçi olduğu fikrinde,” dedi Lucy. “Ne dersin?”

“Liçi değil, orası kesin.” Meyveyi evirip çeviriyordu. “Eski metinlerde rambutan[2] diye geçen meyveye benziyor.” Düşündü. “Gerçi yanlış hatırlamıyorsam, liçiyle akrabaydılar galiba.”

“Rambutan ha?” Anderson dostane ve tarafsız bir ifade takınmaya çabalıyordu. “Komik isimmiş. Taylandlılar *ngaw* diyor buna.”

Hagg meyveyi yedi, salyasıyla parıldayan çekirdeği avucuna tükürdü. “Sağlıklı yetişir mi acaba?”

“Bir saksıya dikip görebilirsin.”

Hagg kızgın bir bakış attı. “Bir kalori şirketinden gelmiyorsa üreyecektir. Taylanlılar kısır gen-kopyalar yapmaz.”

Anderson güldü. “Kalori şirketleri tropik meyve üretmiyorlar bildiğim.”

“Ananas üretiyorlar.”

“Doğru, unutmuşum onu.” Anderson durakladı, bekledi. “Meyve konusunda bu kadar bilgin nereden geliyor senin?”

“Yeni Alabama Üniversitesi’nde biyolojik sistemler ve çevrebilim okudum ben.”

“Ha, şu sizin Grahamcı üniversiteydi o, değil mi? Ben orada sadece tarla yakma öğretiliyor sanıyordum.”

Masadakiler kışkırtma üzerine enfeslerini tuttular ama Hagg sadece soğuk bir bakışla karşılık verdi. “Hiç uğraşma. O tiplerden değilim. Bahçe’yi canlandıracaksak, geçmiş çağların tüm bilgisine muhtacız. Buraya gelmeden önce bir yılımı Daralma-öncesi Güneydoğu Asya eko-sistemlerini çalışarak geçirdim ben.” Uzanıp bir meyve daha aldı. “Kalori şirketlerini fena yaralayacaktır bu.”

Lucy elini sokup torbadan bir meyve daha aldı. “Ne dersiniz, bir yelkenliye bunları doldurup suyun öte yakasına yollayamaz mıyız? Hani tersten kalori şirketliği yapar gibi… Millet bunlara servet ödeyecektir. Yeni tat, falan… Lüks mal diye satabiliriz.”

Otto kafa salladı. “Önce insanları habbe pası olmadığına ikna etmen gerekir. Kabuğunun kırmızısı sinir bozacaktır.”

Hagg katıldığını belirtti. “Hiç o işe girmemek daha iyi.”

“Ama kalori şirketleri yapıyor,” dedi Lucy. “İstedikleri yere hububat ve gıda yolluyorlar. Küresel çalışıyorlar. Niye biz de denemeyelim?”

Hagg kibarca, “Çünkü tüm Niş Öğretileri’ne aykırı olur,” dedi. “Kalori şirketleri cehennemdeki yerlerini çoktan hak ettiler. Onlara katılmaya heveslenmenin mantığı yok.”

Anderson güldü. “Yapma, Hagg… Azıcık girişimci ruha cidden karşı çıkmazsın sen. Hem Lucy ilginç bir öneri attı ortaya bence. Kasaların üstüne suretini bile çizdirebiliriz.” Grahamcı kutsama işaretini yaptı. “Hani, Kutsal Kilise tarafından onaylı, falan gibi. SoyaPro kadar güvenilir…” Sırıttı. “Ha, ne dersin?”

Hagg kaşlarını çattı. “Böyle bir küfre asla ortak olmam,” dedi. “Yiyecek nereden geliyorsa orada kalmalı, kâr uğruna dünyayı dolaşmamalıdır. O yola bir defa çıktık ve sonunda mahvolduk.”

“Hep Niş lafları.” Bir meyve daha soydu Anderson. “Grahamcılıkta parayla ilgili kural yok mu hiç yani? Siz kardinallerin göbekleri malum.”

Hagg, “Cemaat yoldan çıksa bile öğretiler sağlamdır,” diyerek aniden kalktı. “Sohbete teşekkürler.” Anderson’a öfkeyle baktı ya, gitmeden önce uzanıp bir meyve daha almayı ihmal etmedi.

Adam gözden yiter yitmez masadakiler rahatladı. Otto, “Tanrı aşkına Lucy, neden yaptın bunu?” dedi. “Tüylerimi diken diken ediyor bu herif. Kompakt’tan sırf Grahamcı papazların tepeme dikilip durmasına dayanamadığım için ayrıldım ben. Sen kalkmış masamıza çağırıyorsun.”

Quoile kasvetli bir bakışla kafa salladı. “Duyduğuma göre bunlardan burada bir tane daha varmış. Burada, birleşik konsoloslukta…”

Lucy defedercesine elini sallayarak, “Sülük gibiler. Her yerdeler,” dedi. “Bir meyve daha versene bana.”

Meyvelere yumulmaya devam ettiler. Anderson, hepsi epey seyahat etmiş bu kişilerden birisinin meyvenin kökenine dair başka bir şeyler hatırlayıp hatırlamayacağını merak ederek izledi. Rambutan ilginç bir olasılıktı gerçi. Yok edilen alg tankları ve besleyici kültürlerle ilgili kötü habere rağmen gün beklediğinden iyiye gider gibiydi. Rambutan… Des Moines’a ve araştırmacılara yollanacak bir sözcük. Bu gizemli botanik nesnenin kökenine ulaşılabilecek bir yol vardı belki. Bir yerlerde tarihsel kaydı bulunmalıydı. Kitaplarına geri dönmesi ve araş—

“Kimler gelmiş hele,” diye mırıldandı Quoile.

Hepsi birden döndüler. Jilet misali ütülü takım elbisesiyle Richard Carlyle çıkıyordu merdivenlerden. Gölgeye ulaştığında şapkasını çıkardı, yüzünü yelledi.

“Nefret ediyorum bu heriften,” diye söylendi Lucy. Piposunu yeniden doldurup yaktı, derin bir nefes çekti.

“Ne demeye sırıtıyor böyle?” dedi Otto.

Carlyle durakladı, müşterileri taradı, hepsine birden başıyla selam verdi. “Ne sıcak yahu,” diye seslendi.

Otto yüzü kıpkırmızı, gözlerinde öfkeyle adama bakıyordu. “Bunun politik numaraları yüzünden zengin değilim ben bugün.”

“Abartma.” Anderson ağzına bir *ngaw* daha attı. “Lucy, bir nefes çektir şuna. Bu sıcakta kavga çıkardık diye atılmayalım bardan.”

Lucy’nin gözleri afyondan camlaşmıştı. Piposunu Otto’dan tarafa uzattı. Anderson uzandı, pipoyu alıp Otto’ya verdi, ardından ayağa kalkıp boş kadehini aldı. “Başka isteyen var mı bir şeyler?” Yanıt bıkkın kafa sallamalarla geldi.

Bara yaklaştığında Carlyle sırıtarak, “Gazını mı aldın garibim Otto’nun?” dedi.

Anderson adamın gözlerinin içine bakarak, “Lucy sıkı afyon çeker,” dedi. “Kavgayı bırak, ayağa kalkabileceği bile kuşkulu.”

“Fena alışkanlık.”

Anderson boş kadehini adamınkinde tıklattı. “O ve mazot,” dedi. Uzanıp bardan içeri baktı. “Sir Francis nerede yahu?”

“Biliyorsundur diyordum ben de.”

“Bilmiyormuşum demek,” dedi Anderson. “Kaybın çok mu?”

“Eh.”

“Yok yahu? Takıyor görünmüyorsun pek.” Anderson başıyla Konsey’i işaret etti. “Herkes senin politikaya karışıp durmandan, Ticaret bakanlığı ve Akkarat’la canciğerliğinden yakınıyor. Ama senin ağzın kulaklarında. Taylandlı gibisin resmen.”

Carlyle omuz silkti. Şık giyimli, saçlarını özenle taramış Sir Francis barın arkasındaki odadan çıktı. Carlyle viski istedi, Anderson boş kadehini uzattı.

“Buz yok,” dedi Sir Francis. “Katırcılar pompayı çalıştırmak için fazladan para istiyor.”

“Öde öyleyse.”

Sir Francis, Anderson'ın kadehini alırken kafasını salladı. "Taşaklarını ellerine almış sıkarlarken pazarlığa kalkarsan daha fazla sıkarlar. Ayrıca ben siz *faranglar* gibi kömür hattına giriş için Çevre Bakanlığı'na rüşvet veremiyorum."

Döndü, bir Kmer viskisi şişesi çıkardı, bardağa bir tek doldurdu. Anderson adamla ilgili dedikoduların doğruluğunu merak ediyordu.

Masada ağzı diline dolaşarak, "Sritktiğimin zerplinleri" diye söylenen Otto'nun iddiasına göre Sir Francis iktidar oyunlarıyla ayağı kaydırılıp saraydan dışlanmış eski bir *Çaopraya*'ydı. İddianın, adamın Tezek Beyi'nin emekliye ayrılmış sağ kolu ya da Tayland Krallığı büyüyüp doğusunu yuttuğundan beri kimlik değiştirip gizlenerek yaşamaya mahkûm kalmış bir Kmer prensi olduğu iddiaları kadar değeri vardı. Hemen herkes geçmişte yüksek rütbeli biri olduğunda hemfikirdi. Müşterilerini hor görmesin başka türlü açıklanamazdı.

Bardakları tezgâha koyan Sir Francis, "Para peşin," dedi.

Carlyle güldü. "İçip kaçmayacağımızı gayet iyi biliyorsun."

Beriki kafa salladı. "İkiniz de rampalarda epey para kaybettiniz. Herkesin haberi var. Para peşin."

Anderson ile Carlyle ceplerinden bozuk paralar çıkardılar. "İlişkimiz iyi sanıyordum," diye söylendi.

"Politika bu." Gülümsüyordu Sir Francis. "Yarın belki burada olursunuz, belki Yayılım'dan kalma plastikler gibi karaya vurursunuz. Herkesin elinde Başkomiser Caydi'nin saraya *Çaopraya* yapılmasını isteyen fısıltı gazeteleri dolaşıyor. Başkomiser yükselirse, siz *faranglar*—" eliyle bir kesme işareti yaptı "—bittiniz demektir. General Praça'nın radyolarında başkomiser için kaplan ve kahraman deniyor. Öğrenci dernekleri Ticaret Bakanlığı'nın kapatılıp Beyaz Gömlek yönetimine devri için çağrılar yapıyor. Ticaret Bakanlığı'nın itibarı yerle bir ve bakanlıkla siz *faranglar*, bitlerle *faranglar* misalisiniz."

"Hoş."

Omuz silkti Sir Francis. "Kokuyorsunuz."

Carlyle kızmıştı. "Herkes kokuyor. Sıcak mevsimdeyiz."

Anderson viskisini dikledi, yüzünü buruşturdu. Eskiden buzsuz içmekten hoşlandığını hatırladı.

Sir Francis bozuklukları kasaya koyarken, "Bakan Akkarat hâlâ gülümsüyor ama Japonlar zarar için tazminat istiyor," dedi. "Beyaz Gömlekler asla yanaşmayacağından Akkarat zararı cebinden ödeyecek.

Bangkok Kaplanı'nın verdiği zararı ödemezse Japonlara karşı da itibar kaybeder."

"Gider mi diyorsun Japonlar?"

Sir Francis tiksinir bir bakışla, "Japonlar kalori şirketleri gibidir," dedi, "her daim içeri sızacak delik kollarlar. Asla gitmeyeceklerdir." Barın diğer ucuna yürüyerek Carlyle ile Anderson'ı yalnız bıraktı.

Anderson bir *ngaw* çıkarıp uzattı. "İster misin?"

Carlyle meyveyi alıp incelemeye koyuldu. "Neymiş bu?"

"*Ngaw*."

"Hamamböceklerini hatırlattı bana." Yüzünü ekşitti. "Deneycinin önde gidenisin, hakkını yemeyeyim." *Ngawı* Anderson'a geri verdi, elini pantolonuna sildi.

"Korktun mu?" diye sırıttı Anderson.

"Karım da yeni şeyler yemeye bayılırdı. Tutamazdı kendini. Tat delisiydi. Dayanamazdı yeni yiyeceklere." Omuz silkti. "Haftaya kadar bekleyeyim ben. Kan tükürüp tükürmediğini bir göreyim önce."

Taburelerinde arkalarına yaslanıp sıcak ve toz içinde bembeyaz parıldayan Victoria Oteli'ni seyretmeye koyuldular. Aşağıdaki ara sokaklardan birinde bir çamaşırcı kadın, eski bir gökdelenin yıkıntıları arasında çamaşır dolu sepetler yerleştirmişti. Bir başkası yıkanıyordu; giysisi üzerine yapışmıştı. Çocuklar toz-toprak içinde yalınayak ve çıplak koşuşturuyor, yüz küsur yıl önce, Yayılım döneminde dikilmiş binaların yıkıntıları arasında oynuyorlardı. Sokağın en ucunda denizi tutan setler yükseliyordu.

Carlyle sonunda, "Ne kadar kaybettin?" diye sordu.

"Çok. Sayende."

Carlyle yanıt vermedi. İçkisini bitirdi ve elini sallayarak bir tane daha istedi. "Cidden yok mu buz?" dedi Sir Francis'e. "Yoksa yarın buralarda olmayabiliriz diye mi vermiyorsun?"

"Yarın gel, o zaman sor."

"Yarın burada olursam buz vereceksin yani?"

Sir Francis sırıttı. "Katırcılara ve yük boşlatmak için megodontlara ne kadar ödemeye devam edeceğinize bağlı. Herkes *faranglar* için kalori yakarak zengin olmaktan bahsediyor… Haliyle buz kalmıyor Sir Francis'e."

"İyi de, gidersek içecek kimse kalmaz. Sir Francis'te dünyanın tüm buzları olsa bile."

Omuz silkti bar sahibi. "Öyle diyorsan öyledir."

Carlyle dönüp uzaklaşan Taylandlıyı süzerek kaşlarını çattı. “Megodont sendikaları, Beyaz Gömlekler, Sir Francis… Nereye dönsen karşına para isteyen birileri çıkıyor.”

“İş yapmanın bedeli,” dedi Anderson. “Yalnız geldiğindeki gülümseyişine bakınca hiçbir şey kaybetmediğini sanmıştım.”

Carlyle viskisini aldı. “Hepinizi birden verandada, köpekleriniz sibiskozdan gitmiş gibi otururken görmek hoşuma gittiği içindi o. Hem sonuçta bir şeyler kaybetmiş olsak bile hiçbirimiz içeri tıkılmadık. Gülümsememek için neden yok yani.” Öne, Anderson’a doğru eğildi. “Ayrıca olay daha kapanmadı. Hem de hiç. Akkarat’ın çekebileceği başka numaralar var.”

“Beyaz Gömleklerin üzerine fazla gidersen canın yanar,” dedi Anderson. “Gümrük tarifeleri ve kirlenme kredilerinin değiştirilmesi konusunda Akkarat’la ikiniz haddinden fazla gürültü ettiniz. Hatta kurmalar konusunda da… Asistanım bu sabah, Sir Francis’in dediklerinin aynılarını söyledi. Bütün gazeteler senin şu Caydi’ye övgüler düzüyor, Kraliçe’nin kaplanı diyorlarmış.”

“Asistan mı? Şu büronda tuttuğun örümcek kılıklı sarı kartlı mı?” Güldü Carlyle. “Senin gibilerin sorunu bu işte… Sizler kıçınızın üstünde oturup dırlanırken ben iş bitiriyor, şartları değiştiriyorum. Siz hepiniz Daralma kafasıyla düşünüyorsunuz.”

“Zeplin kaybeden ben değilim ama.”

“İş yapmanın bedeli.”

“Filonun beşte birini yitirmeye bedel demezdim ben olsam.”

Carlyle kaşlarını kaldırdı. Biraz daha yaklaşarak sesini alçalttı. “Bu Beyaz Gömlek meselesi göründüğü gibi değil, Anderson. Epeydir hadlerini aşmalarını bekleyenler var.” Durdu, Anderson’ın neden bahsettiğini anladığından emin olmak için baktı. “Hatta bazılarımız bu yönde çalışıyordu. Buraya gelmende önce Akkarat’la konuştum. Durumlar lehimize dönmek üzere.”

Anderson tam gülecekken Carlyle azarlarcasına parmak salladı. “Sen gül şimdi,” dedi. “İstediğin kadar kafa salla. Ama lafım bittiğinde kıçımı öpüp yeni gümrük tarifeleri için bana teşekkür edeceksin ve hepimizin banka hesaplarına tazminatlar yatacak.”

“Beyaz Gömlekler tazminat ödemez. Ne çiftlik yaktıklarında ne de mallara el koyduklarında… Asla.”

Carlyle omuz silkti. Kafasını kaldırıp verandaya inen yakıcı ışıklara baktı. “Musonlar geliyor,” dedi.

“Sanmam.” Anderson parıldayan güne çevirdi bakışlarını. “Şimdiden iki ay geciktiler.”

“Geliyorlar. Belki bu ay değil. Belki gelecek ay da. Ama gelecekler.”

“E?”

“Çevre Bakanlığı kent setlerindeki pompalar için yeni parçalar bekliyor. Kritik donanımdan söz ediyorum. Yedi pompa için birden.” Durakladı. “Peki, sence bu parçalar nerede şimdi?”

“Neredeymiş?”

“Hint Okyanusu’nun öte yakasında.” Carlyle birden köpekbalığı misali sırıttı. “Kalküta’da ve şu işe bakın ki bana ait bir hangarda.”

Bir anda bardaki tüm oksijen tükendi sanki. Anderson etrafına kaçamak bir bakış attı. “Vay it,” dedi. “Ciddi misin sen?”

Carlyle’ın böbürlenmeleri, kendinden emin tavırları şimdi anlam kazanmıştı. Oldum olası en azgın kaçakçılar türünden risk almaya meyilliydi bu adam. Ama iş palavrayla ciddiyeti ayırt etmeye geldiğinde Carlyle’ı çözmek zordu. Akkarat beni dinler dediğinde, sekreterleriyle konuştuğunu anlamak daha doğruydu. Bol laf ederdi. Ama bu dedikleri…

Anderson tam konuşacakken Sir Francis’in geldiğini görünce arkasını dönüp yüzünü buruşturdu. Carlyle’ın gözlerinde fesat yüklü parıltılar geziniyordu. Sir Francis bardağını doldurdu. Ama içki artık umurunda değildi Anderson’ın. Bar sahibi uzaklaşır uzaklaşmaz öne eğildi.

“Kente şantaj mı yapacaksın yani?”

“Beyaz Gömlekler yabancılara muhtaçlıklarını unutmuş görünüyorlar. Yeni bir Yayılım döneminin ortasındayız, her ip bir başkasına bağlı ama onlar kalkmış, Daralma dönemi bakanlığı gibi hareket ediyorlar. Daha şimdiden *faranglara* ne kadar bağlandıklarını anlamıyorlar.” Dudak büktü. “Bu noktada hepsi birer piyon aslında. Hamlelerini kimin yaptırdığına dair hiçbir fikirleri yok. Bilseler bile hiçbir şey yapamazlar.” Bardağını dikledi, yüzünü ekşitti ve boş bardağı tezgâha indirdi. “Aslında hepimiz şu Caydi denen ite çiçek falan yollamalıyız. Eksiksiz yaptı üstüne düşeni. Kentin kömür pompalarının yarısı devre dışı kalsın bir…” Durakladı. “Taylandlılarla iş yapmanın en hoş yanı, hakikaten çok duyarlı olmaları. Tehditte bulunmama bile gerek kalmayacak. İşi kendileri çakacak ve gerekeni yapacaklar.”

“Kumar biraz.”

“Her şey öyle değil mi?” Hoş bir gülümseme bahşetti Anderson’a. “Bir bakmışsın yarına hepimiz yeni nesil habbe pasından geberip gitmişiz. Ya da bir bakmışsın, Krallıkta bizden zengini kalmamış. Hepsi kumar sonuçta. Taylandlılar restine oynuyorlar. O yüzden biz de öyle yapmalıyız.”

“Valla ben olsam beynine yay-tabancasını dayar, ya pompalar ya canın, derdim.”

“Aynen!” Güldü Carlyle. “Tam Taylandlı gibi düşündün. Ama ben arkamı sağlama aldım bile.”

“Neyle? Ticaret Bakanlığıyla mı?” Dudak büktü Anderson. “Akkarat’ın seni kollayacak gücü yok bence.”

“Devran dönüyor. Praça’nın Beyaz Gömlekleri ve ödeşmeleri çok kişiyi kızdırdı. Değişim isteyenler var.”

“Ha, devrim lafı mı ediyorsun şimdi de?”

“Saray istiyorsa devrim denir mi adına?” Teklifsizce tezgâhın üzerinden uzandı, viski şişesini alıp bardağını doldurdu. Tek kaşını kaldırarak Anderson’a baktı. “Ha. Dikkatini çekebildim demek?”

“Ne kadar ileri gidiyor bu dediklerin?”

“Olaya dâhil olmak mı istiyorsun?”

“Niye teklif edesin?”

“Soruyor musun?” Çenesini kaşıdı. “Yates sizin fabrikayı kurduğunda jul uğruna megodont ödeneklerini üç kat artırmıştı. Para saçmıştı her yana. Bu tür harcamaların dikkat çekmemesi zordu.”

Masadakileri işaret etti. İşlerine, fahişelerine ya da bezgince ertesi günü beklemeye gitmek için gündüz sıcağının kesilmesini beklerken bezgin bir poker oyununa dalmışlardı. “Hepsi çocuk bunların. Yetişkin kıyafetine bürünmüş çocuklar… Sen farklısın.”

“Zenginiz mi sanıyorsun?”

“Tiyatroyu kes, lütfen. Kargonu benim zeplinler taşıyor.” Carlyle bakışlarını Anderson’ın gözlerine dikti. “Mallarının nereden geldiğini gördüm.” Kafasını yana eğdi. “Kalküta’dan buraya yollanmadan önce yani.”

Anderson etkilenmemiş gibi görünmeye gayret etti. “E?”

“Des Moines’dan epey malzeme getiriyorsun.”

“Ortabatı’dan yatırımcılarım var diye mi konuşmaya değeceğimi düşünüyorsun? Herkes yatırımcısını para neredeyse oradan bulmuyor mu? Zengin dulun teki burgu-yaylarına yatırım yapmayı deneyeyim demişse ne olmuş yani? Önemsiz şeylerden anlam çıkarıyorsun bence.”

“Öyle mi?” Carlyle çevresine bakındı ve öne eğildi. “Senden bahsediliyor.”

“Nasıl?”

“Tohumlarla ilgilendiğin konuşuluyor.” Aralarında yatan *ngaw* kabuklarına indi bakışları. “Bugünlerde hepimiz gen-saptayıcısız. Ama sen istihbarat için para ödüyorsun. Beyaz Gömlekler ve gen-kopyacıları hakkında bir tek sen soru soruyorsun.”

Anderson neşesizce gülümsedi. “Raleigh’yle konuşmuşsun.”

Carlyle kafasını yana eğdi. “Teselli edecekse söyleyeyim, hiç kolay değildi. Senden bahsetmek istemedi. Hem de hiç.”

“Biraz daha kafayı çalıştırmalıymış.”

“Yaşlanmaya karşı kullandığı ilaçlar benden geçiyor. Japonya’da temsilcilerimiz var… E, sen de adama bir on yıl daha rahat yaşam teklif etmemişsin sonuçta.”

Anderson zoraki güldü. “Tabii.” Gülüyordu ama içinden diş gıcırdatıyordu. Raleigh’yi halletmesi gerekecekti. Hatta belki Carlyle’ı da. Gevşek davranmıştı. Öfkeyle *ngawa* baktı. Yeni ilgi alanını herkesin gözüne sokmuştu. Hatta Grahamcılara bile göstermişti. Rahatlamak, gevşemek, açıkta kalan yerleri unutuvermek çok kolaydı. Ve derken günün birinde adamın biri, barda suratına tokadı patlatıveriyordu…

“Bazı kimselerle konuşabilirsem,” dedi Carlyle, “bir takım öneriler götürebilirsem…” Sustu. Kara gözleri Anderson’ın yüzünde kabullenme ifadesi arıyordu şimdi. “Hangi şirket hesabına çalıştığın beni ilgilendirmiyor. Eğer niyetini doğru anladıysam, amaçlarımızın aynı yönde yattığını göreceğimizden eminim.”

Anderson parmaklarını tezgâhta sıkıntıyla tıkırdattı. Carlyle aniden ortadan kalkıverse ilgilenen çıkar mıydı? Belki suçu aşırı fanatik Beyaz Gömleklere bile atabilirdi…

“Şansın var mı diyorsun?” diye sordu Anderson.

“Taylandlıların hükümeti ilk defa zorla değiştirişleri olmayacak sonuçta. Başbakan Surawong 12 Aralık darbesinde kellesini ve malikânesini yitirmeseydi Victoria Oteli diye bir yer olmazdı. Tayland tarihi idari değişikliklerle dolu…”

“Benle konuşuyorsan başkalarıyla da konuşuyorsundur. Belki gereğinden fazla kişiyle…”

“Kimle konuşacakmışım başka?” Kafasıyla *Farang* Konseyi’nin diğer üyelerini işaret etti. “Bunlar hiç. Aklıma bile getirmem. Ama senin taraf…”

Sustu, sözcüklerini tarttı, öne eğildi. “Akkarat’ın bu konularda deneyimi var. Bu Beyaz Gömlekler kendilerine epey düşman edindiler. Sırf *faranglardan* da değil… Projemize tek gereken, biraz ivme kazanması için yardım…” Viskisinden bir yudum aldı, düşündü. “Başarıya ulaşırsa sonuçları fazlasıyla lehimize olacak.” Bir kez daha göz göze geldiler. “Lehinize… Ortabatı’daki dostlarından söz ediyorum.”

“Senin kârın ne peki?”

“Ticaret, elbette.” Sırıttı. “Taylandlıların bu gülünç içe kapanıklığı bırakıp yüzlerini dışa döndürmeleri, işimin büyümesi demek. İş yani. İyi iş. Seninkilerin Koh Angrit’te bekleyip kıtlık çıktığında birkaç ton U-Tex veya SoyaPro satabilmek için yalvarmaya bayıldıklarını hiç sanmam. Planımız işlerse karantina adasında pineklemek yerine serbest ticarete geçersiniz. Sizlere çekici geleceğini düşünüyorum. Bana yarayacağı kesin.”

Anderson ne kadar güvenebileceğini kestirebilmek için dikkatle adamı süzdü. Geçen iki yıl içinde birlikte kafa çekmişlikleri, fahişelere gitmişlikleri, el sıkışarak nakliye sözleşmeleri yapmışlıkları vardı ama gerçekte Carlyle hakkında çok az şey biliyordu. Merkezde bir dosyası vardı ama inceydi. Düşündü Anderson. Tohum bankası bir yerlerde bekliyordu. Kullanılabilen bir hükümet demek…

“Hangi generaller arkanızda?”

Carlyle güldü. “Söylersem aptal olduğumu ve sır tutamadığımı düşünürsün.”

Anderson adamın laftan ibaretliğinde karar kıldı. Özenle taşıdığı maskenin düşmesine izin vermeden Carlyle’ın ortadan kalkmasını sağlamalıydı. “İlgi çekici. Belki bir ara oturup şu ortak hedeflerimizi daha ayrıntılı konuşuruz.”

Carlyle tam yanıt verecekken durakladı, Anderson’ın yüzünü inceledi. Ardından kafa sallayarak gülümsedi. “İnanmadın demek.” Omuz silkti. “Sen bilirsin. Bekle öyleyse. İki gün sonra çok daha etkileneceğinden eminim. O zaman konuşuruz.” İmalı bir bakış attı. “Benim seçeceğim bir yerde.” İçkisini bitirdi.

“Niye bekliyoruz? Ne değişecek bugünden o güne?”

Carlyle şapkasını kafasına geçirdi, gülümsedi. “Her şey, sevgili *farang* kardeşim. Her şey.”

dokuz

Emiko öğleden sonranın bunaltıcı sıcağına uyandı. Fırınsı bölmesinde kesik soluklarla gerindi.

Kurmaların bir yeri vardı. Malumat içini gıdıklıyor, yaşamak için bir neden veriyordu.

Elini, uyku bölmesini bir üsttekinden ayıran Herİklim levhasına sürdü, budak yerlerini okşadı. En son ne zaman bunca memnuniyet hissettiğini düşündü. Japonya'yı ve Gendo-samanın bahşettiği lüksleri hatırladı. Kendine ait bir daire… Rutubetin arttığı yaz günlerinde en serininden üfleyen klima… Alacalı renkleri hızlarına göre, bukalemun misali değişen, mavisi yavaş, kırmızısı hızlı, parıltılı *dangan* balıkları… Akvaryumda suya vurur, kurma doğalarının etkilerini, renk değiştirmelerini seyrederdi…

Kendisi de parlardı eskiden. İyi tasarlanmış, iyi yapılmıştı. İyi eğitilmişti. Yatak arkadaşlığının, sekreterliğin, çevirmenliğin ve gözlemciliğin usullerini bilirdi. Sahibine tüm bu hizmetleri öyle eksiksiz vermişti ki sonunda o da onu güvercin misali onurlandırmış, göğün maviliğine salıvermişti. Öyle onur duymuştu ki…

Üstündeki uyku bölmesinden kendisini tek ayıran şeyin ve komşusunun çöpünün üstüne dökülmesini tek engelleyen şeyin, Heriklim levhasının budakları, görebildiği yegâne dekorasyon öğeleri bakıyorlardı Emiko'ya. Ahşap levhadan keten tohumu kokusu yayılıyor, daracık bölmenin sıcağına kusturucu bir hava katıyordu. Japonya'da insanların yaşadığı yerlerde kullanılması yasaktı bu malzemenin. Burada kimsenin umurunda değildi.

Akciğerleri yanıyordu Emiko'nun. Hafifçe soluyor, diğerlerinin horultu ve homurtularını dinliyordu. Üst bölmeyle aralarında ses filtresi yoktu. Puentay dönmemişti herhalde. Dönse şimdiye çoktan tepesine çıkmış, ya düzmüş ya dövmüştü. Tecavüze uğramadan geçirdiği tek gün dahi yoktu Emiko'nun. Henüz dönmemişti Puentay. Ölmüştü belki. Ensesindeki *fa'gan* püskülü son gördüğünde iyice kalınlaşmıştı.

Eğile büküle bölmesinden çıktı, bölmeyle kapı arasındaki daracık boşlukta doğruldu. Karanlıkta el yordamıyla plastik şişesini buldu, kan sıcaklığındaki suyu buz arzusuyla zar zor yutkunarak yudumladı.

İki kat yukarıda, kırık dökük bir kapının açılmasıyla çatıya ulaştı. Gün ışığı ve sıcak sarmaladı Emiko'yu. Güneş tapınakların çatılarını yalayarak batıyordu. Suyolları ve Çao Fraya parıldıyor, kızıla kesmiş aynanın üzerinde burgu-yaylı tekneler ve trimaranlar kayıp gidiyordu.

Kuzeyde ufuk çizgisi rutubet ve tezek ateşlerinin turuncu sisinde yitmişti. Soluk benizli, yara izli *farang* doğru söylediyse, kurmalar o taraflarda bir yerlerde yaşıyorlardı. Kömür, afyon ve yeşim paylaşımı için savaşan orduların ötesinde bir yerlerdeydi kayıp kabilesi. Asla bir Japon olmamıştı; sadece ve hep bir kurma olmuştu. Ve gerçek klanı bekliyordu gelişini. Yolu bulabilirse.

Kuzeye biraz daha baktı, ardından önceki gece hazırladığı kovayı buldu. Üst katlara su çıkarmaya yetecek basınç yoktu ve aşağıda, halka açık pompalarda yıkanma riskini göze alamadığı için her gece çatıya bir kova su çıkarıyordu.

Açık hava ve batan güneşin mahremiyeti altında yıkandı. Törensel, özenli bir temizlikti yıkanışı. Bir kova su, bir parça sabun… Kovanın yanına oturacak, suyu yavaşça, dikkatle dökmeye başlayacaktı. Her hareketi planlanmış, hassas, ender görülen türden bir dua ayiniydi yaptığı.

Bir kepçe dolusu suyu kafasından aşağı döktü. Su alnından göğüslerine, göğsünden kasıklarına indi ve sıcak beton zeminde şıpırdadı. Bir sonraki kepçe kapkara saçlarından sırtına indi, omurgasından dümdüz aşağı inip kalçalarında kıvrımlandı. İzleyen kepçenin suları teni üzerinde cıva parlaklığında kaydı. Ardından sabunu aldı, önce ellerini, ardından tenini geceden kalma tacizin, hakaretlerin pisliğini söküp atmak için, tüm bedeni soluk köpükçüklerle kaplanana dek ovalamaya koyuldu. Sonra gene kepçeyi aldı, başlangıçtaki özenle durulandı.

Su beraberinde sabun ve kirle birlikte utancın da bir kısmını götürdü. Bin yıl keselense bile temizlenemezdi ama umursamayacak denli bezgindi ve geçiremeyeceği yaralara artık alışmıştı. Ter, alkol, meninin tuzlu nemi ve aşağılanma… Temizleyebilirdi birazını. Yeterliydi. Daha fazla ovalayamazdı. Yorgundu. Her daim çok sıcak, her daim çok yorgun…

Durulanmanın ardından kovada biraz daha su kaldığını görünce sevindi. Kepçeyi daldırdı ve içti. Derken eğitimine aykırı, israfçı bir hamleyle kovayı kaldırıp kafasından aşağı boca etti. Bir anlığına, suyun başına değmesiyle yere inmesi arasında geçen an boyunca temiz oldu.

Sokakta, gündüz hayhuyuna karışmaya gayret etti. Sensei Mizumi, bedeninin kesik, robotsu hareketlerini güzel kılacak ve vurgulayacak

şekilde yürümeyi öğretmişti. Aşırı dikkat edip eğitimi ve doğasıyla mücadele edebildiğinde —*fa sin* giyip kollarını sallamadığında— zor bela dikkat çekmemeyi başarabiliyordu.

Yol boyunca sıralanmış terzi kadınlar loncasının çalışanları, pedallı dikiş makinelerinin ardında akşam pazarını bekliyorlardı. Yiyecek işportacıları günden kalan mallarını ufak yığınlar halinde dizerek akşamcılara hazırlanıyordu. Akşam pazarının yemekçileriyse bambu dükkânlarını açıyor, sokağa masalarını kuruyorlardı. Tropik kente günün bitişini hayatın başlayışı izliyordu.

Emiko hiçbir yere bakmamaya gayret ediyordu; epeydir gün ışığında sokağa çıkmamıştı. Raleigh uyku bölmesini tuttuğunda kesin talimatlar vermişti. Emiko'yu Ploençit'te tutamayacağından —fahişeler ve müptelaların bile sınırları vardı— rüşveti düşük, komşuları çevrelerine fazla burun sokmayan bir kenar mahalleye yerleştirmişti. Yalnız talimatlar kesindi: sadece geceleri sokağa çıkacak, hep gölgelerden yürüyecek, doğrudan kulübe gelip yine dosdoğru eve dönecekti. Başka bir şey yapması halinde hayatta kalma umudu çok azdı.

Gün ışığıyla aydınlanan kalabalıkların arasından geçerken ensesi karıncalanıyordu. İnsanların çoğu aldırmayacaktı; gündüzün iyi yanı, tuhaf hareketlerini fark etseler bile çoğunluğun, ilgilenmeyecek kadar kendi dertleriyle meşgul olmalarıydı. Yeşil metan ışıklı karanlık gecelerde göz sayısı daha azdı ama bu gözler *yaba* veya *laolaoyla* donuklaşmış, takibe zamanı ve fırsatı bulunan gözlerdi.

Çevre Bakanlığı sertifikalı papaya çubukları satan bir kadın kuşkuyla süzdü Emiko'yu. Emiko paniklememeye çabaladı. Minnacık, aceleci adımlarıyla kendisini genetik mühendislik ürünü değil, sadece uçrak göründüğüne ikna etmeye uğraşarak ilerledi. Kalbi gümbürdüyordu.

Çok hızlı gidiyorsun. Yavaşla. Vaktin var. İstediğin kadar değil ama soru sormaya yetecek kadar. Yavaş. Sabırlı. Açık etme kendini. Aşırı ısınma…

Bedeninin gerçekten serinlik hissedebilen tek yeri, avuçları ter içindeydi. Ferahlamak için pervaneler gibi açtı ellerini. Umumi bir pompanın başında durdu, yüzüne su vurdu ve Yeni İnsanların bakteri veya parazit bulaşmasından korkacak fazla şeyleri olmayışına şükrederek içti. Mikroplara uygun değildi yapısı. En azından bu tarafı iyiydi varlığının.

Yeni İnsan olmasaydı dosdoğru Hualamfong İstas-yonu'na gider, burgu-yaylı trenlerden birine biletini alır, atladığı gibi Çiyang May kırsalına

kadar gider, ardından yabana dalıverirdi. Ne kolay olurdu. Oysa dikkat etmek, akıllı davranmak zorundaydı. Yollar korunuyordu. Kuzeydoğu ve Mekong yönüne hareket eden her türlü araç, doğu cephesiyle başkent arasında taşınan askerlerle doluydu. Bir Yeni İnsan, özellikle kimi askeri Yeni İnsan modellerinin Vietnam saflarında çarpıştığı düşünüldüğünde, epey dikkat çekerdi.

Başka bir yol daha vardı ama. Krallıkta nakliyatın büyük kısmının nehir yolundan yapıldığını, Gendo-sama ile geçirdiği zamanlardan hatırlıyordu.

Mongkut Yolu'ndan rıhtım ve setler tarafına saptı ve sapar sapmaz kalakaldı. Beyaz Gömlekler… İkili yanından geçerken duraklayıp iyice duvara sindi. İki Beyaz Gömlek dönüp bakmamıştı bile —hareket etmediği zaman kolayca araya karışabiliyordu— ama gözden yittikleri anda gerisingeri gökdelenine dönme isteğiyle doldu içi. Oradaki Beyaz Gömleklerin çoğuna rüşvet verilmişti. Ama bunlara… Ürperdi.

Sonunda yeni dikilmiş ticari bloklar, *gaijin* depoları ve ticaret merkezleri karşısında belirdi. Deniz-duvarlarına yöneldi. Tepesine vardı; önünde uzanan okyanusun her tarafı yük boşaltan yelkenlilerle, dok işçileri ve vasıfsız amelelerle, megodontları gayrete getirmek için bağırıp duran *mahutlarla* doluydu. Yelkenlilerden indirilen paletlerdeki kasalar depolara yollanmak üzere Laos lastiğinden tekerlekli kocaman vagonlara taşınıyordu. Eski yaşantısından parçalar vardı manzarada.

Ufukta görünen bulanık şekil, Krallığın ticari engellerini aşmak üzere bir kıtlık veya vebanın çıkmasını, kalori yığınları arasında oturup sabırla bekleyen *gaijin* tüccarların bulunduğu karantina adası Koh Angrit'ti. Gendo-sama bir defasında bambu sallar ve depolardan mamul bu yüzen adaya götürmüştü Emiko'yu. Hafifçe sallanan güvertesinde yabancılara patentli SoyaPro ürünlerini tüm dünyada çok daha hızla taşıyacak yelkencilik yeniliklerini anlatıp Emiko'ya tercüme ettirmişti.

Emiko iç çekerek eğilip bendin tümünü dolanan *saisin*in altından geçti. Kutsal ip her iki yönde uzaklaşıp gözden yitiyordu. Her sabah ayrı bir tapınağın keşişleri gelip ipi kutsuyor, kudurgan denizi gerisingeri iten kent duvarlarına ruhani güç katkısı sağlıyorlardı.

Önceki yaşantısında, Gendo-samanın bahşettiği izinlerle kent içinde gönlünce ve dokunulmadan gezebildiği günlerde, set ve pompaların yıllık kutsanma törenlerini ve hepsini birbirine bağlayan *saisin*i görme fırsatı bulmuştu. İlk muson yağmuru toplanan kalabalığın üstüne indiğinde

atalarının devasa yaratıları yanında minicik kalan narin Muhterem Majesteleri Çocuk Kraliçe'nin ilahi pompaları devreye sokan kolu indirişini seyretmişti. Keşişler ilahiler söyleyerek Krung Thep'in ruhani merkezi kent sütunundan başlayıp on iki kömür pompasını dolaşacak ilk ipi çekmiş, ardından hep birlikte kırılgan kentin yaşamını sürdürebilmesi için duaya geçilmişti.

Şimdiyse kuru mevsimdeydiler; *saisin* iyice aşınmış görünüyordu ve pompalar sessizdi. Saldan rıhtımlar ve bağlı tekneler kıpkırmızı günışığında sessizce sallanıyorlardı.

Emiko kalabalığa ilerledi ve nazik birilerini bulmak umuduyla yüzlere bakmaya koyuldu. İnsanlar yanından geçerken doğası ortaya çıkmasın diye hareketsiz kalmaya dikkat etti. Sonunda kontrolünü iyice kazandı. Gelip geçen işçilerden birine seslendi: "*Kator Ka*. Lütfen, *Kun*. Kuzey feribotlarına nereden bilet alabilirim, söyleyebilir misiniz?"

Toz ve terle kaplı işçi dostane gülümsedi. "Ne kadar kuzeye?"

Emiko, *gaijinin* tarif ettiği yerlere yakınlığını kestiremediği gelişigüzel bir yerleşim adı söyledi. "Fitsanulok?"

İşçi dudaklarını büzdü. "O kadar uzağa gemi gitmez," dedi. "En fazla Ayutthaya'ya... Nehirler çok alçaldı. Daha kuzeye gitmek için katırcıları kullananlar var ama fazla değil. Bir-iki burgu-yaylı kayık, falan. Bir de savaş…" Durakladı. "Kuzeye gidecekseniz haberiniz olsun, yollar bir süre daha kuru kalacak."

Emiko hüsranını gizledi ve dikkatle *wai* selamı verdi. Nehir yolu mümkün değildi demek. Ya karadan gidecekti, ya hiç gitmeyecekti. Nehirden gidebilse serinleme yolu da bulabilirdi. Karadansa… Kuru mevsimde tropik rüzgârlar altında alınacak upuzun mesafeyi düşündü. Yağmur mevsimini beklemeliydi belki. Musonlarla birlikte sıcaklık düşecek, nehirler yükselecekti…

Gerisingeri döndü ve setten dok işçilerinin aileleriyle oturduğu ve karantinadan salınmış denizcilerin kara izinlerini geçirdiği kenar mahalleye indi. Karayolu. Gidip bir bakmaya kalkması bile aptallıktı. Bir burgu-yay trenine binebilirse… Ama onun için de izin belgeleri lazımdı. Sırf trene binebilmek için bir sürü belge isteniyordu. Ama birilerine rüşvet verip kaçak binebilirse… Yüzünü ekşitti. Tüm yollar Raleigh'ye çıkıyordu. Konuşmak zorunda kalacak, vermesi için hiçbir neden bulunmayan şeyler uğruna yakarması gerekecekti ihtiyar keçiye.

Göbeğinde ejderha, omzunda da bir ayak voleybolu topu dövmesi bulunan bir adam yanından geçerken kaşlarını çattı. "*Hiçi-kiçi*," diye mırıldandı.

Emiko hızını kesmedi, dönüp bakmadı ama baştan aşağı ürperdi.

Adam peşine takılmıştı. Bir kez daha, "*Hiçi-kiçi*," dedi.

Emiko dönüp baktı. Adamın yüzündeki ifade düşmancaydı. Ayrıca dehşetle fark ettiği üzere, bir eli de yoktu. Çolak bilek uzandı, omzuna dokundu. Emiko doğasını ele veren robotsu hareketleriyle geri çekildi. Adam tembul çiğnemekten kararmış dişlerini göstererek sırıttı.

Emiko, adamın peşini bırakmasını umarak bir *soi*ye saptı. Adam bir kez daha ardından seslendi: "*Hiçi-kiçi*."

Alçak bir geçitten eğilerek geçip adımlarını sıklaştırdı Emiko. Bedeni ısınmaya başlamıştı. Elleri terden yapış yapıştı. Artan ısısını dışa atabilmek için sık soluyordu şimdi. Adam hâlâ peşindeydi. Artık seslenmiyordu ama Emiko, adımlarını duyuyordu. Bir sokağa daha saptı. Işıltılı Chesire kedileri önünden hamamböcekleri misali kaçıştı. Keşke onlar gibi buharlaşabilse, duvarın rengine bürünebilseydi…

"Nereye böyle kurma?" diye seslendi adam. "Dur, azıcık bir bakayım sana."

Hâlâ Gendo-samanın malı olsaydı dönüp adamla yüzleşirdi. İthalat damgaları, mülkiyet belgeleri ve sahibinin feci tehditlerini arkasına alır, güvenle dikilirdi adamın karşısına. Doğru, bir maldı ama saygı görüyordu o zamanlar. Hatta gidip bir Beyaz Gömlek polisinden korunma bile talep edebilirdi. Mühürler, damgalar ve pasaportuyla doğaya hakaret değil, hassas, değerli bir nesne sayılıyordu o zamanlar...

Ara sokak gaijin depoları ve dükkânlarla dolu geniş bir sokağa açılıyordu. Ama adam, sokağa eremeden kolundan yakaladı. Yanıyordu Emiko. Artan paniği çoktan sarmıştı her yanını. Umutla sokağa baktı ama tek görebildiği birkaç kulübe, mensucat ürünleri ve yardıma zahmet etmeyecek iki-üç *gaijindi*. Grahamcılar karşılaşmak isteyebileceği son insanlardı.

Adam kolundan çekerek sokağa gerisingeri sürükledi Emiko'yu. "Nereye gittiğini sanıyorsun, kurma?"

Bakışları parıltılı ve sertti. Bir şey çiğniyordu. Bir amfetamin çubuğu… *Yaba*. Vasıfsız işçiler çalışabilmek, sahip olmadıkları kalorileri yakabilmek için çiğnerdi bunlardan. Bileğini sıkıca kavrarken gözleri kıvılcımlandı adamın. Emiko'yu daha içeri, gözden daha uzağa sürükledi.

Kaçamayacak, koşamayacak denli ısınmıştı kurma kız. Kaçabilse bile gidebileceği bir yer yoktu.

“Duvara dayan,” dedi adam. “Hayır.” İtekleyerek arkasını döndürdü. “Bakma yüzüme.”

“Lütfen.”

Adamın sağlam elinde bir bıçak belirdi. “Kes,” dedi. “Kımıldama.” Sesinde buyurganlık gücü vardı; Emiko içgüdülerinin isyanına rağmen boyun eğdi. “Lütfen,” diye fısıldadı, “bırakın, gideyim.”

“Türünle savaştım ben,” dedi adam. “Kuzey ormanlarında. Her yan kurma kaynıyordu. *Hiçi-kiçi* askerleri…”

“Ben onlardan değilim,” diye fısıldadı Emiko. “Askeri model değilim.”

“Japonsun işte. Türün yüzünden kaybettim elimi. Bir sürü de arkadaşımı…” Toparlak bileğini Emiko’nun yanağına bastırdı. Kolunu boynuna doladı, bıçağını şahdamarına dayadı.

“Lütfen. Bırakın gideyim.” Kalçasını adamın kasıklarına bastırdı. “Ne isterseniz yaparım.”

Adam, “Pisletir miyim kendimi senle ben?” diyerek var gücüyle Emiko’yu duvara yapıştırdı. Kurma kızın dudaklarından bir çığlık koptu. “Senin gibi bir hayvanla, ha?” Durdu. “Diz çök.”

Sokak tarafından çekçeklerin takırtıları, fiyat pazarlığı yapanların ve bugünkü *muay tay* maçının saatini soranların sesleri geliyordu. Bıçak bir daha boğazına değdi, ucu zonklayan damarı buldu. “Ormanlarda arkadaşlarım Japon kurmaları yüzünden can verdi.”

Emiko yutkundu, usulca, bir kez daha, “Onlardan değilim ben,” dedi.

Güldü adam. “Değilsin tabii. Başka tür bir yaratıksın sen. Şeytanların nehrin öte yakasındaki depolarında tuttukları, insanlar açlıktan kırılırken pirinçlerini yiyen bir başka şeysin.”

Bıçak tenine batmaya başladı. Emiko boğazlanacağından emindi artık. Adam nefret doluydu ve gözünde çöp kadar değeri yoktu. Kafası bulanıktı adamın; tehlikeliydi, öfkeliydi. Kendisiyse bir hiçti. Gendo-sama bile koruyamazdı Emiko’yu bu noktada. Gırtlağına iyice batmaya başlayan bıçakla yutkundu.

Böyle mi öleceksin? Bunun için mi yaratıldın? Domuz gibi boğazlanmak için mi?

Umutsuzluğun panzehiri, minik bir öfke kıvılcımı parladı.

Kurtulmaya dahi kalkışmayacak mısın? Biliminsanları canını kurtarmak için dahi mücadele etmeyecek denli aptal mı tasarladı seni?

Emiko gözlerini kapadı, önce Mizuko Jizo Bodisatva'ya,[1] ardından bir de fazladan Chesire ruhu *bakenekoya* dua etti. Derin bir nefes aldı, ardından elinin tersiyle bıçağa vurdu. Bıçak, boynunda ince bir çizik bırakarak savruldu.

Adam, "*Arai va?*" diye bağırdı.

Emiko savrulan bıçaktan eğilerek kurtulup var gücüyle adama yüklendi. Sokağa fırlarken ardında adamın gümbürtüyle devrilişini duydu. Dönüp bakmadı. Kurmalığının görünmesine aldırmadan, koşunca iyice ısınarak yanacağına ve öleceğine bakmadan sokağa daldı. Sırf ardındaki iblisten kaçabilmek uğruna koştu. Yanacaktı ama asla edilgen bir domuz gibi boğazlanmayacaktı.

Curyan piramitlerinin altından eğilip kendir iplerinin üzerinden aşarak, uçarcasına koştu. Koşmak intihar demekti ama durmadı. İnsanlar kehribar içinde donup kalmış gibiydiler. Sadece Emiko'ydu hareket eden. U-Tex pirinci çuvallarına bakan bir *gaijini* itti. Adam, Emiko yıldırım hızıyla uzaklaşırken bağırdı.

Sokaktaki trafik yavaşlamış, kaplumbağa hızına inmişti sanki. Bir inşaat alanının bambu saçakları altından geçti. Tuhaftı. Koşmak ne kadar kolaydı! Dönüp baktığında adamın çok ama çok gerilerde kaldığını gördü. İnanılmaz yavaşlıkta hareket ediyordu. Adamdan korktuğuna da şaştı Emiko. Bu yavaşlamış, çakılı kalmış dünyanın saçmalığına gülmeye başla—

Birdenbire bir işçiye çarptı ve adamla birlikte yere devrildi. Adam, "*Arai va!*" diye bağırdı. "Önüne baksana!"

Elleri yere çarpmanın şiddetiyle uyuşan Emiko doğrulmaya çabaladı. Ama dünya sallanıyor, bulanıklaşıyordu. Kalkamadı. İçinde cayırdayan fırının baskısına direnerek tekrar doldurmaya çabaladı. Yer sallanıyor, eğriliyordu ama bu sefer başardı. Çarptığı adam hâlâ bağırırken güneşten kavrulan bir duvara yaslandı. Adamın öfkesi anlamsız geliyordu Emiko'ya. Karanlık ve sıcak çöküyordu üzerine. Cayır cayır yanıyordu içi.

Sokaktaki bisiklet ve çekçek kargaşası arasında bir *gaijin* yüzü fark etti. Gözlerini kırpıştırarak karanlığı savmaya çabaladı. Aklını mı kaçırıyordu? Chesire *bakeneko* alay mı ediyordu Emiko'yla? Bağırmaya devam eden adamın omzunu tuttu, kaynayan beyninin gördüğü hayali

yakalamak için kalabalığı taradı. İşçi bir çığlık koparıp geri çekildi ama Emiko fark etmedi bile…

Yüz kalabalıkta bir daha parıldadı. O *gaijindi* gördüğü… Raleigh'nin kulübündeki yara izli, soluk benizli adam… Emiko'ya kuzeye gitmesini söyleyen adam. Bindiği çekçek bir anlığına göründü ve bir megodontun ardında gözden yitti. Derken diğer tarafta belirdi. Göz göze geldiler. Aynı adamdı bu. Emindi Emiko.

"Tutun şunu! Kaçırmayın *hiçi-kiçiyi*!"

Saldırgan adam, bambu saçağın altından bıçağını sallayarak çıkmıştı. Adamın yavaşlığı, beklediğinden çok daha yavaşlığı şaşırtıyordu Emiko'yu. Gözlerini kıstı, anlamaya çabalayarak baktı. Belki savaştan topal dönmüştü? Hayır, yürüyüşünde tuhaflık yoktu. Hayır, her şey, çevresindeki her şey, insanlar, araçlar, hepsi yavaş hareket ediyordu. Garip. Gerçeğe aykırı ve yavaş…

İşçi kollarından kavradı Emiko'yu. Kendini sürüklenmeye başladı. Gözleri kalabalığı tarıyordu. Hayal mi görmüştü yoksa?

İşte! Gene görmüştü *gaijini*. İşçinin elinden kurtuldu ve trafiğe atıldı. Kalan son gücüyle bir megodontun altından eğilerek geçti, dev bacaklara çarpmadan son anda sıyrıldı, bir dilenci misali *gaijinin* çekçeğinin peşine düştü.

Adam buz gibi, dalgın bakışlarla süzdü aracına uzanan Emiko'yu. Kurma kız tökezledi, adamın iteceğini bilerek çekçeğin kenarına tutundu. Ne bekliyordu zaten? Alt tarafı bir kurmaydı. Aptaldı. Adamın kendisine bir insan, bir kadın, sıradan bir süprüntüden başka herhangi bir şey gözüyle bakacağını umması enayilikti.

Fakat adam birden Emiko'yu tuttu ve aracın içine çekiverdi. Ardından bağırarak sürücüye acele etmesini —*gan kuy çi çe, kauy, kuay, kuay!*— buyurdu. Üç ayrı dilde söylemişti sözcükleri. Hızlandılar. Ama yavaşça.

Bıçaklı adam çekçeğe atladı. Bıçak Emiko'nun omzunu kesti; kurma kız yavaşça koltuğa fışkıran kanı, havada asılı salınan kızıl inci tanelerini seyretti. Bıçak bir daha kalktı. Emiko kendini korumak için kolunu kaldırmaya çabaladı ama mecali kalmamıştı. Halsizlik ve sıcaktan tükenmişti. Adam haykırarak bıçağı bir daha savurdu.

Ne kadar yavaş geliyordu bıçak! Kışın kavanozdan zar zor akan balın hızıyla… Yavaş. Çok uzaklarda… Emiko bıçağın etini yırtışını izliyordu. Sıcaktan ve halsizlikten görüşü bulanıyordu. Solup gidiyordu Emiko. Bıçak bir daha indi.

Derken *gaijin* belirdi aralarında. Elinde bir yaylı tabanca vardı. Adamın silah taşımasına belli belirsiz şaşan Emiko *gaijinle* yaba müptelasının kavgasını çok, çok uzaklardan izledi. Karanlık çöktü. Sıcak yuttu kurma kızı.

on

Kurma kız kendisini savunmak için hiçbir şey yapmıyor, bıçak girdikçe hafifçe çığlık atıyor ama sadece azıcık geri çekiliyordu. Anderson, "*Bai!*" diye bağırdı Lao Gu'ya. "*Kuay, kuay, kuay!*"

Çekçek hızlanırken saldırganı itti. Adam, Anderson'a bir iki sarsak darbe savurduktan sonra tekrar dikkatini kurma kıza çevirdi. Kız kaçmak için hiçbir şey yapmıyordu. Her yana kan saçılıyordu. Anderson gömleğinin belinden yay tabancasını çekip adamın yüzüne dayadı. Berikinin gözleri kocaman açıldı, çekçekten atladı ve kaçtı.

Anderson, ensesine bir tane disk sıkıp sıkmamaya karar verme çabası içinde, saldırganı namlusuyla takip etti. Adam bir megodont vagonun ardına saklanarak Anderson'ı karar vermekten kurtardı.

"Hay anasını." Adamın hepten kaçıp kaçmadığını kestirebilmek için kalabalık trafiği taradı, ardından tabancasını tekrar beline sıkıştırıp gömleğini üzerine çekti. Kıza döndü. "Güvendesin artık."

Giysileri yırtılmış kurma kız kıpırtısız, gözleri kapalı ve hızla soluyarak yatıyordu. Anderson avucunu kızarmış alnına koyduğunda irkildi, göz kapakları kıpırdadı. Teni alev gibiydi kızın. Kapkara gözler açıldı, Anderson'a baktı. "Lütfen," diye mırıldandı.

Teninden yayılan ısı muazzamdı. Ölüyordu Emiko. Anderson derhal ceketinin önünü açtı, kızı havalandırmaya çalıştı. Koşusu ve zayıf genetik tasarımı yüzünden aşırı ısınmıştı; bir yaratığa böyle bir şey yapılması, bir yaratımın böyle kösteklenmesi saçmaydı.

"Yürü Lao Gu! Bentlere!" diye bağırdı. Lao Gu anlamayarak dönüp baktı. "*Şui*! Su! *Nam*! Okyanusa ulan!" Bent duvarlarını işaret etti. "Çabuk! *Kuay, kuay, kuay*!"

Lao Gu sert bir baş hareketiyle anladığını belirtti, pedallara yüklenerek karmakarışık trafiği zorlamaya, önlerine çıkan yaya ve yük hayvanlarına bağıra çağıra küfürler saymaya başladı. Anderson şapkasıyla kurma kızı yellemeye girişti.

Bent duvarlarına vardıklarında Anderson kurma kızı omzuna attığı gibi yamru yumru merdivenlere atıldı. Merdivenin iki başında dikilen koruyucu

*naga*ların[1] upuzun, dalgalı bedenleri yukarı tırmanışına eşlik etti. Yukarı çıktıkça ter gözlerine aktı; kurma kız omzunda fırın misali yanıyordu.

Tepeye ulaştı. Yüzüne vuran kıpkırmızı güneş, omzundaki beden kadar sıcaktı. Bendin kenarına indi ve kızı suya attı; sıçrayan tuzlu sular her yanını ıslattı.

Kurma kız taş gibi doğrudan battı. Anderson derin bir nefes alıp kızın peşinden atladı. *Salak! Aptal!* Kızın kolunu yakaladı ve bilinçsiz bedenini yukarı çekti. Kafasını suyun üstünde kalacak ve tekrar batmayacak şekilde tuttu. Hâlâ yanıyordu Emiko. Anderson etraflarındaki suyun fokurdamaya başlayacağını düşündü bir an. Kurma kızın saçları balıkçı ağı gibi yayılmıştı suya; Anderson'ın kollarında bilinçsiz sallanıyordu. Lao Gu koşarak kenara gelmişti. Anderson yanlarına çağırdı, "Al," dedi, "tut şunu."

Lao Gu tereddüt ediyordu.

"Tutsana kızı! *Jua ta*!"

Lao Gu isteksizce uzanıp kızı koltukaltlarından yakaladı. Anderson parmağını kızın boynuna bastırarak nabzını bulmaya çalıştı. Beyni çoktan gitmiş, pişmiş miydi kızın? Bitkisel hayata girmiş birsini mi canlandırmaya çabalıyordu?

Emiko'nun nabzı sinek kuşlarının hızıyla, ebadındaki her türlü canlıdan çok daha büyük bir hızla geri döndü. Anderson uzanıp nefesine kulak kabarttı.

Emiko'nun gözleri aniden açılıverdi. Anderson'dan uzaklaşmaya kalktı. Lao Gu, debelenen kızı tutamadı; Emiko bir kez daha suya gömüldü.

"Yo!"

Emiko birden tekrar yüzeye çıktı; debeleniyor, Anderson'a uzanmaya çalışıyordu. Anderson elini yakaladı ve kıyıya çekti. Giysileri, motor pervanelerindeki yosunlar gibi dolanmıştı bedenine; simsiyah saçları ipeksi parıltılar saçıyordu. Kapkara gözlerini Anderson'a dikti. Teni hızla soğumuştu.

"Neden yardım ettiniz bana?"

Metan lambaları kırpışıyor, kenti ruhani yeşil ışığa boğuyordu. Karanlık çökmüştü ve sokak lambaları simsiyah geceye tıslıyorlardı. Rutubet şoseden ve binalardan yansıyor, gece çarşısının ışıkları, altlarından geçen insanların tenlerinde ışıldıyordu.

"Neden?" dedi bir kez daha.

Karanlığın yüz ifadesini gizlemesinden hoşnut Anderson omuz silkti. Verebileceği doğru dürüst bir yanıtı yoktu. Saldırgan, bir kurma kız ve bir

farang konusunda şikâyette bulunursa pek çok soruyu tetiklenecek ve Beyaz Gömleklerin dikkati Anderson'a yönelecekti. Şimdiden onca şeyinin açığa çıktığı göz önüne alındığında yaptığı enayilik sayılırdı. Anderson'ı tarif etmek fazlasıyla kolaydı; kızı bulduğu yerle Sir Francis'in barının arası pek uzak değildi ve oraya erişilmesi daha fazla huzur bozucu soru demekti.

Paranoyasını bastırdı. Hok Seng'den beterdi neredeyse. Saldırganın kafası dumanlıydı; orası kesindi. Beyaz Gömleklere gitmezdi. Kaçıp bir yerlerde sızardı en fazla.

Gene de aptallıktı yaptığı.

Emiko çekçekte kendinden geçtiğinde Anderson öleceğini düşünmüştü ve içinde bir yer bundan hoşnutluk duymuştu. Kızın kim olduğunu anladıktan sonraysa kurtarabildiğine sevinmişti ve tüm tedbirine, eğitimine karşın kaderini kurma kızınkine bağlayıvermişti.

Emiko'ya baktı. Tenindeki ürkütücü kızarıklık ve anormal sıcaklık gitmişti. Parçalanmış giysisinden kalanlara sarınmış, tevazuuna bürünmüştü. Böylesi had safhada başkalarına mallık etmiş bir yaratığın alçakgönüllülüğe sarılması acıklıydı.

"Neden?"

"Yardıma muhtaçtın."

"Kurmalara kimse yardım etmez." Sesi soğuktu Emiko'nun. "Aptalsınız siz." Islak saçlarını yüzünden çekti. Hareketleri, kurmalığının genetik ipuçları doğaya aykırı kesiklikteydi. Giysisinin yırtıkları arasından görünen pürüzsüz teni, göğüslerinin narin vaatleri parıldıyordu. Onun gibi olmak nasıl bir şeydi acaba? Davetkâr ışıldıyordu teni…

Emiko, Anderson'ın vücudunu süzdüğünü fark etmişti. "Beni kullanmayı mı arzuluyorsunuz?"

"Hayır." Anderson huzursuzca bakışlarını kaçırdı. "Gerekmiyor."

"Size karşı koymam," dedi Emiko.

Anderson, kızın sesindeki rızadan içinin kalktığını fark etti. Başka bir gün, başka bir yerde muhtemelen kızı sırf yenilik uğruna yatağına almaya kalkardı. Düşünmezdi bile. Ama kızın neredeyse hiçbir şey beklememesi, istememesi tüm arzusunu söndürmeye yeterliydi. Zorla gülümsedi. "Sağ ol. Hayır."

Emiko hafif bir baş onayı verdi. Gözlerini bir kez daha rutubetli geceye ve yeşil ışıklı sokak lambalarına çevirdi. Müteşekkir miydi, şaşırmış mıydı yoksa kararı hiç mi umurunda değildi, kestirmek imkânsızdı. Yaşadığı dehşet ve kurtulmanın getirdiği rahatlık maskesini ne denli

yüzünden çekmiş olursa olsun düşüncelerini kendi içinde tutmayı biliyordu kurma kız.

“Seni götürebileceğim bir yer var mı?”

Omuz silkti Emiko. “Raleigh,” dedi. “Ondan başka beni elinde tutacak yok.”

“Ama ilki değil o, değil mi? Yani sen hep…” Sustu. Uygun kibarlıkta bir sözcük bilmiyordu ve kıza oyuncak demek içinden gelmiyordu.

Emiko bir anlığına Anderson’a baktı, ardından bakışlarını tekrar yanlarından akıp giden kente çevirdi. Gaz lambaları caddeleri karanlık uçurumlarla birbirlerinden ayrılmış yeşil lekelerle dolduruyordu. Anderson bir sokak lambasının altından geçerlerken soluk, rutubetli ışıkta kızın yüzünü bir anlığına yakaladı.

“Hayır,” dedi Emiko. “Hep böyle değildi, hep bu…” Durakladı. “Değildi.” Sustu, düşüncelere daldı. “Mişimoto çalıştırıyordu beni. Benim bir…” omuz silkti, “sahibim vardı. Şirketten birisi. Bir sahip. Gen… Yani sahibim geçici bir görevle geldiğinde beni de Krallığa getirmişti… Doksan günlük, Japonya’yla dostluk anlaşması gereğince saray tarafından uzatılabilen bir iznim vardı. Kişisel sekreteriydim… Çeviri, ofis idaresi… Ve eşlikçilik.” Bir daha, görünmekten çok hissedilen bir omuz silkiş. “Ama Japonya’ya geri dönüş masraflıydı. Yeni İnsanlar için zeplin bileti, sizin türünüze ayrılan biletlerle aynı fiyata satılıyor… Sahibim, sekreterini Bangkok’ta bırakmanın daha ekonomik olduğunu düşündü. Buradaki görevi bittiğinde Osaka’dan yeni model almaya karar verdi.”

“İsa ve Nuh adına...”

“Son maaşımı rampalarda verip gitti. Uçup gitti.”

“Ya Raleigh?”

“Tayland’da kimse Yeni İnsan bir sekreter ya da çevirmen istemiyordu. Japonya’da sorun yoktu. Hatta sıradan bir durumdu. Çok az bebek doğuyordu ve işgücüne ihtiyaç vardı. Buradaysa…” Kafa salladı. “Kalori piyasaları kontrol ediliyor. Herkes U-Tex’i kıskanıyor. Herkes pirincini koruyor… Raleigh’nin umurunda değil. Raleigh… Yeniliklerden hoşlanır…”

Yağlı ve yapışkan kızarmış balık kokuları atıldı üzerlerine. Mum ışığında yemek yiyen, makarnalı, ahtapotlu çanaklarına eğilmiş insanlarla dolu bir gece çarşısından geçiyorlardı. Anderson içinden yükselen, yağmur tavanını kapatıp mahremiyet perdesini çekerek yanındakini gizleme dürtüsünü bastırdı. Tencereler Çevre Bakanlığı vergisine tâbi yeşil alevli

ocaklarda fokurduyorlardı. Esmer tenlerde biriken ter soluk ışıkta zar zor görülüyordu. Masaların altlarında hayırsever lokmaları ve aşırma fırsatlarını kollayan Chesire kedileri dolanıyordu.

Yolun ortasında beliren bir Chesire gölgesi Lao Gu'nun direksiyon kırmasına yol açtı. Kendi dilinde küfretti. Emiko şaşırtıcı bir neşeyle el çırparak güldü. Lao Gu dönüp kurma kıza baktı.

"Chesire kedilerini sever misin?" dedi Anderson.

Emiko şaşarak baktı. "Siz sevmez misiniz?"

"Memlekette telefe yetişemiyoruz," dedi Anderson. "Grahamcılar bile kelle başına mavi dolar ödüyor. Yaptıkları arasında karşı çıkmadığım tek şeydir herhalde."

"Hım, evet." Emiko'nun alnı kırıştı. "Bu dünya için fazla gelişkinler bence. Doğal kuşların pek şansı yok artık." Hafifçe gülümsedi. "Bir düşünsenize, önce Yeni İnsanları yapsalardı…"

Gözlerindeki hınzırlık mıydı melankoli mi?

"Ne olurdu diyorsun yani?"

Emiko adamın gözlerine bakmadı; bakışları hâlâ masaların etrafında dolanan kedilerdeydi. "Gen-kopyacıları Chesire kedilerinden çok şey öğrendiler."

Başka bir şey söylemedi ama Anderson kızın aklından geçeni tahmin etmişti. İlk önce Kurmalar yapılsaydı gen-kopyacılar tedbirli davranmayacak, Yeni İnsanları kısır yaratmayacak, doğalarını her bakana açık eden robotsu hareket özelliğini vermeyeceklerdi. Halen Vietnam'da savaşan kurmalar gibi ölümcül ve korkusuz yaratılabilirdi hepsi. Chesire kedilerinden alınan ders olmasaydı, Emiko'nun eline tüm insan ırkını daha üstünüyle değiştirme fırsatı geçebilirdi. Oysa şimdi genetik bir çıkmaz sokaktan ibaretti. SoyaPro ve TotalBesin Buğdayı gibi tek bir yaşam döngüsüne mahkûmdu.

Bir kedi gölgesi daha fırladı sokağa; parıldadı ve kayboldu. Lewis Carroll için yapılmış teknolojik saygı duruşu birkaç zeplin ve yelkenli vasıtasıyla dünyaya yayılmış ve görünmezlik özelliğine sahip bir düşmana karşı donanımsız bütün bir hayvan türü yeryüzünden silinivermişti.

"Yaptığımız hatayı fark ederdik sonunda," dedi Anderson.

"Elbette. Ama muhtemelen çok geç olmadan değil." Emiko aniden konuyu değiştirip karanlık göğe yükselen bir tapınağı işaret etti. "Çok hoş, değil mi? Sever misiniz tapınaklarını?"

Anderson kızın konuyu tartışmadan kaçınmak için mi yoksa savının çürütülebileceğinden korktuğundan mı değiştirdiğini merak etti. Tapınağa baktı. “Grahamcıların bizim memlekette yaptırdıklarından çok daha güzel.”

“Grahamcılar.” Kurma kızın yüzü ekşidi. “Çevre ve doğaya saplantılılar. Tufan çoktan yaşanmış ama tek dertleri Nuh’un gemisi…”

Fildişi böceğinin açtığı zarardan fenalıklar geçiren Hagg geldi aklına Anderson’ın. “Ellerinden gelse hepimizi kıtalarımıza hapsederler.”

“İmkânsız bence. İnsanlar Yayılımı, yeni çevreleri doldurmayı severler.”

Tapınağın altın kubbesi yükselen ayın ışığında donuk parlıyordu. Dünya yeniden küçülmeye başlamıştı; Anderson bir-iki zeplin ve yelkenli yolculuğunun ardından gezegenin diğer ucuna gelivermişti. Şaşırtıcıydı. Dedesinin zamanında eski Yayılım banliyölerinden kent merkezine gitmek bile mümkün değildi.

Önlerindeki sokağın ağzında beyaz üniformalar belirdi.

Emiko’nun beti benzi attı, Anderson’a sokuldu. “Sarılın bana.”

Anderson kızı itmek istedi ama Emiko’nun kolları beline dolanıvermişti bile. Beyaz Gömlekler durmuş, gelişlerini izliyorlardı. Kurma kız daha da sıkı sararken Anderson, kızı çekçekten atıp derhal kaçma güdüsünü bastırmaya çabaladı. İsteyeceği son şeydi Beyaz Gömleklere yakalanmak.

Emiko fısıldayarak, “Karantinalığım ben… Japon gen-kırma kurtçukları gibi. Hareketlerimi görürlerse hemen anlar, gübre yapmaya götürürler beni.” İyice sokuldu Anderson’a. “Çok özür dilerim. Lütfen…” Gözleriyle yakarıyordu.

Anderson içine aniden dolan acıma duygusuyla kızı kollarına alarak bir kaloricinin yasadışı bir Japon süprüntüsüne sunabileceği korumayı sundu. Bakanlık polisleri gülümseyerek seslendiler. Anderson ürperen tüylerine rağmen gülümsemeyi başararak başıyla selam verdi. Beyaz Gömlekler gözleriyle çekçeğin içini taradılar. Biri gülümseyerek bir şey söylerken diğeri belinde sallanan copla oynuyordu. Emiko çılgınca titriyor, var gücüyle gülümsemeye çabalıyordu. Anderson kızı iyice kendine çekti.

Lütfen rüşvet istemeyin. Bu sefer istemeyin. Lütfen.

Yavaşça geçtiler adamların yanından.

Dönüp baktığında polislerin, artık *farang* ile sımsıkı sarıldığı kıza mı yoksa tümüyle ilgisiz bir konuya mı bilinmez, güldüklerini gördü. Fark etmezdi; uzaklaşıyorlardı ve güvendeydiler.

Emiko titreyerek kollarından sıyrıldı. “Teşekkür ederim,” dedi fısıldayarak. “Kendimi açığa çıkarmakla aptallık ettim.” Saçlarını topladı ve geriye baktı. Polisler hızla uzaklaşıyordu. Yumruklarını sıkarak, “Aptal kız,” diye söylendi, “canı çekince kaybolabilen bir Chesire değilsin ki…” Öfkeyle kafa salladı. “Aptal. Aptal…”

Anderson gözlerini ayıramadan bakıyordu. Bambaşka bir dünyaya göre yaratılmıştı Emiko. Bu her yanından ter boşalan yere uygun değildi. Önünde sonunda kent yutacaktı kızı. Başka sonuç mümkün değildi.

Emiko bakışları fark etti. Kederle gülümsedi. “Hiçbir şey ebedi değil galiba.”

“Değil.” Boğazı kurumuştu Anderson’ın.

Bakıştılar. Bluzunun önü yine açılmıştı; boynunun zarif çizgisi göğüslerinin yuvarlaklığına iniyordu. Emiko örtünmeye kalkmadı; bakmaya devam etti Anderson’a. Kasten mi yapıyordu? Teşvik etmeye mi çalışıyordu? Yoksa doğası gereği baştan çıkarma peşinde miydi? Belki kendine hiç hâkim olamıyordu; belki Chesire kedilerinin zekice kuş avlamaları misali, genlerine yazılıydı hareketleri. Emin olamayan Anderson hafifçe yanaştı.

Emiko da geri çekileceğine yaklaşmayı seçti. Yumuşacıktı dudakları. Anderson’ın parmağı önce üst dudağında gezindi, ardından aşağı inip bluzun altını keşfe çıktı. Emiko iç çekerek adamı kendine çekti; dudakları aralıktı. İstiyor muydu? Yoksa sadece boyun mu eğiyordu? Reddetmesi mümkün müydü? Göğüslerini Anderson’ın bağrına bastırdı. Eli, vücudunda dolaşmaya başladı. On altılık bir ergen gibi titredi Anderson. Genetikçiler DNA’sına cazibe hormonları da eklemişler miydi bu kızın? Sarhoş ediciydi vücudu…

Anderson sokağa, Lao Gu’ya, hiçbir şeye aldırmadan kızı kendine çekti, eli göğsünü avuçlamaya, kusursuz tene koştu.

Avucunun içinde kuş gibi çırpındı kurma kızın yüreği.

on bir

Caydi’nin, Çaoju Çinlilerine saygısı vardı. Fabrikaları büyüktü ve gayet iyi işletiliyordu. Nesillerden beri Krallıktaydılar ve Majesteleri Çocuk Kraliçe’ye şiddetle sadıktılar. Yaşadıkları Malezya’da insanları kendilerine düşman ettikten sonra yardım umuduyla ülkeye doluşan Çinli sığınmacılardan çok ama çok farklıydılar. Çaojular kadar kafaları çalışsa birkaç nesil önceden İslam’a geçer, ülkelerinin mozaiğine karışıp giderlerdi. Oysa Malakka, Penang ve Batı Sahili Çinlileri olanca kibirleriyle kendilerini içinde yaşadıkları toplumlardan ayrı tutmuş, yükselen köktencilik dalgasının kendilerine dokunmayacağını sanmışlardı. Kendileri akıllı davranamamışken kalkmış, kuzenlerinden yardım görme umuduyla Krallığa gelmişlerdi.

Malezyalı Çinlilerin aptallık ettiği noktada akıllı davranmıştı Çaoju Çinlileri. Neredeyse Taylandlı sayılırlardı artık. Tayland dili konuşuyor, çocuklarına Tayland isimleri koyuyorlardı. Sadıktılar ayrıca. Ki Caydi’nin bildiği kadarıyla aynısını kendi ırkından pek çok kişi için, hele Akkarat ile Ticaret Bakanlığı’ndaki adamları için söylemek hiç mümkün değildi.

Haliyle karşısına geçmiş, kapısından giren her Beyaz Gömlek’e ayrı rüşvet vermişken sırf bilmem hangi kömür kotasını aştı diye Başkomiser Caydi’nin fabrikasını tümden kapatmaya hiç ama hiç hakkı olmadığından yakınan uzun beyaz gömlekli, bol pantolonlu ve sandaletli Çaoju Çinlisine bir miktar sempati duymuştu.

Adam yüzüne karşı, Çincede ciddi hakaret sayıldığını bildiği kaplumbağa yumurtası dediğinde de sempatisini yitirmemişti. İşadamının duygusal patlamalarını hoş görmüştü. Çinliler hep biraz kolay parlardı zaten. Taylandlıların aksine, duygu patlamalarına karşı zayıftılar.

Kısacası adama anlayışla yaklaşmıştı Caydi.

Ama sövüp sayarken habire göğsünü parmağıyla dürtenleri hoş göremezdi. Adamın üzerine oturup copunu gırtlağına dayadıktan sonra Beyaz Gömleklere gösterilmesi gereken saygının inceliklerini açıklaması bu yüzdendi.

“Beni Bakanlığın başka adamlarıyla karıştırdın herhalde,” dedi.

Adam konuşmaya ve debelenerek kurtulmaya çalıştı ama boğazına bastırılan cop çabalarını boşa çıkardı. Caydi dikkatle baktı adama. “Su

seviyesinin altında bir kentte yaşadığımızdan kömürü kotalı kullandığımızı elbette anlıyorsundur," dedi. "Kotanızı aylar önce doldurmuşsunuz."

"Gh… Gha…"

Caydi adamın yanıtını düşündü. Üzüntüyle kafa salladı. "Hayır. Devam etmenize izin veremeyiz bence. Kral XII. Rama'nın buyurduğu ve Majesteleri Çocuk Kraliçe'nin tamamen desteklediği üzere, Krung Thep'i asla denizin işgaline teslim etmeyeceğiz. Ayutthaya'daki ödleklerin Burmalılardan kaçtıkları gibi kaçmayacağız İlahi Varlıklar Kentimizden. Okyanus üstümüze gelen herhangi bir ordu değil. Bir defa yol verdik mi suyu bir daha asla kovamayız. Haliyle hepimiz üzerimize düşeni yapmak zorundayız. Hep birlikte, Bang Rajan köylüleri gibi omuz omuza savaşmalıyız. Değil mi?"

"Ghı… Gha… Ga…"

"Aferin." Gülümsedi Caydi. "İlerleme kaydetmemize sevindim."

Arkadan hafif bir öksürük sesi geldi.

Caydi, kızgınlığını bastırarak kafasını kaldırdı. "Ne var?"

Yepyeni beyazları içinde genç bir memur saygıyla dikilmişti arkasına. "*Kun* Caydi," diyerek *wai* selamı verdi. Selamı bozmadan, "Böldüğüm için çok özür dilerim," diye ekledi.

"Evet?"

"*Çao Kun* General Praça çağırıyor."

"Meşgulüm," dedi Caydi. "Buradaki dostumuz nihayet serinkanlı ve makul davranma yolunu seçti." Nezaketle gülümsedi altındaki Çinliye.

Delikanlı kekeleyerek, "Size söylemem… Yani söylemem emredildi…"

"Neyi?"

"Çok özür dilerim… Şan-şöhret meraklısı kıçınızı, çok, çok özür dilerim, kaldırıp bir an önce Bakanlığa dönmeliymişsiniz…" Her kelimesinde korkuyla yüzünü buruşturmuştu çocuk. "Bisikletiniz yoksa benimkini almalıymışsınız."

Caydi kaşlarını çattı. "Eh. İyi, neyse…" Çinlinin üstünden kalktı. Başıyla Kanya'ya işaret vererek seslendi: "Komiser? Belki dostumuzun aklını başına getirme işini sen halledebilirsin."

Kanya şaşırmış gibi baktı. "Bir sorun mu var?"

"Praça galiba sonunda beni kalaylamaya karar verdi."

"Geleyim mi senle?" Yerdeki Çinliye baktı. "Bu sürüngen bir gün daha bekleyebilir."

Caydi sırıttı. “Beni merak etme sen. Buradaki işi bitir. Geri döndüğünde kariyerimizin kalanını geçirmek üzere güneye, sarı kartlı akınını kontrole sürülüp sürülmediğimizi söylerim.”

Tam kapıdan çıkacaklarken Çinli işadamı doğruldu ve “Bu yaptıklarına karşılık kelleni aldıracağım senin, çakal!” diye bağırdı.

Caydi’nin fabrikadan çıkarken son duydukları, Kanya’nın cop darbelerinin tok sesleri ve tiz çığlıklardı.

Güneş her zamanki gibi yakıcıydı. Çinli işadamını yola getirirken epey terlemişti ve güneşin yakıcılığı dayanmayı güçleştiriyordu. Ulak genç bisikletini getirene kadar bir hindistancevizinin gölgesinde bekledi.

Oğlan Caydi’nin terli yüzüne endişeyle baktı. “Dinlenmek ister miydiniz?”

Caydi güldü. “Merak etme beni. Yaşlanıyorum artık, hepsi o. O sahtekâr epey belalıydı; ben de eski kalıbımda değilim artık. Serin mevsimde bu kadar terlemezdim ayrıca.”

“Çok dövüş kazandınız siz.”

“Birkaç tane…” Sırıttı. “Ayrıca bundan daha sıcak havalarda antrenman yapardım.”

“Bu tip işleri komiseriniz kotarabilir,” dedi genç. “Bu kadar didinmenize gerek yok.”

Caydi alnını sildi ve kafa salladı. “Ne derdi adamlarım o zaman? Tembel derlerdi.”

Oğlan yutkunarak, “Hiç kimse sizin için öyle bir laf edemez,” dedi.

“Başkomiser olunca anlarsın.” Sevecen bir gülümseme sundu delikanlıya. “Adamların, önlerinde gittiğin sürece sadıktır. Ben hiçbir adamıma zemberek kurdurup vakit kaybettirmem. Ya da Ticaret’teki sansarlar gibi tepemde palmiye yaprağı sallatıp serinlettirmem kendimi. Önder olabilirim ama sonuçta hepimiz kardeşiz. Başkomiserliğe terfi ettiğinde aynısını yapacağına söz ver bakayım.”

Oğlanın gözleri ışıldadı. Hemen *wai* selamı verdi. “Söz, *Kun*. Asla unutmayacağım. Teşekkür ederim!”

Caydi, “Aferin,” diyerek oğlanın bisikletine oturdu. “Komiser Kanya’nın işi bitince bizim ikiliyle getirir seni.”

Trafiğe daldı. Yağmursuz sıcak mevsimde aklını kaçıranlarla acelesi olanlar dışında kimse doğrudan güneş altına çıkmaz, kemerlerin, ara sokaklara kurulu çarşıların gölgeleri yeğlenirdi.

Na Fralan Caddesi'nde bisikletin gidonunu bırakıp içinden Bangkok'un ruhani yüreğine dua fısıldayarak yanında geçtiği Kent Sütunu Türbesi'ne *wai* selamı verdi. Kral XII. Rama kentlerini sulara teslim etmeyeceklerini burada duyurmuştu. Şimdiyse türbeden sokağa taşan keşiş ilahileri Caydi'nin içini huzurla dolduruyordu. Biri diğer tüm sürücüler gibi nehre olmak üzere, ellerini üç defa alnına götürdü.

Dik çatıları bambular ve tik ağaçları arasından baş gösteren kırmızı tuğlalı Çevre Bakanlığı binaları on beş dakika sonra karşısına çıktı. Bakanlığı eski yağmurların lekelerini taşıyan ve dipleri ot bürümüş yüksek duvarlarla Garuda ve Singa imgeleri koruyordu.

Caydi, Bakanlığın Çayanuçit yönettiği, Beyaz Gömleklerin mutlak gücü ellerinde tuttuğu, vebaların, salgınların tüm dünyayı kırıp geçirdiği ve geriye herhangi bir şeyin kalıp kalmayacağını kimsenin bilemediği günlerde zepline bindirilip binaları tepeden görme şansına erişmiş bir avuç memurdan biriydi.

Çayanuçit salgınların başladığı günleri hatırlıyordu. Hatırlayan pek kimse kalmamıştı. Caydi henüz daha gencecik bir çömezken adamın yanında çalışma, getir götür işlerine bakma onuruna erişmişti.

Çayanuçit neyin tehlikede olduğunu ve ne yapılması gerektiğini anlamıştı. Sınırların kapatılması, bakanlıkların yalıtılması, Fuket ve Çiyang May'ın yerle bir edilmesi gerektiğinde hiç duraksamamıştı. Kuzeyde orman yangınları patlak verdiğinde her yanı hiç tereddüt etmeden yakmış ve Majesteleri Kral'ın zeplinine bindiğinde Caydi, onla birlikte uçma onuruna erişmişti.

O zamandan beri tek yaptıkları etrafı süpürmekti. PurCal, AgriGen ve diğerleri vebaya dirençli tohumlarını getirip muazzam fiyatlar talep ediyor, vatansever gen-kopyacılar gece gündüz demeden, Burma, Vietnam ve Kmerler çökerken Krallık çökmesin diye halkı tok tutabilmek için kalori şirketlerinin ürünlerinin kodlarını kırmaya uğraşıyorlardı. AgriGen ve diğer alçaklar patent ihlali bahanesiyle ambargo tehditleri savuruyorlardı ama Tayland Krallığı hâlâ ayaktaydı. Her şeye rağmen direnebilmişlerdi. Diğerleri kalori şirketlerinin ökçeleri altında ezilirken Krallık ayakta durabilmişti.

Ambargo ha, diye gülmüştü Çayanuçit. *Biz zaten ambargo istiyoruz! Dış dünyayla temasımız kalmasın derdindeyiz zaten!*

Ardından Krallığı dış dünyanın kıyımından koruyacak son duvarlar — petrol çöküşünde yapılmamış, iç savaşa ve açlıktan kırılan sığınmacılara

karşı örülmemiş duvarlar— dikilmişti.

Gencecik çömez Caydi, Çevre Bakanlığı'ndaki arı kovanı misali çalışmaya hayran kalmıştı. Beyaz Gömlekler sokaklarda binlerce felaketi önlemek uğruna didinip durmuşlardı. Salgın dediğin kimsenin keyfinin beklemezdi. Dış mahallelerde bulunan tek bir gen-kırma kurtçuğu dahi anında operasyon, burgu-yaylı trenle kriz merkezine üşüşen Beyaz Gömlekler demekti.

Bakanlığın etki alanı her hamleyle daha fazla genişlemişti. Salgınlar Krallığa yönelik son saldırıydı. Önce deniz seviyesindeki yükseliş gelmiş, set ve bentlerin inşası gerekmişti. Onu kirlilik kredilerinin ticareti ve iklim ihlalleri üzerine enerji sözleşmelerinin gözetim altına alınışı izlemişti. Metan çıkarımı ve kullanımının kontrolü Beyaz Gömleklere geçmişti. Ardından balık sağlığına el atılmış, Krallığın son kalori destek kalesi korunmuştu (*farang* kalori şirketlerinin deniz bilmeyen insanlar gibi davranıp ülkenin balıkçılığına fazla saldırmamaları şanstı). Bir de insan sağlığıyla H7V9, sibiskoz 111b, c, d, *fa'gan* püskülü, zehirli midyeler ve tuzlu sudan karaya kolayca fırlayıveren genetik türevleri ve habbe pası gibi virüs ve mikroplar takibe alınmıştı. Bakanlığın görevlerinin sonu yoktu.

Caydi muz satan bir kadının yanından geçerken bisikletinden atlayıp bir tanecik almamaya dayanamadı. Bakanlığın hızlı örnekleme biriminin yeni ürünlerindendi bu muzlar. Çabuk büyüyorlardı; muz çiçeklerini minik siyah yumurtalarıyla daha büyüyemeden hastalandıran *makmak* bitlerine dirençliydiler. Aldığı muzu soydu, bisikletini yanında ilerleterek ve şöyle oturup adam gibi yemek yiyecek vaktim olsaydı diyerek iştahla yemeye koyuldu. Kabuklarını yanından geçtiği bir yağmur ağacının dibine attı.

Yaşam, atık üretiyordu. Yaşama eylemi masraf, risk ve atık sorunları yaratıyordu. Bu yüzden Bakanlık kendisini yaşamın tam ortasında, sıradan insandan geriye kalanı yatıştırmak, yönlendirmek, tımar etmekle ve aynı zamanda başkalarının yaşamları uğruna kâr etmeye kalkışan dar görüşlü, açgözlü fırsatçıların işlediği suçları araştırmakla uğraşırken buluvermişti sonunda.

Çevre Bakanlığı'nın simgesi uzağı görebilen, hiçbir şeyin ardında bir bedel saklamadan ucuza ve kolayına gelmeyeceğini bilen kaplumbağa gözüydü. Bugün başkaları bakanlığa Kaplumbağa Bakanlığı dese ve az evvel silkelediği Çaoju gibileri istedikleri kadar yaylı mobilet üretemedikleri için kaplumbağa yumurtaları diye sövüp saysa bile hiç

umurunda değildi. Çevre Bakanlığı, Krallığın yaşamasını, devamını sağlamıştı ve Caydi geçmişteki başarılara sadece hayranlıkla bakıyordu.

Ama işte… Bakanlık kapısında bisikletinden indiğinde adamın biri dimdik, ters bakışlar atmış, bir kadınsa derhal arkasını dönmüştü. Korumaya çabaladığı insanlar kendi binasının önünde bile, belki özellikle önünde, sırt çeviriyorlardı Caydi'ye.

Caydi yüzünü buruşturdu ve muhafızları geçerek içeri girdi.

Bina hâlâ arı kovanı gibiydi ama bakanlığa ilk katıldığındaki halinden çok farklıydı. Duvarlar küflenmişti ve koca yapı, üstüne binen sarmaşıkları ağırlığı altında çatırdıyordu. Duvarlardan tekine yaslanmış, içten çürümüş bir *bo* ağacı başarısızlığın altını çizer gibiydi. On senedir, ölüp giden diğer şeylerin arasında dikkat çekmeden öylece duruyordu ağaç. Tüm binaya bir harabe havası hâkimdi; sanki cengel, bağrından söküleni geri alma peşindeydi. Sarmaşıklar temizlenmezse Bakanlık sonunda hepten gözden yitecekti. Eskiden, Bakanlık halkın gözde kahramanıyken her şey farklıydı. Eskiden halk Bakanlık memurlarına birer keşişmiş gibi bakar, bembeyaz üniformaları saygı ve hayranlık uyandırırdı. Şimdiyse yanından geçtiği insanların irkildiğini görüyordu Caydi. İrkiliyor ve kaçıyorlardı.

Zorbanın tekiyim, diye düşündü esefle. Su bizonları arasında dolanan bir çobandan öte değildi ve sürüyü ne kadar iyilikle yönlendirmeye çalışırsa çalışsın sonunda eline korku kamçısını alıveriyordu. Bakanlığın tümü ya da en azından karşılarındaki tehlikeleri anlayan ve korunması gereken parlak beyaz çizgiye hâlâ inananlar bu haldeydi.

Zorbanın tekiyim ben.

İç çekerek bisikletini, idarenin parasının yetmeyeceği badanaya feci muhtaç idari ofislerin girişine bıraktı. Etrafına bakarak Bakanlığın bu hale haddini aştığından mı yoksa müthiş başarıları yüzünden mi düştüğünü düşündü. Dış dünyaya duyulan korkuyu yitirmişti halk. Çevre bütçesi her yıl azalırken Ticaret'inki artıyordu.

Generalin bürosunun önündeki sandalyelerden birine oturdu. Beyaz Gömlekli memurlar özenle göz göze gelmemeye çabalayarak geçip gidiyorlardı önünden. Praça'nın bürosu önünde oturmaktan tatmin duymalıydı; yüksek rütbeliler tarafından sık çağrılmazdı. Bir kere olsun doğru bir iş yapmıştı.

Bir genç dikkatle yanına yaklaştı, *wai* selamı verdi.

"*Kun* Caydi?"

Başıyla evetlemesi üzerine genç adam sırıttı. Saçları çok kısa kesilmişti ve gözleri birer gölge gibiydi. Manastırdan yeni çıkmıştı anlaşılan.

"*Kun*, sizsinizdir diye ummuştum." Duraksadı, ardından ufak bir kartpostal uzattı. Eski Sukotay tarzında basılmıştı ve üzerinde yüzü kan içinde, rakibini ringin köşesine sıkıştırmış genç bir dövüşçü vardı. Çizim pek stilizeydi ama Caydi tanıdık yüzü görünce sırıtmadan edemedi.

"Nereden buldun bunu?"

"Oradaydım, *Kun*. Köyde. Şu kadardım," elini beli hizasında tuttu, "sayenizde dövüşçü olmak istemiştim. Ditakar sizi devirdiğinde ve her yanınız kana bulandığında, işinizin bittiğini zannetmiştim. Onu alt edebileceğinizi hiç düşünmemiştim. Çok kaslıydı…"

"Hatırladım. İyi dövüştü."

Delikanlı sırıttı. "Evet, *Kun*. Şahaneydi. Ben de dövüşçü olacağım demiştim o gün."

"Bir de şimdiki haline bak."

Delikanlı parmaklarını kısacık saçlarında gezdirdi. "Ha… Evet. Dövüşmek sandığımdan zormuş ama…" Durakaldı. "İmzalar mısınız? Kartı yani. Lütfen? Babama vermek istiyorum. Hâlâ sizin karşılaşmalarınız anlatıp durur."

Caydi gülümseyerek kartı imzaladı. "Ditakar karşılaştığım en zeki rakip değildi ama kuvvetliydi. Keşke tüm karşılaşmalarım öyle temiz olsaydı."

"Başkomiser Caydi. Hayranlarınızla işiniz bittiyse…"

Delikanlı *wai* selamını verip hızla uzaklaştı. Caydi koşuşunu izledi ve belki de, dedi, bugünkü gençlik hepten boş değildir. Belki… Dönüp generale baktı. "Daha çocuk..." Generalin bakışları sertti. Caydi sırıttı. "Ayrıca eskiden iyi dövüşmüşlüğüm benim kabahatim değil. O yıllarda Bakanlık destekçimdi. Sayemde epey para ve adam kazandığınız kanaatindeyim, *Kun* General."

"General muhabbeti yapma bana. O zırvaya dalmayacak kadar uzun süredir tanışıyoruz. Gir içeri."

"Emredersiniz."

Praça kaşlarını çattı ve eliyle ofise geçmesini işaret etti. "İçeri!"

General kapıyı kapatıp kocaman maun masasına geçti. Tavandaki pervane beyhude dövüyordu havayı. Oda genişti; Bakanlığın ot bürümüş avlusuna bakan panjurlu pencereler içeri ışığı, güneşi doğrudan almadan

sokacak şekilde açılmıştı. Duvarlardan biri, aralarında generali mezuniyetinde gösteren ve bir de bugünkü haliyle bakanlığın kurucusu Çayanuçit'le yan yana çekilmişi de bulunan silme fotoğraf kaplıydı. Bir başkasındaysa tahtında ufacık ve dehşet korunmasız, zayıf görünen Majesteleri Çocuk Kraliçe bakıyordu. Bir köşede Buda, Fra Pikanet ve Nakasatyen'e adanmış, kadife çiçekli ve tütsülü sunak vardı.

Caydi sunağı selamlayıp Praça'nın karşısına oturdu. "Sınıf fotoğrafını nereden buldun?"

"Ne?" Praça arkasına baktı. "Ha. Gençmişiz, değil mi? Annemin eşyası arasında bulmuştum. Yıllar yılı dolabında saklamış. İhtiyarın bunca duygulu çıkacağı kimin aklına gelirdi?"

"Hoşmuş."

"Demirleme rampalarında haddini aşmışsın."

Caydi dikkatini generale çevirdi. Pervanenin cılız esintisiyle yaprakları havalanan fısıltı gazeteleri yayılmıştı masasına. *Tay Rat. Kom Çad Lük. Fuçatkan Ray Van*. Çoğunun baş sayfasında Caydi'nin resmi vardı. "Gazeteler aynı fikirde değil."

Praça'nın kaşları çatıldı. Gazeteleri toparlayarak dönüştürme kutusuna attı. "Gazeteler kahraman meraklısı… Kahraman dediğin gazete sattırır. *Farangla* kapıştın diye sana kaplan diyenlere hiç kulak asma. Geleceğimizin anahtarı *farangların* elinde."

Caydi başıyla, Kraliçe'nin suretinin altından bakan eski akıl hocalarını işaret etti. "Sana katılmazdı bence."

"Devir değişiyor, eski dostum. Kellen için ava çıkanlar var."

"Sen de ellerine vereceksin, öyle mi?"

General iç çekti. "Caydi, bu zırvaları dinlemeyecek denli uzun süredir tanıyorum seni. Dövüşçüsün, biliyorum. Çabuk parladığını da biliyorum." Caydi itiraz etmeye davranacakken elini kaldırdı. "Evet, iyi yüreklisin ama öfkelisin. Sükûnet yok içinde. Bayılıyorsun çatışmalara." Dudak büzdü. "Yani başıboş bıraksam dövüşeceksin, biliyorum. Cezalandırsam yine dövüşeceksin, onu da biliyorum."

"O zaman bırak, işimi yapayım. Benim gibi ipini koparmışlar bakanlığın işine yarar."

"Eylemlerin insanları öfkelendiriyor. Sırf salak *faranglardan* bahsetmiyorum. Kargo getirten herkes *farang* değil bugünlerde. Çıkarlarımız çok ötelere uzanıyor artık. Tayland'ın çıkarları…"

Caydi generalin yüzüne dikkatle baktı. “Bakanlığın duruma göre kargo teftişi yaptığından haberim yoktu.”

“Laf anlatmaya çalışıyorum sana… Elimde bir sürü kaplan var benim. Habbe pası, kurtçuklar, kömür savaşı, Ticaret Bakanlığı’nın casusları, sarı kartlılar, sera kotaları, *fa’gan* salgınları… Sen kalkmış bir tane daha ekliyorsun.”

Caydi, “Kim?” dedi.

“Nasıl kim?”

“Seni altına ettirecek, bana mücadeleyi bırakmamı söyletecek kadar kızan kim, onu soruyorum. Ticaret, değil mi? Ticaret Bakanlığı’ndan biri taşaklarını yakalamış senin.”

Praça bir anlığına sessiz kaldı. “Kim, bilmiyorum. Sen de bilmesen daha iyi. Bilmediğinle mücadele edemezsin.” Masasından bir kart uzattı. “Bunu bugün kapımın altından attılar.” Gözlerini Caydi’ninkilere dikmişti. “Burada… Binanın içinde, anlıyor musun? Her yerimize sızmışlar!”

Caydi kartı çevirip baktı.

* * *

İyi çocuklardı Nivat ile Surat. Biri dört, diğeri altı yaşında iki küçük adam… Şimdiden dövüşçüydüler. Nivat bir defasında eve burnu kanlı, gözleri ışıldayarak gelmiş ve Caydi’ye onuruyla dövüştüğünü ve onuruyla dayak yediğini ama çalışarak bir dahaki sefere aynı çakalı alt edeceğini söylemişti.

Çaya çok üzülüyordu bu duruma. Caydi’yi çocukların kafalarını olmayacak şeylerle doldurmakla suçluyordu. Surat, Nivat’ın peşinden gidiyor, teşvik ediyor, yenilmeyeceğini söylüyordu. Kaplansın, en iyiden de iyisin, Krung Thep’in en büyüğü olacak, hepimizi onurlandıracaksın, diyordu. Kendisini Nivat’ın çalıştırıcısı ilan etmişti ve daha sert vurmasını söylüyordu. Nivat’sa dayak yemekten hiç çekinmiyordu. Hiçbir şeyden korkusu yoktu. Dört yaşındaydı.

Caydi’nin yüreği böyle anlarda burkuluyordu. *Muay tay* ringinde sadece bir defa korkmuştu. Ama işi başındayken çoğu zaman korkardı. Korku Caydi’nin bir parçasıydı. Korku, Bakanlığın da bir parçasıydı. Korkudan başka ne sınırları kapattırabilir, kasabaları yaktırabilir, elli bin tavuğu boğazlatıp gömdürdükten sonra üstlerini külle kaplatabilirdi? Tonburi virüsü salgını çıktığında adamlarıyla, hiçbir koruyucu vasıf

taşımayan pirinç kâğıdından maskeler takıp korkuları tepelerinde *fiiler* misali dolanırken kuş leşlerini gömmüşlerdi. Virüs sahiden o kadar sürede o kadar yayılmış mıydı? Daha fazla yayılır mıydı? Hızlanacak mıydı yayılışı? Sonlarını getiren bu virüs mü olacaktı? Adamlarıyla birlikte kırk gün karantinada ölümü beklemişti ve yanlarındaki tek eşlikçi korkuydu. Karşılaştığı her tehditle baş edemeyecek bir bakanlıkta çalışıyordu. Sürekli korkuyordu.

Korktuğu mücadele etmek değildi. Ölmek de değildi. Korktuğu beklemek, kesin bilememekti ve yüreğini burkan, Nivat'ın kendisini bekleyen dehşetler ve tüm bu dehşetlerin etraflarını sardığı hakkında en ufak fikrinin bulunmamasıydı. Dövüşerek bir yere kadar kazanılırdı. Caydi, eylem adamıydı. Ringde dövüşmüştü. Beyaz Tapınak'ta bizzat Acan Nopadon'un kutsadığı şanslı Süb muskasını takıp işine bakmıştı. Yanında sadece siyah copunu taşırdı ve zamanında Kaçanaburi'deki *nam* isyanlarını tek başına kalabalığın üzerine yürüyerek bastırmıştı.

Tüm bunlara rağmen önem taşıyan yegâne mücadeleler, annesiyle babası sibiskoza yakalanıp öksürerek akciğer parçaları tükürdüğünde, hem kendi kız kardeşi hem Çaya'nın kız kardeşinin ellerinde, bakanlık Çinlilerden genetik haritayı çalıp kısmi iyileşme sağlayan ilacı geliştirmeden önce *fa'gan* siğilleri çıktığında giriştikleriydi. Her gün Buda'ya dua etmiş ve kız kardeşlerinin bir dahaki hayatlarında parmaklarını birer dal parçasına dönüştürüp eklemlerini yiyen bu hastalığa yakalanmayacak bir kader edinebilmelerini umut etmişlerdi. Dua etmiş ve beklemişlerdi.

Nivat'ın korku bilmemesi ve Surat'ın kardeşini korku tanımayacak şekilde yetiştirmesi burkuyordu yüreğini. Araya girememesi burkuyordu yüreğini ve kendine bela okuyordu. Neden yıkmalıydı çocuksu yenilmezlik düşlerini? Neden kendine düşsündü bu rol?

Caydi bunları yapacağına çocuklarının üstüne atlamalarına izin veriyor ve "Kaplanın oğulları sizi! Ne kuvvet bu! Bu ne ateş!" diye kükrüyordu. Çocuklar buna bayılıyor, gülüyor, tekrar babalarının üstüne atlıyordu. Kazanmalarına izin veriyordu Caydi. Çocuklara ringden beri öğrendiği numaraları, en büyük şampiyonların bile öğreneceği şeylerin bulunduğu sokaklardaki dövüşçülerin numaralarını gösteriyordu. Çocuklarına nasıl dövüşüleceğini öğretiyordu çünkü tek bildiği dövüşmekti. Diğeriyse — beklemek meselesi—çocuklarını hazırlayabileceği bir şey değildi zaten.

Praça'nın uzattığı kartı çevirip üzerindeki fotoğrafa baktığı anda, yüreği üzerine kocaman bir taş parçası oturmuş gibi ağırlaştığı anda, bağrının ortasında her şeyi yutup içini bomboş bırakan bir kuyunun meydana geldiğini hissettiği anda bunları düşündü Caydi.

Çaya.

Bir duvarın dibine kıvrılmış. Gözleri bağlı. Elleri arkasından bağlı. Bacakları bağlı… Duvarda, herhalde kandan, kopkoyu harflerle "Çevre Bakanlığı'na Saygılarla" yazıyordu. Çaya'nın çenesinde bir morluk göze çarpıyordu. Üzerinde sabah kahvaltısını yedirdikten sonra gülücüklerle işe uğurlarken giydiği mavi *fa sin* vardı.

Bomboş baktı fotoğrafa.

Oğulları savaşçıydı. Ama bu tür savaşı bilmiyorlardı. Böyle bir şeyle nasıl kapışabileceğini kendisi de bilmiyordu. Yüzü görünmeyen bir düşman uzanıp gırtlağına yapışıyor, şeytani pençesiyle çenesine dokunuyor ve yüzünü dahi göstermeden, rakibin benim diyerek karşısına dahi çıkmadan *canını yakabilirim* diye fısıldıyordu.

Sesi çıkmak bilmedi bir an. Sonunda yutkunarak, "Hayatta mı?" diyebildi.

İç çekti general. "Bilmiyoruz."

"Kim yaptı bunu?"

"Bilmiyorum."

"Bilmelisin!"

"Bilseydik çoktan kurtarmıştık!" Praça öfkeyle yüzünü ovuşturdu, Caydi'ye baktı. "Hakkında onca yerden onca fazla şikâyet geldi ki kimin yaptığını kestiremiyoruz! Herkes olabilir…"

Dehşet Caydi'yi ele geçirdi. "Çocuklarım?" diyerek ayağa fırladı. "Derhal—"

"Otur yerine!" Praça masasından fırlayıp Caydi'yi tuttu. "Okula adam yolladık. Seninkileri… Sırf sana sadık, tek güvenebileceğimiz adamları yolladık. Çocuklar iyi; bakanlığa getiriliyorlar. Şimdi sakinleşip durumunu değerlendirmelisin. Patırtı çıkarmayalım; kimsenin acele karar almasını istemeyiz. Çaya'nın sağ salim dönmesini isteriz, değil mi? Ortalığı velveleye verirsek birilerinin itibarına halel gelebilir ki o zaman karını parçalayıp yollarlar."

Caydi, masada yatan fotoğrafa baktı. Odayı adımlamaya koyuldu. "Ticaret'in işi olmalı." Önceki geceyi, rampalarda uzaktan bakan adamı

hatırladı. Rahattı, küçümser bir tavrı vardı adamın. Çiğnediği tembul yapraklarını kan misali tükürüp karanlığa karışmıştı. “Ticaret’ti…”

“*Faranglar* veya Tezek Beyi de olabilir; maçlarında şikeye yanaşmadığından beri düşman sana. Başka bir mafya babası, kaçakçılığını köstekledİğin için para kaybetmiş biri de olabilir.”

“Onlar bu denli aşağı vurmaz… Ticaret’in işi bu. O adam—”

“Yeter!” Masasına vurdu general. “Herkes belden aşağı vurur. Bir sürü düşman edindin kendine. Sarayda senden yakınan bir *çaopraya* bile tanıyorum ben. Herkes olabilir.”

“Kabahat bende mi yani?”

Praça iç çekti. “Bu saatten sonra kimseyi suçlamanın âlemi yok. Olan oldu. Bir sürü düşman edindin. Ben de izin verdim…” Oturdu, başını elleri arasına aldı. “Resmi özür dilemen gerek… Yatıştıracak bir şeyler…”

“Dilemem.”

“Dilemem mi?” Praça acı bir kahkaha attı. “Salakça gururu bırak artık.” Çaya’nın fotoğrafını aldı. “Sonraki hamleleri ne olacak sanıyorsun? Son Yayılım’dan bu yana böyle alçaklık görmemiştik… Her ne pahasına olursa olsun para, neye patlarsa patlasın refah diyor adamlar!” Kaşlarını çattı. “Bu seferliğine belki Çaya’yı kurtarabiliriz. İnat edersen ne olur peki?” Kafasını salladı. “Kesin boğazlarlar karını. Hepsi hayvan bunların… Demirleme rampalarında yaptıkların için resmen özür dileyeceksin ve rütben düşürülecek. Muhtemelen güneye, sarı kartlılarla uğraşmaya yollanacaksın.” İç geçirerek bir daha fotoğrafa baktı. “Çok, çok şanslıysak ve çok ama çok dikkatli davranırsak Çaya’yı belki geri alabiliriz… Bana hiç öyle bakma, Caydi. Hâlâ *muay tay* yapsaydın varımı yoğumu üstüne oynardım. Ama bu dövüş, başka türde bir dövüş.” General Praça öne eğildi, neredeyse yalvarır bir sesle, “Lütfen,” dedi. “Söylediğimi yap. Eğil bu rüzgârın karşısında…”

on iki

Demirleme rampalarının kapatılacağını nereden bilebilirdi Hok Seng? Ödediği onca rüşvetin Bangkok Kaplanı yüzünden boşa gideceğini nasıl bilebilirdi?

Anderson Lake'le görüşmesini, soluk benizli canavarın karşısında tanrıymış gibi büzülüşünü, beriki bağırıp çağırır, kafasına her birinin baş sayfasına Caydi Rojanasukçay'ın resimleri basılı gazeteleri fırlatırken boyun büküşünü hatırlayınca yüzü asıldı. Kendi çapında bela Tayland Kaplanı, Tayland iblisleri kadar beterdi.

"*Kun*—" İtiraz edeyim demişti ya, Anderson Lake dinlememişti bile.

"Her şeyi ayarladım demiştin bana!" diye bağırmıştı. "Seni şuracıkta kovmamam için bir tane neden söyle bana!"

Hok Seng saldırıya diş sıkmış, karşılık vermemek için kendini tutmuş, makul davranmaya çabalamıştı. "*Kun*, herkes mal kaybetti. Carlyle & Oğulları yüzünden… Bay Carlyle, Ticaret Bakanı Akkarat'la sıkı fıkı… Beyaz Gömleklere bulaşıyor sürekli… Hakaret ediyor."

"Konuyu değiştirme! Alg tanklarının gümrükten geçen hafta geçmesi gerekiyordu! Rüşvetleri ödedim demiştin bana. Meğer cebe atmışsın paraları! Carlyle falan deme bana; senin suçun bu!"

"*Kun*, Bangkok Kaplanı yaptı hepsini… Doğal felaket sanki adam… Deprem gibi… Tsunami gibi… Nereden bilebi—"

"Yüzüme yalan söylenmesinden gına geldi artık. *Farangım* diye aptal mıyım sanıyorsun? Defterlerde nasıl oynadığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Beni nasıl kullandığını, yalanlarını, sinsiliklerini—"

"Yalan söyleme—"

"Bahanelerin de açıklamaların da umurumda değil! Ağzından çıkan her söz palavra! Ne dediğin umurumda değil! Ne düşündüğün de, ne hissettiğin de, ne dediğin de… Beni sadece sonuç ilgilendiriyor! Ya bu hattı ay sonuna kadar yüzde kırk güvenilirliğe çıkarırsın ya da yallah sarı kartlıların arasına! Seçim senin. Seni kovup yeni bir müdür almadan önce bir ayın var."

"*Kun*—"

"Anladın mı?"

Hok Seng, yaratığın yüzündeki ifadeyi göremeyişine sevinerek yere bakmayı sürdürmüştü. “Elbette *Jianşeng* Lake, anladım. Dediğiniz yapılacak.”

Yabancı iblis daha Hok Seng lafını tamamlayamadan çekip gitmişti ofisten. Hok Seng’in büyük kasanın üstüne asit dökerek fabrika planlarını çalmaya itecek denli ağır bir hakaretti bu. Aklını başına toplamadan önce malzeme dolabına kadar gitmişti öfkeyle.

Fabrikaya zarar gelir, kasa soyulursa kuşkular doğrudan kendine yönelirdi ve bu ülkede yeni bir yaşam kurmak istiyorsa adına hiçbir leke sürülmemeliydi. Beyaz Gömlekler bir sarı kartlıyı sınır dışı etmek, köktencilere gerisingeri postalamak için fazla bahaneye gerek duymazdı. Sabretmeliydi. Bu *tamade*[1] fabrikada biraz daha dayanmalıydı.

Bu yüzden işçileri işe koşturmaya, daha fazla para götüren tamiratlara onay vermeye hatta Anderson Lake’in talepleri arttıkça artmasın ve *tamade* yabancı iblis canına okumasın diye özenle zimmetine geçirdiği paralardan sağa-sola rüşvetler yedirmeye girişmişti. Hat üzerinde denemeler yaptırmış, eski sürüm bağlantılarını söktürmüş, mil yapılmaya uygun tik ağacını bulmak için tüm kenti taratmıştı. Gülen Çan vasıtasıyla, eski Yayılım binalarında bulunan ve sökülüp alınabilecek eşyaya dair haber verecek her sarı kartlıya ödül vaat etmişti. Musonlar başlayıp yeni tik milinin nehirden taşınması kolaylaşmadan önce hattı tam kapasite çalıştırabilecek ne varsa toplama peşindeydi.

Dişlerini gıcırdattı öfkeyle. Sonuca o kadar yaklaşmışken her şeyi hiç doğru dürüst işlememiş bir üretim hattına ve hiç doğru dürüst iş yapmamış insanlara bağlanıvermişti. Azıcık karşılık vermesine, *tamade* iblisin karşısına dikilip Lao Gu’nun raporları sayesinde edindiği malumat doğrultusunda raporlara girmeyen yaşantısında ne dümenler çevirdiğini, kütüphaneleri gezdiğini, Bangkok’un eski yerli ailelerini ziyaret ettiğini, tohum merakını bildiğini söylemesine yetecek denli dara düşmüştü Hok Seng.

Lao Gu’nun son haberleriyse en tuhafıydı. Bir kurma kız… Yasadışı bir süprüntü… Anderson Lake kızı, sapkınlıktan sarhoşmuşçasına kovalıyordu. Lao Gu, Anderson Lake’in kurma kızı yatağına dahi aldığını fısıldamıştı. Hem de defalarca. Çılgınca.

Şaşırtıcıydı.

İğrençti.

İşe yarayacaktı.

Ama kurma kız son, ancak Anderson Lake sahiden kovmaya kalktığında başvuracağı silahtı. Adamın foyasının ortaya çıkarak kovulmaktansa, Lao Gu'yu kulak kabartmaya ve rapor vermeye devam ettirmek evlâydı. Lao Gu'nun işe alınmasını sağladığında zaten amacı buydu Hok Seng'in. Sırf kızdı diye elindeki avantajı heba edemezdi. Bu yüzden, itibarının yerlerde süründüğünü bilse bile, yabancı iblisi mutlu tutmak için maymun misali koşturuyordu Hok Seng.

Üretim katında Kit'in peşinden hızlı adımlarla yeni bir yakınma noktasına ilerlerken suratını astı. Sorun… Habire sorun çıkıyordu.

Her yandan tamirat gürültüleri yankılanıyordu. Enerji hattının yarısı sökülmüş, yerde, yeniden kuruluyordu. Fabrikanın bir ucunda dokuz Budist keşiş, *saisin* dedikleri kutsal ipi gerip mekânı dolduran ruhlara —yarısı muhtemelen Taylandlıların *faranglar* hesabına çalışmasına kızan Daralma *fii*leriydi— fabrikanın doğru dürüst çalışmasına izin vermeleri için yakararak biteviye ilahi söylüyordu. Keşişlere baktığında aklına masrafları geldi, kaşları iyice çatıldı.

Kesme preslerinin arasından zor bela geçip hattın altına eğilirlerken, “Neymiş yeni sorun?” dedi.

“Şurada, *Kun*. Göstereceğim,” dedi Kit.

Alglerin tuzlu kokusu rutubet yüklü havayı iyice ağırlaştırmıştı. Kit alg tanklarını, ağızları açık üç düzine üreme fıçısını işaret etti. Fıçılardaki suların yüzeyleri alg üreminin koyu yeşil tabakasıyla kaplıydı. İşçilerden biri elindeki ağ ile tabakaları tarıyor, ağı, yüzlercesi iplerde sallanan adam boyundaki eleklere boşaltıyordu.

“Tanklar,” dedi Kit. “Mikroplanmışlar.”

“E?” dedi Hok Seng fıçılara tiksinerek bakarken. “Nedir zorluk?”

Sağlıklı tanklarda on beş santim kalınlığında klorofil yeşili, yastıksı tabakalar oluşur, bu tabakalardan tuzlu deniz suyu ve yaşamın şehevi kokusu yayılırdı. Saydam tankların yanlarından sular süzülür, yere damlar ve buharlaştıklarında geride tuzdan çiçekler bırakırlardı. Hâlâ canlı alglerin dumanları boşaltım kanallarına süzülür, karanlığa karışırdı.

Domuz DNA'sı ve bir şey daha… Kendirdi galiba. Bay Yates'in bu alglerde kilit rol oynadığını, bunca faydalı tabakayı ürettiğini düşündüğü şey kendirdi. Ama Hok Seng bildi bileli domuz proteinini sevmişti. Şans getirirdi domuzlar. Bu algler de öyle olmalıydı. Ama onca potansiyellerine rağmen dertten başka şeye yol açmamışlardı.

Kit, Hok Seng'e bazı tanklarda alg üreme tabakalarının inceldiğini, renklerin bozulduğunu ve pis, sağlıklı tanklarınkinden çok bozuk karides yemeğini andıran bir koku saçtıklarını gösterirken gergin gülümsüyordu. "Banyat bu tankların kullanılmamalarının ve yeni malzemeler gelene dek beklememizin gerektiğini söylemişti."

Hok Seng kaba bir gülüşle başını salladı. "Bangkok Kaplanı rampalara inen her şeyi yaktığı sürece yeni malzeme gelmeyecek. Eldekilerle idare etmeniz gerekiyor."

"Ama mikroplular… Diğer tanklara sıçrama tehlikesi var."

"Emin misin?"

"Banyat demişti ki—"

"Banyat gidip bir megodontun altına girdi. Bu hattı çarçabuk çalıştırmazsak *farang* hepimizi kovacak."

"Ama—"

"Kapının hemen önünde işine talip en az elli Taylandlı beklemiyor mu sanıyorsun? Ya da binlerce sarı kartlı?" Kit yanıt vermedi. "Hattı çalıştırın."

"Beyaz Gömlekler teftişe gelirlerse banyolarımızın temiz olmadığını görürüler." Parmağıyla tanklardan birinin ağzına bulaşmış gri köpüğü sıyırdı. "Bunun olmaması lazım. Alglerin çok daha parlak görünmesi gerekir. Böyle kabarcıklaşması değil."

Hok Seng hoşnutsuz bakışlarla tankı süzdü. "Hattı devreye sokamazsak hepimiz aç kalırız." Devam edecekken Mai adlı kız içeri daldı.

"*Kun*. Dışarıda sizi arayan bir adam var."

Hok Seng kıza sabırsız bir bakış attı. "Yeni mile dair bilgi getiren biri miymiş? Bir tapınak çatısından kopuvermiş uzun bir tik kalası mesela?" Küfür karşısında şaşakalan Mai ağzını açtı ama derhal kapadı. Kızın düşündükleri umurunda değildi Hok Seng'in. "Gelenin elinde kurmalı bir mil yoksa benim de kendisine ayıracak vaktim yok." Yanıt beklemeden Kit'e döndü. "Tankları boşaltıp biraz ovalasak?"

Kit isteksizce kıpırdandı. "Denenebilir, *Kun*. Ama Banyat, yeni besin kültürlerimiz olmazsa tamamen taze başlayamayacağımızı, aynı tanklardan çıkma kültürleri kullanmak durumunda kalacağımızı, sorunun tekrar baş göstereceğini söylemişti."

"Süzemez miyiz? Filtrelesek?"

"Tanklar ve kültürler tümden temizlenemez. Önünde sonunda bir taşıyıcı çıkacaktır. Ve tüm tanklara bulaşacaktır hastalık."

“Önünde sonunda mı? Bu mu yani? Sonunda ha?” Hok Seng kızgınlıkla baktı. “Önünde sonunda dediğin umurumda değil. Beni sadece bu ay ilgilendiriyor. Fabrika üretim yapamazsa dert edeceğimiz bir ‘sonunda’ kalmayacak. Sen Tonburi’ye dönüp gribe yakalanmamayı umarak tavuk barsağı didikleyeceksin, bense gökdelenlere yollanacağım. Yarını boş ver, Bay Lake’in bizi bugün kapı dışarı edip etmeyeceğinden endişelen esas. Hayal gücünü kullan… Bu *tamade* alglerin üremesinin bir yolunu bul.”

Taylandlılarla çalışmak zorunda kalışına ilk defa lanet etmiyordu içinden. Çinlilerin işlerine kattıkları girişimci ruhtan yoksundu hepsi.

“*Kun*?”

Mai hâlâ bekliyordu arkasında. Hok Seng’in sert bakışı üzerine bir adım geri kaçtı.

“Adam dedi ki son şansınızmış.”

“Son şansım mı? Kimmiş o sahtekâr, göster bakayım.” Arıtma odasının polimer perdelerini hışımla yana çekerek ana üretim katına geçti. Megodontların eylemsiz millere yaslanıp bekleyerek ellerinde bulunmayan paraları yediği ana kata adım atar atmaz durdu, korku içinde ellerine bulaşan alg artıklarını sildi.

İtsiken tam karşısında, Bahar Festivali’nin ortasına inivermiş sibiskoz misali dikiliyor, hırıldayıp takırdayarak test sürümü yapılan KK hattını seyrediyordu. Kemik Torbası ve Atsurat Ana ve İtsiken… Hepsi aynı özgüvenle dikiliyordu. *Fa’gan* püskülü, kesik burnu ve sarı kartlılara acımayan, polisten hiç korkmayan gaddar adamlarıyla İtsiken…

Bay Lake’in üst katta defterleri gözden geçirmesi resmen şanstı. Mai’nin Anderson Lake yerine doğrudan Hok Seng’e gelmesi de... Mai önünde, geleceğine götürüyordu Hok Seng’i.

Hok Seng başıyla İtsiken’e yukarıdaki pencerelerin görüş alanı dışında konuşmalarını işaret etti ama beriki Hok Seng’i delirtmek istercesine yerinden kımıldamadan hattı seyretmeye devam etti.

“Müthiş,” dedi İtsiken. “Meşhur burgu-yaylarınızı burada mı yapıyorsunuz?”

“Malum *farang* seni görürse yapamayacağız,” dedi Hok Seng zorla gülümseyerek. “Lütfen. Dışarı çıkarsak daha iyi olur. Buraya gelmen sorulara yol açacaktır.”

İtsiken birkaç saniye daha yerinden kımıldamadan yukarı, ofise baktı. Hok Seng bir anlığına adamın duvarların ardını, değerli sırları barındıran

demir kasayı görebildiğini sandı. “Lütfen,” diye mırıldandı, “işçiler bu kadarına bile konuşmaya başlamışlardır.”

Gangster aniden döndü, adamlarına peşinden gelmelerini işaret etti. Arkalarından aceleyle giden Hok Seng derin bir nefes aldı.

“Seni görmek isteyen biri var.”

Tezek Beyi. Bula bula bu günü bulmuştu. Hok Seng pencerelere baktı. Çıkıp giderse kudururdu Bay Lake.

“Hemen,” dedi İtsiken. “Kimse bekletmek istemez onu.” Eliyle gelmesini işaret etti Hok Seng’e. “Ya şimdi ya hiç.”

Hok Seng duraksadı, ardından Mai’ye el etti. İtsiken kapıya ilerlerken kız koşarak geldi. Hok Seng eğildi ve fısıldadı: “*Kun* Anderson’a geri dönmeyeceğimi… Yeni mili nereden bulacağıma dair bir bilgi aldığımı söyle.” Başıyla kendini onayladı. “Evet. Böyle de. Mil…”

Tam başıyla evetleyip döneceği anda kızı kolundan tuttu. “Yavaş konuşmayı ve basit kelimeler kullanmayı unutma sakın. *Farangın* yanlış anlayıp beni kovmasını istemiyorum. Ben kovulursam sen de yanarsın. Unutma.”

Sırıttı Mai. “*Mai pen ray*. Çok çalıştığınıza inandırıp mutlu edeceğim onu.” Koşarak fabrikaya girdi.

İtsiken sırıtıyordu. “Ben de seni sadece sarı kartlıların kralı sanıyordum. Fıstık bir Taylandlı kızı da emrine almışsın oysa. Sarı Kartlı bir Kral için hiç fena değil.”

Hok Seng yüzünü buruşturdu. “Sarı kartlıların krallığı öyle özenilecek bir unvan değil.”

“Tezek beyliği de değil,” dedi İtsiken gülerek. “İsimler çok şeyi gizler.” Binayı süzdü. “Daha önce bir *farang* fabrikasına girmemiştim,” dedi. “Etkileyici. Çok para yatmış buraya.”

Hok Seng zoraki gülümsedi. “*Faranglar* deli gibi para harcar,” dedi. İşçilerin gözlerini üzerinde hissediyor, ürperiyordu. Kaçı İtsiken’i tanıyordu acaba? Fabrikada fazla sarı kartlı Çinli çalışmadığına ilk defa şükretti. Çinliler adamı anında tanırdı. İçinde yükselen nefret ve tiksintiyi bastırdı. İtsiken’in kalkıp fabrikaya gelmesi normaldi aslında. Pazarlıkta karşı tarafı gafil avlamak gerekirdi.

Tan Hok Seng’sin sen. Yeni Üç-Gönenç’in başısın. Ucuz taktiklere pabuç bırakmamalısın.

Dış kapıya varana dek içinden tekrarladı bu cümleleri. Kapıda kalakaldı.

İtsiken gülüyordu. “Ne o?” dedi, “ömründe hiç araba görmemiş miydin?”

Hok Seng kibri ve aptallığı yüzünden adamı tokatlamamak için zor tuttu kendini. “Aptalsın sen,” diye mırıldandı. “Beni nasıl açık ettiğinin, fabrikanın önüne park edilmiş bu lüks aracın herkesin diline dolanacağının farkında mısın?”

Eğilerek arabaya bindi. İtsiken sırıtarak yanına oturdu. Adamları da peşinden geldiler. Kemik Torbası şoföre seslendi, araba homurdanarak harekete geçti.

“Kömür dizeli mi?” dedi Hok Seng fısıldayarak.

İtsiken sırıtmaya devam ediyordu. “Patron karbon yükü için çok şey yapıyor,” dedi, “bu ufak bir lüks sadece.”

“Ama maliyeti…” Sustu Hok Seng. Bu çelik canavarı hareket ettirmek için gereken muazzam masrafı düşündü. Araba, Tezek Beyi’nin eli altındaki tekellerin kanıtıydı. Malezya’daki en zengin günlerinde bile böyle bir lüksü aklının ucundan geçirememişti Hok Seng.

Arabanın içindeki sıcaklığa rağmen ürperdi. Bu kocaman, bu ağır şeyde kadim bir sertlik, sağlamlık havası vardı. Tank gibiydi mübarek. Sanki yıllar yılı Yaşam-Yayının demir kasalarında, dünyadan uzak tutulmuştu. Kapalı alan korkusuna kapıldı birden.

Hok Seng duygularına gem vurmaya çabalarken İtsiken sırıtmaya devam ediyordu. “Umarım zamanını harcamıyorsundur patronun.”

Hok Seng adama baktı. “Hüsrana uğramamı isterdin herhalde.”

“Öyle,” dedi İtsiken. “Bana kalsaydı tüm türünü sınırın öte yakasında gebermeye bırakırdım.”

Araba hızlanarak Hok Seng’i deri koltuğa yapıştırdı.

Dışarıda, içinden koparıldığı Krung Thep akıp gidiyordu. Güneş yanığı tenli kalabalıklar, tozlu yük hayvanları, balık istifi bisikletler… Araba geçerken dönen kafalar, açık kalan ağızlar…

Arabanın hızı inanılır gibi değildi.

İkindi sıcağında çoktan sönüp gitmiş iş beklentisi içinde umutlu görünmeye çabalayan Malezya Çinlisi erkek ve kadınlar gökdelen girişlerinin önüne birikmişlerdi. Derileri kemiklerine yapışmış kollarında, biri izin verse çalışırken yakacak kadar kalori varmış gibi diri görünmeye çalışıyorlardı.

Tezek Beyi’nin arabası gelince herkes dönüp baktı. Kapı açılınca hepsi birden kendilerine Krung Thep’te yatacak yer sağlayan, yüklerini

omuzlanan, Malezyalıların kanlı palaları ve Beyaz Gömleklerin coplarına karşı azıcık da olsa güvenlik sunan tek adama, patrona şükranlarını göstermek üzere yere kapanarak değersizlik anlamına gelen üçlü eğilme selamına durdular.

Hok Seng önünde yere kapanan Çinli sırtlarını taradı. Aralarında tanıdıkları var mıydı acaba? Aralarında kendisinin bulunmamasına bir anlığına şaştı.

İtsiken'in peşinden gökdelenin karanlığına daldı. Üst katlardan fare ciyaklamaları ve daracık yerlere tıkıştırılmaktan kaynaklanan ter kokuları geliyordu. Tel kapılı bir asansör boşluğunun önüne geldiklerinde, İtsiken paslanmış bir ses iletme borusuna sert bir yetke vurgusuyla bağırdı. Birbirlerini süzerek beklediler. İtsiken sıkılmıştı. Hok Seng ise heyecanını gizlemeye çabalıyordu. Yukarıdan gacırtılar ve zincir şakırtıları geldi. Derken asansör yavaşça karşılarında belirdi.

İtsiken kapıyı yana çekerek asansöre girdi. Asansör kontrollerinin başındaki kadın freni boşalttı ve kapıyı kapatmadan önce ses borusuna bağırdı. İtsiken gülümsedi. "Burada bekleyeceksin, sarı kartlı." Ardından karanlığa yükselerek gözden yitti.

Çok geçmeden ikinci asansörün kapısı aralandı ve ağırlığı sağlayan adamlar telaşla dışarı fırlayıp merdivenlere yöneldiler. İçlerinden biri Hok Seng'le göz göze geldi ve bekleyişini yanlış yorumladı: "Boşuna beklemeyin, başka yer kalmadı. Yeterince adam aldı bizden zaten."

Hok Seng kafa salladı. "Hayır. Yoktur tabii," diye mırıldandı ya, adam diğerleriyle birlikte çoktan merdivenlerde yitmişti. Sadece sandaletlerinin uzaklaşan şapırtıları duyuluyordu artık. Asansöre tekrar ağırlık vermeye koşuyorlardı.

Bulunduğu yerden görebildiği dış manzara, sokakta dip dibe doluşmuş, ne gidecekleri yerleri ne de yapacak işleri olan insanlarla dolu bir dikdörtgenden ibaretti. Koridorlarda birkaç sarı kartlı dolanıyordu. Bebek ağlamaları ateş misali sıcak beton duvarlarda yankılanıyordu. Aşağıda bir yerlerden cinsel birleşme iniltileri yükseliyordu. Hayvanlar misali tıkıştırılan insanlar mahremiyetten vazgeçmişlerdi. Çok tanıdıktı bunlar. Bir zamanlar aynı binada yaşamışlığı, aynı kümeste terlemişliği şaşırtıcıydı.

Dakikalar geçti. Tezek Beyi fikrini değiştirmişti belki. İtsiken çoktan dönmüş olmalıydı. Göz ucuyla bir hareket gördü, sindi ama baktığında gölgelerden başka bir şey göremedi.

Bazen düşlerinde Yeşil Bandanalıların Chesire kedilerine dönüşüp her an her yerde, banyoda kafasından aşağı tasıyla su dökerken, pirinç yerken ya da helâya çömeldiğinde ortaya çıkabildiklerini görüyordu. Birdenbire parıldayarak beliriyor, derhal boğazlıyor, kafasını kesip ibret için bir sırığa takarak sokakta dolaştırıyorlardı. Tıpkı Yeşim Filiz gibi, tıpkı İlk Eşi'nin ablası gibi… Tıpkı oğulları gibi…

Asansör takırdadı. Birkaç saniye sonra İtsiken belirdi. Kontrollerin başındaki kadın yoktu bu sefer; İtsiken kendi kullanıyordu asansörü.

"Kaçmamışsın. Aferin."

"Korkum yok buradan."

İtsiken muzip bir bakış attı. "Yoktur tabii. Buradan çıkmıştın sen, değil mi?" Asansörden çıktı ve loşluğa doğru bir işaret yaptı. Hok Seng'in sadece gölgeler sandığı yerde muhafızlar belirdi. Haykırmamayı başardı başarmasına ama İtsiken irkildiğini görmüştü. Sırıttı. "Arayın üstünü şunun."

Eller kaburgalarında, bacaklarında, apış arasında dolandı. Arama tamamlanınca İtsiken asansöre girmesini işaret etti. Ağırlıklarını kafadan tarttı ve boruya bağırdı.

Ağırlık kabinine binen adamların gürültüleri geldi yukarıdan. Derken yükseldiler, cehennemim duvarlarına tırmanmaya başladılar. Sıcaklık yoğunlaştı. Tropik güneşin altındaki binanın merkezi fırın gibiydi.

Hok Seng bu binanın merdivenlerinde uyuyuşunu, diğer mülteciler arasında nefes almaya çabalayışını, midesinin sırtına yapışmasını hatırladı. Derken birden aklına kanlı elleri geldi. Yardım isteyen elini uzatan bir sığınmacının boğazını kırık bir viski şişesinden edindiği cam parçası bıçakla kesivermişti korkudan.

Gözlerini yumdu, anıyı gerilere itmeye çabaladı.

Açlıktan ölüyordun. Başka çaren yoktu.

Yükseldikçe hafif bir meltem okşadı Hok Seng'i. Hava serinlemişti. Kuşburnu ve limon kokuları alıyordu şimdi.

Açık bir alan çıktı karşılarına. Açık havada, özenle bakılmış bahçeli bir park… Geniş balkonların kenarlarında limon ağaçları… Hok Seng buranın bakımı için bu kadar yükseğe taşınan suyu düşündü… Harcanan kalorilere ve tüm bunarlı yaptırabilen adamın gücüne şaştı. Hem heyecan verici hem ürkütücüydü. Yaklaşmıştı. Çok yaklaşmıştı.

En üst kata varmışlardı. Güneşe boğulmuş kent ayaklarının altında uzanıyordu. İpleri Somdet Çaopraya'nın elinde bulunan Çocuk Kraliçe'nin

tahtında oturduğu Büyük Saray'ın altın kuleleri, setlerin yıkılması durumunda ayakta tek kalacak binanın, tepedeki Mongkut tapınağının *çedi*si… Eski Yayılım'ın harabe binaları… Ve hepsini çevreleyen deniz…

"Güzel manzara, değil mi sarı kartlı?"

Kocaman terasın diğer ucuna, tuzlu meltemde hafifçe hışırdayan devasa bir çardak kurulmuş, gölgesindeyse, bambu koltuğuna yayılmış Tezek Beyi oturmuştu. Şişkoydu adam. Hok Seng Malezya'da habbe pasına dirençli curyanıyla piyasayı kapan İnci Koh'tan beri bu denli şişman birini görmemişti. Penang'daki şeker işini yürüten Ah Deng kadar şişko değildi belki ama güncel kalori ekonomisinin ağır kısıtlamaları düşünüldüğünde haddinden çok daha fazla şişmandı.

Yavaşça ilerledi, *wai* selamını verdi.

Şişko Tezek Beyi, Hok Seng'i süzdü. "Benle yapacak işin mi varmış?"

Hok Seng'in boğazı acıyordu. Başıyla evetledi. Adam sabırla bekliyordu. Bir hizmetçi soğuk şekerli kahve getirdi ve Tezek Beyi'ne sundu. Tezek Beyi bir yudum aldı. "Susadın mı?" diye sordu.

Hok Seng'in aklı, kafa sallayıp reddedecek denli başındaydı. Tezek Beyi omuz silkti. Kahvesini yudumladı. Hiçbir şey demedi. Beyaz üniformalı dört hizmetçi ellerinde keten örtülü bir masayla geldiler, masayı Tezek Beyi'nin önüne koydular. Tezek Beyi, Hok Seng'e eliyle işaret etti. "Gel bakalım. Kibarlığı bırak. Ye. İç."

Hok Seng'e bir sandalye getirildi. Tezek Beyi, Hok Seng'e kızartılmış erişte, yengeçli yeşil papaya salatası, *laab mu*, *gaeng gai* ve isli U-Tex pilavı ikram etti. Yanında bir tabak da dilimlenmiş papaya verdi. "Hiç korkma," dedi. "Tavuk en son gen-kopyalardan. Papayalarsa doğu tarlamdan bu sabah toplandı. İki mevsimdir habbe pası görmedik tarlamda."

"Nasıl?"

"Hastalık belirtisi gösteren ağaçları ve etrafındakileri derhal yakıyoruz. Ayrıca tampon bölgemizi beş kilometreye çıkardık. Morötesi arındırmayla yeterli sonuç alınıyor."

"Ya."

Tezek Beyi masada duran ufak burgu-yayını işaret etti. "Bir cigajul, öyle mi?"

Hok Seng başıyla evetledi.

"Elinde bunlar var ve satıyorsun?"

Hok Seng başını salladı. "Hayır. Yapılış yöntemini satıyorum."

"Alıcı olacağımı nereden çıkardın?"

Hok Seng gerginliğini gizlemeye çalışarak dudak kıvırdı. Bir zamanlar bu tür pazarlıkları kolayca hallederdi. İkinci doğasıydı sanki. Ama umutsuz değildi o zamanlar. "Siz değilseniz başkaları alıcıdır."

Tezek Beyi başıyla evetledi. Kahvesini içti. Hizmetçilerden biri fincanını doldurdu. "Bana niye geldin öyleyse?"

"Zengin olduğunuz için."

Tezek Beyi kahkahayı koyuverdi. Az daha kahvesini döküyordu. Göbeği dalgalandı, tüm bedeni sarsıldı. Hizmetçiler donakalmış, irkilmişlerdi. Tezek Beyi nihayet kahkahasını kontrol altına aldı, tükürükle kaplanan dudaklarını sildi, kafa salladı. "Öyle valla." Gülümsemesi aniden soluverdi. "Aynı zamanda tehlikeliyimdir ama."

Hok Seng gerginliğini iyice gömerek doğrudan konuştu: "Krallıkta herkes bizi reddederken siz kucak açtınız. Soydaşımız Taylandlı Çinliler bile bu denli cömert davranmadı. Bize acıyıp sınırdan alan Majesteleri Çocuk Kraliçe'ydi ama barınağı siz sağladınız."

"Gökdelenleri kimse kullanmıyordu zaten."

"Ama şefkat gösteren bir sizdiniz. İyi yürekli Budistlerle dolu koskoca ülkede bizi sınıra geri yollamak yerine bir siz barınak sağladınız. Siz olmasaydınız ben çoktan ölmüştüm."

Tezek Beyi bir anlığına gözlerini kısarak Hok Seng'i süzdü. "Danışmanlarım aptallık ettiğimi, böyle yaparsam Beyaz Gömlekleri ve General Praça'yı karşıma alacağımı hatta metan anlaşmalarımın tehlikeye gireceğini söylemişlerdi."

Hok Seng evetledi. "Ama bir tek sizde bu riski göze alacak güç vardı."

"Ne istiyorsun peki bu müthiş teknoloji parçasına karşı?"

Hok Seng doğruldu. "Bir tekne."

Tezek Beyi şaşkınlıkla baktı. "Para istemiyor musun yani? Yeşim? Afyon?"

Yaşlı Çinli kafasını salladı. "Tekne istiyorum. Hızlısından bir yelkenli. Mişimoto tasarımı. Kayıtlı, Krallıkla ve Güney Çin Denizi'nde ticaret yapma izni verilmiş bir tekne. Majesteleri Kraliçe'nin koruması…" Durakladı. "Ve himayeniz altında."

"Ha. Uyanık sarı kart…" Gülümsedi Tezek Beyi. "Ben de sahiden bana minnettarsın sanmıştım."

Hok Seng kaşlarını kaldırdı. "Bu tür izin ve garantileri sağlayacak güçte bir tek siz varsınız."

“Bir sarı kartlıyı yasal kılabilecek tek kişi demeye getiriyorsun… Beyaz Gömlekleri bir sarı kartlı ticaret kralının büyümesine izin vermeye ikna edebilecek tek kişi.”

Hok Seng geri adım atmadı. “Kenti siz aydınlatıyorsunuz. Sizin etkinize paralel kimse yok.”

Tezek Beyi hiç beklenmedik bir hamleyle doğruldu, zor bela ayağa kalktı. “Evet. Eh. Öyle.” Döndü, sarsak adımlarla terasın kenarına ilerledi, elleri ardından kenti süzdü. “Evet. Herhalde hâlâ çekebileceğim ipler, etkileyebileceğim bakanlar vardır.” Döndü. “Çok şey istiyorsun.”

“Çok daha fazlasını veriyorum.”

“Ve birden fazla istemiyorsun?”

Hok Seng yine kafa salladı. “Filo istemiyorum. Tek tekne yeter.”

“Tan Hok Seng, nakliye imparatorluğunu Tayland’da kurmaya çalışıyor demek.” Durdu, aniden döndü. “Belki başkalarına çoktan satmışsındır.”

“Öyle yapmadığıma sadece yemin edebilirim.”

“Ataların üstüne yemin eder misin? Ya da ailenin Malezya’da aç biilaç gezen ruhları üzerine?”

Hok Seng huzursuzca kımıldandı. “Ederim.”

“İddia ettiğin şu teknolojiyi iş başında görmek istiyorum.”

Hok Seng şaşarak baktı. “Daha kurmaya başlamadınız mı yoksa?”

“Sen göster bakalım.”

Hok Seng sırıttı. “Bubi tuzağı çıkmasından mı korktunuz? Bıçak bombası mesela?” Güldü. “Ben oyun oynamam. Sadece iş için geldim.” Etrafına bakındı. “Kuracak adamınız var mı? Yaya ne kadar jul yükleyebileceğini birlikte görelim. Kurun ve görün. Yalnız dikkat etmek lazım. Altına girdiği tork yüzünden piyasadaki diğer yaylar kadar dirençli değildir. Bırakılamaz.” Hizmetçilerden birine işaret etti. “Sen, şu yayı kurma miline tak; bakalım ne kadar jul yapabileceksin.”

Hizmetçi tereddüt etti. Tezek Beyi söyleneni yapmasını işaret etti. Genç hizmetçi miline burgu-yayını takıp kurma çemberinin üstüne yerleştirirken denizden tatlı bir meltem esmeye başladı.

Hok Seng birden endişeye kapıldı. Her daim başarısız kalan ve kurulmaya başlar başlamaz kırılıverenlerden değil, sağlam, kalite kontrolden geçmişlerden bir tane aldığını Banyat’a onaylatmıştı. Banyat hangi istiften alması gerektiğini göstermişti. Ama işte, hizmetçi pedallarına yüklenmeye hazırlanırken içine kuşku düşmüştü. Yanlış seçtiyse, Banyat

yanlış gösterdiyse… Banyat kudurmuş bir megodontun ayakları altında ezilip gitmişti. Son bir kez tamamdır, budur onayı alamamıştı Hok Seng. Emindi gerçi… Ama…

Hizmetçi pedal basmaya başlayınca nefesini tuttu. Çok geçmeden hizmetçinin alnında terler belirdi ve delikanlı, karşılaştığı dirence şaşarak kafasını kaldırıp Tezek Beyi'ne ve Hok Seng'e baktı. Vites değiştirdi. Pedallar önce yavaş, derken hızla dönmeye başladılar. İvme yükseldikçe pedallar vites atarak dönmeye, burgu-yayına daha fazla enerji yüklenmeye başladı.

Tezek Beyi düşünceli görünüyordu. "Senin burgu-yayı fabrikasında çalışan birini tanımıştım," dedi. "Birkaç yıl önce. Senin gibi para saçmıyordu etrafına. Sarı kartlı soydaşlarına pek kıyak çekmiyordu." Durdu, iç çekti. "Bildiğim kadarıyla Beyaz Gömlekler saat yüzünden öldürmüşlerdi o adamı. Sokağın ortasında, sırf sokağa çıkma yasağı saatini geçirdiği için eşek sudan gelene kadar dövüp soymuşlardı."

Hok Seng sokakta kan revan içinde yatan, yardım dilenen, can çekişen adam anılarını zar zor bastırarak omuz silkti.

"Sen de o şirkette çalışıyorsun. Olmayacak bir tesadüf sanki."

Yanıt vermedi Hok Seng.

"İtsiken sana daha dikkatle bakmalıymış. Tehlikeli adamsın sen."

Hok Seng anlayışla kafa salladı. "Tek arzum biraz toparlanmak."

Hizmetçi pedal basmaya, yaya daha fazla jul akıtmaya, ufacık kutuyu daha fazla enerjiyle doldurmaya devam ediyordu. Tezek Beyi şaşkınlığını gizlemeye çalışarak izliyordu ama gözleri çoktan koskocaman açılmıştı. Benzer boyda yayların alabileceği enerji çoktan yüklenmişti yaya. Hizmetçi pedal bastıkça çemberler inliyordu.

"Bir kişinin böyle kurması tüm gecesini alacaktır," dedi Hok Seng. "Megodont kullanmak lazım."

"Nasıl çalışıyor bu?"

Dudak büktü ihtiyar Çinli. "Yayların kilitlenmeden ya da kırılmadan çok daha fazla gerilebilmelerini sağlayan yeni bir kayganlaştırıcı kullanılıyor."

Hizmetçi yaya enerji bindirmeye devam ediyordu. Diğer hizmetçilerle korumalar yüklendikçe yüklenen kutucuğa hayranlıkla bakarak etrafına toplanmaya başladılar.

"İnanılır gibi değil," diye mırıldandı Tezek Beyi.

“Daha verimli bir hayvana, mesela bir megodont ya da boynuzsuza bağlanırsa kaloriden jule nakil neredeyse tamamen kayıpsız gerçekleşiyor,” dedi Hok Seng.

Tezek Beyi kuruldukça kurulan yayı izlemeye devam etti. Gülümsüyordu. “Yayını test edeceğiz, Hok Seng,” dedi. “Kurulduğu kadar iyi performans verirse tekneni alırsın. Şema ve teknik tanımlamalarını getir. Senin gibilerle iş yapabilirim ben.” Hizmetçiye işaret edip içki söyledi. “Kadeh kaldıralım. Yeni ortaklıklara.”

Hok Seng rahatlama selinde boğuluyordu neredeyse. Çok, çok eski günlerden birinde, bir ara sokakta ellerine kan bulaştığından ve bir adamcağız yardım isteyip kimseye ulaşamadığından beri ilk defa damarlarında içki dolaşıyordu ve ilk defa memnundu.

on üç

Caydi, Çaya'yla tanıştığı günü hatırladı. *Muay tay* maçlarından birinden sonraydı; kimle karşılaştığını hatırlamıyordu bile ama ringden inişini, insanların kutlayışını, herkesin Nay Kanom Tom'dan dahi daha başarılı hareketler yaptığını söyleyişini gayet iyi hatırlıyordu. O gece lalolao içip arkadaşlarıyla sokağa vurmuştu kendini. Kahkahalar içinde yalpalayarak gezmiş, saçma sapan şeyler yapmışlardı. Hepsi zafer ve yaşam coşkusuyla doluydu.

Derken görmüştü Çaya'yı. Babasının tapınaklar için kadife çiçeği ve yeni mühendislik ürünü yasemin satan dükkânının tahta kepenklerini indiriyordu. Caydi gülümsediğinde Çaya ona ve sarhoş arkadaşlarına tiksintiyle bakmıştı. Ama Caydi bir tanışlık duygusuyla sarsılmıştı; sanki daha önceki bir hayatından tanıdığı, kaderine yazılı aşkıyla bir kez daha karşılamıştı.

Şaşkın şavalak bakakalmıştı. Arkadaşları fark etmişlerdi bakışını. Sutipong, Cayporn ve sonunda gidip köyleri yakmak zorunda kaldıkları şiddetli tarak salgınında ölüp giden tüm diğer arkadaşları… Ama bakışlarını, yıldırım çarpmışa dönüşünü gördüklerini ve hemen alaya aldıklarını hatırlıyordu. Çaya öfkeyle bakmış, defolmalarını söylemişti.

Caydi için kız tavlamak hep kolaydı. Ya dövüşlerinden ya da beyaz üniformasından etkilenirlerdi. Ama Çaya öyle değildi. Bakmış ve arkasını dönmüştü.

Tekrar deneyecek cesareti toplaması zaman almıştı. İki dirhem bir çekirdek giyinerek dükkâna gitmiş, tapınak için çiçek almış, parasını ödemiş ve bir şey demeden çıkıp gitmişti. Haftalar boyunca dükkâna gidip gelmiş, her seferinde daha fazla konuşmaya, ilişki kurmaya çabalamıştı. Başta Çaya'nın sarhoşluğunu hatırladığını sanmıştı ama zamanla kızın o geceki ukala sarhoşla kendisi arasında bağlantıyı kurmadığını, tamamen unuttuğunu keşfetmişti.

İlk karşılaşmalarından, evlendikten sonra bile bahsetmemişti Caydi. Çaya'nın o gece gördüğü sarhoş adam olduğunu itiraf etmek, sevdiği adamın aynı zamanda aptalın teki olabileceğini söylemek ağır gelmişti.

Şimdiyse çok daha beterini yapmaya hazırlanıyordu. Nivat ile Surat'ın bakışları altında beyaz üniformasını giyiyordu. Çocuklar, babaları

gözlerinde alçalmaya hazırlanırken olanca ağırbaşlılıklarıyla bekliyorlardı. Giyinmesi bitti, oğullarının önüne çömeldi.

"Bugün ne görürseniz görün, sakın utanmayın."

Çocuklar ciddiyetle evetlediler ama Caydi, anlamadıklarının farkındaydı. Baskıları ve gereklilikleri anlamayacak kadar küçüktüler henüz. Çocuklarını kucakladı, kalktı, kör edici günışığına çıktı.

Kanya, gözlerinde sevecen bakışlarla çekçekte bekliyordu. Yüreğinden geçeni dillendirmeyecek denli kibardı.

Konuşmadan yola koyuldular. Bakanlığa ulaştılar. Dış kapının önü efendilerinin dönmelerini bekleyen çekçekler ve hizmetlilerle doluydu. Ah, tanıklar çoktan gelmişti demek.

Çekçekleri, biyo-çeşitlilik şehidinin anısına bakanlığın içine yaptırılmış Fra Süb tapınağına yöneldi. Beyaz Gömlekliler, ilk rütbelerini almadan önce burada yemin edip Krallığın koruyucuları sıfatıyla göreve başlarlardı. Atamalar burada belirlenirdi ve—

Caydi neredeyse öfkeden ayağa fırlayacaktı: tapınağın basamaklarına *faranglar* dizilmişti. Bakanlık sınırları içinde yabancılar… Tüccarlar, fabrika sahipleri ve Japonlar… Leş gibi ter kokan, güneş yanığı yaratıklar bakanlığın en kutsal binasını işgal etmişlerdi.

"Sakin ol," dedi Kanya. "Akkarat'ın halt yemesi bu. Anlaşmanın parçası…"

Altın Buda ve Fra Süb heykelleri toplanan kalabalığı sükûnetle izliyordu. Tapınak duvarlarındaki panolarda eski Tayland'ın çöküşü resmedilmişti. *Farangların* vebalarını dünyaya salışları, kopan besin zincirleri yüzünden yok olan hayvan ve bitkiler… Majesteleri Kral XII. Rama'nın, ordusundan geriye kalan, maymun savaşçılarıyla birlikte Hanuman'ın desteğindeki son acınası birliğe komuta edişi… Yükselen denizlere ve salgınlara karşı mücadele eden Krut ile Kirimuka ve yarı-insan *kala* ordusunun resimleri… Caydi panolara bakarken kendi atanma töreninde ne müthiş gurur duyduğunu hatırladı.

Bakanlığa kameraların girmesine hiçbir şekilde izin verilmiyordu. Ama fısıltı gazetecileri not defterleriyle hazırdı. Caydi pabuçlarını çıkardı ve peşinde en büyük düşmanlarının aşağılanışının hazzıyla salya saçan itlerle birlikte tapınağa girdi. Somdet Çaopraya, Akkarat'ın yanında diz çöktü.

Caydi, son kral kadar bilge ve ilahi bir insanın Somdet Çaopraya'yı Majesteleri Çocuk Kraliçe'nin naipliğine, koruyuculuğuna nasıl

atayabildiğini merak ederek adamı süzdü. Naibin iyi tarafı neredeyse hiç yoktu. Kraliçe'nin, karanlığıyla meşhur birisinin bu denli yakınında oluşu içini ürpertiyordu.

Birden nefesi kesiliverdi. Demirleme rampalarındaki adam orada, Akkarat'ın yanında diz çökmüştü. Tetikte ve kibirli, faremsi, upuzun bir surat…

Kanya hafifçe dürterek bir daha, "Sık dişini," diye fısıldadı. "Çaya için."

Caydi adamı görmenin sarsıntısından yükselen öfkesini bastırdı. "Bu… Havaalanındaki adam. Orada! Akkarat'ın yanında!"

Kanya yüzleri taradı. "Doğruysa bile bunu yapmamız gerek. Başka yolu yok."

"Cidden inanıyor musun şu dediğine?"

Kanya zarifçe kafasını eğdi. "Üzgünüm Caydi. Keşke—"

"Endişelenme Kanya." Başıyla adamı ve Akkarat'ı işaret etti. "Şu ikisini unutma, yeter. Güç uğruna hiçbir şeyi tanımayacaklarını hatırla." Komiserine döndü. "Hatırlayacak mısın?"

"Evet."

"Fra Süb üstüne yemin eder misin?"

Kanya utanmışçasına baktı ama başıyla evetledi. Caydi kafasını çevirirken kızın gözlerinde yaş gördüğünü sandı. Somdet Çaopraya ayağa kalkıp törene tanıklık için öne çıkınca konuşmalar kesildi. Dört keşiş ilahiye başladı. Başka, mutlu törenlerde, bir evliliği ya da yeni bir binanın temelini kutsarken yedi veya dokuz kişi olurlardı. Ama bu sefer bir aşağılanmaya tanıklık etmeye gelmişlerdi.

Bakan Akkarat ile General Praça toplananların önüne geçip dikildiler. Tütsü kokuları, herkese her şeyin geçiciliğini, Fra Süb'ün bile onca umutsuzluğu arasında, doğaya duyduğu aşkın eziciliği altında dahi faniliği tanıdığını hatırlatan ilahilere karıştı.

İlahi sona erince Somdet Çaopraya, Akkarat ile Praça'ya yaklaşmalarını işaret etti. Yere kapanmaya ve itaate davetti bu. Naip, iki can düşmanının aralarındaki tek bağı, kraliyet ve sarayın önünde diz çöküşlerini hiçbir duygusunu dışa vurmadan izledi.

Somdet Çaopraya uzun boylu, besili bir adamdı. Herkese tepeden bakardı. Yüzü hep sertti. Zevkleri ve karanlığına dair bir sürü dedikodu vardı ama taç giyene dek Majesteleri Çocuk Kraliçe'nin koruyucusuydu sonuçta. Soylu değildi ve kraliçenin bu adamın etkisi altında yaşaması

Caydi’yi ürkütüyordu. Kaderi kraliçeninkine bunca sıkı bağlı olmasa bu adam… Caydi, küfre girmeye yakın düşüncelerini Akkarat ile Praça’nın yaklaşması üzerine kesti.

Diz çöktü. Akkarat’ın önünde yere kapandığı anda fısıltı gazetecilerinin not defterlerinden kurşunkalem hışırtıları yükseldi. Akkarat zevkle gülümserken Caydi içini kaplayan saldırma arzusuyla mücadele ediyordu. *Zamanım geldiğinde ödeteceğim sana bunu*. Dikkatle doğruldu.

Akkarat kulağına doğru eğildi. “Aferin, Başkomiser. Neredeyse cidden özür dilediğine inanacaktım.”

Caydi ifadesini bozmadı, toplananlara, yazıcılara döndü ve aşağılanışına tanıklık etmeye getirilmiş oğullarını gördüğünde yüreği burkuldu.

“Yetkimin dışına çıktım.” Gözleri, tüm soğukluğuyla dikilen General Praça’ya kaydı, “Hamim General Praça’yı ve Çevre Bakanlığı’nı utandırdım. Kendimi bildim bileli Çevre Bakanlığı yuvam oldu. Yetkilerimi kendi çıkarıma bencilce kullandığım, üstlerimi ve adamlarımı yanlış yöne sevk ettiğim, ahlâken yozlaştığım için utanç duyuyorum.”

General Praça’nın hareketlenmesi üzerine Caydi diz çöküp yere kapanarak itaatini gösterdi. General aldırmadan geldi, başında durdu. Ayakları yere kapanan yüzün hemen önündeydi. Kalabalığa seslendi: “Bağımsız bir soruşturma komisyonu Başkomiser Caydi’nin rüşvet alma, yetki ve gücünü kötüye kullanma suçlarını işlediğini saptamıştır.” Bir anlığına bakışlarını aşağı, ayaklarına kapanmış bekleyen Caydi’ye indirdi. “Ayrıca kendisinin Bakanlık bünyesinde görev yapmaya uygun olmadığı saptanmıştır. Keşişliğe geçecek ve dokuz yıl kefaret cezası çekecektir. Tüm mallarına el konacaktır. Çocukları Bakanlık himayesine alınacak ancak soyadları silinecektir.” Bir kez daha Caydi’ye baktı. “Eğer Buda merhamet ederse başına bunları kibrinin ve açgözlülüğünün getirdiğini anlayacaksın. Bu hayatta anlayamazsan umarız bir sonraki yaşamın sana düzelme umudu sunar.” Döndü ve Caydi’yi yere kapanmış bırakarak uzaklaştı.

Akkarat, “Çevre Bakanlığı’nın özrünü ve General Praça’nın yetersizliğini kabul ediyoruz,” dedi. “Bu yılanın dişleri söküldüğüne göre, artık gelecekte ilişkilerimizin daha düzgün yürümesini bekliyoruz.”

Somdet Çaopraya, hükümetin iki gücüne birbirlerine saygı göstermelerini belirten bir işaret yaptı. Caydi kımıldamıyordu. Kalabalıktan topluca bir iç çekiş koptu. Ardından herkes dışarı, gördüklerini anlatmaya koşturdu.

Caydi, ancak Somdet Çaopraya gittikten sonra iki keşiş tarafından yerden kaldırıldı. Kel kafalı, soluk ve eprimiş safran rengi giysiler içinde, asık suratlıydı keşişler. Caydi'ye nereye götüreceklerini söylediler. Onlara aitti artık. Doğruyu yapmaktan dokuz yıl kefarete çarptırılmıştı.

Akkarat önüne çıkıverdi. "*Kun* Caydi," dedi, "nihayet sınırlarını keşfettin anlaşılan. Uyarılara kulak asmamakla yazık ettin. Tüm bunlar son derece lüzumsuzdu."

Caydi kendini zorlayarak *wai* selamı verdi. "İstediğinizi aldınız," diye mırıldandı. "Çaya'yı serbest bırakın artık."

"Affedersin? Neden bahsettiğini anlayamadım."

Caydi yalanını yakalamak için adamın gözlerine baktı. Hiçbir şey bulamadı.

Düşmanım sen değil miydin? Başkası mıydı? Çaya öldü mü yoksa çoktan? Dostlarından birinin hapishanesinde, isimsiz bir mahkûm olarak mı yaşıyor? Hayatta mı, değil mi?

Endişelerini bastırdı. "Ya onu serbest bırakırsın ya da peşine düşer, seni firavun faresinin kobrayı öldürdüğü gibi öldürürüm."

İrkilmedi Akkarat. "Kimi tehdit ettiğine dikkat et, Caydi. Başka şeyleri de kaybettiğini görmek istemem." Bakışları Nivat ile Surat'a döndü.

Buz kesti Caydi. "Çocuklarımdan uzak dur."

"Çocukların mı?" Güldü Akkarat. "Çocuğun yok artık senin. Hiçbir şeyin yok. General Praça arkadaşın olduğu için şanslısın. Onun yerinde olsaydım çocuklarını habbe paslı artık dilensinler diye sokağa atardım. Esas ders o olurdu."

on dört

Bangkok Kaplanı'nı ezmek çok daha haz vermeliydi. Ama açıkçası elde işe dâhillerin adlarının ve neler olup bittiğinin yazdığı bir liste yokken yapılan tören, anlaşılmaz diğer Tayland tören ve toplantılarından farksız gelmişti. Hatta adamın cezalandırılması çarçabuk olup bitmişti.

Çevre Bakanlığı'ndaki tapınağa götürülüşünün üzerinden yirmi dakika geçmeden Anderson kendini Caydi Rojanasukçay'ın Ticaret Bakanı Akkarat önünde yere kapanışını, yukarıdan donuk parıltılarla bakan altın Buda ve Fra Süb Nakasatyen heykelleriyle birlikte izlerken buluvermişti. Katılımcıların hiçbiri herhangi bir duygu vurmamıştı dışa. Akkarat'tan bir zafer gülümsemesi bile gelmemişti. Birkaç dakika sonraysa keşişlerin mırıltısı bittiğinde herkes ayrılmak üzere kalkmıştı.

Buydu hepsi.

Anderson şimdi Fra Süb tapınağının önünde, dışarı götürecek nezaretçileri beklerken serinlemeye çalışıyordu. Bakanlık yerleşkesine girebilmek için inanılmaz sıkılıktaki üst aramalara katlandıktan sonra bir parça malumat, belki pek değerli tohum bankalarının yerine dair bir istihbarat kırıntısı ele geçirebilme hayalleri kurmaya başlamıştı. Aptallıktı, biliyordu ama dördüncü üst aramasından sonra birdenbire, belki elinde yeni yaptığı *ngawını* baba şefkatiyle taşıyan Gibbons ile karşılaşıvereceğine neredeyse ikna olmuştu.

Ama karşısına çıka çıka asık suratlı Beyaz Gömlekler çıkmıştı ve içeri alınır alınmaz bir çekçeğe bindirilip dosdoğru tapınağa taşınmıştı. Tapınağın merdivenlerinde pabuçlarını çıkarmış ve sıkı gözetim altında diğer izleyicilerin yanına götürülmüştü.

Tapınağı çevreleyen yağmur ağaçları yerleşkenin neredeyse tümüyle görünmez kalmasını sağlıyordu. AgriGen tarafından ayarlanmış "rotası kazayla sapan" zeplin uçuşlarında, ortasında dikildiği mekâna dair çok daha fazla şey görmüştü.

"Pabuçlarını giymişsin."

Carlyle sırıtarak yanına geldi.

"Aramalarını görünce," dedi Anderson, "karantinaya alacaklar sandım."

“*Farang* kokunu sevmiyorlar, mesele o.” Bir sigara çıkardı, Anderson’a da ikram etti. Beyaz Gömlek muhafızlarının sert bakışları altında yaktılar. “Sevdin mi töreni?” dedi Carlyle.

“Biraz daha şatafatlı geçer sanmıştım.”

“Şatafata ihtiyaçları yok. Törenin anlamını herkes biliyordu. General Praça itibar kaybetti.” Durdu, kafasını salladı. “Bir anlığına pek kıymetli Fra Süb heykellerinin utançtan çatlayacağını sandım. Krallığın değiştiğini hissetmişsindir. Havada değişim kokusu var.”

Anderson nezaretçilerle getirilirken gördüğü binaları düşündü. Hepsi dökülüyordu. Rutubet lekeleri ve sarmaşıklarla kaplanmışlardı. Kaplan yeterli kanıt değilse bile devrik ağaçlar ve bakımsız bahçeler gayet iyi belirtilerdi. “Başarılarından gurur duyuyorsundur.”

Carlyle sigarasından nefes çekti, dumanı yavaşça bıraktı. “Tatmin edici bir adım attık diyelim.”

“Bayağı etkiledin şunları.” Tazminat paralarıyla şimdiden sarhoş olmuş gibi görünen *Farang* konseyini işaret etti. Lucy, muhafızların sert bakışları karşısında Otto’ya Pasifik Marşı’nı söyletmeye uğraşıyordu. Yanlarına gittiklerinde Otto sallanıyordu. Nefesi *laolao* kokuyordu.

“Sarhoş musun sen?” dedi Carlyle.

“Hem de nasıl.” Hülyalı bir gülücük attı Otto. “Hepsini kapıda içmem gerekti. Piçler kutlama için şişeleri içeri sokmama izin vermediler. Lucy’nin afyonunu da aldılar.” Kolunu Carlyle’ın omzuna attı. “Haklı çıktın be! Helal valla. Şu kıçım kılıklı Beyaz Gömleklerin suratlara bak. Sabah beri acı kavun yiyip durmuşlar sanki.” Carlyle’ın elini yakalamaya, sıkmaya çabaladı. “Var ya, bunları böyle görmek şahane ha! Hepsinin ve ‘iyi niyet hediyelerinin’ canı cehenneme ulan! İyi adamsın sen, Carlyle. İyi adamsın.” Yılışıkça sırıttı. “Sayende zengin olacağım lan! Zengin!” Gülerek Carlyle’ın elini arıyordu hâlâ. “İyi adamsın.” Yakaladı. “Çok iyi.”

Lucy, sıraya girmesi için bağırdı. “Çekçek geldi, sıraya girsene sarhoş herif!”

Otto yalpalayarak yanlarından ayrıldı ve Lucy’nin yardımıyla düşe kalka çekçeğe ilerledi. Beyaz Gömlekler buz gibi bakışlarla izliyorlardı. Amir üniformalı bir kadınsa ifadesiz bir yüzle tapınak merdivenlerinden seyrediyordu.

Anderson kadına baktı. Başıyla işaret ederek, “Ne geçiyordur aklından dersin?” diye sordu. “Mekânında sağa sola bulaşan sarhoş *faranglar* için? Ne görüyordur sence?”

Carlyle yine sigarasının dumanını yavaşça salarak, “Yeni bir dönemin başlangıcını,” dedi.

“Geleceğe dönüş,” diye mırıldandı Anderson.

“Pardon?”

“Hiç,” dedi Anderson. “Yates’in arada söylediği bir laf… Tatlı noktadayız, dünya küçülüyor, falan…”

Lucy ile Otto nihayet binebilmişlerdi çekçeğe. Otto’nun tazminat parasıyla kendini zengin eden tüm Beyaz Gömleklere bağıra çağıra sunduğu küfürle karışık şükranları arasında uzaklaştılar. Carlyle dillendirilmeyen soruyu sorar gibi Anderson’a bakarak kaş kaldırdı. Anderson, Carlyle’ın sessiz sorusunun altında yatan olasılıkların nelere varacağını düşünerek sigarasını içti.

“Akkarat’la yüz yüze konuşmak isterim.”

Carlyle hor görerek güldü. “Çocuklar ne görse ister zaten.”

“Çocuklar bu oyunu oynamaz ama.”

“Parmağımda oynatırım mı sanıyorsun Akkarat’ı? Hindistan’daki gibi kukla bakana çeviririm mi sanıyorsun?”

Anderson ters bir bakış attı. “Burma’daki gibi diyelim.” Carlyle’ın şaşkın ifadesine güldü. “Merak etme. Artık ülke çökertme işinde değiliz. Tek derdimiz serbest pazar. En azından bu ortak hedefe yürüyebileceğimizden eminim. Yalnız, toplantı isterim.”

“Pek tedbirlisin.” Carlyle sigarasını yere atıp ezdi. “Daha maceracısındır diyordum.”

Anderson güldü. “Macera aramaya gelmedim buraya. O, şu sarhoşların işi…” Birden sustu.

Emiko kalabalığın arasında, Japon delegasyonun yanındaydı. Akkarat’ın çevresini sarmış işadamları arasında hareketleri gözüne çarpmıştı Anderson’ın.

“Aman tanrım,” dedi Carlyle yutkunarak. “Kurma mı o kız? Tapınakta hem de…”

Anderson yanıt vermek istedi ama başaramadı. Boğazı kupkuru kesilmişti.

Yok, yanılmıştı. Emiko değildi bu kız. Hareket tarzı aynıydı ama kız aynı değildi. Şık giyimliydi; boynundan altın parıltılar saçılıyordu. Yüzü biraz farklıydı. Elini kaldırdı, kesik hareketlerle saçını düzeltti. Benziyordu ama aynı değildi.

Kalbi tekrar atmaya başladı Anderson’ın.

Kurma kız, artık Akkarat her ne anlatıyorsa, kibarca gülümsüyordu. Anderson'ın istihbarat fotoğraflarından Mişimoto'nun genel müdürlerinden biri diye tanıdığı bir adamı tanıştırmak için döndü. Adam bir şeyler söyleyince kafasını yana eğerek dinledi, ardından tüm tuhaflığı ve zarafetiyle çekçeklere koştu.

Ne kadar benziyordu Emiko'ya… Aynı stilize, bilerek yapılan, tasarlanmış hareketler… Karşısındaki kurma kızın her yaptığı diğerini, çok daha umutsuz durumdakini hatırlatıyordu Anderson'a. Yatağında yapayalnız, ufacık, kurma köylerine dair bilgiye aç Emiko'yu düşünerek yutkundu. Nasıl yerler? Kimler yaşıyor oralarda? Sahiden sahipleri yok mu? Öyle umutsuzca umut arıyordu ki… Beyaz Gömleklerle işadamları arasında zarafetle koşuşturan bu kızdan öyle farklıydı ki…

Sonunda, "Tapınağa girmesine izin verildiğini sanmam," diyebildi. "O kadar ileri gitmezler. Beyaz Gömlekler dışarıda bekletmişlerdir."

"İçleri yanmıştır ama." Carlyle kafasını eğerek Japon delegasyonuna baktı. "Raleigh'de bunlardan bir tane var, biliyor muydun? Kulübündeki ucube gösterilerinden birinde kullanıyor."

Yine yutkundu Anderson. "Ya? Haberim yoktu."

"Tabii, canım. Her şeyle vuruşabiliyor hem de. Ciddi acayip." Hafifçe güldü. "Bak, dikkat çekti. Naip galiba tutuldu kıza…"

Somdet Çaopraya, mezbahaya sokulmuş sığır misali dehşetli gözlerle seyrediyordu kızı.

Anderson kaş çattı. "Konumunu tehlikeye atmayacaktır. Bir kurmayla yani."

"Kim bilir? Namı pek temiz değil adamın. Duyduklarım doğruysa safahatın dibine vurmuş. Yaşlı kral hayattayken daha iyiydi. Kontrol ediyordu kendini. Ama şimdi…" Sustu, başıyla kurma kızı işaret etti. "Yakın gelecekte Japonlar bir iyi niyet hediyesi verirse hiç şaşırmam. Somdet Çaopraya'yı kimse reddedemez."

"Daha fazla rüşvet yani."

"Her zaman. Ama Somdet Çaopraya rüşvete değer. Kaynaklarım sarayı tamamen yönettiğini söylüyor. Fena kuvvetlendi artık. Ki bu da darbe gerçekleştiğinde sana epey garanti sağlayacaktır." Etrafına bakındı. "Herkes sakin görünüyor ama aslında kazan kaynıyor. Praça ile Akkarat böyle devam edemezler. 12 Aralık darbesinden beri açık kolluyorlar." Durakladı. "Yerinde baskıyı yaparsak kimin kazanacağını belirleyebiliriz."

"Masraflı olacak gibi."

“Sizinkilere değil. Azıcık altın ve yeşim. Biraz afyon…” Sesini alçalttı. “Sizin standartlara göre ucuza bile gelebilir.”

“Yalakalığı bırak. Akkarat’la görüşecek miyim, görüşmeyecek miyim?”

Carlyle gülerek Anderson’ın sırtına şaplağı indirdi. “*Farangla* iş yapmayı seviyorum yahu! En azından dosdoğru konuşuyorsunuz. Merak etme sen. Toplantı çoktan ayarlandı.” Lafı biter bitmez ayrıldı ve Japon delegasyonun yanına gidip Akkarat’ı selamladı. Akkarat dönüp sert bakışlarla Anderson’ı süzdü. Anderson *wai* selamı verdi. Akkarat, makamına uygun bir tavırla kısa bir baş selamı vererek Anderson’ı onurlandırdı.

* * *

Çevre Bakanlığı’ndan çıkıp Lao Gu’ya fabrikaya döneceklerini işaret ederken iki yanından iki Taylandlı yanaştı.

“Bu taraftan, *Kun*.”

Anderson’ın kollarına girerek sokakta yönlendirdiler. Anderson bir anlığına Beyaz Gömlekler tarafından götürüldüğünü düşündü ya, çok geçmeden karşısına bir kömür-dizelli limuzin çıktı. İçine bindirilirken paranoyasıyla didişiyordu.

Öldürmek isteselerdi çok daha uygun yer ve zaman seçerlerdi.

Kapılar kapandı. Ticaret Bakanı Akkarat karşısında oturuyordu.

“*Kun* Anderson.” Gülümsüyordu Akkarat. “Hoş geldiniz.”

Anderson istese çıkıp çıkamayacağını, kilitlerin ön taraftan kontrol edilip edilmediğini görmek için aracı taradı. Her işin en beter anı, açığa çıkılan, haddinden fazla insanın birdenbire haddinden fazla şeyi öğrendiği andı. Finlandiya’da böyle olmuştu: Peters ile Lei, boyunlarında ilmiklerle debelenerek kalabalık arasında havaya kaldırılmışlardı.

Akkarat, “*Kun* Richard bir öneriniz olduğunu söyledi,” dedi.

Tereddütlüydü Anderson. “Anladığım kadarıyla ortak çıkarlarımız bulunuyor.”

“Hayır.” Kafasını salladı Akkarat. “Halkınız beş yüz yıldır benimkini mahvetmeye uğraşıyor. Ortak hiçbir şeyimiz yok.”

Anderson kararsızca gülümsedi. “Bazı şeyleri farklı görüyoruz elbette.”

Araba hareket etti. Akkarat, “Bakış açısı meselesi değil,” dedi. “İlk misyonerleriniz kıyılarımıza ayak bastığından bu yana hep bizi mahvetme yolu aradınız. Sizin gibiler eski Yayılım döneminde, ülkemizin kolunu bacağını keserek her şeyimizi ele geçirmeye çalıştı. Elinizden ancak eski kralımızın bilgeliği ve önderliği sayesinde kurtulabildik. Buna rağmen bizle işiniz bitmedi. Daralmayla birlikte taptığınız küresel ekonomi bizi aç bırakıp aşırı uzmanlaşmaya itti.” Sert bir bakış attı. “Ardından kalori vebalarınız geldi. Pirincimizi neredeyse tümden aldınız elimizden.”

“Ticaret Bakanı’nın bir komplo teorisyeni olduğundan haberim yoktu doğrusu.”

“Hangisindensiniz siz?” Akkarat dikkatle inceliyordu Anderson’ı. “AgriGen? PurCal? TotalBesin Holding?”

Anderson ellerini açtı. “Anladığıma göre daha istikrarlı bir hükümetin kurulmasına yardım etmek arzusundasınız. Anlaşabilirsek hizmetinize sunabileceğim kaynaklara sahibim.”

“Ne istiyorsunuz peki?”

Anderson tüm ciddiyetiyle adamın gözlerine baktı. “Tohum bankanıza erişim.”

Akkarat arkasına yaslandı. “Mümkün değil.” Araba hızlanarak XII. Rama Caddesi’ne saptı. Eşlikçi görevliler önden yolu açarken Bangkok camlardan kayıp gidiyordu.

Anderson elini kaldırarak, “Bizim olsun demiyoruz,” dedi. “Sadece numune almak istiyoruz.”

“Sizin gibilere bağımlı kalmaktan tohum bankası sayesinde kurtulduk. Habbe pası ve kurtçuklar dünyayı kavurduğunda en beter salgınları aşmamızı tohum bankası sağladı ki ona rağmen kitlesel ölümler gördük. Hindistan, Burma ve Vietnam yıkılırken ayakta kaldık. Sizse tutmuş, en güçlü silahımızı istiyorsunuz.” Güldü. “General Praça’yı saçları ve kaşları tıraş edilmiş, ormanda bir manastıra kapatılmış ve herkesin nefretini kazanmış görmek isteyebilirim ama en azından bu konuda hemfikiriz. Yüreğimize hiçbir *farang* el sürmemeli. Ülkemizin kolunu veya bacağını koparabilirsiniz ama başını, hayır. Yüreğini? Kesinlikle hayır.”

“Yeni genetik malzeme lazım bize,” dedi Anderson. “Seçeneklerimizin çoğunu tükettik ve vebalar sürekli mutasyon geçiriyor. Araştırma sonuçlarımızı paylaşmaktan çekinmeyiz. Hatta kârımızı bile…”

“Eminim Finlere de aynını önermişsinizdir.”

Anderson öne eğildi. “Finlandiya’da yaşananlar bir trajediydi. Ayrıca sırf bizim için de değil. İnsanlar beslenecekse habbe pasının, kurtçukların ve sibiskozun bir adım önünde kalmalıyız. Başka yolu yok.”

“Dünyayı patentli bitki ve tohumlarınızla boyunduruğa alıp bizleri köle ettiğinizi ve hepimizi birden cehenneme sürüklediğinizi nihayet fark ettiğinizi söylüyorsunuz yani.”

“Onu söyleyenler Grahamcılar,” dedi Anderson. “Gerçek tek: kurtçuklar ve habbe pası kimseyi beklemiyor. Bu rezaleti aşıp çıkışı bulacak kaynaklarsa sadece bizde var. Tohum bankanızda anahtarı bulmayı umuyoruz.”

“Bulamazsanız?”

“Bulamazsak Krallığı kimin yöneteceğinin önemi kalmaz. Hepimiz bir sonraki sibiskoz mutasyonunda kan tükürerek gebeririz.”

“Mümkün değil. Tohum bankası Çevre Bakanlığı’nın kontrolünde.”

“Yönetim değişikliğinden bahsediyoruz sanıyordum.”

Akkarat kaşlarını çattı. “Numune istiyorsunuz. Hepsi bu mu? Silah, donanım, para öneriyorsunuz ve tek istediğiniz numune, öyle mi?”

Anderson başıyla evetledi. “Ve bir şey daha. Bir adam. Gibbons.” Akkarat’ın tepkisini görmek için dikkat kesildi.

“Gibbons mı?” Omuz silkti Akkarat. “Tanımıyorum öyle birini.”

“Bir *farang*. Bizden biri. Geri istiyoruz. Fikri mülkiyet haklarımızı ihlal ediyor.”

“Bu da sizi çok rahatsız ediyordur, eminim.” Güldü Akkarat. “Türünüzden biriyle tanışmak çok ilginç oldu sahiden. Tabii aramızda Koh Angrit’te iblisler veya *fii krasue* misali pinekleyip Krallığı yok etme planları yapan kaloricilerden bahsediyoruz ama siz…” Anderson’ı süzdü. “İstesem sizi bir megodonta ezdirip parçalattıktan sonra kargalara yem yapabilirim. Kimsenin de sesi çıkmaz. Eskiden aramızda bir kaloricinin dolaştığı dedikodusu bile kitle gösterilerine, ayaklanmalara yol açardı. Ama işte, karşımda oturuyorsunuz. Eminsiniz kendinizden.”

“Zaman değişti.”

“Sandığınız kadar değil. Cesur musunuz yoksa aptalın teki misiniz, merak ediyorum.”

“Aynı soruyu ben de sorabilirim,” dedi Anderson. “Beyaz Gömlekleri parmaklayıp sağ çıkmayı bekleyecek adam fazla değildir.”

Gülümsedi bakan. “Para ve donanım tekliflerinizle geçen hafta gelseydiniz fazlasıyla minnettar kalırdım size.” Dudak büktü. “Bu haftaysa,

günün şartları ve kazanılan başarının ışığında teklifinizi sadece düşüneceğimi söyleyebilirim.” Cama vurarak şoföre yana çekmesini işaret etti. “Şansınıza bugün neşem yerinde. Başka bir gün gelseydiniz sizi parçalatır ve günüm şimdi güzelleşti derdim.” Arabadan inmesini işaret etti. “Düşüneceğim teklifinizi.”

on beş

Yeni İnsanların yaşayacağı bir yer vardı.

Umut, *gaijin* Anderson ve o yerin varlığındaki ısrarının, karanlıkta vücudunda gezinen elleri ve var derkenki ciddiyetinin anısı her dakika, her saat, her gün içinde dolanıyordu Emiko'nun.

O yüzden artık her gece Raleigh'ye bakıyor, adamın ne bildiğini ve kuzeyde ne gördüğünü, güvenli yaşama giden yolu sormaya cesaret edip edemeyeceğini düşünüyordu. Üç defa yanına gitmiş ve her seferinde sesinin ihanetine uğramış, sorusu sorulamadan kalmıştı. Her gece evine Kannika'nın tecavüzünden bitkin dönüyor ve Yeni İnsanların sahiplerden, velinimetlerden ve müşterilerden azade yaşadığı yerleri düşlerine alıyordu.

Sensei Mizumi'nin kimonoları içinde diz çökmüş genç Yeni insanlara ders verdiği stüdyoyu hatırladı.

"Nesiniz siz?"

"Yeni İnsan."

"Şeref nedir?"

"Hizmet etmek."

"Kimi şereflendirirsiniz?"

"Sahibimizi."

Eline çabuk Sensei Mizumi yüz yaşında, ürkütücü bir kadındı. İlk Yeni İnsanlardandı; cildinde neredeyse tek kırışıklık bile yoktu. Stüdyosundan kim bilir kaç Yeni İnsan çıkarmıştı. Hep oradaydı; hep öğüt verir, hep anlatırdı. Öfkesi şiddetli ama cezaları adildi. Ve daima sahiplere en iyi hizmeti vermenin en yüksek konuma ulaşmaya varacağını söylerdi.

Hepsini Yeni İnsanlara dahi şefkat gösteren ve ölümlerinden sonra saklayıp genetik mühendislik ürünü oyuncaklar cehenneminden kaçırarak gerçek yaşam döngüsüne sokacak Mizuko Jizo Bodisatva'yla tanıştırmıştı. Ödevleri, şerefleri hizmet etmekti ve ödüllerini bir sonraki yaşamlarında gerçek insan olarak alacaklardı. Ödüllerin en büyüğünü sağlayacaktı hizmet.

Gendo-sama bırakıp gittiğinde Sensei Mizumi'den ne nefret etmişti!

Ama yüreği artık yeni bir sahibin, bilge, Gendo-samanın asla sağlayamadığını sağlayarak yepyeni bir dünyaya giden yolu gösterecek adamın coşkusuyla çarpıyordu.

Yalan mı söylüyordu? O da ihanet edecek miydi?

Kuşkularını kovaladı. Diğer Emiko'ydu bunları düşünen. Yüksek benliği değil, sanki çevresini, konumunu hiç umursamayan, sırf kendini düşünen bir Chesire kedisiymiş gibi davranan tarafıydı. Yeni İnsanlara hiç uygun değildi böyle düşünceler.

Sensei Mizumi, Yeni İnsan doğasının iki yanı bulunduğunu anlatmıştı. Kötü yan, oldukları şeye dönüşmelerine yol açan eklemelerden gelen genlerindeki hayvani açlığın egemenliğindeydi. Bu yanı dengeleyense konumla hayvansal dürtü arasındaki farkı bilen, ülkesi ve halkı içindeki hiyerarşiyi anlayan ve sahiplerinin armağan ettiği hayat hediyesini takdir eden uygarlaşmış benlikti. Aydınlık ve karanlık… Madalyonun iki yüzü, ruhun iki yüzü… Sensei Mizumi kendi ruhlarını edinmelerine yardım etmişti. Hizmet etme şerefine hazırlamıştı hepsini.

İşin aslı, Emiko'nun Gendo-samaya yönelik kötü düşüncelerinin kaynağı Gendo-samanın yaptıklarıydı. Zayıf bir adamdı Gendo-sama. Ya da belki, daha dürüst bakılırsa, Emiko olabileceğinin en iyisi olamamıştı. Tüm varlığıyla hizmet edememişti. Hazin gerçek buydu. Sevecen sahip elinden mahrum yaşamaya çabalasa bile utancın birazını kabullenmeliydi. Ama belki şu garip *gaijin*… Belki… Alaycı hayvana izin vermeyecekti bu gece; düş kurmaya bırakacaktı kendisini.

Harabe gökdelenden Bangkok'un serinlemeye başlamış akşamına çıktı. Yeşile bulanmış sokaklara karnaval havası egemendi; tencerelerde erişteler kaynıyor, gece için uzaklardaki tarlalara dönecek çiftçilere sade yiyecekler hazırlanıyordu. Emiko bir gözü Beyaz Gömleklere karşı tetikte, diğeri yiyeceklerde daldı gece çarşısına.

Kızarmış ahtapot satan bir tezgâhtan acı soslu bir parça aldı. Mum ışığı ve gölgeler arasında rahatlıkla gizlenebilirdi. *Fa sini* bacaklarının hareketlerini saklıyordu. Sadece kolları sorun çıkarabilirdi ya, yavaş ve dikkatli davranıp sürekli iki yanında tutarsa hareketlerinin titiz zarafet sanılacağının farkındaydı.

Bir kadınla kızından katlanmış muz yaprağından tabakta kızarmış U-Tex eriştesi aldı. Kadın eriştelerini yasadışı ama edinilmesi mümkün mavi metan ateşinde kızartıyordu. Yemek için derme çatma bir masaya oturdu. Ağzı baharatlardan yanıyordu. Erişteleri ağzına dolduruşuna biraz yüz buruşturarak bakanlar çıktı çıkmasına, ama kimse bir şey yapmadı. Aralarında tanıdık yüzler bile vardı. Diğerlerinin dertleriyse kurmalar ve Beyaz Gömleklerin işlerine bulaşmayacak kadar başlarından aşkındı. Tuhaf

bir avantaj, diye düşündü. Beyaz Gömleklerden öyle nefret ediliyordu ki kimse çok gerekmedikçe dikkatlerini çekmek istemiyordu. Erişteleri tıkınmaya devam ederken *gaijinin* söylediklerini düşünmeye koyuldu.

Yeni İnsanların yaşadığı bir yer…

Hayalinde canlandırmaya çalıştı. Kesik hareketler yapan ve ciltleri pürüzsüz mü pürüzsüz insanlarla dolu bir köy… Hasretle iç çekti.

Ama karşıt bir duygu da vardı… Korku mu? Hayır. Hiç beklemediği bir şey.

İğrenme mi?

Yo, hayır, ağır kaçmıştı bu sözcük. Daha çok, onca Yeni İnsanın utanmadan ödevlerini bırakmışlığı gerçeğinden kaynaklanan bir rahatsızlıktı bu. Hepsi bir arada yaşıyordu ve bir tane bile Gendo-sama yoktu. Hizmet edecek kimsesi bulunmayan Yeni İnsanlarla dolu bir köy…

Emiko kendi kendine kafa salladı. Ne kazandırmıştı hizmet bugüne dek kendisine? Raleigh gibi adamları. Ve Kannika'yı…

Gene de… Cengelin göbeğinde koskoca bir Yeni İnsan kabilesi… İki metre kırk beş santimlik bir ırgata sarılmak neye benzerdi? Sevgilisi böyle biri mi olacaktı? Yoksa Gendo-samanın fabrikalarındaki Hindu tanrıları misali on kollu ve yiyecekten başka şey istemeyen ağızları salyalı, dokunaçlı canavarlardan biri mi? Öyle bir yaratık kuzeye nasıl gidebilirdi? Neden cengeldeydiler?

Tiksintisini bastırdı. Kannika'dan beteri olamazdı, orası kesindi. İçlerinden biriydi ama Yeni İnsanların aleyhinde düşünmeye alıştırılmıştı. Mantıklı düşündüğünde hiçbir Yeni İnsanın, mesela dün geceki, koynuna alıp işini bitirdikten sonra yüzüne tüküren müşteriden beter olamayacağını biliyordu. Teni pürüzsüz bir Yeni İnsanla yatmak kesinlikle daha iyiydi.

İyi de, nasıl bir yaşam sürülebilirdi o köyde? Hamamböceği, karınca ve fildişi böceği bulaşmamış ağaçlar ne verirse yiyerek mi yaşıyorlardı?

Raleigh hayatta kalmayı becerenlerdendi. *Ya ben?*

Kızıl Yıldız marka bambu çubuklarıyla eriştesini karıştırdı. Kimseye hizmet etmemek nasıl bir şeydi acaba? Cüret edebilir miydi buna? Düşüncesi bile başını döndürüyordu. Ne yapardı sahipsiz? Çiftçiliğe mi başlardı? Tepelerde afyon yetiştirirdi belki? Başkalarından duyduğu tuhaf yamaç kabilelerindeki kadınlar gibi gümüş pipo tüttürüp dişlerini mi karartırdı? Güldü. Gözünde canlandırabilir miydi böyle bir hali?

Daldığı düşünceler yüzünden az daha kaçırıyordu. Sırf şansa — karşısındaki masada oturan bir adamın kımıldaması, ürkmüş bakışları ve

derhal kafasını eğip tabağına bakması yüzünden— kurtuldu. Donakaldı.

Gece çarşısı suspus olmuştu.

Derken arkasında beyaz giysili adamlar aç hayaletler misali beliriverdi. Tencere başındaki kadına seslendiler. Kadın alelacele servise girişti. Emiko, ağzından sarkan eriştelerle kalakalmıştı. Eli titremeye başladı. Çubukları masaya bırakmak istiyor, bırakamıyordu. Hareket ettiği anda kendini gizleme şansı kalmayacaktı. Arkasına dikilen adamlar yiyeceklerini beklerken hiç kımıldamamalıydı.

"…aştı sonunda haddini. Birombakti'nin kellesini alacağını söyleyip bağıra çağıra dolandığını duydum binada. 'Çok ileri gitti! Kellesi alınacak!' diyormuş."

"Baskın için her adamına beş bin baht vermiş."

"Eh, artık görevden alındığına göre, bunla idare edeceklerdir."

"Beş bin az para değil ama. Birombakti'nin kudurmasına şaşmamalı. Herhalde kaybı yarım milyonu bulmuştur."

"Caydi de megodont misali saldırmış yani. İhtiyar herhalde Caydi'yi babasının ayak izini kovalayan, kendini öldürmeye gelmiş boğa Torapi sanmıştır."

"Öyle değil artık."

Yanından sürtünerek geçip giderlerken titredi. Sonu gelmişti. Çubuklar elinden düşecekti ve tepesine zaten dikilmemişler, özgüvenli erkeklikleriyle zaten gelip sürtünmemişler, sanki içlerinden biri elini fütursuzca Emiko'nun boynuna koyuvermemiş gibi, kurma bir kız olduğunu göreceklerdi. Görünmezliği bir anda bitecekti. Karşılarında, izin süresi dolmuş belgelerinden başka bir şeyi bulunmayan bir Yeni İnsan belirecekti. Kesik hareketleri sayesinde hemen dışkı ve selülozla birlikte dönüştürülmeye, gübre yapılmaya götürülecekti.

"Akkarat'ın önünde yere kapandığını göreceğim hiç aklıma gelmemişti ama. Kötü oldu. Hepimiz itibar kaybettik."

Sustular. Neden sonra biri, "Teyzem," dedi, "metanının rengi pek doğru görünmüyor."

Kadın huzursuzca gülümsedi. Tedirginlik kızının yüzünde yansıdı. "Bakanlığa hediyemizi geçen hafta vermiştik," dedi.

Eli Emiko'nun boynunda dolanan adam, parmaklarını hafifçe gezdirdi. Emiko dişlerini sıkarak kımıldamamaya çalıştı. "Bize yanlış söylemişlerdir belki."

Kadının gülümsemesi soldu. "Belki hafızam yanıltıyordur beni."

“Eh, hesaplarına memnuniyetle bakarım.”

Kadın tekrar gülümsemeyi becerdi. “Zahmet etmeyin. Kızımı hemen yollarım. Siz bu arada iki balık alın… Adam gibi beslenecek kadar maaş vermiyorlar size.” Izgaradan aldığı iki büyük balığı adamlara uzattı.

“Çok naziksin, teyzem. Acıkmıştım sahiden.” İki polis, ellerinde muz yaprağına sarılı balıklarıyla, çevreye saçtıkları dehşetin farkında değillermiş gibi gece çarşısındaki turlarına devam ederek uzaklaştılar.

Adamlar uzaklaşır uzaklaşmaz satıcı kadının gülümsemesi silindi. Kızına döndü ve eline bir tomar baht sıkıştırdı. “Hemen karakola gidiyorsun ve bunları Çavuş Siriporn’a veriyorsun. Yalnız ona ama. Şu ikisinin geri gelmesini istemiyorum.”

Beyaz Gömleklinin dokunduğu yer yanıyordu. Çok yakın. Haddinden fazla yakın… Kovalandığını, yakalansa işinin biteceğini arada unutması ne garipti… Bazen kendini kandırıyor, insan gibi görüyordu. Daha fazla gecikemezdi. Raleigh’yle yüzleşmeliydi.

“Ayrılmak istiyorum buradan.”

Raleigh taburesinde döndü. Gülerek, “Yok yahu?” dedi. “Yeni bir velinimetin var artık, öyle mi?”

Diğer kızlar birbirleriyle konuşup gülüşerek kulübe gelmeye başlamışlardı. İçeri giren sunağa *wai* selamı veriyor, kimiyse nazik bir müşteri ya da zengin bir velinimet umuduyla ufak adaklar bırakıyordu.

Kafa salladı Emiko. “Yeni velinimet yok. Kuzeye gitmek istiyorum ben. Yeni İnsanların yaşadığı köylere.”

“Kim bahsetti sana bundan?”

“Var ama değil mi?” Adamın yüzünde beliren ifade aradığı yanıtı veriyordu. Kalbi gümbürdemeye başladı. Söylentiden ibaret değildi. “Var,” dedi daha bir güvenle.

Raleigh azarlar gibi göz devirdi. “Olabilir.” Barmenden bir içki daha istedi. “Yalnız uyarmadı deme sonra, cengelde hayat zordur. Hasat kötü çıkarsa böcek yemek durumunda kalırsın. Habbe pası ve kurtçuklardan sonra avlanacak pek bir şey de kalmadı oralarda.” Dudak kıvırdı. “Birkaç kuş, belki… Suya yakın kalman gerekecek. Söylemedi deme, yaşam çok zor orada. Buradan çıkmak istiyorsan kendine yeni bir velinimet araman lazım.”

“Beyaz Gömlekler bugün az kalsın yakalayacaktı beni. Daha fazla kalırsam öleceğim burada.”

“Seni yakalamamaları için para ödüyorum onlara ben.”

“Yok, öyle değil. Gece çarşısındaydım…”

“Ne halt ediyordun gece çarşısında? Bir şey yemek istiyorsan buraya gelirsin.” Kaşlarını çattı Raleigh.

“Özür dilerim. Gitmem lazım benim. Raleigh-san, etkili adamsın sen. Yolculuk izinleri almama yardım edebilirsin. Kontrol noktalarından geçmeme…”

Raleigh’nin içkisi gelmişti. Bir yudum aldı. Taburesinde oturmuş, gece mesaisine gelen fahişelerini izlerken baştan aşağı ölüm ve çürüme kokan bir kargaya benziyordu ihtiyar. Emiko’ya, ayakkabısına bulaşmış pisliğe bakar gibi, tiksintisini saklamadan baktı, bir yudum daha içti. “Kuzeye gidiş zor. Çok pahalı.”

“Masrafı hak edebilirim.”

Yanıt vermedi Raleigh. Tezgâhı parlatan barmen işini bitirdi, garsonlardan biriyle gidip lüks üretici *Cay Yen, Nam Yen* markalı bir buz kasası getirdiler.

Serin Yürek, Serin Su.

Barmen Raleigh’nin uzattığı bardağa iki parça buz attı. Bardağa tıngırdayarak düşen buzlar Emiko’nun gözü önünde derhal erimeye başladılar. Barmen bardağa su doldurdu. Yanıyordu Emiko. Kulübün açık pencerelerinden çok hafif bir meltem esiyordu; boğucu sıcağın yiteceği geç saatlere çok vardı daha. Sarı kartlı pervaneciler de henüz gelmemişlerdi. Kulübün duvarlarından yayılan sıcaklık sarmalıyordu içindekileri. Raleigh, serin suyunu yudumladı.

Emiko, keşke terleyebilseydim dercesine umutsuzca bakıyordu. “*Kun* Raleigh, lütfen… Çok özür dilerim…” Duraksadı. “Su…”

Adamı teskin etme umuduyla utangaçça gülümsedi. Sonunda Raleigh yüzünü ekşiterek, “İyi, aman,” dedi. Barmene başıyla işaret etti. Bir bardak dolusu buzlu su geldi. Emiko kafaya dikmemek için mücadele ediyordu kendisiyle. Bardağı boynuna, yüzüne sürdü; rahatlamıştı. İçti, ardından tekrar bardağı yüzüne sürdü, bir muskaymış gibi bağrına yasladı. “Teşekkür ederim.”

“Niye yardım edecekmişim gitmene bakalım?”

“Kalırsam öleceğim çünkü.”

“Seni almam iyi bir iş kararı değildi. Kuzeye gitmen için rüşvet ödememse hiç olmaz.”

“Lütfen. Ne isterseniz yaparım. Öderim. Kullanın beni…”

Güldü Raleigh. “Gerçek kızlar var elimde.” Birden yüzü sertleşti. “Esas mesele ne, biliyor musun Emiko? Bana verecek hiçbir şeyin yok senin. Geceleri kazandığın paranın hepsini suya yatırıyorsun. Senin için ödediğim rüşvetler, buzun, vesaire, hepsi para. İyi yürekli olmasaydım seni çoktan gübre yapsınlar diye Beyaz Gömleklere verirdim. İyi bir iş teklifi sunmuyorsun bana.”

“Lütfen.”

“Attırma tepemin tasını! Git, işe hazırlan. Müşteriler geldiğinde sokak giysilerinle görmesinler seni.”

Sözcüklerinde gerçek yetkenin bitiriciliği vardı adamın. Emiko içgüdüsel bir hareketle öne eğilip itaatini gösterecekti, durakladı. *Köpek değilsin sen*, dedi içinden. *Hizmetçi değilsin. Hizmet seni kaldırıp ilahi varlıklar kentinin ortasında iblislere attı. Hizmetçi gibi davranırsan köpek gibi geberirsin*.

Doğruldu. “Kusura bakmayın. Kuzeye gitmeliyim ben, Raleigh-san. Çok geçmeden. Kaça patlar? Çalışıp öderim.”

Raleigh aniden kalkarak, “Chesire kedileri gibisin,” dedi. “Ölüyü didiklemek için habire geliyorsun.”

Emiko irkilerek geri çekildi. Yaşlıydı Raleigh ama gene de bir *gaijindi*. Daralmadan önce doğmuştu. Boyluydu. Adamın aniden üzerinde yükselmesinden korkan Emiko bir adım daha geri kaçtı. Raleigh kasvetle gülümsedi. “Böyle işte. Yerini unutmayacaksın. Tamam, gidersin kuzeye. Ama ben tamam dediğimde gidersin. Beyaz Gömleklere ödediğim her bahtı kazandığında.”

“Ne kadar?”

Kızardı Raleigh. “Şimdiye dek kazandığından çok daha fazla!”

Emiko sıçrayınca Raleigh kollarından tuttu, kendine çekti. Nefesi viski kokuyordu. Alçak bir hırıltıyla, “Bir zamanlar birilerinin işine yaramışsın,” dedi. “Yerini unutmana şaşırmıyorum o yüzden. Ama kandırmayalım kendimizi… Benimsin sen.”

Kemikli eli uzandı, elbisenin önünden göğsüne ilerledi ve aniden meme ucunu yakalayarak büktü. Emiko acıyla inledi. İhtiyarın sulanmış mavi gözlerinde yılanın bakışları vardı.

“Her şeyin bana ait senin,” diye mırıldandı. “Yarın gübre edilmeni istersem, bitersin. Kimse umursamaz. Japonya’dakiler kurmalara değer veriyor olabilirler. Burada hiçsin.” Emiko’nun kollarını sıktı. Kurma kız

titrek bir nefes aldı; bayılmamaya çabalıyordu. Gülümsedi Raleigh. “Sen, benimsin. Unutma.”

Sertçe iterek bıraktı Emiko’yu. Emiko sendeledi, tezgâha tutundu.

Raleigh içkisini aldı. “Kuzeye gidecek parayı kazandığında haber veririm sana,” dedi. “Ama çalışacaksın. Hem de sıkı çalışacaksın. Uyanıklık yok. Seni isteyen çıkarsa gidecek ve tekrar gelmeyi arzulamasını sağlayacak hizmeti vereceksin. Doğal seks için bir sürü kız var elimde. Kuzeye gitmek istiyorsan onlardan fazlasını sunmalısın.” Viskiyi dikledi, bardağı tezgâha vurarak yenisini istedi. “Surat asmayı kes ve işine dön şimdi.”

on altı

Hok Seng kasayı somurtuk bakışlarla süzüyordu. Yaşam-Yayı ofisindeydi. Güneş az sonra doğacaktı ve Anderson Lake gelmeden muhasebe defterinde gerekli oynamaları yapmak zorundaydı ama aklını kasadan alıp bir türlü odaklanamıyordu. Kasa sanki karşısına geçmiş, açıp vermediklerini hatırlatarak alay ediyordu.

Demirleme rampası olayından beri kasa sürekli kilitli tutuluyordu ve Lake denen iblis artık sürekli tepesinde dolanıyor, muhasebe hakkında sorular soruyor, kurcalıyor, didikliyordu. Ve Tezek Beyi hâlâ bekliyordu. Hok Seng'le iki defa daha görüşmüştü. Her ikisinde de sabırlı davranmıştı davranmasına ama Hok Seng adamın sıkılmaya, belki işi kendi halletse daha iyi edeceğini düşünmeye başladığını hissetmişti. Fırsatı kaçırmak üzereydi.

Toparlandı, yeni mil için tırtıkladığı paraları gizlemek üzere defterdeki sayıları değiştirmeye koyuldu. Soymalı mıydı kasayı? Kuşkuları üzerine çekme riskini göze almalı mıydı? Fabrikada demiri bir-iki saatte eritebilecek aletler mevcuttu. Tezek Beyi'ni bekletmekten, babaların babasının işi kendi eline almasına yol açmaktan daha mı iyi olurdu? Seçeneklerini düşündü. Her biri tüyler ürperten sonuçlara çıkıyordu. Kasaya zarar vermesi, resimlerinin kısa sürede kentteki tüm sokak lambalarına asılması demekti ki zaman, yabancı iblislerin düşmanlığının kazanılacağı zaman değildi. Akkarat'la birlikte *faranglar* da yükselişe geçmişlerdi. Her geçen gün Beyaz Gömleklere daha fazla aşağılanma getiriyordu. Bangkok Kaplanı artık kafası kel, ailesiz bir keşişti.

Ya Anderson Lake toptan ortadan kalksa nasıl olurdu? Mesela sokakta yürürken sahibi belirsiz bir bıçak deşiverseydi barsaklarını? Kolay olurdu. Ucuz da olurdu hem. Gülen Çan on beş bahta güle oynaya halleder, yabancı iblisi Hok Seng'in tepesinden alıverirdi.

Kapının tıklatılışıyla sıçradı. Toparlandı ve üstünde oynadığı muhasebe defterini masanın altına itti. "Evet?"

Ürettim hattındaki cılız kız Mai'ydi kapıyı vuran. Kız *wai* selamını verirken Hok Seng rahat bir soluk aldı. "*Kun*. Bir zorluk çıktı."

Hok Seng bir bez alıp parmaklarına bulaşan mürekkebi sildi. "Evet, nedir?"

Kızın gözleri odayı taradı. “Gelip baksanız daha iyi.”

Kızın üstünden korku akıyordu. Hok Seng’in tüyleri dikiliverdi. Çocuk denecek yaşı azıcık geçmişti Mai. Yabana atılmayacak türden bir-iki iyiliği dokunmuştu bu kıza. Fabrikayı yeniden işler duruma getirme çabaları sırasında daracık şaft geçitlerine girip bağlantıları kontrol ettiği için ikramiye bile vermişti. Bunlara rağmen kızın davranışlarında Hok Seng’e ayaklanıp hepsini doğrayan Malezyalıları, kendi sadık ve çalışkan işçilerinin birdenbire göz göze gelmemeye başladıkları günlerden kalma, Malezyalı Çinlilerin günlerinin sayılılığını, kendi konumundaki —bedavaya hayır işleyen, çalışanlarının çocuklarına kendi çocuklarıymış gibi yardım eli uzatan— bir adamın dahi kellesinin lağım çukuruna atılacaklar listesine alındığını bilen bakışları hatırlatan bir şeyler vardı.

Mai karşısında, pek bir kıpırtılı, huzursuz duruyordu. Böyle mi geliyorlardı kellesini almaya bu sefer? Ürkekçe… Zavallı, zararsız bir kızcağızı yem niyetine kullanarak mı? Sarı kartlıların sonu mu gelmişti? Yoksa Tezek Beyi miydi harekete geçen? Hok Seng aldırışsız görünmeye çalışarak hafifçe öne eğildi. “Söyleyecek bir şeyin varsa,” diye mırıldandı, “burada söyle.”

Kız tereddüt ediyordu. Korkusu barizdi. “*Farang* buralarda mı?”

Hok Seng’in bakışları duvardaki saate kaydı. Altı. “Daha bir-iki saat gelmez. Erken geldiği nadirdir.”

“Lütfen… Gelseniz yetecek.”

Hok Seng doğruldu ve kızın karşısına dikildi. Ne tatlı kızdı Mai! Tatlı kızı göndereceklerdi elbette. Öyle zararsız görünüyordu ki… Kız yaklaşırken belini kaşırmış gibi yaparak gömleğinin altından bıçağını çıkardı, arkasında tuttu. Son ana dek bekleyecekti.

Aniden atılıp kızı saçından yakaladı. Bıçağı boğazına dayadı.

“Kim yolladı seni? Tezek Beyi mi? Beyaz Gömlekler mi? Kim?”

Boğazı delinmeden kaçamayacak Mai, yutkundu. “Hiç kimse!”

“Aptal mı sandın beni?” Bıçağı iyice bastırdı. “Kim, söyle!”

“Hiç kimse! Yemin ederim!” Kız korkuyla titriyordu ama Hok Seng’in vazgeçmeye niyeti yoktu.

“Söylemek istediğin bir şey mi var? Bir sır belki? Konuş!”

Mai boğazına batan bıçakla zar zor soluyabiliyordu. “Hayır! *Kun*! Yemin ederim! Sır yok… Ama… Ama…”

“Evet?”

“Beyaz Gömlekler,” diye fısıldadı Mai, “Beyaz Gömlekler öğrenirse…”

“Beyaz Gömlek değilim ben.”

“Kit… Kit hasta. Ve Srimuang… İkisi de. Lütfen. Ne yapacağımı bilemedim. İşimi kaybetmek istemiyorum. Ne yapacağımı bilemedim. Lütfen *faranga* söylemeyin… Herkes *farangın* fabrikayı kapatabileceğini biliyor. Lütfen. Ailem… Lütfen…” Mai hıçkırarak ve bıçağa aldırmadan Hok Seng’e sarıldı, yakarmaya başladı.

Hok Seng yüzünü buruşturarak bıçağı indirdi. Birdenbire kendisini çok yaşlı hissetmişti. Korkuyla yaşamak böyleydi. On üç yaşındaki kızlardan kuşkulanmak, çocuk ağızların ölümü çağıracağını sanmak… İçi bulandı. Gözlerine bakamadı kızın. “Baştan söyleseydin ya,” diye homurdandı. “Aptal. Çekingenlik edilecek şey mi bu?” Gömleğini kaldırıp bıçağını kılıfına yerleştirdi. “Göster şunları bana.”

Mai gözyaşlarını sildi. İçerlememişti Hok Seng’e. Değişen şartlara hemen her genç gibi uyabiliyordu. Kriz geçmişti; itaatkâr bir tavırla Hok Seng’e yolu gösterdi.

Aşağı katta işçiler vardiyaya gelmeye başlamışlardı. Büyük kapı açılmıştı ve güneş ışığı kocaman üretim katının zeminine iniyor, toz ve gübre tanecikleri ışıkta uçuşuyordu. Mai, Hok Seng’in önünden arıtma odasına girdi, soluk renkli toz tortularının arasından kesim odasına geçti.

Yukarıda asılı kuruyan alg elekleri odayı deniz kokusuyla doldurmuştu. Kesim preslerinin arasından ve hattın altından geçtiler. Tuz ve yaşamla dolu alg tankları sıralanmış, sessizce bekliyorlardı. Yarıdan fazlasında üreme düşüşü görülüyordu. Toplanmadan geçen gecenin ardından on santime yakın tabaka oluşması gerekirken algler tankların yüzeylerini neredeyse anca kaplayabilmişlerdi.

“İşte,” diye fısıldadı Mai. Kit ile Srimuang bir duvara yaslanmış oturuyorlardı. Boş gözlerle Hok Seng’e baktılar. İhtiyar Çinli yanlarına çömeldi ama ikisine de el sürmedi.

“Yemeği birlikte mi yemişler?”

“Sanmam. Arkadaş değiller.”

“Sibiskoz olamaz mı bu? Habbe pası? Yok…” Kafa salladı. “Aptal ihtiyarın tekiyim. İkisi de değil… Dudaklarında kan yok.”

Kit inledi, doğrulmaya çabaladı. Hok Seng ellerini gömleğine temizleme dürtüsünü bastırarak geri çekildi. Srimuang daha da beter görünüyordu.

“Bunun sorumluluğu neydi?”

Duraksadı Mai. “Tankları besliyordu galiba. Algler için balık yeni çuvallarını boşaltıyordu…”

Hok Seng’in teni karıncalandı. Anderson’ı memnun edebilmek için alelacele üretime sokturmaya uğraştığı tankların yanında yatan iki kişi… Tesadüf müydü? Odaya bambaşka bir gözle baktı, ürperdi. Atık besleyicilerden beslenen alg öbekleri ıslak zemine yayılmışlardı. Tanklarda sorun yoksa bile her tarafta taşıyıcılar vardı.

İçgüdüsel bir hareketle ellerini silmeye başladı, durdu. Teni yine karıncalanıyordu. Parmaklarına yapışmış gri arıtma odası tozları, geçerken perdeyi nasıl tuttuğunu gösteriyordu. Her yanı potansiyel taşıyıcılarla doluydu. Yukarıda, deponun loşluğuna uzanan sıralarıyla kuruyan eleklere kararmış tortu sıvalıydı. Eleklerden birinden bir damla ayağının önüne düştü ve beraberinde yeni bir sesin varlığı fark edildi. Hok Seng fabrika doluyken hiç dikkat etmemişti bu sese ama şimdi, sabah sessizliğinde yukarıdaki eleklerden yağan pıtırtılar her yandan yükseliyordu.

İçinde büyüyen panikle aniden doğruldu.

Salaklık etme. Algler yüzünden olup olmadığını bilmiyorsun. Ölüm kırk ayrı yoldan gelir. Herhangi bir hastalık olabilir karşındaki.

Kit’in solukları kesikleşmeye başlamıştı. Kıpırtısız bedeninde sadece göğsünün inip kalkışı tuhaf görünüyordu.

“Salgın mı dersiniz?”

Hok Seng, Mai’ye döndü. “Etme o lafı! İblisleri başımıza mı toplamak istiyorsun? Beyaz Gömlekleri? Duyulursa hemen kaparlar fabrikayı. Sarı kartlılar gibi açlıktan gebeririz sonra.”

“Ama—”

Ana üretim salonundan sesler geliyordu.

“Sus, çocuk.” Kafasında düşünceler yıldırım hızıyla dolanıyorlardı. Beyaz Gömlek teftişi felaket demekti. Yabancı iblis Lake’e fabrikayı kapatıp Hok Seng’i kovmak, gökdelenlerde açlıktan kırılmaya yollamak, bu kadar gelmiş, bu kadar yaklaşmışken öldürmek için aradığı fırsatı sağlardı.

Odanın dışından işçilerin sabah selamlaşmaları duyuluyordu. Bir megodont homurdandı, kapılar titredi. Ana volanlar, birisi teste başlamış gibi vınlamaya koyuldu.

“Ne yapmalıyız?” dedi Mai.

Hok Seng makinelere ve fıçılara baktı. Boş yerler vardı hâlâ. “Bunların hastalandığını tek bilen sen misin?”

Mai başıyla evetledi. “Geldiğimde böyle buldum.”

“Emin misin? Bana gelmeden önce kimseye söylemedin mi? Buraya giren çıkan olmadı mı hiç? Başka görüp bugünlük izne çıkalım diyenler mesela?”

“Yok,” dedi Mai. “Yalnız geldim. Ta kentin ucuna giden bir çiftçi bıraktı beni. Her sabah erken gelirim zaten.”

Hok Seng yerdeki iki hasta adama, ardından kıza baktı. Dört kişiydiler. Dört. Suratı asıldı. Şanssız sayıydı dört. Dört. Ölüm. Üç daha iyi bir sayıydı. Ya da iki…

Ya da bir…

Bir, sır konusunda ideal sayıydı. Hok Seng farkına bile varmadan elini bıçağına attı. Kızı düşündü. Nahoştu durum. Dört kişi daha nahoştu gerçi…

Küçük kızın saçı, üretim hattına kapılmasın diye topuz yapılmıştı. Boynu açıktaydı. Gözlerinde Hok Seng’e duyduğu güven vardı. Yaşlı Çinli kafasını çevirdi, uğursuz sayı aklında, hesap yapmaya çabaladı. Dört. Dört, dört… Ölüm. Bir daha iyiydi. En iyisiydi hatta. Derin bir nefes aldı, kararını verdi. Kıza uzandı. “Gel buraya.”

Mai duraksadı. Hok Seng kaşlarını çattı, eliyle gelmesini işaret etti. “İşini kaybetmek istemiyorsun, öyle mi?”

Kız yavaşça kafa salladı.

“Gel o zaman. Bu ikisinin hastaneye götürülmesi lazım, değil mi? Burada onlara yardım edemeyiz. Ayrıca karnımız doymaya devam etsin istiyorsak, alg banyolarının yanında iki hasta kişinin yatmasının hiçbirimize yararı olmaz. Şimdi bunları kaldır ve kapıda benle buluş. Ana kattan geçirme yalnız. Şu taraftan yürüt. Hattın altından, servis girişinden geçir. Yan taraftan, tamam mı?”

Kız yine tereddüt edince ellerini çırptı. “Haydi! Çabuk! Olmuyorsa sürükleyerek götür… İşçiler geliyor. Bir kişi bile sır saklamak için fazlayken dört kişiyiz burada. Hiç değilse ikimizin sırrı yapalım bu durumu. Her şey iyidir dörtten.”

Ölümden.

Mai ürkek bir nefes aldı. Ardından gözleri kararlılıkla kısıldı. Çömelip Kit’i kavradı. Hok Seng kızın denileni yaptığını görmek için biraz bekledi, sonra odadan çıktı.

Üretim katında işçiler kahvaltılarını ediyor, gülüşüyordu. Kimsenin acelesi yoktu. Tembeldi bu Taylandlılar. İşçiler sarı kartlı Çinli olsalardı çoktan çalışmaya başlarlardı ve Hok Seng hapı yutmuş olurdu. İlk defa

Taylandlılarla çalıştığına şükrediyordu Hok Seng. Gene de fazla vakti yoktu. Yan kapıdan çıktı.

Yan kapının açıldığı, yüksek fabrika duvarları arasında kalan loş ara sokak bomboştu. Kahvaltılık yiyecek satan erişte dumanlı tezgâhlar ve üstü başı yırtık pırtık çocuklarla dolu Fosri Sokağı'na ilerledi. Sokağın ağzında bir çekçek gördü.

"*Vey*!" diye seslendi. "*Samloh*! *Samloh*! Bekle!" Ama çok uzaktaydı.

Ağrıyan diziyle topallayarak sokağın başına vardı ve bir başka çekçek gördü. Sürücüsüne el etti. Adam etrafta başka rakibi var mı diye arkasına baktı, pedallara yüklenerek Hok Seng'e yaklaştı.

"Çabuk!" diye bağırdı Hok Seng. "*Kuay yidyan*[1], it siken seni!"

Adam hakarete aldırmadan gelip Hok Seng'in önünde durdu. "Beni mi çağırdınız, *Kun*?"

Hok Seng araca atlayıp ara sokağı işaret etti. "Acele edersen yolcum var sana."

Adam homurdanarak dar ara sokağa saptı. Bisikletin zincirleri şangırdadı. Hok Seng dişlerini gıcırdattı. "Acele et! İki kat ödeyeceğim!"

Adam pedallara çok daha abandı ya, araç hâlâ megodont sarsaklığında ilerliyordu. Uzaktaki kapıdan Mai çıktı. Hok Seng bir an için kızın aptallık edip çekçek yanaşmadan hasta adamları kapıya çıkaracağını düşündü. Ama kimse yoktu görünürde. Mai ancak çekçek yanaştığında içeri döndü ve iki hastadan ilkini sürükleyerek dışarı çıkardı.

Çekçekçi irkilince Hok Seng uzandı, dişlerinin arasından, "Üç kat ödeyeceğim," diye tısladı. Kit'i tuttu ve adam itiraz edemeden arka tarafa oturttu. Mai koşarak kapıdan içeri daldı.

Çekçek şoförü dönüp baktı. "Nesi var bunun?"

"Sarhoş," dedi Hok Seng. "Bir tane daha var. Patron yakalarsa işten kovacak."

"Sarhoş görünmüyor."

"Yanılıyorsun."

"Yanılmıyorum. Bu daha çok—"

Hok Seng bakışlarını adamın gözlerine dikti. "Beyaz Gömlekler bana yapacaklarını sana da yaparlar. Senin koltuğunda artık."

Adamın gözleri kocaman açıldı. Hok Seng başıyla onayladı, "Yakınmanın yeri değil," dedi. "Sarhoşlar dedim sana. Döndüğünde üç kat para alacaksın."

Mai diğer işçiyle geldi. Hok Seng kıza yardım etti. Ardından Mai'yi de yanlarına bindirdi. "Hastaneye," dedi. Eğildi, fısıldayarak, "Ayrı hastanelere ama. Anladın mı?" diye ekledi.

Mai sert bir baş onayı verdi.

"Aferin. Akıllı kız." Geri çekildi. "Haydi, gidin! Haydi! Yürü!"

Çekçekçi öncekinden çok daha hızla pedallara yüklendi. Hok Seng arkalarından baktı. Mai, iki işçi ve çekçek sürücüsünün sallanana kafaları… Yüzünü ekşitti. Yine dört… Kesin kötü sayıydı dört. Strateji dahi kuramadığını düşünerek paranoyasını öteye itti. Gölgesinden korkan ihtiyarlara dönmüştü iyice.

Mai, Kit ve Srimuang'ı büyük nehrin çamurlu sularında dolanan kırmızı yüzgeçli *plaalara* yem etseydi daha mı iyiydi acaba? Aç balıklar arasında savrulan kanlı parçalardan ibaret kalsalar daha güvende olmaz mıydı?

Dört.

Ölüm.

Hastalığın burnunun dibindeki varlığı her yanını karıncalandırıyordu. Farkına bile varmadan ellerini pantolonuna sildi. Yıkanması gerekecekti. Klorla ovalanıp işe yaramasını umacaktı. Hasta yolcularıyla çekçek sokağın ağzından saparak gözden yitti. Hok Seng içeri, işçilerin hâlâ sabah sohbetlerini yaptığı üretim katına döndü.

Lütfen tesadüf çıksın, dedi içinden. Lütfen hastalık hattan olmasın.

on yedi

Kaç gecedir uyku girmemişti gözüne? Bir gece? On gece? On bin? Hatırlayamıyordu artık Caydi. Geceleri uyanık, gündüzleri bulanık düşlerle geçiyor, umutla tutulan sayılar gittikçe birbirlerine karışıyordu. Yanıtsız tövbeler ve dualar… Falcıların öngörüleri… Teminatlar veren generaller… Yarın, diyorlardı. Üç güne kalmaz, kesin, diyorlardı. Yumuşama belirtileri var… Yerine dair fısıltılar dolaşıyor, diyorlardı.

Sabır.

Cay yen.

Serin yürek.

Hiç.

Manşetlerde özürleri ve aşağılanışı… Kendini eleştirişi… Başka sahte açgözlülük ve yozlaşma suçlamaları… Geri ödeyemeyeceği iki yüz bin baht… Fısıltı gazetelerinde adına bela okuyan köşe yazıları… Düşmanlarının yaydığı, el koyduğu paraları fahişelere yedirdiği, kıtlıklarda karaborsacılık için U-Tex pirinci depoladığı söylentileri…

Diğer yoz Beyaz Gömleklerden farkı yoktu Kaplan’ın.

Faturalar kesilmişti. Tüm mal varlığına el konmuştu. Kaynanası ağlar, soyadları alınmış oğulları neler olduğunu anlamadan bakarken evi yakılmıştı.

Kefaret cezasını kente yakın manastırlardan birinde çekmemesine karar verilmişti. Fildişi böceğinin ormanları dümdüz ettiği, habbe pasının Burma sınırına dek uzanan coğrafyayı yeniden yarattığı Fra Kritipong’a yollanacaktı. Yaptıklarını düşünsün diye ıssızlığa sürülecekti. Kaşları ve saçları tümden tıraşlanmıştı. Kefaretinden sağ dönerse güneydeki mülteci kamplarında muhafızlığa gönderilecekti. En düşük rütbedeki Beyaz Gömleklerin yollandığı en aşağı görev buydu.

Ve tüm bunlara rağmen hâlâ haber yoktu Çaya’dan.

Yaşıyor muydu? Öldürülmüş müydü? Ticaret Bakanlığı mıydı bunları yapan? Başka birisi, mesela Caydi’nin eylemlerinden zarar görmüş bir mafya lideri miydi? Çevre Bakanlığı içinde biri miydi yoksa? Protokollere aldırmamasına hep içerleyen Birombakti olabilir miydi? Amaç adam kaçırma mıydı, cinayet mi? Kurtulmak için direnirken öldürülmüş müydü Çaya? Fotoğraftaki o beton odada, gökdelenin tekinde ter dökerek

kurtarılmayı mı bekliyordu hâlâ? Cesedini bir ara sokakta Chesire kedilerine mi yem etmişlerdi? Yoksa Çao Fraya'da, bakanlığın üretmeyi başardığı Bodi Karp rev2.3'lere mi yem olmuştu? Elinde sadece sorular vardı. Kuyuya haykırıyor, sesinin yankısı gelmiyordu.

Vat Bovonivet tapınağında oturmuş, Fra Kritipong manastırının yeniden biçimlendirme görevini kabul edip etmeyeceğini bekliyordu. Çömezlerin beyaz giysilerini giyiyordu. Turuncu giyemeyecekti. Asla. Keşiş değildi. Özel bir kefaret cezası çekecekti.

Duvardaki paslı su izlerini, küf ve çürükleri seyrediyordu. Duvarlardan birinde, altında oturmuş aydınlanmayı arayan Buda'yla bir *Bo* ağacı resmedilmişti.

Çile. Hepsi, her şey çile çekmekten ibaretti. *Bo* ağacına dikti gözlerini. Tarihten bir başka kalıntı… Bakanlık, fildişi böceğine yakalanmamış birkaç tanesini korumayı başarmıştı. Böcekler ağaçların içine yerleşip yumurtluyor, yumurtalardan çıkanlar büyüyene dek ağacı içeriden yiyor, sonra bir diğer ağaca geçiyor, onun içine yumurtluyor, sonra…

Her şey geçiciydi. *Bo* ağaçları dahi ebedi değillerdi.

Parmaklarını bir zamanlar kaşlarının bulunduğu solgun hilallerin üzerinde gezdirdi. Tıraşlı kafasına da alışamamıştı henüz. Her şey değişirdi. *Bo* ağacıyla Buda'ya bakıyordu.

Uyumuşum. En baştan beri. Uyumuş ve hiç bilmemişim.

Ama işte, *Bo* ağacına bakarken bir şeyler kımıldanıyordu.

Hiçbir şey ebediyen sürmüyordu. Tapınak odası, bir hücreydi. Bu hücre, bir hapishaneydi. Çaya'yı kaçıranlar fahişelerle kafa çekip kahkahalar atarken Caydi bir hapishanede oturuyordu. Kalıcı değildi hiçbir şey. Ana öğretisi buydu Buda'nın. Ne kariyer ne herhangi bir kurum ne eş ne bir ağaç… Her şey değişirdi ve değişim, tek gerçekti.

Elini uzattı, parmağını pütürlü boyada gezdirdi. Bunu çizen adam gerçek bir *Bo* ağacına bakarak mı çizmişti? Ağaçların yaşadığı yıllarda yaşayacak denli şanslı mıydı yoksa bir fotoğrafa bakarak, kopyanın kopyasını mı çizmişti?

Bin yıl sonra *Bo* ağaçlarının varlığını hatırlayan kalacak mıydı peki? Nivat ile Surat'ın torunlarının torunları bilecek miydi yok olup gitmiş başka incir türlerinin de bir zamanlar yaşadıklarını? Pek çok, pek çok ağaç olduğunu ve pek çok ağacın pek çok türü olduğunu bilecekler miydi? Sadece Gates tiki veya gen-kırma PurCal muzu değil, bir sürü ağaç olduğunu?

Ağaçları kurtaracak denli hızlı veya akıllı davranamadığımızı bilecekler mi? Seçimler yapmak zorunda kaldığımızı?

Bangkok sokaklarında vaaz üstüne vaaz veren Grahamcılar hep İncillerinden ve kurtuluş anlatılarından, tüm hayvanları ve ağaçları ve çiçekleri büyük bambu salına yükleyip sulardan kurtaran, kara ararken dünyanın her şeyini salına yığan Nuh Bodisatva'dan bahsediyorlardı. Ama bugün yoktu Nuh Bodisatva. Kaybın ıstırabını bilen ama elinden pek bir şey gelmeyen Fra Süb ile suları sırf şansa tutan Çevre Bakanlığı'nın minik, çamurdan Buda'ları vardı sadece.

Bo ağacı bulanıklaştı. Yanakları gözyaşlarıyla ıslandı. Derin düşünce konumunda oturmuş Buda'daydı hâlâ gözleri. Kalori şirketlerinin incire saldıracakları kimin aklına gelirdi? *Bo* ağaçlarının da ölebileceği kimin aklına gelirdi? Paradan başka hiçbir şeye saygıları yoktu *farangların*. Gözyaşlarını sildi. Herhangi bir şeyin sonsuza dek süreceğini düşünmek aptallıktı. Hatta belki Budizm bile geçiciydi.

Kalktı ve çömez elbisesini düzeltti. Yitik ağacının altında oturan Buda'ya *wai* selamı verdi.

Dışarıda ay parıldıyordu. Soluk ışıklı birkaç yeşil metan lambası, mühendislik ürünü tik ağaçları arasından manastır kapılarına giden patikaları zor bela aydınlatıyordu. Geri alınamayacak, yeniden kazanılamayacak şeylere tutunmaya uğraşmak aptallıktı. Her şey ölürdü. Çaya çoktan yitmişti. Değişim böyle bir şeydi.

Muhafız yoktu kapıda. Boyun eğdiği, itaat ettiği, Çaya'nın geri dönmesi için umuda sarılıp yalvaracağı, kendini yıkılmaya, ezilmeye bırakacağı varsayılıyordu. Nihai kaderini kimsenin umursadığından bile emin değildi. Belirlenen amaca hizmet etmiş, işini bitirmişti. General Praça'ya darbeyi indirmiş, tüm Çevre Bakanlığı'nın itibarını çökertmişti. Kalsa da, gitse de, kime neydi artık?

İlahi varlıklar Kenti'nin sokaklarına vurdu kendini; güneye, nehre, yarı kalabalık sokaklardan saraya, ışıkları parıldayan kent merkezine, kenti *farang* lanetinden koruyan bentlere yöneldi.

Kent Sütunu Mabedi, parıldayan çatılarıyla, sunularla ışıldayan Buda heykelleriyle, tatlı tütsü kokularıyla yükseldi önünde. Kral XII. Rama, Krung Thep'in terk edilmeyeceğini, *faranglar* gibilerin ellerine, asırlar önce Burmalıların eline düşen Ayutthaya gibi düşmeyeceğini burada ilan etmişti.

Kral, dokuz yüz doksan dokuz keşiş ilahileri okurken kentin kurtarılacağını ve o andan itibaren savunmasının Çevre Bakanlığı'na

verileceğini burada ilan etmişti. Kenti muson taşkınlarından ve tayfun dalgalarından koruyacak bentlerin ve aktarma havuzlarının yapımı görevini vermişti bakanlığa. Yıkılmayacaktı Krung Thep.

Caydi, günün her dakikasını dualar okuyarak, ruhani dünyanın güçlerini Bangkok'a yardıma çağırarak geçiren keşişlerin ilahileri arasından yürüdü. Bir zamanlar işine giderken o da tapınağın soğuk mermerlerine, kent sütununun önüne kapanır, Kral'a, ruhlara ve kente bakan ne kadar güç varsa hepsine dua ederdi. Kent sütunu tılsımsıydı; inanç verirdi Caydi'ye.

Şimdiyse beyaz elbisesiyle yanından geçip gitmiş, dönüp bir daha bakmamıştı.

Geçiciydi her şey.

Sokakları, suyolu boyunca dizili kalabalık mahalleleri geçti. Sular sükûnetle şıpırdıyordu. Gecenin bunca geç saatinde kimse suyolunun karanlık yüzeyinde kürek çekmiyordu. İleride, sinek teli gerili sundurmalardan birinde bir mum ışığı titriyordu. Usulca yaklaştı.

"Kanya."

Eski astı döndü ve şaşakaldı. Toparlandı ama Caydi'nin gözlerinde neye şaştığını görecek kadar hızlı değildi toparlanışı. Evinin basamaklarında duran, kafası ve kaşları tıraşlı, deli sırıtışlı, unutulmuş adama şaşırmıştı genç kadın. Caydi sandaletlerini çıkardı ve bembeyaz bir hayalet gibi tırmandı basamakları. Görünüşünün farkındaydı ve sinekliği aralayıp içeri süzülürken gülmekten alamadı kendini.

"Çoktan ormana yollandın sanıyordum," dedi Kanya.

Caydi çarşafsı giysisini toplayarak kızın yanına oturdu. Kanalın pis kokulu sularına döndü bakışları. Ay ışığının sıvı gümüşünün üstüne bir mangonun dallarının gölgesi düşmüştü. "Kendini benim gibi biriyle kirletmeyi göze alacak manastır bulmak zaman alıyor," dedi. "İş Ticaret'in düşmanlarına gelince Fra Kritipong bile tereddüt ediyor anlaşılan."

"Herkes Ticaret'in nasıl yükselişe geçtiğini anlatıyor… Akkarat kurma ithalatından bile açıkça bahsetmeye başladı."

İrkildi Caydi. "Duymamıştım bunları. Sanıyordum ki sadece birkaç *farang*…"

"Kraliçe kusura bakmasın ama kurmalar başkaldırmaz sonuçta." Başparmağıyla bir mangostenin sert kabuğunu delmeye uğraşıyordu. Karanlıkta neredeyse siyah görünen mor kabuk sonunda pes etti. "Torapi babasının ayak izlerini ölçüyor."

Omuz silkti Caydi. "Her şey değişir."

Kaşları çatıldı Kanya'nın. "Paralarıyla nasıl savaşılır bunların? Tüm güçleri para. Kim hatırlar velinimetini? Para, okyanus dalgalarından beter gelip yuttuğunda kim ödevlerini hatırlar? Kabaran sularla değil, parayla savaşıyoruz biz."

"Para çekicidir."

"Sana değil ama. Sen daha tapınağa kapatılmadan önce bile keşiştin."

"O yüzden böyle kötü bir çömezimdir belki."

"Odanda olman gerekmiyor muydu senin?"

Sırıttı Caydi. "Çok sıkışıktı içerisi."

Kanya doğruldu. "Törenin yapılmadı mı?"

"Keşiş değil, savaşçıyım ben," dedi Caydi. "Odaya kapanıp derin düşüncelere dalmak bir işime yaramayacak. Kafamın karışmasına izin verdim bu konuda… Çaya'yı yitirmek şaşırttı beni."

"Geri dönecek. Eminim."

Caydi kol kanat gerdiği, umut ve inanç dolu astına gülümsedi. Bunca az gülümseyip dünyada bunca fazla hüzün gören bir kadının bu olayda —özellikle bu olayda— gidişatın olumluya kayacağına inanabilmesi şaşırtıcıydı.

"Hayır," dedi Caydi. "Dönmeyecek."

"Dönecek!"

Kafa salladı Caydi. "Ben de kuşkucumuz sensin sanırdım hep."

Öfkelenmişti Kanya. "Ne isteniyorsa yaptın. İtibarını çöpe attın! Serbest bırakmaları lazım Çaya'yı!"

"Bırakmayacaklar. Hatta bence o gün öldürmüşlerdir. Sırf karımı delice sevdiğimden umut besliyorum aslında."

"Öldürüldüğünü bilmiyorsun. Hâlâ ellerinde tutuyor olabilirler."

"Demin belirttiğin gibi, itibarım kalmadı. Ders vermek isteselerdi, şimdiye salmış olurlardı Çaya'yı. Sandığımızdan çok daha faklı bir mesajdı verdikleri." Bakışları gene kanalın durgun sularına kaydı. "Senden bir iyilik isteyeceğim."

"Ne istersen…"

"Bir yay tabancası ver bana."

Kanya'nın gözleri kocaman açıldı. "*Kun*…"

"Endişelenme. Geri vereceğim. Benle gelmen de gerekmiyor. Sadece iyi bir silah lazım."

"Ben…"

Sırıttı Caydi. “Merak etme beni. Hem ikinci bir kariyeri mahvetmeye gerek yok.”

“Ticaret’in peşine düşeceksin.”

“Kaplanın hâlâ dişlerinin olduğunu anlaması lazım Akkarat’ın.”

“Çaya’yı Ticaret’in kaçırıp kaçırmadığını bilmiyorsun ama.”

“Kim kaçıracaktı başka?” Dudak büktü. “Bir sürü düşman edindim ama esasında sadece bir tane vardı.” Gülümsedi. “Ticaret ve ben. Başka türlüsüne inandırılmama izin vermekle aptallık ettim.”

“Senle geliyorum o zaman.”

“Hayır. Burada kalıyorsun. Nivat ile Surat’a göz kulak olacaksın. Senden tek ricam budur, Komiser.”

“Lütfen yapama… Praça’ya yalvarırım… Gider—”

Caydi elini kaldırarak susturdu kızı. Eskiden önünde kendini küçültmesine, özürlerini muson yağmurları misali yağdırmasına izin verirdi. Artık vermeyecekti.

“Başka hiçbir arzum yok,” dedi. “Halimden memnunum. Ticaret’e gidecek ve yaptıklarını ödeteceğim. *Karma* böyle. Kaderimde Çaya’yla ebediyen yaşamak yoktu. Onun da benimle… Ama *darmamıza* tutunacaksak hâlâ yapabileceklerimiz var bence. Hepimizin ödevleri var, Kanya. Velinimetlerimize, adamlarımıza karşı…” Durdu, omzu silkti. “Bir sürü hayat yaşadım ben. Çocuk oldum, *muay tay* şampiyonu oldum, baba oldum, Beyaz Gömlek oldum…” Bakışlarını çömez giysisinin kıvrımlarına indirdi. “Keşiş bile oldum.” Güldü. “Merak etme beni sen. Bu hayattan el etek çekip Çaya’yla buluşmaya gitmeden önce aşacağım birkaç basamak daha kaldı. Bitmemiş işlerim var ve bitirene dek durmayacağım.”

Kanya hâlâ öfkeyle bakıyordu. “Yalnız gidemezsin.”

“Gitmeyeceğim. Somçay’ı alacağım yanıma.”

Ticaret Bakanlığı.

Dokunulamayan, kolayca canına okuyan, Çaya’yı alıp kalbinde kocaman bir delik açan kurum.

Çaya.

Caydi binayı inceliyordu. Parıldayan ışıkları karşısında kendisini yabandaki bir vahşi, bir megodont ordusunun karşısına dikilmiş bir kabile şamanı gibi görmüştü. Görev duygusu bir anlığına pes eder gibi olmuştu.

Çocukları görmeliyim, demişti içinden. Eve gitmeliyim.

Ama işte, gitmemişti. Işıklarında kömür kotalarını Daralma hiç yaşanmamış, okyanusa karşı duvarlar hiç lazım değilmiş gibi yakan Ticaret

Bakanlığı’nın karşısındaydı.

Binanın içinde bir yerlerde oturmuş plan yapan bir adam vardı. Çok, çok günler önce demirleme rampalarında yapılanları izleyen adam… Caydi üstüne basılıp ezilecek bir hamamböceğinden öte değilmişçesine yere tükürdükten sonra karanlığa karışan adam… Caydi alaşağı edilirken Akkarat’ın yanında sessizce oturup izleyen adam… Çaya’ya götürecek adam oydu Caydi’yi… Anahtar oydu. Parıldayan pencerelerin ardında, bir yerlerdeydi…

Karanlıkta eğilerek ilerledi. Somçay’la birlikte geceye karışabilmek için belirleyici her türlü işareti sökülmüş, kapkara elbiseler giymişlerdi. Ayağına çabuktu Somçay. En iyi adamlarından biriydi. Yakın dövüşte tehlikeli ve sessizdi. Kilit açmayı bilirdi ve Caydi gibi, onun da nedeni vardı.

Binayı ciddi bakışlarla süzüyordu Somçay. Caydi anlattığında Kanya’nın baktığı ciddiyetle bakıyordu. Ciddiyet sonunda hepsini ele geçiriyordu anlaşılan. İşin doğasında vardı galiba. Taylandlılar tarihte hiç efsanelerde anlatıldığı gibi sahiden gülümsemişler miydi, merak ediyordu Caydi. Oğullarının her gülüşünde içinde çiçekler açtığını hatırladı bir an…

“Ucuza satıyorlar kendilerini,” diye mırıldandı Somçay.

“Ticaret’in Tarım Bakanlığı’nda küçücük bir odadan ibaret olduğu günleri hatırlıyorum. Bir de şuna bak…”

“Yaşını belli ediyorsun. Ticaret ben bildim bileli büyük bakanlıktı.”

“Minnacık bir yerdi. Alay konusuydu.” Son teknoloji ürünü aktarım pervaneleriyle, tenteleri ve kemerleriyle yepyeni binayı işaret etti. “Dünya bir kez daha yeni bir dünya oldu.”

İki Chesire nazire yapmak istiyorlarmış gibi çitin üzerinden atlayıverdiler. Fark edilme dertleri yoktu; bir görünüp bir kaybolarak ilerliyorlardı. Caydi yay tabancasını çekip nişan aldı. “Ticaret’in bize kazandırdığı bu işte. Rozetlerinde Chesire resmi olmalı esas.”

“Yapma lütfen.”

Somçay’a baktı. “Karmasal bedeli yok ama. Ruhu yok ki bunların.”

“Her hayvan gibi kanları akıyor.”

“Aynısı fildişi böcekleri için de geçerli.”

Somçay kafasını eğdi ama bir şey demedi. Caydi homurdanarak tabancasını kılıfına yerleştirdi. Boşa cephane harcamaya girecekti… Her yer Chesire kaynıyordu zaten.

Somçay neden sonra, “Chesire itlaf birimlerinde çalışmıştım,” dedi.

“Esas sen yaşını belli ettin şimdi.”
Somçay omuz silkti. “Ailem vardı o zamanlar.”
“Bilmiyordum.”
“Sibiskoz. 118.Aa. Çabucak bitmişti her şey.”
“Hatırlıyorum. Babam da onda ölmüştü. Kötüydü.”
“Çok özlüyorum… Umarım iyi reenkarne olmuşlardır.”
“Olmuşlardır, eminim.”
Somçay, “Umut ediyor insan,” dedi. “Onlar için keşişlik yaptım. Tam bir yıl. Dua ettim, adaklar adadım. Unutan ötesi gelmiyor elden.”
Chesire kedileri bir kez daha geçtiler önlerinden. “Binlercesini telef ettim bunların,” dedi Somçay. “Binlercesini. Hayatımda bugüne dek altı kişi öldürdüm ve hiçbirinden pişmanlık duymadım. Oysa binlerce Chesire öldürdüm ve bir an bile huzur duyamadım.” Durdu, kulağının arkasındaki, kabuk bağlayarak geçmeye başlamış *fa’gan* püskülünü kaşıdı. “Ailemin başına gelenlerin Chesire kedilerine yaptıklarımın karma bedeli olduğunu düşünüyorum bazen.”
“Mümkün değil. Doğadan değil bu kediler.”
“Ürüyorlar. Yiyorlar, nefes alıyorlar. Yaşıyorlar.” Hafifçe gülümsedi Somçay. “Okşayınca mırlıyorlar.”
Caydi tiksintiyle surat buruşturdu.
“Doğru söylüyorum. Dokundum ben onlara. Senle ben kadar gerçekler.”
“Boş birer kabuk onlar. Ruh yok içlerinde.”
Somçay dudak kıvırdı. “Japonların yaptığı en beter ucubeler öyledir belki. Aile bireylerimin kurma bedenlerde doğduklarından endişe ediyorum ben. Sonuçta hepimiz Daralma *fii*si olacak kadar iyi değiliz. Ne bileyim, belki kimimiz Japon fabrikalarında kurma bedenlere gidiyor, çalışıyor, çalışıyor, çalışıyoruzdur. Geçmişe göre sayımız çok azaldı. Nereye gitti peki onca ruh? Japonlara belki… Belki kurmalara.”
Caydi, Somçay’ın laflarından duyduğu rahatsızlığı gizledi. “Mümkün değil o dediğin.”
“Gene de Chesire avlamayı kaldıramıyorum artık.”
“O zaman gidip insan avlayalım.”
Sokağın karşı tarafında bir kapı açıldı ve bir Bakanlık çalışanı dışarı çıktı. Caydi derhal fırladı, adam yan yana dizili bisikletlerden birinin kilidini açmak için diz çökerken havada ıslık çalan copun sesiyle irkilerek

kafasını kaldırdı. Kolunu kaldıracak zamanı bulabildi ya, Caydi seri bir hamleyle kolu yolundan çekti; cop adamın kafasına indi.

Somçay yanında belirdi. “İhtiyar bir adam için epey hızlısın.”

Gülümsedi Caydi. “Ayaklarından tut şunu.”

Metan lambalarının aralarında kalan su birikintili karanlıklardan adamı gerisingeri sokağın karşısına taşıdılar. Caydi adamın ceplerini karıştırdı. Anahtar şakırtıları geldi. Sırıtarak anahtarları çıkardı; adamı çarçabuk bağladılar, gözlerini örtüp ağzını tıkadılar. Bir Chesire, yaptıklarını seyrederek yanlarından geçti.

“Kediler yemesin bunu burada?” dedi Somçay.

“Dert ediyorsan demin nallamama izin vermeliydin hergeleleri.”

Somçay yanıt vermedi. Bağlama işi bitmişti. “Haydi,” dedi Caydi. Tekrar sokağın karşısına geçtiler. Anahtar deliğe kolayca girdi, kapıdan içeri süzüldüler.

Apaydınlık binaya girdiklerinde şalterlerin yerini bulup bakanlığı karanlığa boğma dürtüsünü zar zor bastırdı. “Bu saate dek çalışıp bunca karbonu yakmak için aptal olmak lazım.”

“Adamımız burada olabilir,” dedi Somçay.

“Şanslıysa değildir.” Ama aynı fikirdeydi Caydi. Çaya’nın katilini yakalarsa kendini tutup tutamayacağını ve ne diye tutması gerektiğini merak ediyordu.

Daha da aydınlık koridorlara daldılar. Etrafta fazla insan yoktu ve geçerlerken kimse dönüp bakmadı. Yetki sahibi, saygı duyulması gereken kimseler gibi yürüyorlardı. Caydi yanlarından geçtiklerine hafif bir kafa selamı veriyordu. Sonunda aradığı kayıt bölümüne ulaştılar. Cam kapıların önünde durdular. Etraf boştu. Caydi copunu kaldırdı.

“Cam,” dedi Somçay.

“Deneyecek misin?”

Somçay kilidi inceledi, aletlerini çıkarıp kilitle uğraşamaya koyuldu. Caydi sabırsızca dikildi başına. Koridor ışıl ışıldı.

Somçay hâlâ uğraşıyordu.

“Eh. Boş ver.” Caydi copunu kaldırdı bir daha. “Kenara çekil.”

Cam çabucak kırıldı, şangırtılar yankılandı ve tekrar sessizlik çöktü. Yaklaşacak ayak seslerini beklediler ama kimse gelmedi. İçeri daldılar ve dosya dolaplarına giriştiler. Caydi sonunda personel dosyalarını buldu ve fotoğrafları incelemeye koyuldu. Çoğu kötü çekilmişti; tanıdık gelenleri ayırmaya başladı. Epey zaman alacaktı bu iş.

“Beni tanıyordu,” diye mırıldandı. “Dosdoğru bana bakmıştı.”

“Herkes tanıyor seni,” dedi Somçay. “Meşhursun.”

“Rampalara malını almaya mı gelmişti sence?” dedi Caydi. “Yoksa sadece teftiş için mi?”

“Belki de Carlyle’ın getirdiği her neyse, onu istiyorlardı. Ya da belki inişi iptal edilen başka bir zeplin… Olasılık çok.”

“İşte!” Parmağıyla gösterdi Caydi. “Bu o.”

“Emin misin? Yüzü daha dar kalmış aklımda.”

“Eminim.”

Somçay, Caydi’nin omzu üzerinden dosyaya bakarken kaşlarını çattı. “Düşük rütbeli biri. Önemsiz… Etkisiz biri bu.”

“Hayır,” dedi Caydi. “Güçlü biri. Bana bakışını çok iyi hatırlıyorum. Rütbem söküldüğünde törendeydi. Hım. Adres bilgisi yok. Sadece Krung Thep yazıyor burada.”

Dışarıdan koşuşturma sesleri geldi. Yay tabancaları ellerinde iki bekçi kırık kapıda belirdi. “Durun!”

Caydi yüzünü buruşturarak dosyayı arkasına sakladı. “Evet? Bir sorun mu vardı?” Bekçiler içeri girdiler, odaya bakındılar.

“Kimsin sen?”

Caydi, Somçay’a baktı. “Bir de meşhursun diyordun.”

“Herkes *muay tay* meraklısı değil ya.”

“Ama herkes bahis oynar. En azından eski dövüşlerime bahis yatırmışlardır.”

Bekçiler yaklaştılar. Caydi ve Somçay’a diz çökmelerini emrettiler. Ellerini bağlamak için arkalarına dolandıkları sırada Caydi dirseğini arkasındaki bekçinin böğrüne savurdu. Hiç beklemeden dönerek dizini iki büklüm eğilen bekçinin suratına yapıştırdı. Diğeri, Somçay boğazından vurmadan önce bir dizi disk ateşlemeyi başardı. Tabancası düştü, eli boğazında yere devrildi.

Caydi inleyen diğer bekçiyi yakaladı, fotoğrafı burnuna dayadı. “Tanıyor musun bu herifi?” Adamın gözleri kocaman açıldı, kafa sallarken bir yandan tabancasına erişmeye çabalıyordu. Caydi bir tekmeyle tabancayı uzağa savurdu, ardından tekmesini bekçinin kaburgalarına indirdi. “Konuş! Kim bu herif? Sizden biri! Akkarat’ın adamı!”

Bekçi yine kafa salladı. “Hayır!”

Caydi’nin ikinci tekmesi adamın suratına indi. Kan fışkırdı. İnleyen adamın yanına çömeldi. “Konuş. Yoksa arkadaşının yanına gidersin.”

Bekçinin gözleri eli boğazında kımıltısız yatan mesai arkadaşına kaydı.

“Konuş!” dedi Caydi.

“Gerek yok konuşmasına.”

Caydi’nin düşmanı kapıdaydı.

Adamın iki yanından içeri bir sürü bekçi daldı. Caydi tabancasını çekti ama ötekiler ateş açtı; diskler silah tutan koluna saplandı. Kolundan kan fışkırdı. Tabancasını düşürdü. Dönüp pencereye davranmak istedi ama bekçiler vakit geçirmeden iki kolundan yakaladılar. Kördüğüm uzuvlar yumağı halinde yere devrildiler. Uzaktan bir yerlerden Somçay’ın bağırdığını duydu. Kolları arkasına büküldü. Keten bağlar bileklerine dolandı.

“Turnike yapın şuna!” buyurdu adam. “Kan kaybından ölmesini istemiyorum.”

Caydi koluna baktı. Kan boşalıyordu kolundan. Bekçiler hemen kolunu sarıp bağladılar. Caydi bir an kan kaybından mı yoksa düşmanına duyduğu açlık aniden sönüverdiğinden mi başının döndüğünü anlayamadı. Çeke dürte ayağa kaldırdılar. Somçay da yanına getirildi. Gözleri kapalıydı ve burnundan kan akıyordu. Arkalarında iki bekçi kıpırtısız yatıyordu.

Adam ikisini birden süzdü. Caydi gözlerini kaçırmadı.

“Başkomiser Caydi. Keşişliğe başlamış olmanız gerekiyordu.”

Caydi dudak büktü. “Odam fazla ışık almıyordu. Gelip cezamı burada çekeyim dedim.”

Hafifçe gülümsedi adam. “Ayarlayabiliriz onu.” Adamlarına döndü. “Yukarı götürün bunları.”

Bekçiler Caydi ile Somçay’ı sürükleyerek çıkardılar. Çok geçmeden bir asansöre geldiler. Düğmeleri parıldayan, duvarları süslü gerçek bir elektrikli asansördü bu. Her düğme açık bir canavar ağzının içine yerleştirilmişti ve çevrelerine tombul kadın figürleri işlenmişti. Kapılar kapandı.

“Adın ne senin?” dedi Caydi adama.

Omuz silkti beriki. “Adımın önemi yok.”

“Akkarat’ın yaratığısın sen.”

Yanıt gelmedi adamdan.

Kapılar açıldı. Çatıda, yerden on beş kat yukarıdaydılar. Bekçiler Caydi ile Somçay’ı çatının kenarına götürdüler.

“Orada durun,” dedi adam. “Kenarda. Göreceğimiz yerde.”

Bekçiler tabancalarıyla itekleyerek Caydi ile Somçay’ı en kenara kadar götürdüler. Caydi aşağı baktı.

Ölümle yüzleşmek buydu demek.

Adama döndü. “Ne yaptın Çaya’ya?”

Gülümsedi beriki. “Bu yüzden mi geldin? Karını geri yollamadık diye mi?”

Caydi bir umut ışığının heyecanını duydu içinde. Yanılmış mıydı? “Bana ne isterseniz yapın ama karımı serbest bırakın!”

Adam bocalar gibi göründü bir an. Suçluluk duygusu muydu duraksamasının nedeni? Kestiremedi. Çok uzaktaydı adam. Ölmüş müydü Çaya o zaman? “Bırakın gitsin… Bana ne yaparsanız yapın.”

Susuyordu adam.

Farklı, başka bir şey yapabilir miydim, diye düşündü Caydi. Buraya böylece dalıvermek fazla cüretkârdı. Ama Çaya zaten ölmüştü. Adam Çaya’nın yaşıyor olabileceğine dair en ufak bir imada bulunmamıştı. Aptallık mı etmişti?

“Karım hayatta mı, değil mi?”

Gülümsedi adam. “Bilmemek acı olsa gerek.”

“Bırakın gitsin.”

“Kişisel bir şey değildi, Caydi. Başka yolu olsaydı…” Sustu, omuz silkti.

Çaya ölmüştü. Artık emindi Caydi. Hepsi bir planın parçasıydı. Praça’nın özre ikna etmesine izin vermemeli, haberi aldığı anda adamlarını toplayıp derhal Ticaret’e saldırmalı, derslerini vermeliydi… Somçay’a baktı. “Üzgünüm.”

Somçay dudak büktü. “Sen kaplansın. Doğan böyle. Seninle gelirken biliyordum zaten.”

“Gene de, Somçay… Eğer burada ölürsek…”

Gülümsedi Somçay. “O zaman Chesire olarak doğarsın bir dahakine.”

Caydi kahkahasını tutamadı. İyi gelmişti gülmek. Birden duramadığını fark etti. Kahkahalar içine doluyor, dışına taşıyordu. Bekçiler bile sırıtmaya başladılar. Caydi, Somçay’a baktı, kahkahaları iyice şiddetlendi.

Arkalarından ayak sesleri geldi.

“Ne eğlenceli bir parti. İki hırsız parçasından bu kadar kahkaha…”

Caydi zar zor bastırdı sonunda kahkahalarını. Derin nefes alıp verdi. “Bir hata oldu. Burada çalışıyoruz biz.”

“Hiç sanmam. Dönün bakalım.”

Caydi döndü. Ticaret Bakanı Akkarat etiyle, kemiğiyle karşısındaydı. Ve yanında… Neşesi patlak lastikten kaçan hava misali bedeninden süzülüp gidiverdi. Akkarat'ın yanında korumalar vardı. Kara Panterler… Seçkin saray fedaileri. Sarayın Akkarat'tan yana çıktığının göstergesiydi bu. Yüreği buz kesti. Çevre Bakanlığı'nda hiç kimseye böyle bir koruma bahşedilmemişti. General Praça'ya bile…

Caydi'nin şaşkınlığına güldü Akkarat. Caydi ve Somçay'ı insana değil, pazarda sebzelere bakar gibi süzüyordu. Aldırmadı Caydi. Arkasındaki adamdaydı bakışları. Sessiz, gösterişsiz adamda… Birden bulmacanın parçaları yerlerine oturuverdi. "Sen," dedi adama. "Ticaret'ten değilsin… Saraydansın sen!"

Adam omuz silkti.

"Artık o kadar cesur değilsin, ha, Başkomiser Caydi?" dedi Akkarat.

"Meşhursun demiştim sana," diye mırıldandı Somçay.

Yeni öğrendiği gerçeklerin açılımları çok feci yerlere gidiyordu ya, buna rağmen az daha gülmeye başlayacaktı yeniden. "Sahiden arkanda mı saray yani?"

Kaşlarını kaldırdı Akkarat. "Ticaret yükselişte. Somdet Çaopraya açık politikadan yana."

Caydi aralarındaki mesafeyi tarttı. Çok uzaktaydı adam. "Senin gibi bir çakalın pis işlerine bizzat bakmasına şaşırdım açıkçası."

"Kaçırmak istemedim," dedi Akkarat. "Epey pahalıya patladın bana."

"Ha, kendin iteceksin bizi aşağı demek? *Karmanı* ölümümle lekeleyecek misin, çakal?" Başıyla bekçileri işaret etti. "Yoksa lekeyi adamlarının üstüne mi bırakacaksın? Adam gibi yeniden doğuş elde edene kadar binlerce defa ezilecek hamamböcekleri olmalarını mı istiyorsun? Soğukkanlılıkla adam öldürdükleri için kanlı kalacak elleri. Kâr uğruna her şeyi yapar mısın sen?"

Bekçiler huzursuzca kıpırdanıp birbirlerine baktılar. Akkarat kızmıştı. "Hamamböceği olarak sen geleceksin esas geri!"

"İyi ya, gel, kanıtla erkekliğini. Kendi elinle öldür savunmasızları."

Akkarat duraksadı.

"Kâğıttan kaplan mısın yoksa ha?" Alay ediyordu Caydi. "Hadisene! Bak, başım dönmeye başladı böyle kenarda durmaktan."

Akkarat gözlerini kıstı. "Fazla ileri gittin Beyaz Gömlek," dedi. "Bu sefer fazla ileri gittin." Hışımla atıldı.

Caydi döndü, kalkan dizi doğrudan bakanın kaburgalarına indi. Bekçiler bağrışmaya başladı. Caydi, *muay tay* maçlarındaki kadar yumuşak ve kıvrak hareketlerle bir daha atıldı. Sanki hiç bırakmamıştı sporu. Hiç ayrılmamıştı sanki stadyumdan, tezahüratlardan… Dizi bu sefer bakanın bacağını aldı altına.

Bağlanmaya alışmamış eklemleri çatırdıyordu ama bu haldeyken bile dizleri şampiyonlara yaraşır hızla iş görüyordu. Bir tekme daha savurdu. Ticaret Bakanı inleyerek binanın kenarına yuvarlandı.

Bakanı aşağı yuvarlamak için ayağını kaldırdığında sırtı acıyla doldu. Sendeledi. Sırtından kan fışkırıyordu. Yay tabancası diskleri saplanmıştı arkadan. Ritmini yitirdi. Çatının kenarı hızla üzerine geliyordu. Kara Panterlerin velinimetlerini tutup geri çektiklerini gördü.

Son bir şans tekmesi savurmak istedi. Havayı yararak gelen disk-bıçakları duydu; tabancaların kustuğu keskin yuvarlaklar gövdesine saplandılar. Dizleri üzerine çöktü. Doğrulmaya çalıştı ama yeni disk vınlamaları geldi. Artık bekçilerin hepsi birden ateş ediyordu. Yaylardan boşalan enerjinin tiz sesi doldu kulaklarına. Bacaklarında derman kalmamıştı artık. Akkarat yüzündeki kanı siliyordu. Somçay, Kara Panterlerden biriyle boğuşuyordu.

Caydi, kendisini iten eli fark etmedi bile.

Düşüş, beklediğinden çok daha kısa sürdü.

on sekiz

Söylenti orman yangını hızıyla yayıldı. Kaplan ölmüştü. Ticaret kesin yükselişteydi. Kentte gerilim yükselirken Hok Seng'in ensesi karıncalanıyordu. Gazete bayiindeki adam yüzüne bakıp gülümsemiyordu artık. Devriye gezen Beyaz Gömlekler geleni geçeni sert bakışlarla süzüyordu. Sebze-meyve satıcıları, karaborsa mal satarmış gibi çekingen, kaçamak davranmaya başlamışlardı.

Kaplan ölmüştü. Onuru yerle bir edilmişti. Ama ayrıntısını hiç kimse bilmiyordu. Erkeklik organı kesilmiş miydi sahiden? Kafası kopartılıp Beyaz Gömleklere uyarı babında Çevre Bakanlığı'nın önüne asılmış mıydı sahiden?

Hok Seng bir an önce parasını toplayıp kaçmak istiyordu ama şemalar hâlâ kasanın içindeydi. Olay'dan beri bu derece şiddetli çalkantı görmemişti hiç.

Kalktı, pencereye gitti, panjurları aralayarak sokağa baktı. Dönüp pedallı bilgisayarının başına oturdu. Duramadı, yine kalktı ve bu sefer üretim katına bakan pencerelere giderek çalışan Taylandlı işçileri süzdü. Sanki hava yıldırım yüklenmiş gibiydi. Dev dalgaları ve selleriyle bir kasırga yaklaşıyordu.

Fabrikanın dışında ayrı, içinde ayrı tehlikeler bekliyordu. Mesainin ortasına doğru Mai bir kez daha gelmişti. Bir işçi daha hastalanmıştı. Bu seferkini Sukumvit'e, başka bir hastaneye yollatmıştı. Aşağıda bir şey, kötülük dolu bir şey hepsinin birden yakasına yapışmaya hazırlanıyordu.

Fıçılarda kaynayan hastalığı düşününce her yanı karıncalanıyordu. Üç, tesadüf sayılamayacak kadar fazla bir sayıydı. Sorunu bildirmediği sürece, üç olduysa daha fazlası da olacak demekti. Ama bildirmesi, Beyaz Gömleklerin fabrikayı kapatıp yakmaları, Anderson Lake'in elindeki burgu-yay şemalarının okyanusun öte yakasına gitmesi, her şeyi yitirmesi demekti.

Kapı tıkladı.

"*Lay*."

Perişan ve korkmuş görünen Mai girdi içeri. Siyah saçları darmadağındı. Gözleri odayı taradı. *Faranga* bakınıyordu.

"Yemeğe çıktı," dedi Hok Seng. "Viyada'yı yolladın mı?"

"Kimse görmedi götürdüğümü."

“İyi. Bu da bir şey.”

Mai huzursuz görünüyordu. “Beyaz Gömlekler dolaşıyor her yanda. Bir sürü. Hastaneye gidene kadar geçtiğim her yol çatında gördüm.”

“Durdurdular mı seni? Soru sordular mı?”

“Hayır. Ama çoklar. Her zamankinden fazla. Bir de, kızgın görünüyorlar.”

“Kaplan ile Ticaret meselesindendir. Bizle ilgili olamaz. Buradan, bizden haberleri yok.”

Kız pek emin değilmişçesine kafa salladı. Çıkmadı odadan. “Burada çalışmak zor benim için,” dedi. “Çok tehlikeli. Hastalık…” Ne söyleyeceğini bilemez gibiydi. “Çok özür dilerim. Ölürsem…” Durdu. “Çok özür dilerim.”,

Hok Seng anlayışla baktı kıza. “Evet, elbette. Hastalanırsan iyi olmaz,” dedi ya, içinden kızın nerede, ne gibi bir güvenlik bulabileceğini düşündü. Geceleri sarı kartlıların tıkıldığı gökdelenlerin kâbuslarıyla uyanıyor, elindekine, haline şükrediyordu. Gökdelenlerin kendi hastalıkları vardı; yoksulluk başlı başına bir katildi zaten. Kaşları çatıldı; bilinmeyen bir hastalığın dehşetine karşı işinin yarattığı garantiyi nasıl dengeleyebileceğini bilmediğini fark etmişti.

Yok, işinin yarattığı hiçbir garanti yoktu aslında. Bu kafa yüzünden Malezya’yı vaktinde terk edememişti. Teknenin battığını kabul edememiş, hâlâ yüzebilecekken atlayamamıştı suya. Kendi enayilik ettiği noktada Mai akıllıca davranıyordu. Sertçe baş onayı verdi. “Evet, elbette. Gitmelisin. Gençsin. Taylandlısın. Yoluna başka şeyler çıkacaktır.” Zorla gülümsedi. “İyi şeyler.”

Mai huzursuzca kımıldandı ama gitmedi.

“Evet?” dedi Hok Seng.

“Son haftalığımı alabileceğimi umuyordum.”

“Elbette.” Ufak para kasasına gitti, açtı, elini uzattı ve bir tomar kırmızı banknot çıkardı. Nereden geldiğini hiç anlamadığı pervasız bir cömertlikle tomarı olduğu gibi kızın eline tutuşturuverdi. “İşte. Al bakalım.”

Kız tomara bakarak yutkundu. “*Kun*. Teşekkür ederim.” Hemen *wai* selamı verdi. “Teşekkür ederim.”

“Önemli değil. Yalnız dikkatli dav—”

Üretim katından yükselen bir haykırış lafını ayrım bıraktı. Ardından başka çığlıklar geldi. Hok Seng paniğin içinde fokurdayışını hissetti. Üretim

hattı durdu. Durdurma zili geç kalarak çalmaya başladı.

Kapıya koştu, hatlara baktı. Ploy fabrika kapısına doğru el sallıyordu. Diğer işçiler yerlerinden ayrılmış, kapıya koşuyorlardı. Hok Seng nedeni anlamak için kafasını uzattı.

“Ne oluyor?” dedi Mai.

“Göremiyorum.” Döndü, sokağa bakan pencerelere koştu, telaşla panjuru açtı. Beyaz Gömlekler ikili nizamda ilerliyordu sokakta. Nefesi kesildi. “Beyaz Gömlekler.”

“Buraya mı geliyorlar?”

Yanıt vermedi Hok Seng. Dönüp kasaya baktı. Azıcık zamanı olsa… Hayır. Aptallık ediyordu. Malezya’da gereğinden fazla beklemişti; aynı hataya bir daha düşmeyecekti. Para kasasına koştu, içeride kalan tüm banknotları çıkarıp bir heybeye doldurdu.

“Hastalık yüzünden mi geliyorlar?” dedi Mai.

Hok Seng kafa salladı. “Fark etmez artık. Gel.” Bir başka pencereye koştu, açtı. Fabrikanın çatısına bakıyordu bu pencere.

Mai uzanıp kiremitlere baktı. “Bu da ne?”

“Kaçış yolu,” dedi Hok Seng. “Sarı kartlılar her daim en kötüsüne hazırdır.” Gülümsedi, kızı belinden kavrayıp kaldırdı. “Paranoyağız, malum.”

on dokuz

“Akkarat’a teklifimizin zaman sınırını iyice anlattın mı?” dedi Anderson.

“Ne yakınıyorsun yahu?” Carlyle ılık pirinç birası bardağını Anderson’ınkine vurdu. “Megodontlara parçalatmadı ya seni işte.”

“Bir sürü kaynak verebilecek durumdayım eline. Karşılığında istediğimizse fazla değil. Tarihsel ölçekte yani.”

“İşler onun bildiği yoldan gidecek. Sana ihtiyaç duyduğunu bile düşünmüyordur belki. Özellikle Beyaz Gömlekler diz çökmüşken. 12 Aralık kargaşası öncesinden bu yana hiç bu denli güçlenmemişti.”

Anderson yüzünü ekşitti. İçkisine uzandı, sonra vazgeçip bıraktı. Ilık içki istemiyordu artık. Günün bunaltıcılığıyla Sato arasında kafası zaten iyice bulanmıştı. Sir Francis’in tüm *farangları* boş vaatler ve ılık viskiyle —*buz kalmadı, kusura bakmayın*— yavaştan kovmaya çalıştığı kuşkusuna kapılmıştı. Bardaki diğer müşteriler de kendisi gibi sersemlemiş görünüyorlardı.

“İlk teklif ettiğimde katılman lazımdı işe,” dedi Carlyle. “Şimdi böyle pişmezdin.”

“İlk teklif ettiğinde daha yeni bir zeplin yitirmiştin.”

Carlyle güldü. “O olayın esasını kavrayamadın, değil mi?”

Anderson adamın iğnelemesini karşılıksız bıraktı. Akkarat’ın teklifi kolayına reddetmesi can sıkıcıydı, evet ama Anderson’ın da işine tam odaklanabildiği söylenemezdi. Düşüncelerini ve zamanını tümden Emiko kaplamıştı. Her gece Ploençit’e gidiyor, kurma kızı tekeline alıyor, baht yağdırıyordu. Raleigh’nin açgözlülüğüyle bile kurma kız ucuza geliyordu. Birkaç saat sonra güneş batacak, Emiko yine sahne alacaktı. Gösterisini ilk izlediğinde göz göze gelmişlerdi; Emiko’nun gözleri az sonra yaşanacaklardan kurtarması için yalvarmışlardı Anderson’a.

Gösteriyi sorduğunda, “Bedenim bana ait değil,” demişti Emiko. “Beni tasarlayanlar kontrol edemeyeceğim şeyler yaptırıyorlar bana. Elleri içimdeymiş gibi. Kukla gibi.” Fark etmeden yumruklarını sıkmıştı Emiko ama sesini yükseltmemişti. “Beni her anlamda, her yönden itaatkâr yapmışlar.”

Ardından hiçbir şikâyeti yokmuşçasına gülümseyip koynuna girmişti Anderson'ın.

Emiko bir hayvandı. Köpek kadar iş gören, hizmet veren bir hayvan. Ancak Anderson hiçbir talepte bulunmamaya ve aralarındaki mesafeyi açık tutmaya dikkat ettiğinde bir başka kurma kız, canlı bir *Bo* ağacı kadar ender ve değerli bir yaratık, mühendislik ürünü DNA dolambaçlarının arasından bir ruh çıkıyordu ortaya.

Anderson, Emiko gerçek bir insan olsaydı çektiği ıstıraba daha mı çok kızardı, bilemiyordu. Hizmet için yaratılıp eğitilmiş, mühendislik ürünü bir yaratık olmak tuhaftı; ruhunun kendiyle mücadele ettiğini, neresinin, neyinin genetikçi eliyle içine konduğunu ve neyinin kendinden kaynaklandığını bilemediğini söylüyordu Emiko. Hizmet hevesinin sürü psikolojisi bağlamında doğal insanın daima üstünlüğünü söyleyen köpek DNA'sından mı yoksa sürekli bahsettiği eğitiminden mi geldiğini bilmiyordu.

Uygun adım ilerleyen çizmelerin gürültüsü Anderson'ın düşüncelerini böldü. Yayalar, işportacılar ve araçlar iki yana kaçışıyor, korkuyla fabrika ve harabelerin duvarlarının diplerine toplanıyor, Çevre Bakanlığı birliklerine yol açıyordu. Anderson kafasını uzattı. Göz alabildiğine yay tüfeği, siyah cop ve parlak beyaz üniforma… Öfke buharları saçan, kararlı bir ejder… Asla fethedilememiş, boyunduruk altına alınamamış bir ulusun azimli yüzleri…

"İsa ve Nuh adına," diye mırıldandı Carlyle.

Anderson dikkatle izliyordu. "Çok fazla Beyaz Gömlek…"

Nereden geldiği görülmeyen bir işaret üzerine birlikten iki Beyaz Gömlek ayrılarak Sir Francis's'e yöneldi. Gizlemeye pek gerek duymadıkları bir nefretle sıcaktan mayışmış oturan *farangları* süzdüler.

Her daim ilgisiz ve dalgın görünen Sir Francis telaşla fırlayıp iki polise *wai* selamı verdi.

Anderson kapıyı işaret etti. "Gitme zamanı galiba."

Carlyle asık suratla onay verdi. "Kaçıyor görünmeyelim ama."

"Ona geç kaldık biraz. Seni mi arıyorlar dersin?"

Carlyle'ın yüzü iyice gerilmişti. "Seni aradıklarını ummuştum açıkçası."

Polislerle konuşması biten Sir Francis içeri dönerek müşterilere, "Çok özür dilerim," dedi. "Artık kapalıyız. Her yer kapanıyor. Derhal gitmelisiniz."

Anderson ile Carlyle ayağa kalktılar ve yalpaladılar. “Bu kadar içmemeliydim,” diye mırıldandı Carlyle.

Diğer müşterilerle birlikte bardan çıktılar. Yakıcı güneş altında gözlerini kırpıştırarak Beyaz Gömleklerin geçişini izlediler. Şiddet vaadiyle yüklü çizme sesleri duvarlarda yankılanıyordu.

Anderson, Carlyle’ın kulağına eğildi. “Akkarat’ın kışkırtma numaralarından biri değil herhalde bu da, ha? Hani şu senin zeplin hikâyesi türünden?”

Carlyle yanıt vermedi ama asık suratı, Anderson için yeterliydi. Yüzlerce Beyaz Gömlek vardı sokakta ve daha fazlası geliyordu. Üniformalı nehrin sonu yok gibiydi.

“Taşradaki adamlarını getirmişler herhalde. Kentte bu kadar fazla Beyaz Gömlek bulunması mümkün değil.”

“Bakanlığın cephe güçleri bunlar. Yakma işlerini yapanlar,” dedi Carlyle. “Sibiskoz veya tavuk gribi kontrolden çıktığında müdahale için.” Parmağıyla işaret edecekti, dikkat çekmemek için vazgeçti ve kafasıyla gösterdi. “Rozetleri görüyor musun? Kaplan ve Meşale… İntihar birliği gibi bir şeydir bunlar. Bangkok Kaplanı’nın ilk birliği.”

Anderson kafa salladı. Beyaz Gömleklerden yakınmak, aptallıkları ve rüşvet meraklarıyla alay etmek başka, ışıldayan sıralarda yürüyüş yapmalarını görmek başkaydı. Her adımlarında yer ayrı sarsılıyordu sanki. Toz kalkıyor, sayıları arttıkça sokaklardaki yankılar çoğalıyordu. İçine neredeyse kontrol edemeyeceği bir kaçma dürtüsü doldu. Avcıydı bu damlar. Yırtıcıydılar. Kendisiyse avdı. Finlandiya’da işler boka sarmadan önce Peters ile Lei böyle bir uyarı almışlar mıydı acaba?

“Tabancan var mı?” dedi Carlyle’a.

Kafa salladı beriki. “Taşımak, getireceği belaya değmez.”

Anderson’ın gözleri sokağı tarıyordu. Lao Gu görünmüyordu ortalıkta. “Çekçekçim yok.”

“Anasını sattığımın sarı kartlıları.” Sinirli, alçak sesli bir kahkaha attı Carlyle. “İşaret parmakları hep ıslaktır. Bahse girerim şu anda kentte bir deliğe saklanmamış tek sarı kartlı bulamazsın.”

Anderson kolundan tuttu Carlyle’ı. “Gel. Dikkat çekmemeliyiz.”

“Nereye?”

“İşaret parmaklarımızı ıslatıp rüzgâra bakmaya,” dedi Anderson. “Havuzlara. Fabrikalara.”

“Karantina?”

“Yakmaya gelselerdi maske takarlardı.”
“Darbe mi o zaman? Bir 12 Aralık daha mı diyorsun?”
Anderson tersledi Carlyle’ı. “Biraz fazla erkenci değil mi bu dediğin?”
Berikinin bakışları Beyaz Gömleklere döndü. “Erken davranan General Praça’dır belki.”
Anderson, Carlyle’ı çekiştirdi. “Yürü. Benim fabrikaya gidelim. Hok Seng bir şeyler biliyordur belki.”
Sokak boyunca Beyaz Gömlekler dükkânlara giriyor, sahiplerine dükkânlarını kapamalarını salık veriyorlardı. Birçoğu kepenk indiriyor ve telaşla kaçıyordu. Bir Beyaz Gömlek birliği daha uygun adım geçti önlerinden.
Anderson ile Carlyle fabrikaya vardıklarında megodontlar sıraya girmiş dışarı çıkıyorlardı. Anderson’ın işareti üzerine en öndeki *mahut* bambu düğmeyi çevirerek kafileyi durdurdu. Hayvanlar homurdanıp huzursuzca kıpırdanarak beklemeye başladılar. Megodontlar tarafından yolları kesilen hat işçileri kapının ağzına biriktiler.
“Hok Seng nerede?” dedi Anderson. “Sarı kartlı müdür? Nerede?”
Mahut kafa sallarken hayvanların arasından sıyrılan işçiler telaşla dışarı koşturdular.
“Beyaz Gömlekler geldi mi buraya?”
Adam, Anderson’ın kavrayamayacağı hızda konuşunca çevirmesi Carlyle’a düştü: “Beyaz Gömleklerin intikam almaya geldiğini söylüyor. İtibarlarını geri almaya geliyorlar, diyor.”
Adam başıyla evetleyince Anderson kenara çekildi.
Sokağın karşısındaki Çaoju fabrikası da işçilerini boşaltıyordu. Sokaktaki dükkânların hepsi kapanmıştı. İşporta arabaları ya içeri alınmış ya da korkuyla kaçırılmıştı. Sokağa bakan kapıların hepsi kapalıydı. Üst katlardaki pencerelerden birkaç kişi bakıyordu ama sokakta artık sadece kaçışan işçilerle Beyaz Gömlekler vardı. Yaşam-Yayı’nın son işçileri, ne Anderson’a ne de Carlyle’a bakarak telaşla geçip gittiler.
“Gittikçe beterleşiyor,” diye mırıldandı Carlyle. Tropik güneş yanığı tenine rağmen bembeyaz kesilmişti suratı.
Sokağın köşesinden yeni bir Beyaz Gömlek dalgası geldi. Altışarlı sıraya girmişlerdi; sokağa kıvrılan yılan misali akıyorlardı.
Kapalı dükkânların manzarası Anderson’ı ürpertmişti. Herkes tayfuna hazırlanıyordu sanki. “Yerliler gibi yapıp içeri girelim,” dedi. Ağır demir kapılardan birine yüklendi. “Yardım et.”

Zor bela kapıları kapatıp kol demirlerini yerleştirdiler. Anderson kilitleri astı ve sonunda nefes nefese kapıya yaslandı. Carlyle demir parmaklıklara bakıyordu. “Kurtulduk mu yoksa kapana mı kısıldık şimdi?”

“Klong Prem Hapishanesi’nde değiliz henüz. Güvendeyiz varsayalım şimdilik.”

Aslında o kadar emin değildi. Grahamcıların Missouri’de ayaklanmalarını hatırladı. Gerilimi birkaç kısa konuşma izlemiş ve ardından binalar ateşe verilmişti. Şiddetin gelişini kimse önceden görememişti. Kaynayan kazanı fark edebilen tek bir istihbaratçı çıkmamıştı. Anderson gereğince hızlı davranamayan bir muhafızın düşürdüğü yay tüfeğini alıp alevlere boğulmuş tarlalardan yükselen dumanlar arasında öksüre tıksıra bir HiGro silosunun tepesine çıkmayı başarmış, bir yandan hiç kimsenin işaretleri fark edemeyişine şaşarak isyancılara ateş etmişti. Koskoca tesis bu aymazlık yüzünden yanıp gitmişti. Aynısı yaşanacaktı şimdi. Ani bir patlama ve yaşadığı dünyanın hiç de sandığı gibi olmadığını fark ediş…

Mutlak güç hamlesini yapan General Praça mıydı? Yoksa daha fazla belaya yol açan Akkarat mı? Ya da yeni bir veba mı söz konusuydu sadece? Hepsi mümkündü. Beyaz Gömlekleri izlerken burnuna yanan siloların kokuları geldi gene.

Carlyle’a el ederek, “Hok Seng’i bulalım,” dedi. “Neler döndüğünü bilse bilse o bilir.”

Yukarı çıktılar. İdare ofisi bomboştu. Hok Seng’in tütsüleri hâlâ yanıyor, ipeksi gri dumanları tavana yükseliyordu. Krank pervanelerinin hafif esintisiyle kıpırdaşan belgeler, kâğıtlar saçılmıştı masasına.

Carlyle alaycı güldü. “Asistanın sırra kadem basmış anlaşılan.”

“Öyle görünüyor.”

Para kasası açıktı. Anderson eğilip içine baktı. Otuz bin baht ortada yoktu. “Hay anasını… Soymuş beni herif.”

Carlyle panjurlardan birini açtı. Çatı boyu uzanan kiremitleri gördü. “Gel, bak şuraya.”

Anderson kaşlarını çattı. “Habire kurcalardı bu pencereyi. İçeri girilmesin diye uğraşıyor sanmıştım.”

“Meğer tersiymiş derdi,” diyerek güldü Carlyle. “Fırsat bulmuşken kovmalıymışsın herifi.”

Sokakta artık sadece ayak sesleri yankılanıyordu.

“Eh, ileri görüşlülüğünü takdir etmek lazım adamın.”

“Taylandlılar ne der biliyorsun: kaçan bir sarı kartlı gördün mü arkasından megodont geliyor demektir.”

Anderson ofise son bir kez daha göz gezdirip pencereden dışarı baktı. “Gel. Nereye gittiğini bulalım herifin.”

“Ciddi misin sen?”

“Beyaz Gömleklerle karşılaşmak istememiştir. Biz de istemiyoruz. Ayrıca bir planı da varmış. Orası gayet açık.” Pencereden uzandı, güneşe bulanmış çatıya çıktı. Kiremitler ellerini yaktı. Doğruldu, ellerini sallayarak serinletti. Bir tavanın içinde duruyordu sanki. Yüzüne çarpan sıcakta kesik soluklarla çatıda göz gezdirdi. Çatının bittiği yerde Çaoju fabrikasınınki başlıyordu. İlerledi, bakındı. “Bu taraftan gitmiş anlaşılan,” diye seslendi Carlyle’a.

Carlyle da çatıya çıktı. Ter damlaları yüzünde parıldıyordu. Gömleği sırılsıklamdı. İlerlediler. Yolun sonuna vardıklarında karşı taraftaki uzun veranda çatısının gölgelediği bir ara sokak gördüler. Verandanın kenarından yere inen bir ip merdiven sallanıyordu.

“İşe bak.”

Veranda çatısıyla aralarındaki boşluk yaklaşık üç kat derinliğindeydi. “Senin ihtiyar Çinli buradan karşıya mı atlamış yani?” dedi Carlyle.

“Öyle görünüyor. Sonra merdivenle sokağa inmiş herhalde.” Kenardan aşağı baktı. “Epey mesafe var.” Hok Seng’in dümenlerine içinden gülmeden edemedi. “Uyanık puşt.”

“Çok yüksek yahu.”

“O kadar değil. Hem Hok Seng atladıysa—”

Cümlesini bitiremeden Carlyle’ın hızla yanından geçtiğini gördü. Kenardan sıçradı, karşıdaki çatıya düştü, yuvarlandı, doğruldu ve sırıtarak el salladı. Anderson kaşlarını çattı, geriledi ve koşusuna başladı. İnişte tüm dişleri takırdadı. Vurduğu dizini ovarak doğrulduğunda Carlyle’ın çoktan merdiveni yarıladığını gördü. Merdiveni bitirdiğinde Carlyle boş ara sokakta etrafına bakınıyordu.

“Bu taraftan Fosri Yolu’na ve deminki dostlarımıza gidiliyor,” dedi Carlyle. “İstediğimiz taraf değil yani.”

“Hok Seng paranoyaktır,” dedi Anderson. “Kesin bir yol belirlemiştir. Ve belirlediği yolun ana caddelerden geçmediğine de eminim.” Diğer yöne hareketlendi. Neredeyse daha ilk adımında iki fabrika arasındaki daracık açıklığı gördü.

Carlyle hayranlıkla kafa salladı. “Hiç fena değil.” Aralığa girdiler ve duvarlara sürtünerek yüz metreye yakın ilerledikten sonra paslı tenekeden bir kapıya ulaştılar. Kapıyı iterek açtıklarında çamaşır yıkayan yaşlı bir kadınla karşılaştılar. Avlu gibi bir yere çıkmışlardı. Her yana çamaşırlar asılıydı. Islak bezlerin arasından sızan güneş ışığı gökkuşakları yaratıyordu. Yaşlı kadın eliyle devam etmelerini işaret etti.

Çok geçmeden ufacık bir *soi*ye vardılar. *Soi*, bentlerde ve aktarım havuzlarında çalışan işçilerle fabrikalardan rıhtımlara mal taşıyan hamalların yaşadığı, daracık sokakları dolambaçlı bir gecekondu mahallesine açılıyordu. Her yandan pişen erişte ve balık kokuları yükseliyordu. Yanan biberlerin dumanıyla öksürüğe boğuldular; boğucu sıcakta ilerlemeye çabaladılar.

“Neredeyiz yahu?” dedi Carlyle. “Yönümü hepten şaşırdım ben.”

“Fark eder mi?”

Bezgin yatan köpeklerin ve çöpleri didikleyen Chesire kedilerinin yanından geçtiler. Anderson’ın her yanından ter fışkırıyordu. İçtikleri alkolün sersemliği tümüyle geçmişti. Daha fazla gölgeli dar sokak, daha fazla dolambaç ve sapak çıktı karşılarına. Döküntü bisikletlerin, çöplerden toplanmış metal parçaların ve hindistancevizi plastiklerinin arasından geçtiler.

Bir açıklığa vardılar ve gün ışığına çıktılar. Daracık sokakların klostrofobisinden kurtulduğuna şükreden Anderson, nispeten daha temiz havayı çekti içine. Geniş bir cadde değildi ama en azından trafiği vardı. “Burayı tanıdım galiba,” dedi Carlyle. “Şu tarafta bir yerlerde benim muhasebecilerden birinin pek bayıldığı bir kahveci olacak.”

“En azından Beyaz Gömlek yok etrafta.”

“Victoria’ya dönmenin bir yolunu bulmam lazım,” dedi Carlyle. “Kasalarında param var.”

“Kellen kaç para ediyor?”

Güldü beriki. “Eh. Haklısındır belki. En azından Akkarat’la temas kurmalıyım. Neler döndüğünü öğrenmek ve hamlemize karar vermek için.”

“Hem Hok Seng hem Lao Gu toz oldu,” dedi Anderson. “Bence şimdilik sarı kartlılar gibi yapıp ortalıkta görünmeyelim. Sukumvit kanalına kadar çekçeğe binebiliriz. Oradan da bir tekneye atlar benim oraya ulaşır, bu sayede ticaret ve fabrika bölgelerinden mümkün mertebe uzak kalırız. İçine okuduğumun Beyaz Gömleklerinden de…”

Bir çekçekçiye el etti ve pazarlık zahmetine girmeden araca bindiler.

Beyaz gömleklerden uzaklaştıkça rahatladığını fark etti Anderson. Hatta az önceki korkusunu salakça bulmaya başladı. Kim bilir, belki sokağa öylece çıkıp gitseler kimse dokunmayacaktı belki. Belki boşuna koşturmuştu çatıda. Hele karşıya atlamak… Güldü kendi kendine.

"Ne gülüyorsun?"

"Hok Seng'e gülüyorum. Yolunu yapmış, her şeyi ayarlamış ve ilk bela işaretinde, hop! Ara ki bulasın."

Sırıttı Carlyle. "Yanında ihtiyar bir Ninja çalıştırdığından hiç haberim yok."

"Sanıyordum ki—" Durdu. Trafik yavaşlamıştı. İleride gözüne bir beyazlık çarpınca daha iyi görebilmek için doğruldu. "Has…" Çevre Bakanlığı'nın kolalı beyazları, trafiği engelliyorlardı.

Carlyle da kafasını uzattı. "Kontrol noktası mı?"

"Sadece fabrikalarla uğraşmıyorlar anlaşılan." Arkaya baktı, kaçış yolu aradı ama yoktu; arkalarında yığınla yaya, çekçek ve bisikletli birikmişti.

"Kaçmayı denemeli miyiz?" dedi Carlyle.

Anderson kalabalığı süzdü. Yanlarındaki çekçeğin sürücüsü doğruldu, ileri baktı ve yerine oturup öfkeyle zilini çaldı. Kendi çekçeklerinin sürücüsü de artan zil seslerine katıldı.

"Endişelenen yok görünüyor."

Yol kenarında limon, curyan ve balık satıcıları sıralanmıştı. Müşteriler satıcılarla pazarlık ediyorlardı. Onlar da endişeli görünmüyorlardı.

"Yolda şansımızı denemek mi istiyorsun?" dedi Carlyle.

"Bilmiyorum… Praça gövde gösterisi falan mı yapıyor dersin?"

"Praça'nın dişleri söküldü. Kaç defa söyledim sana."

"Hiç öyle görünmüyor ama."

Anderson kafasını iyice uzatarak ileride olanları görmeye çabaladı. Görebildiği kadarıyla birisi el-kol sallayarak Beyaz Gömleklerle tartışıyordu. Koyu tenli ve parmaklarında altın yüzükler ışıldayan bir Taylandlı. Anderson konuşulanları duymaya çalıştı ama nafileydi çabası; daha fazla çekçek ve bisiklet geliyor, sabırsız zil sesleri çoğalıyordu.

Taylandlılar görünüşe göre sinir bozucu bir trafik sıkışıklı yaşandığı kanaatindeydiler. Ürken yoktu; sadece sabırsızlanıyorlardı. Zil ve çıngırak sesleri arttıkça artıyordu.

"Hay anasını…" diye söylendi Carlyle.

Beyaz Gömlekler adamı bisikletinden devirdiler; adamın yüzüklü parmakları bir anlığına parıldadı. Derken Beyaz Gömlek kalabalığında

gözden yitti adam. Abanoz coplar kalkıp indiler. Kan süzülüyordu hepsinden.

Köpeksi bir çığlık ve inilti doldurdu sokağı.

Bütün bisiklet zilleri susuverdi. Herkes aynı yöne bakarken sessizlik çöktü. Adamın bitkin yalvarmalarından başka ses duyulmuyordu artık. Yüzlerce insan kımıldanıyor ve soluk alıp veriyordu Anderson'ın çevresinde. Derken herkes, sürünün ortasına dalıvermiş yırtıcıdan ürken koyunlar gibi telaşla sağa-sola bakınmaya başladı.

Tok cop sesleri sürdü.

Sonunda acıklı çığlıklar kesildi. Beyaz Gömlekler toparlandılar. İçlerinden biri biriken kalabalığa yola devam işareti verdi. Gayet soğuk, sanki insanlar bir kazayı seyrederek yolu kapatmışlarcasına sabırsız ve kızgındı hareketleri. Çekçekler ve bisikletliler tereddütle hareketlendiler. Trafik akmaya başladı. Anderson yerine oturdu. “Tanrım.”

Çekçekçileri pedal basmaya başladı. Carlyle'ın endişesi artık iyice ortadaydı. Ürkek bakışlarla çevresini süzüyordu. “Şimdi kaçtık, kaçtık,” dedi. “Yoksa…”

Anderson bakışlarını Beyaz Gömleklerden ayırmadan, “Şimdi fırlarsak kabak gibi ortaya çıkarız,” dedi.

“*Farangız* biz. Zaten kabak gibi ortadayız.”

Yayalarla bisikletliler ağır hareketlerle ilerliyor, kontrol noktasındaki vahşetin yanından geçiyorlardı.

Altı-yedi Beyaz Gömlek dikilmişti yerde pelteye dönmüş adamın başında. Kanatları yapış yapış sinekler kan gölüne dalmış kalori ziyafeti çekiyorlardı. Beyaz üniformalı bacakların çevrelediği gölcüğün çevresinde bir Chesire belirip kayboldu. Polislerin copları kan parıltıları saçıyordu.

Anderson kıyama baktı. Carlyle gergin bir sesle öksürdü.

Öksürük üzerine Beyaz Gömleklerden biri kafasını kaldırınca Anderson'la göz göze geldi. Anderson ne süre bakışacaklarını bilemiyordu ama adamın gözlerindeki nefret barizdi. Meydan okurcasına tek kaşını kaldırdı polis. Copunu bacağında şaklattı. Pantolonunda kıpkırmızı bir leke kaldı.

Polis copunu bir daha bacağında şaklatırken başıyla Anderson'a başka tarafa bakmasını işaret etti.

yirmi

Bir aşamaydı ölüm. Bir basamak. Başka bir yaşama geçişti. Kanya, üstünde yeterince derin düşünürse fikri içselleştirip atlatabileceğini düşünüyordu ama işin gerçeği, Caydi ölmüştü. Bir daha hiç karşılaşmayacaklardı ve Kanya ne kadar sunuda bulunursa bulunsun, ne kadar dua ederse etsin Caydi bir daha asla Caydi olmayacak, Çaya asla geri gelmeyecek ve iki oğulları ıstırabın her yeri sarmasından başka bir şey görmeyeceklerdi.

Istırap. Çile. Acı, tek gerçekti. Ama küçükleri için bir süre daha gülebilmek, sarılmanın yumuşaklığını biraz daha hissetmek iyiydi. Çocuk üzerine titremekse bir ebeveyni varoluş döngüsüne bağlayan, tamamdı; çocuk dediğin şımartılmalıydı.

Bisikletiyle Bakanlığa, Caydi'nin çocuklarının yerleştirildiği yere giderken bunları düşünüyordu Kanya.

Çocuklar şımartılmalıydı. Hoş görülmeliydiler.

Sokaklarda Beyaz Gömlekler devriye geziyordu. Binlerce meslektaşı kentin her yanına dağılmış Ticaret'in yollarını kesiyordu. Tüm Bakanlıkta hissedilen öfke zar zor kontrol atında tutuluyordu.

Kaplan ölmüştü. Katledilmişti babaları. Canlı efsane, aziz, yenilmişti.

Yaşanan acı Süb Nakasatyen'i yeniden yitirmeye eşti neredeyse. Çevre Bakanlığı yas tutuyordu ve tüm kent Bakanlıkla birlikte yas tutacaktı. General Praça'nın planı işlerse Ticaret Bakanlığı ve Akkarat da yas tutacaktı. Sonunda haddini aşmıştı Ticaret Bakanlığı. Birombakti bile bu hakaretin bedelini birilerinin ödemesi gerektiğini söylüyordu.

Bakanlık kapısında kimliğini gösterdi, içeri girdi. Tik ve muz ağaçları arasından kıvrılan taşlı patikadan karargâh binasına ilerledi. Caydi'nin ailesi hep alçakgönüllü evlerde oturmuştu. Caydi kadar alçakgönüllü evlerde. Ama aileden kalanlar daha da küçük bir yerdeydiler şimdi. Büyük bir adam için ne acı bir son… Küflü beton kışlalardan çok daha iyilerine layıktı oysa…

Kanya'nın evi, Caydi'nin hayatı boyunca oturduğu evlerin hepsinden çok daha büyüktü. Ve Kanya, yalnız yaşıyordu. Bisikletini duvara dayadı ve kışlayı süzdü. Bakanlığın terk ettiği birçok binadan biriydi bu. Önünde

çalılıklar ve kırık bir salıncak vardı. Az ötede görevliler için bir ayak voleybolu sahası… Sıcakta kimse oynamıyordu; ağı sarkmıştı.

Kırık dökük binanın önünde oynayan çocuklara baktı. Caydi'ninkiler değildi bunlar. Surat ile Nivat içerideydi anlaşılan. Muhtemelen küllerinin konacağı kabı hazırlıyorlardı. İlahi okumaları ve babalarının bir sonraki yaşamına başarıyla geçebilmesine yardım etmeleri için keşişler çağrılmıştı. Kanya derin bir nefes aldı. Zor, tatsız bir işti sahiden.

Niye ben? Niye bodisatva için çalışmaya zorlanan benim? Neden?

Baştan beri Caydi'nin, kendisi ve adamları için fazladan para götürdüğünü bildiğinden kuşkulanmıştı Kanya. Ama hep buydu Caydi. Katıksız, temiz… Caydi işini, işine inandığı için yapardı. Kanya gibi değildi. Alaycı, kuşkucu ve öfkeli değildi. İşi, iyi kazanç potansiyeli ve beyaz üniformalı, aynı zamanda işporta arabalarına el koyma yetkisine sahip adamlardan etkilenen kızlar için yapanlar gibi de değildi Caydi.

Bir kaplan gibi savaşmış, bir hırsız gibi ölmüştü Caydi. Kol ve bacakları kesilmiş, köpekler ve Chesire kedileri yesin, geriye fazla bir şeyi kalmasın diye karnı yarılıp barsakları dökülmüştü. Erkeklik organı kesilip ağzına tıkıldıktan sonra gövdesi bakanlığın önüne bırakılmıştı. Savaş ilanıydı resmen… Ama Bakanlık düşman kim, kesin bilemiyordu. Herkes Ticaret Bakanlığı diyordu ama kesin bilen sadece Kanya'ydı. Caydi'nin son kalkıştığı görevden kimseye bahsetmemişti.

Utançla yanıyordu içi bu yüzden. Basamakları çıkmaya koyuldu. Her basamakta kalbi daha hızlı atıyordu. Onuru batasıca Caydi ne demeye burnunu Ticaret'in alanına sokamadan duramamıştı sanki? Neden uyarıyı ciddiye almamıştı? Oğullarını bizzat ziyaret etmek zorunda kalmıştı işte… Çocuklara babanız çok iyi bir savaşçı, çok iyi yürekli bir adamdı demek Kanya'ya düşüyordu. *Bir de eşyasını almam gerekecek. Teşekkürler valla. Bakanlık malzemesi sonuçta*…

Kapıyı tıklattı ve aileye toparlanma zamanı tanımak üzere geri çekildi. Kapıyı oğlanlardan biri, galiba Surat açtı, içeri seslendi: "Kanya abla geldi." Çok geçmeden Caydi'nin kaynanası kapıya geldi. Kanya *wai* selamı verdi; yaşlı kadın daha da fazla eğilerek karşıladı selamı.

"Sizi rahatsız ettik, özür dileriz."

"Rahatsız etmediniz." Gözleri kıpkırmızıydı kadının. Oğlanlar Kanya'ya ciddi gözlerle bakıyordu. Ne yapacaklarını bilemeden bir süre öylece dikildiler. Yaşlı kadın sonunda, "Eşyalarını alacaksınız herhalde," dedi.

Kanya yanıt vermeyecek denli utanıyordu. Zar zor başıyla evetleyebildi. Kaynana önüne düşerek oturma odasına soktu Kanya'yı. Odanın düzensizliği yaşlı kadının yasının göstergesiydi. Kadın köşeye itilmiş ufak bir masada duran kutuyu işaret etti. Caydi'nin incelediği dosyalar… "Hepsi bu mu?" dedi Kanya.

"Ev yakıldıktan sonra bunları saklamıştı sadece. Hiç dokunmadım ben. Tapınağa götürülmeden önce getirip buraya koymuştu."

Kanya utancını gülümsemesiyle bastırdı. "Evet. *Ka*. Özür dilerim. Tabii."

"Neden yaptılar bunu? Yeterince yapmamışlar mıydı?"

Çaresizce omuz silkti Kanya. "Bilmiyorum."

"Bulacak mısın yapanları? Alacak mısın intikamını?"

Tereddüt etti Kanya. Çocuklar dimdik bakıyordu. Çocuklukları, neşeleri silinip gitmişti. Hiçbir şeyleri kalmamıştı. Başını öne eğdi, *wai* selamı verdi. "Bulacağım. Söz veriyorum. Hayatımın sonuna kadar kovalamam gerekse bile."

"Eşyasını alman şart mı?"

Kanya tedirgin gülümsedi. "Protokol böyle. Aslında daha önce gelmeliydim ama…" Ne diyebileceğini bilemiyordu. "Rüzgârın değişeceğini umduk. İşe geri döneceğini… Özel şeyler, hatıra parçaları varsa geri getiririm. Ama teçhizatını götürmem lazım."

"Elbette. Kıymetli şeyler bunlar."

Eğildi, Heriklim tahtasından kutuya ve teçhizata baktı. Kutuda gelişigüzel, dağınık dosyalar, sarı zarflar ve Bakanlık malzemeleri vardı. Yedek yay-tabancası diskleri… Cop… Cırt-cırtlı kelepçeler… Dosyalar… Hepsi kutuya tıkıştırılmıştı.

Çaya'yı kaybettiğini, yakında her şeyini kaybedeceğini bilerek bu kutuyu dolduruşunu hayal etti Caydi'nin. Özen göstermemesine şaşmamak gerekirdi. Kutuyu karıştırdı. Adaylık günlerinde, Praça'yla yan yana çekilmiş bir fotoğrafını buldu. İkisi de genç, ikisi de kendilerinden emindi. Dalgınca çıkardı, masaya bıraktı fotoğrafı.

Kafasını kaldırdığında yaşlı kadının odadan çıktığını fark etti. Çocuklar hâlâ içerideydi ama. Fotoğrafı uzattı; çocuklar bakmaya devam ediyorlardı. Sonunda Surat uzanıp fotoğrafı aldı, kardeşine gösterdi.

Kutuyu hızla karıştırmaya devam etti Kanya. Diğer her şey Bakanlığa ait görünüyordu. Gizliden sevindi; hiçbir şeyi geri getirmek zorunda kalmayacaktı. Tik ağacından ufak bir kutu çekti dikkatini. Kutuyu açtı.

Caydi'nin *muay tay* şampiyonluk madalyaları parıldadı. Kanya kutuyu hiç konuşmayan çocuklara verdi. Kanya dosyalara dönerken çocuklar babalarının zaferlerinin kanıtlarını incelemeye koyuldular.

Nivat, "Burada bir şey var," dedi. Bir zarf tutuyordu elinde. "Bizim mi bu da?"

Kanya, "Madalyaların yanında mıydı?" dedi ama aldırmadan dosyaları karıştırmaya devam etti. "Ne varmış içinde?"

"Resimler."

Kanya durakladı. "Bakayım şunlara bir."

Nivat fotoğrafları uzattı. Kanya resimlere baktı. Caydi'nin ilgilendiği bir takım kuşkulu kişilerin fotoğraflarıydı bunlar anlaşılan. Çoğunda Akkarat vardı. *Faranglar*… Bir sürü *farang* fotoğrafı. Bakanın etrafına kanını içmeye aç hayaletler gibi toplanmış, gülümseyen kadınlar ve adamlar… Her şeyden habersiz, onlarla birliktelikten mutlu, gülümseyen Akkarat… Tanımadığı başka adamlar. Kendi ülkesinde kaloriden iyice semirmiş bir şişko; karantina adasından ziyarete gelmiş, yükselişe geçen Ticaret'ten avantaj elde etme peşinde bir AgriGen ya da PurCal temsilcisi belki… İşte bir tane daha: zeplinini yitiren adam. Carlyle mıydı adı? Canı yanmıştır herhalde epey. Hafifçe gülümsedi Kanya. Bir başka fotoğrafa geçti ve donakaldı.

"Ne oldu?" dedi Nivat. "Bir şey mi var?"

Kanya zor bela, "Yok," diyebildi. "Bir şey yok."

Fotoğrafta kendisi vardı. Akkarat'ın yatında, Akkarat'la kadeh tokuştururken çekilmişti. Uzaktan çekilmişti, biraz bulanıktı ama yüzü açıkça görülüyordu.

Biliyormuş!

Nefes almaya çabalayarak baktı fotoğrafa. Karma ve görevi düşündü. Caydi'nin çocuklarının bakışları altında kendi fotoğrafına baktı, baktı. Bu fotoğraftan hiç bahsetmeyen amirini düşündü. Caydi'nin konumundaki bir adamın neyi bilebileceğini, neyi açık etmeyebileceğini ve sırların bir insana nelere mal olabileceğini düşündü. Kendi içinde tartışarak baktı fotoğrafa. Sonunda desteden ayırıp cebine attı. Kalanları tekrar zarfa koydu.

"İpucu mu?"

Kanya ciddi bir baş onayı verdi. Çocuklar aynını yaptılar. Daha fazlasını sormayacaklardı. İyi çocuklardı.

Kutunun kalanını özenle, atladığı bir ipucunun varlığı endişesiyle araştırdı ama hiçbir şey bulamadı. Sonunda eğilip kutuyu ve malzemeleri

aldı. Kutu ağırdı ama ağırlığı, cebinde kobra misali yatan fotoğrafın yanında hiç kalıyordu.

Dışarı, açık havaya çıkınca derin nefesler almaya çabaladı. Utancın kokusu burun deliklerini yaktı. Kapıda el salladıklarını bildiği çocuklara, babalarının eğilmek bilmez cesaretinin bedelini ödeyen dönüp bakamadı. Istıraplarının nedeni babalarının kendine layık bir rakip seçmesiydi. Erişte satıcılarını ve gece satıcılarını yolmak yerine kendine gerçek, acımasız, gaddar bir düşman seçmişti Caydi. Gözlerini kapadı Kanya.

Söylemeye çalıştım sana. Gitmemeliydin. Denedim.

Kutuyu bisikletinin arkasındaki yük kısmına bağladı ve yola koyuldu. Ana idare binasına vardığında toparlanmıştı.

General Praça bir muza ağacının gölgesinde sigarasını tüttürüyordu. Kanya adamın gözlerinin içine bakabilmesine şaştı. Yanına gitti ve *wai* selamı verdi.

General hafif bir baş onayıyla selamı aldı. “Aldın mı eşyasını?”

Kanya başıyla evetledi.

“Çocukları da gördün?”

Bir baş onayı daha.

Kaşları çatıldı generalin. “Evimizin içine ettiler… Kapımızın önüne cesedini bıraktılar. Mümkün olmaması gerekirdi ama işte, bakanlığın içine kadar girip bize meydan okudular.” Sigarasını atıp çiğnedi. “Görev artık senin, Başkomiser Kanya. Caydi’nin adamları da senin. Caydi’nin hep istediği gibi savaşmamızın zamanı geldi. Ticaret Bakanlığı’nı pişman et, Başkomiser. İtibarımızı geri al.”

yirmi bir

Harabe gökdelenin çatısından kuzeye bakıyordu Emiko.

Raleigh kuzeydeki kurma köylerinin varlığını onayladığından beri her gün aynısını yapıyordu. Hatta Anderson-sama ima ettiğinden beri… Tutamıyordu kendini. Anderson-samanın koynunda yatarken bile, kimi zaman birkaç günlük bedelini ödeyip evine götürdüğünde bile velinimetsiz, müşterisiz hayatın düşünü kurmadan duramıyordu.

Kuzey…

Derin bir nefes alarak denizin, yanan gübrelerin ve yeni açan orkidelerin kokularını içine çekti. Aşağıda Çao Fraya'nın geniş deltası Bangkok'un setlerini yalıyordu usulca. Daha ötede bambu salları ve sazdan evleriyle Tonburi yüzüyordu… Yüzebildiği kadar… Batık kentteki Şafak Tapınağı'nın kubbesi kafasını gösteriyordu denizden.

Kuzey.

Aşağıdan gelen bağırtılar düşlerini böldü. Gelen sesleri çevirmesi beyninde kısa bir an aldı ve zihni Japoncadan Tayland diline geçiş yaptı. Sesler sözcüklere, sözcükler çığlıklara dönüştü.

"*Kes!*"

"*Mayao! Yo! Yo!*"

"*Çök! Map long diyo ni! Yere!*"

"*Lütfen! Lütfen!*"

"*Çök dedim!*"

Kulak kabarttı. Biliminsanlarının pürüzsüz ten ve köpeksi itaat dürtüsü dışında verdiklerinden bir diğeri hassas duyma yetisiydi. Dinledi. Çığlıklar. Ayak sesleri ve kırılan bir şeyin çatırtısı. Ensesi buz kesti. Üstünde sadece ince pantolonu ve askılı bluzu vardı. Sokak giysileri aşağıda, uyku bölmesindeydi.

Bağırtılar arttı. Acı dolu bir haykırış yükseldi. İlkel, hayvansı…

"*Üçüncü manga! Tamam!*"

"*Kanat?*"

"*Emniyette!*"

Aceleyle çatıya açılan kapıyı kapatıp yaslandı. Kapana kısılmıştı. Merdivenlerdeydiler. Çatıya göz gezdirdi, kaçacak başka yol aradı.

"*Çatıya bakın!*"

Emiko kenara koştu. Gökdelenin en üst balkonu on beş metre kadar aşağıdaydı. Binanın lüks dönemlerindeki teras katına aitti. Bakarken başı döndü Emiko'nun; balkondan sonra, insanların bit büyüklüğünde göründüğü sokağa kadar başka hiçbir çıkıntı yoktu.

Şiddetli rüzgâr kurma kızı itekliyordu. Yalpaladı, dengesini güç bela koruyabildi. Sanki ruhlar öldürmeye çalışıyordu Emiko'yu… Tekrar aşağı, balkona baktı. Hayır, mümkün değildi.

Dönüp kapıya koştu; açılmasını engelleyecek bir şey bakındı. Kurumaya serili çamaşırlarla birkaç parça kiremitten başka hiçbir… Derken bir süpürge sapı gördü. Kaptı, kapıya dayadı. Menteşeler öyle paslanmışlardı ki Emiko'nun sapı kapıya tüm gücüyle bastırmasıyla eğildiler. Heriklim tahtası, kapının metalinden daha sertti.

Başka bir çözüm aramaya başladı. Ürkmüş fare misali sağa-sola koşturmaktan ısınmıştı bile. Ufukta alçalan güneş kıpkırmızı bir gülle gibiydi; binanın çatlaklarla dolu cephesine vuran gölgeler uzadıkça uzuyordu. Emiko panikle dolanıyordu. Birden çamaşırlara takıldı gözü. Aşağı inmek için ipi kullanabilirdi. Atıldı, ipi çekti ama ip çok sağlam bağlanmıştı. Çözülmedi. Bir daha asıldı.

Çatıya açılan kapı sarsıldı. Ardından bir ses küfrederek bağırdı: “Açın şunu!” Kapı bir daha sallandı; çerçevesi çatırdadı. Doğaçlama payandası hâlâ dayanıyordu.

Nasılını bilemeden kafasının içinde Gendo-samanın sesini, kusursuzsun sen, dediğini duydu. *İdealsin*. Şahanesin. Sesi duyunca yüzünü buruşturdu; kendisini sevmiş ve terk etmiş adama duyduğu nefretle çamaşır ipine bir daha asıldı. İp ellerini kesiyor ama pes etmiyordu. Gendo-sama… Hain. İdealdi ama eve dönüş bileti almaya değecek kadar ideal değildi; bu yüzden ölecekti.

Yanıyorum.

İdeal.

Arkadan bir çatırtı daha geldi. Kapı kırılmak üzereydi. Emiko iple uğraşmaktan vazgeçti. Umutsuzca çözüm arayarak etrafına bakındı. Çevresinde döküntülerden ve alabildiğine havadan başka hiçbir şey yoktu. Yerden binlerce metre yüksekte olsa da bir şey fark etmezdi.

Menteşelerden biri dayanamayıp kırıldı. Emiko iyice bel veren kapıya son bir kez baktı, çözüm umuduyla, aşağı inecek bir yol bulma umuduyla çatının kenarına koştu.

Tam kenarda dengesini bularak durdu. Derin uçurum ağzını açmış bekliyordu sanki. Rüzgâr çekiştiriyordu kurma kızı. Hiçbir şey, ne tutunacak bir çıkıntı ne de başka bir şey görebiliyordu. Tekrar çamaşır ipine baktı. Ah, bir—

Kapı sonunda menteşelerinden söküldü; iki Beyaz Gömlek yay tabancaları elerlinde çatıya daldı. Çatının en ucundaki Emiko'yu gördüler. "Sen! Gel buraya!"

Emiko aşağı baktı. İnsanlar minnacıktı. Balkon bir zarf büyüklüğündeydi.

"*Dur! Yut diyu ni! Kımıldama!*"

Beyaz Gömlekler, Emiko'ya koşuyorlardı. Var güçleriyle koşuyorlardı ama her nasılsa, çok, çok ama çok yavaş hareket ediyorlardı. Soğuk bir günde akan bal gibi…

Emiko adamlara şaşarak baktı. Çatının yarısına kadar gelmişlerdi ama hâlâ çok yavaş hareket ediyorlardı. Sanki lapanın içinde koşuyorlardı. Her hareketleri… Yavaş. Çok yavaş… Ara sokakta peşinden koşup bıçaklamaya çalışan adam gibi… Yavaş…

Gülümsedi Emiko. İdeal. Teras çıkıntısına tırmandı.

Beyaz Gömlekliler bağırmak için ağızlarını açtılar. Yay tabancalarını doğrulttular. Emiko yassı namluların üstüne doğruluşunu seyretti. Yoksa çok yavaş hareket eden kendisi miydi? Yerçekimi de yavaş mı olacaktı peki?

Rüzgâr çağırıyordu. Havadaki ruhlar arkadan üflüyor, saçlarını gözlerinin üstüne düşürüyorlardı. Emiko saçlarını yana itti, hâlâ koşan, hâlâ nişan alan Beyaz Gömleklere huzurla gülümsedi ve geriye bir adım atarak kendini boşluğa bıraktı. Beyaz Gömleklerin gözleri kocaman açıldı. Tabancaları kıpkırmızı kesildi, diskler fırladı. Bir, iki, üç… Üstüne gelen diskleri saydı Emiko. Dört, beş…

Yerçekimi birden asılıp aşağı çekti kurma kızı. Adamlar ve silahları birden gözden yittiler. Tüm ağırlığıyla balkona düştü. Dizleri çenesine çarptı. Yuvarlanarak balkon korkuluklarına tosladı. Demir korkuluk yerinden sökülerek boşluğa uçarken yuvarlanan Emiko son anda kırık bağlantı yerine tutundu. Boşlukta sallanıyordu artık.

Boşluk ağzını açmış bekliyor, gel, diyordu. Sıcak rüzgâr itekliyordu bedenini. Emiko nefes nefese çekti kendini. Her yanı ayrı titriyordu, bere içindeydi ama uzuvları çalışıyordu. Tek bir kemiği dahi kırılmamıştı. *İdeal*. Bir bacağını attı ve balkona çıktı. Balkonun paslı demirleri ağırlığıyla

inlediler. Yanıyordu Emiko. Bayılmak istiyordu. Kenardan kendini bırakmak ve havaya karışmak…

Bağırtılar geldi yukarıdan.

Gözlerini açtı. Beyaz Gömlekler kenardan eğilmişler, nişan alıyorlardı gene. Diskler gümüşsü yağmur misali indiler. Duvarlarda metal kıvılcımlar saçarak sektiler, etini kestiler. Korku güç verdi Emiko'ya. Atıldı ve balkonun cam kapısı şangırtıyla kırıldı. Cam parçaları avuçlarını kesti. Parıltılı binlerce parçanın arasından geçerek daireye daldı. Hızla, göz kamaştırıcı, görüntü bulandırıcı bir hızla koşuyordu. İnsanlar şaşkınlıkla bakıyordu. Hepsi, hepsi inanılmaz yavaştı hatta…

Donmuşlardı.

Emiko bir başka kapıyı parçalayarak koridora fırladı. Beyaz Gömlekler sardı çevresini. Durmadı. Hayret çığlıkları arasında kalabalığı yararak geçti, merdivenlere atıldı. Aşağı, aşağı, aşağı… İndikçe indi. Çok gerilerde kalmıştı Beyaz Gömlekler. Bağırtılar geliyordu ardından sadece.

Kanı fokurduyordu. Merdivenler yanıyordu. Tökezledi, bir duvara yaslandı. Cayırdayan beton yüzey bile teninden serindi. Başı dönmeye başlamıştı ama vazgeçmedi, koşmaya başladı tekrar. Arkasından bağırtılar ve telaşlı ayak sesleri geliyordu.

İndi, indi, indi… Önüne çıkanları yararak, devirerek, baskından şaşkın insanlarına arasına dalarak koştu. İçindeki fırın aklını kaçırtacak gibiydi.

Tümüyle saçma tasarlanmış gözeneklerinden zor bela çıkabilen minnacık ter damlaları teninde parıldıyorlardı ama sıcak ve rutubet arasında pek serinlemesini sağlayamıyorlardı. Hayatında ilk defa teninde nem hissediyordu Emiko. Her zaman, her zaman çok kuru—

Bir adama çarptı. Adam, Emiko'nun parıldayan cildini görünce geri çekildi. Yanıyordu kurma kız. Bu haliyle insanların arasına karışamazdı. Kol ve bacakları hızla ama çocukların canlandırmalı kitaplarındaki gibi kesik hareket ediyordu.

Herkes Emiko'ya bakıyordu.

Merdivenden ayrıldı, bir kapıyı omuzlayarak bir hole daldı, nefes nefese duvara yaslandı. İçinde yanan ateş yüzünden gözlerini ancak açabiliyordu.

Atladım, diye düşündü.

Atladım!

Adrenalin ve şok… Dehşet kokteyli… Amfetamin bulanıklığı… Titriyordu Emiko. Titremeleri bile kesikti. Fokurduyordu içi; sıcaktan

bayılmak üzereydi. Duvara iyice yaslandı, serinliğini almaya çabaladı.

Su lazım bana. Buz…

Nefesini kontrol etmeye, yok edicilerin ne yandan geldiklerini duyabilmek için kulak kabartmaya çalıştı ama kafası bulanıktı; başı dönüyordu. Kaç kat inmişti acaba?

Devam et. Durma.

Yere yığıldı.

Serindi zemin. Soluğu ciğerlerinden hırıltıyla çıkıyordu. Bluzu yırtılmıştı. Camdan geçerken yaralanmıştı; el ve kolları kanıyordu. İyice gerilerek tüm bedeniyle beton zeminin serinliğini içine almaya çabaladı. Gözleri kapandı.

Kalk!

Kalmadı. Gümbürdeyen yüreğini kontrol altına almaya, gelenleri duymaya uğraşıyordu ama zar zor soluyabiliyordu. Çok sıcaktı. Zemin çok serindi…

Bir takım eller kavradı kurma kızı. Çığlıklar duyuldu, bıraktılar. Tekrar tuttular. Derken her yanı Beyaz Gömleklerle doldu. Merdivenlerden sürüklendi. Bağırıp çağırmalarına, vurmalarına rağmen nihayet aşağı, serin akşam havasına çıkarıldığına sevindi Emiko.

Bir sürü şey söylüyorlardı ama hiçbirini anlamıyordu. Karanlık ve bulanık sıcakta seslerden ibaretti hepsi. Japonca konuşmuyorlardı. Uygarlaşmamışlardı. Hiçbiri *ideal*—

Su çarptı yüzüne. Öksürdü. Ağzına, burnuna doldu su. Boğucuydu.

Birileri kollarından tutmuş sarsıyordu kurma kızı. Bağırıyorlardı. Tokat atıyor, sorular soruyor, yanıt istiyorlardı.

Saçından tuttular ve kafasını bir kova suya batırdılar. Boğmaya, cezalandırmaya, canını almaya uğraşıyorlardı ama Emiko’nun aklından sadece art arda *teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim* cümlesi geçiyordu. Biliminsanının teki ideal yapmıştı kurma kızı çünkü ve böyle devam ederlerse bağırıp tokatladıkları Emiko, serinleyecekti.

yirmi iki

Beyaz Gömlekler her yerdeydi. Yolları, geçişleri kontrol ediyor, işporta tezgâhlarına, çarşılara dalıyor, metana el koyuyorlardı. Hok Seng saatlerdir kaçıyordu ve hâlâ kentten çıkamamıştı. Tüm Malezyalı Çinlilerin gökdelenlere kapatıldıkları ve güneye, sınırın ötesine, Yeşil Bandanalılara geri yollanacakları söyleniyordu. Hok Seng arka sokaklarda parası ve değerli taşlarıyla ilerlerken her türlü söylentiye kulak kabartıyordu. Mai'yi önünden yürütüyor, yerliliğinden yararlanıyordu.

Akşam çöktüğünde hâlâ hedeflerinden çok uzaktaydılar. Yaşam-Yayı'ndan çaldığı para feci ağırlık yapıyordu. Arada sırada Mai'nin birdenbire koşup yanındaki paradan pay karşılığında Beyaz Gömleklere ihbar edeceği korkusuna kapılıyordu. Bazense kızı kendi kızı gibi görüyor, her türlü tehlikeden koruyabilmeyi diliyordu.

Aklımı kaçırıyorum, diye geçirdi içinden. Taylandlı bir kızı kendimin görüyorum.

Ama elinde bir parçacık yetki varken pek itaatkâr davranmış bu kıza, balık çiftçilerinin bu sıska çocuğuna gene de güveniyor ve artık hedef haline geldiğinden, birden fikir değiştirip kendisini ihbar etmemesine dua ediyordu.

Karanlık iyice çökmüştü artık.

“Neden bu kadar korkuyorsunuz?” diye sordu Mai.

Yanıtlamadı Hok Seng. Çevrelerinde dolanan karmaşıklığı anlamaz, anlayamazdı daha bu kızcağız. Oyundu gözünde bu yaşananlar. Korkutucuydu elbette ama yine de bir oyundu.

“Malezya'da esmer halk sarı halka saldırdığında aynı böyle şeyler yaşanmıştı. Öncesinde bambaşkaydı her şey. Fanatik dinciler yeşil bandanaları ve palalarıyla geldiler…” Durakladı. “Ne kadar dikkatli davranırsak, o kadar iyi.”

Saklandıkları yerden uzanıp sokağa baktı, tekrar çömeldi. Karanlıkta bir Beyaz Gömlekli, Bangkok Kaplanı'nın resimlerinden birini duvara asıyordu. Caydi Rojanasukçay… Ne çabuk gözden düşmüş, ne çabuk azizlik mertebesine yükselmişti! Tam bir politika dersiydi doğrusu.

Beyaz Gömlek uzaklaştı. Hok Seng gözleriyle sokağı taradı. Akşamın bir parça serinliğinden cesaretlenen insanlar evlerinden çıkmaya

başlamışlardı. Nemli karanlıkta alışverişlerini yapıyor, yemek yiyorlardı. Onaylı metan yakanların etrafında Beyaz Gömlekliler parıldıyordu. Takım halinde devriye geziyor, av kovalıyorlardı. Dükkân ve evlerin önlerinde Caydi'ye adanmış ufak sunaklar belirmeye başlamıştı. Dayanışma ve Beyaz Gömlek şerrinden korunma dualarını yansıtan bu sunaklarda Caydi'nin fotoğrafları kadife çiçekleri ve mumlarla donatılıyordu.

Ulusal Radyo yayınlarında suçlamalar havada uçuşuyordu. General Praça, Krallığın, adını özenle vermediği düşmanlarından mutlaka korunması gerektiğini söylüyordu. Döküntü el radyolarından halka yayılıyordu parazitli sesi. Metan lambalarının ışığında parıldayan tenleriyle satıcılar, ev kadınları, dilenciler, çocuklar… Bir karnaval yaşanıyordu sanki. Ama *fa sin* ve sarong hışırtıları arasında, kırmızılı-sırmalı megodont sürücülerinin bağırışları, yük hayvanlarının sarsak homurtuları arasında nereye bakılırsa bakılsın hep öfkeli bakışlarıyla saldıracak yer ve bahane arayan Beyaz Gömlekler vardı.

"Yürü." Hok Seng Mai'yi öne itekledi. "Bak bakalım, etraf ne durumda…"

Mai bir dakika geçmeden dönüp eliyle gelmesini işaret etti. Bir kez daha yola koyuldular, kalabalığa karıştılar. İlerilerinde Beyaz Gömleklerin bulunduğunu veya yaklaştıklarını aniden çöken sessizliklerden, kaçışan çocuklardan anlıyorlardı. Devriyeler geçerken kenarda duruyor, önlerine bakıyor ya da bulabildikleri yerlere siniyorlardı. Bir gece çarşısına daldılar. Hok Seng'in gözleri eriştelerde, mumlarda ve görünüp kaybolan Chesire kedilerinde dolaşıyordu sürekli.

İleriden bir haykırış yükseldi. Mai derhal kontrol etmeye fırladı. Çok geçmeden döndü, Hok Seng'i kolundan tutup çekiştirdi. "*Kun*, çabuk gel. Dikkatleri dağıldı." Beyaz Gömlekleri ve taciz ettikleri kişiyi aşmak için harekete geçtiler.

Yaşlı bir kadın yerde yatıyordu; yanında kızı, kanayan dizini tutmuştu. Kızcağız annesini ayağa kaldırmaya uğraşırken kalabalık başlarına toplandı. Cam kasalar parçalanmış, içlerindekiler her yana saçılmıştı. Sosa bulanmış cam kırıkları, yeşil metan ışığı altında elmas gibi parıldıyorlardı. Beyaz Gömlekler coplarıyla kadının eşyasını didikliyorlardı.

"Haydi, teyzem ama! Üç-beş kuruş vardır buralarda bir yerde. Beyaz Gömleklere rüşvet veririm demişsin ama kaçak gaz yakacak kadar vermek aklına gelmemiş."

“Neden böyle yapıyorsunuz?” diyerek hıçkırdı kızı. “Ne yaptık size biz?”
Beyaz Gömlek polis soğuk gözlerle bakıyordu. “Bizi hallettiğinizi sandınız.” Cop bir kez daha kadıncağızın dizine indi. Kadın acıyla bağırırken kız kenara sindi.
Polis adamlarına döndü. “Metan tanklarını alın şunların! Daha üç sokak var gezeceğimiz.” Sessizce seyreden kalabalığa baktı. Polisin gözleri üzerinden geçerken Hok Seng taş kesildi.
Kaçma. Paniğe kapılma. Ağzını açmadığın sürece güvendesin.
Beyaz Gömlek kalabalığa gülümsedi. “Burada gördüklerinizi herkese anlatın. Artıkla beslenecek köpekler değiliz. Kaplanız biz. Korkun bizden!” Ardından copu kaldırınca kalabalık dağılıverdi. Hok Seng ile Mai de aralarındaydı.
Bir sonraki sokakta Hok Seng nefes nefese duvara yaslandı. Müthiş büyümüştü kent. Her sokakta tehlike vardı artık.
Sokağın ucundaki bir el radyosu çatırtıları arasında yeni haberleri sunuyordu. Rıhtımlar ve fabrikalar kapatılmıştı. Rıhtımlara sadece izinle geçiş mümkündü.
Hok Seng ürpertisini bastırdı. Aynı şeyler baştan yaşanıyordu. Duvarlar yükselmiş, kentin içinde, labirentteki fare misali kısılıp kalmıştı. Paniğe kapılmamalıydı. Böyle bir şeye karşı plan yapmıştı. Öngörmediği şartlar mevcuttu. Ama öncelikle eve ulaşmalıydı.
Bangkok, Malaka değil. Hazırlıklısın bu defa.
Sonunda yaşadığı gecekondu mahallesine ulaştılar. Daracık sokaklardan, kendisini tanımayan insanların arasından geçtiler. Korkusunu sürekli bastırmaya gayret ediyordu Hok Seng. Beyaz Gömlekler gecekondu mahallesinin mafya babalarını etkilemişlerse tehlikeye düşebilirdi. Yutkundu, kulübesinin kapısını açtı, Mai’yi içeri iteledi.
“İyi iş çıkardın.” Heybesine elini daldırdı ve çaldığı paralardan bir tomar çıkarıp kıza uzattı. “daha fazlasını istiyorsan yarın buraya gel.”
Mai, eline gelişigüzel tutturuluveren servete bakakaldı.
Kafası çalışsa kızı hemen oracıkta boğar ve ertesi sabah kalan parası uğruna ihbar edilme olasılığını yok ederdi. Fikri kafasından kovaladı; Mai sadık davranmıştı ve Hok Seng’in güvenebileceği birine ihtiyacı vardı. Ayrıca sarı karlıların değeri birdenbire Chesire kedisine inmişken, Mai’nin Taylandlı olması çok işine yarayacaktı.
Mai parayı cebine tıkıştırdı.

“Buradan dönüş yolunu bulabilecek misin?”

Sırıttı Mai. “Sarı kart değilim ben. Korkacak bir şeyim yok.”

Hok Seng gülümsedi. Mai tarlalar ve ahırlar yakılırken kimsenin yaşı kurudan ayırmaya zahmet etmeyeceğini bilecek yaşta değildi henüz.

yirmi üç

"Tanrı General Praça'nın da, Beyaz Gömleklerinin de belasını versin!"

Carlyle balkon demirine yaslandı. Yıkanamamıştı ve tıraşsızdı. *Farang* bölgesinin tecrit edilmesi yüzünden bir haftadır Victoria'ya gidemiyordu. Tropik iklimin etkisi giysilerinde kendini iyice belli etmeye başlamıştı.

"Rampaları da, havuzları da kapadılar. Rıhtımlara geçişi yasakladılar." Dönüp içeri girdi, bardağına içki koydu. "Hay Beyaz Gömlekler gibi topunun..."

Anderson gülmekten alamadı kendisini. "Kobra çomaklama konusunda uyarmıştım seni."

Kaşları çatıldı berikinin. "Ben değildim onu yapan. Ticaret'ten birilerinin parlak fikri… Çok ileri gittiler; düşünmeleri gerekirdi."

"Akkarat mıydı?"

"O kadar salak değildir Akkarat."

"Orası önemli değil gerçi." Ilık viski kadehini kaldırdı. "Bir haftadır tecritteyiz ve Beyaz Gömlekler daha işin başında görünüyorlar."

"Hiç öyle memnunmuş gibi bakma," dedi Carlyle. "Sana da battığını biliyorum bunların."

Anderson viskisini yudumladı. "Umurumda diyemeyeceğim açıkçası. Fabrika işime yarıyordu. Artık yaramıyor." Öne eğildi. "Şimdi esas istediğim Akkarat'ın söylediğin hazırlıkları sahiden yapıp yapmadığı." Başıyla kenti işaret etti. "Şapa oturmuş görünüyor çünkü."

"Ve sence komik bunlar, öyle mi?"

"Yapayalnız kaldıysa dosta ihtiyacı var demektir diyorum ben. Bir daha el uzatmanı, samimi yardım teklifimizi iletmeni istiyorum."

"Megodontlara ezdirtme tehdidini tekrarlamayacağı türden bir teklifin var mı adama?"

"Fiyat da, armağan da aynı." Bir yudum daha aldı. "Ama belki bu sefer kulak vermeyi tercih eder."

Carlyle metan lambalarının donuk yeşil ışığına bakarak kaş çattı. "Her gün daha fazla para kaybediyorum."

"Pompa şeyi yüzünden avantaj elinde biliyordum hâlbuki."

"Kes sırıtmayı. Tehdit bile edilmiyor bu puştlar. Elçi falan kabul etmiyorlar."

Gülümsedi Anderson. “Beyaz Gömleklerin aklı başına gelsin diye musonlar başlayana kadar bekleyecek değilim… Akkarat’la bir toplantı ayarla. Muhtaç kaldığı yardımı sunabiliriz.”

“Ne? Karantina adasına kadar yüzüp devrim mi başlatacaksın yani? Neyle? Birkaç muhasebeci ve yelkenli kaptanıyla mı? Bütün gününü krallığın günün birinde yokluğa düşüp ambargoyu kaldıracağı umuduyla içerek geçiren satış temsilcileriyle mi? Aman ne ürkütücü!”

“Gelirsek Burma’dan geliriz. Çok geç olana dek kimsenin ruhu duymaz.” Gözlerini Carlyle’ınkilere dikti. Beriki sonunda kafasını çevirdi.

“Aynı şartlar mı? Numara çekmiyorsun öyle mi?”

“Tayland tohum bankasına erişim ve Gibbons diye bir adam. O kadar.”

“Karşılığında?”

“Ne lazım Akkarat’a? Rüşvet verecek para mı? Altın mı? Elmas mı? Yeşim mi?” Durdu. “Komando birlikleri mi?”

“Tanrım… Burma konusunda ciddisin yani?”

Anderson kadehini geceye doğru kaldırdı. “Buradaki maskem düştü artık. Ya bunu kabullenip devam edeceğim ya da pılımı pırtımı toplayıp Des Moines’a döneceğim. Açık konuşalım: AgriGen her daim büyük oynamıştır. Vincent Hu ile Chitra D’Alessa şirketi kurduğundan beri. Elimizi boka bulaştırmaktan çekinmeyiz hiç.”

“Finlandiya’daki gibi.”

“Bu seferki yatırımdan daha umutluyum.”

“Tanrım,” dedi Carlyle. “Peki. Toplantıyı ayarlarım. Ama tüm bunlar bittiğinde beni unutmamalısın.”

“AgriGen dostlarını hiç unutmaz.”

Anderson, Carlyle’ı yollayıp kapıyı kapadı. Kriz dönemlerinin insanlarda neleri ortaya çıkardığını görmek ilginçti. Her daim ukala, her daim kibirli Carlyle, göğsüne hedef tahtası çizilmişçesine ortada kalıverdiğini, Beyaz Gömleklerin her an *farangları* içeri tıkmaya veya idam etmeye başlayabileceklerini ve arkalarından kimsenin ağlamayacağını fark etmişti. Özgüveni, kullanılmış bir filtre maskesi gibi kenara atılıvermişti birden.

Balkona çıktı ve karanlığa, denize, karantina adası Koh Angrit’e, Krallığın sınırında sabırla bekleyen güçlere baktı.

Eli kulağındaydı artık.

yirmi dört

Kanya, Beyaz Gömlek misillemelerinin eseri olan yıkımın arasında oturmuş kahvesini içiyordu. Erişte dükkânının diğer ucunda birkaç müşteri asık suratlarla elle kurmalı radyodaki *muay tay* maçını diniliyordu. Tezgâhın kalanını tekeline almıştı Kanya, kimseye aldırmıyordu. Yanına veya yakınına oturmaya kimse cesaret edemiyordu.

Eskiden birkaç kişi yanaşmaya kalkabilirdi ama artık Beyaz Gömlekler dişlerini göstermişlerdi. Yapayalnızdı Kanya. Adamları kuduz köpekler misali önden gitmiş, geçmişi ve kötü ilişkileri toptan silip sıfırdan başlama işine devam ediyorlardı.

Erişte tencerelerinin üzerine eğilmiş dükkân sahibinin çenesinden ter süzülüyordu. Yüzündeki damlacıklar kaçak mavi metan ışığında parıldıyordu. Kanya'ya bakamıyordu ve muhtemelen içinden kaçak metana para vermeye karar verdiği güne lanet okuyordu. Radyodan yükselen çatırtılı tezahüratlar, kaynayan tencerelerin fokurtularına karışıyordu. Kimse bakamıyordu Kanya'dan tarafa.

Kanya kahvesini yudumlarken kasvetle gülümsedi. Şiddetten anlıyordu bunlar. Yumuşak davranan Çevre Bakanlığı'nı adamdan saymamışlardı. Ama yeni —cop sallayan ve tabancaları her daim atışa hazır— bakanlık, istediği saygıyı görüyordu.

Bunun gibi yasadışı metan kullanılan, Krallık vergilerine ve yasal metana gücü yetmeyen dükkâncıların yoksullara hizmet ettiği kaç dükkânı yerle bir etmişti? Yüzlerce… Pahalıydı metan. Rüşvet daha ucuza geliyordu. Karaborsa malı metan güvenli yeşil rengi sağlayacak ek maddelerden yoksunsa, eh, hepsi bu riski göze almaya razıydı.

Rüşvete ne meraklıydık!

Kanya sigarasını çıkarıp tencerenin altındaki tehlikeli mavi alevle yaktı. Adamcağız Kanya'ya dur demedi, Kanya adama bakmadı. Birbirlerine yoklarmış gibi davranıyorlardı. Ne Kanya yasadışı metan kullanan bir dükkânda oturuyordu ne de adam, hemcinsleriyle birlikte gökdelenlere kapatılıp ölmeye terk edilebilecek bir sarı kartlıydı.

Dalgın bakışlarla içti sigarasını. Dükkâncı hislerini belli etmese bile Kanya korktuğunu biliyordu. Beyaz Gömleklerin kendi köyüne gelişini

hatırladı. Teyzesinin balık havuzlarını kül ve tuzla doldurmuş, bütün kümes hayvanlarını boğazlayıp yakmışlardı.

Şanslısın, sarı kartlı. Beyaz Gömlekler bize geldiklerinde hiçbir şeyi korumaya kalkmamışlardı. Meşaleleriyle gelmiş ve ne var ne yok yakmışlardı. Bizim gördüğümüzden çok daha iyi muamele görüyorsun sen.

Biyolojik tehlike maskelerinin ardındaki iblis gözler, beyaz giysiler bugün bile gözünün önüne geliyor, içini kaçıp saklanma dürtüsüyle dolduruyordu. Gece gelmişlerdi. Hiçbir uyarıda bulunmadan. Komşuları, kuzenleri meşalelerin önünde çırılçıplak kaçışmışlardı. Geride bıraktıkları saman kulübeleri alevler içinde kalmış, bambu ve palmiyeler karanlıkta turuncu çatırtılarla devrilmişlerdi. Uçuşan küller her yanlarını sarmış, hepsini öksürüğe boğmuştu. Çocuk kollarına düşen kor palmiye kabuklarından kalma yanık izlerini hâlâ taşıyordu Kanya. Ne nefret etmişti Beyaz Gömleklerden! Kuzenlerine sarılmış, Çevre Bakanlığı'nın köylerini yakışını seyretmiş ve içi nefretle dolmuştu.

Şimdiyse kendi adamlarını aynı işi yapmaya yolluyordu. Caydi yaşasaydı yaptığındaki acıklı gülünçlüğü takdir ederdi.

Uzakta, yanan çiftçilerin dükkânlarından duman misali kapkara çığlıklar yükseliyordu. Kanya derin bir nefes çekti. Koku, geçmişe götürüyordu. Duman, aynı dumandı. Adamlarının görevlerinin ifasını iyice abartıp abartmadıklarını merak ederek sigarasından bir nefes daha çekti. Heriklim tahtalarından yapılma gecekondularda çıkacak yangın epey sorun yaratabilirdi. Ahşabı çürümeden koruyan yağlar çok hızlı tutuşurdu. Ama eh, yapabileceği bir şey yoktu artık. Belki sadece kaçak mal yakıyorlardı. Uzanıp kahvesini aldı ve dükkâncının yanağındaki morluğa baktı.

Çevre Bakanlığı'na kalsa bu sarı kartlıların hepsi sınırın ötesine, geldikleri yere yollanırlardı. Malezya'nın, Krallığın değil, başka bir egemen ülkenin sorunuydular. Ama Majesteleri Çocuk Kraliçe merhametliydi. Kanya gibi değildi.

Sigarasını söndürdü. Tütünü, iyi tütündü. Altın yaprak. Yerli mühendislik ürünüydü ve Krallıktaki diğer her şeyden daha iyiydi. Saman-selofan paketten bir sigara daha çıkardı, mavi ateşte yaktı.

Kahvesini tazelemesini işaret ettiğinde sarı kartlı dükkâncı kibar ifadesini bozmamaya gayret etti. Radyodan yükselen sevinç çığlıkları dinleyenleri sardı, tezgâhın diğer ucundaki Beyaz Gömlek bir anlığına unutuldu.

Haz yüklü ayak sesleri duyulmayacak denli hafifti ama sarı kartlının yüz ifadesi uyarmaya yetti Kanya'yı. Kafasını kaldırıp bakmadı. Arkasında dikilen adama yanına oturmasını işaret etti.

"Ya öldür beni ya otur," dedi.

Narong bol, dik yakalı siyah bir gömlek ve gri pantolon giymişti. Eli yüzü düzgün bir kıyafet. Muhasebecilik falan yapabilirdi belki. Gözleri hariç… Fıldır fıldırdı gözleri. Ve bedeni gereğinden fazla gevşekti. Tuhaf, kolayca elde edilmiş görünen bir güvene, kıyafetlerine zor bela sığan bir kibre sahipti. Gerçek konumlarından aşağıda görünmeyi beceremeyecek denli güçlüydü bazıları. Demirleme rampalarında da bu yüzden göze batmıştı. Kanya öfkesini bastırdı, adamın konuşmasını bekledi.

"İpek nasıl ama?" Gömleğine dokundu. "Japon malı. Hâlâ ipekböceği var oralarda."

"Senle ilgili hiçbir şey hoşuma gitmiyor," dedi Kanya.

Gülümsedi beriki. "Yapma artık, Kanya. Bak, başkomiserliğe terfi ettin. Ama hâlâ bir gülücük göremiyoruz yüzünde." Sarı kartlı dükkâncıya kahve vermesini işaret etti. Kahverengi sıvının önündeki fincana doluşunu hiç konuşmadan seyrettiler. Dükkâncı kahveyi verdikten sonra Kanya'nın önüne bir tas çorba, balık topakları, limon otu ve tavuk parçaları getirdi. Kanya U-Tex eriştesini yemeye koyuldu.

Narong sabırla, konuşmadan bekledi. Sonunda, "Buluşmayı sen istemiştin," dedi.

"Çaya'yı öldürdün mü?"

Narong doğruldu. "Görgü kurallarını oldum olası bilmedin zaten. Kentte bunca sene yaşadıktan, sana onca para dökmemizden sonra bile hâlâ Mekonglu balıkçılardan farkın yok."

Kanya soğuk bakışlarını adama dikti. Narong'dan korkuyordu ama korkusunu belli etmeyecekti. Arkadan, radyodan bir sevinç çığlığı daha yükseldi. "Praça'dan farkın yok senin. Aynısınız hepiniz," dedi.

"Seni minnacık bir kızken alıp Bangkok'a getirdiğimizde öyle demiyordun ama. Biz hayatının kalanı boyunca teyzene bakarken de söylemedin böyle şeyler. General Praça ve Beyaz Gömleklere darbe indirme fırsatını önüne sunduğumuzda da sesin çıkmamıştı hiç."

"Her şeyin bir sınırı var. Çaya masumdu."

Narong bir örümcek kadar hareketsiz bakıyordu Kanya'ya. Neden sonra, "Caydi haddini aşmıştı," dedi. "Hatta sen uyarmıştın onu. Şimdi tutup kobranın boğazına kendin sarılmaya kalkışma."

Kanya ağzını açacaktı, vazgeçti. Durdu, sesini kontrole alarak konuştu: “Bana da Caydi’ye yaptığını mı yaparsın?”

Gülümsedi Narong. “Ne zamandır tanıyorum seni Kanya?” dedi. “Sen bizim kıymetli kızımızsın.” Kalınca bir zarf çıkarıp masanın üzerinden önüne itti. “Sana asla zarar vermem,” dedi. “Praça gibi değiliz biz.” Durakaldı. “Kaplan’ın ölümü bakanlığı nasıl etkiliyor?”

Kanya, “Kendin gör,” diyerek başıyla patırtıların geldiği tarafı işaret etti. “General çok öfkeli. Caydi kardeşi gibiydi.”

“Doğrudan Ticaret’e saldırmak istediğini duydum. Bakanlığı yakmaya bile kalkışabilirmiş.”

“Elbette Ticaret’in peşine düşecek. Ticaret Bakanlığı’nın yok olması, sorunlarımızın yarı yarıya azalması demek.”

Omuz silkti Narong. Zarf tezgâhta, aralarında duruyordu. Caydi’nin yüreği yatıyordu sanki tezgâhta. İntikamına yapılmış çok eski yatırımın getirisi…

Üzgünüm, Caydi. Uyarmaya çalıştım seni.

Zarfı aldı, Narong’un bakışları altında parayı çıkarıp belindeki çantaya koydu. Adamın gülümsemesi bile sipsivriydi. Saçlarını dümdüz yapıştırmıştı arkaya. Tümüyle durgun, tümüyle ürkütücüydü Narong.

Kafasının içinde bir ses, *işte bunlara giriyorsun yatağa,* diye mırıldandı.

İrkildi Kanya. Caydi’nin sesine benziyordu duyduğu. Caydi’nin şakacılığı, neşesiydi çınlayan. Yargılamayla birlikte kahkaha tınısı… Caydi hiç yitirmemişti espri anlayışını.

Senin gibi değilim ben.

Biliyorum, dedi ses kıkırdayarak.

Madem biliyordun, neden öldürmedin beni?

Yanıt gelmedi. Radyodan cızırtılı tezahüratlar yükselmeye devam ediyordu. Çaroen, Sakda’ya karşı… İyi maç. Yalnız ya Çaroen acayip geliştirmişti kendisini ya da yenilmesi için Sakda’ya para ödenmişti çünkü karşılaşma hile kokuyordu. Belki Tezek Beyi karışmıştı işe. Tiksintiyle yüzünü buruşturdu Kanya.

“Kötü mü maç?” dedi Narong.

“Hep yanlış adama para yatırıyorum.”

Güldü beriki. “Önceden bilgi almak o yüzden faydalı zaten.” Bir kâğıt parçası uzattı.

Kanya listedeki isimlere baktı. “Praça’nın arkadaşları… Bazıları general bunların. Buda’nın esirgediği kobra gibi korunurlar.”

Narong sırıttı. “O yüzden ihanetine çok şaşacaklar ya… Bunlara saldıracaksın. Canlarını yakacaksın. Çevre Bakanlığı’yla oyun oynanmayacağını, bakanlığın tüm hiziplere aynı gözle baktığını, kıyakçılığın bittiğini, sırtlara şaplak atıp kolay anlaşmalar yapma devrinin kapandığını, yeni Çevre Bakanlığı’nın kimseye eyvallah demeyeceğini göstereceksin.”

“Praça’yla müttefiklerinin arasını açmaya mı çalışıyorsun? Öfkelensinler diye mi generale?”

Narong yanıt vermedi. Kanya eriştesini bitirdi. Başka talimat gelmeyeceğini anlayınca kalktı. “Gitmem lazım. Adamlarımın beni senle görmesi işime gelmez.”

Narong başıyla onay verdi. Dinleyiciler Çaroen’in yepyeni gücüyle Sakda’yı yere çalmasına homurdanırken Kanya dükkândan çıktı.

Sokağın köşesindeki yeşil metan lambanın ışığında üniformasını düzeltti. Ceketinde geceki yıkımdan kalma bir leke vardı. Kaş çatarak silkeledi ceketini. Narong’un verdiği listeyi açtı, adları ezberlemeye koyuldu.

Listedeki adam ve kadınlar General Praça’nın en yakın dostlarıydı. Gökdelenlere tıkılan sarı kartlara yakın muamele göreceklerdi. General Praça’nın bir zamanlar kuzeydeki bir köye yaptığı, geride açlıktan kıvranan insanlar bırakan muameleyi göreceklerdi.

Zordu. Ama hiç değilse bu seferki adildi.

Listenin yazılı buluğdu kâğıdı avucunda buruşturdu. *Dünya bugün böyle*, diye düşündü. *Hepimiz geberip Chesire kedileri kanımızla banyo yapana kadar alt alta, üst üste…*

Geçmişte sahiden daha güzel günler, petrol ve teknolojinin yarattığı, her sorunun çözümünün yeni bir başka sorun doğurmadığı bir altın çağ yaşanmış mıydı, merak ediyordu. Geçmişin *faranglarına* bela okudu. Faal laboratuarları ve dünyayı besleyecek, özenle yetiştirilmiş ürünleriyle, daha az kaloriyle çok daha verimli çalışacak hayvanlarıyla kaloriciler… Dünyayı memnuniyetle besleyeceklerini, patentli hububatlarını ihraç edeceklerini duyuran ve her seferinde geç kalmanın yolunu bulan AgriGen’ler, PurCal’ler…

Ah, Caydi. Üzgünüm. Çok, çok üzgünüm. Sana ve ailene yaptığım her şey için… Amacım canını yakmak değildi. Praça’nın ihtirasını

dengelemenin bunca pahalıya patlayacağını bilebilseydim Krung Thep'e hiç gelmezdim.

Adamları yerine tapınağa ilerledi. İçinde sadece birkaç keşiş bulunan, ufak bir mahalle tapınağıydı gittiği. İçeride ninesiyle birlikte altın Buda heykelinin önünde diz çökmüş bir çocuktan başkası yoktu. Kapıdaki satıcıdan tütsü alıp içeri girdi. Tütsü çubuğunu yaktı, alnına doğru kaldırdı ve Üç Cevher, *Buda, Darma* ve *Sanga* için salladı. Dua etti.

Kaç kötülük işlemişti? Ne kadar kötü *karma* için kefaret ödemesi gerekecekti? Akkarat ve denge sağlama vaatlerini onurlandırmak mı, babası gibi gördüğü Caydi'yi onurlandırmak mı daha önemliydi?

Adamın biri kalkıp köyüne geliyor, aç karnını doyurmaya söz veriyor, kentte yaşam, teyzenin öksürüğü ve eniştenin viskisi için para vaat ediyor ve karşılığında bedenini satın almak dahi istemiyor… Bundan öte ne dilenebilirdi? Başka ne satın alabilirdi sadakatini? Herkes bir velinimete muhtaçtı.

Sonraki hayatında çok daha iyi dostların olsun, sadık savaşçı.

Ah, Caydi... Çok, çok üzgünüm. Kefaretim için milyonlarca yıl hayalet kalayım…

Bundan çok daha iyi bir yerde doğasın, Kanya.

Kalktı, Buda'ya son bir *wai* selamı verip tapınaktan çıktı. Basamaklarda kafasını kaldırıp yıldızlara baktı ve *karmasının* kendisini nasıl bu kadar mahvedebildiğini düşündü. Gözyaşlarını durdurmak için gözlerini yumdu.

İleride bir başka bina alevlere boğuldu. Bu semtte yüz adam görevlendirmişti; herkese gerçek kanunun gücünün tattıracaktı. Yasalar kâğıt üstünde hoştu ama bağlayıcılıklarını yumuşatacak rüşvet olmayınca acı verirlerdi. İnsanların unuttuğu tarafı buydu yasaların. Birden yorgunluk çöktü omuzlarına. Yıkımdan kaçırdı gözlerini. Bu gecelik ellerine yeterince kan ve is bulaşmıştı. Adamları ne yapacaklarını biliyorlardı nasılsa. Evi uzak değildi buraya.

* * *

"Başkomiser Kanya?"

Kanya odasına sızan şafak ışıklarına gözlerini kırpıştırarak uyandı. Uyku sersemliğinden bir anlığına geçen günleri, rütbesini anımsayamadı…

"Başkomiser?"

Sineklikli pencerenin dışından geliyordu ses.

Yataktan kalktı, kapıya gitti. “Ne var?” diye seslendi dışarı.

“Bakanlıktan çağrılıyorsunuz.”

Kapıyı açtı, adamın uzattığı zarfı aldı, mührünü kopardı. “Karantina Dairesi’nden,” dedi şaşırarak.

Zarfı getiren adam başıyla evetledi. “Başkomiser Caydi’nin gönüllü görevlerinden…” dedi, durdu. “Yani herkes görevdeyken General Praça dedi ki…” Tereddüt ediyordu adam.

Kanya kafa salladı. “Evet. Elbette.”

Caydi’nin ilk sibiskoz salgınlarına karşı verilen mücadeleye, adamlarıyla birlikte, hafta bitmeden kimlerin öleceğini merak ederek yürekleri ağızlarında nasıl çalıştıklarına dair anlattığı öyküler geldi aklına, tüyleri ürperdi. Köyleri baştan aşağı yakarken hepsi kan ter içinde ve hastalık dehşetiyle çabalamışlardı. Evleri, tapınakları, Buda heykellerini yakar, çevredeki insanlar yırtılan akciğerleriyle boğularak, debelenerek can verirken keşişler ruhları yardıma çağıran ilahiler okumuştu. Karantina Dairesi… Mesajı okudu. “Evet. Anlıyorum.”

“Herhangi bir şey?”

“Yok.” Zarfı masaya bıraktı. Saldırıya hazır bir akrep gibi geldi gözüne zarf bir anlığına. “Bu kadarı yeterli.”

Ulak selam verip basamakları inerek bisikletine gitti. Kanya kapıyı kapadı. Zarf, dehşete işaret ediyordu. *Karması* buydu belki. Bedel…

Çok geçmeden bisikletinde, yapraklar dökülmüş yolları, kanalları aşıyor, petrol zamanında arabalar için yapılmış ve şimdi megodontlara hizmet veren beş şeritli ana yollara paralel, bakanlığa gidiyordu.

Karantina Dairesi’nin önünde ikinci bir güvenlik kontrolünden geçirildi.

Bilgisayar ve klima pervaneleri biteviye dönüyorlardı. Bina, içinde yanan enerjiyle sarsılıyordu adeta: Bakanlığa ayrılan karbon kotasının dörtte üçünden fazlası buraya, genetik yapıda Bakanlık müdahalesi gerektiren kaymaları öngörüp saptayan Karantina Dairesi’nin beynine harcanıyordu.

Cam duvarların ardındaki sunucuların ışıkları kırmızılı yeşilli yanıyor, harcadıkları enerjiyle Krung Thep’i kurtarırken batırıyorlardı. Yakılan onca enerjiyle, sırf bu binayı çalıştırabilmek uğruna harcanan onca kömürle kavrulan havaya dokunabildiğini hayal ederek koridorları, dev bilgisayar

ekranları başında oturmuş genetik modelleri inceleyip araştıran biliminsanlarının bulunduğu odaları geçti.

Karantina Dairesi'nin yaratılışında gerekli baskınlara, *farangların* büyük bedeller karşılığında getirdiği, yabancı uzmanların bilgileriyle taşınan virüsleri, gen-kırma suçunu Krallığa getiren ve Tayland'ı kurtarmaya, vebalardan, salgınlardan korumaya yarayan bu teknolojilere el atmalarını sağlayan tuhaf birlikteliklere dair anlatılan öyküler vardı.

Bu insanların bazıları artık ünlüydü ve halk arasında Acan Çan, Çart Korbjiti ve Süb Nakasatyen kadar önemli görülüyorlardı. Hatta birkaçı kendi çaplarında *Bodilere,*[1] krallığın tümünü kurtarmaya kendilerini adamış merhametli ruhlara bile dönüşmüştü.

Kanya bir avluya geçti. Köşede, üzerinde Öğretmen Lalji ve AgriGen Azizesi Sarah'ın minyatür heykellerinin bulunduğu ufak bir sunak vardı. İkiz *bodiler*… Erkek ve dişi… Kalori haydudu ve gen-kırıcı… Hırsız ve kurucu… Bildik kadife çiçekleri ve yiyecek tabaklarının yanında birkaç tütsü yanıyordu. Salgınların yoğunlaştığı dönemlerde biliminsanları çözüm ararken bu sunak adaklarla dolup taşmıştı.

Dualarımızı bile *faranglara* ediyoruz, diye geçirdi içinden Kanya. *Farang* vebasına *farang* panzehiri…

Caydi neden en beterleriyle omuzdaşlığa girildiğini, Gi Bu Sen türü canavarlara neden para verildiğini, böylelerinin neden teşvik edilip çalıştırıldığını açıklarken, *bulduğun her aleti al, kendinin kıl,* demişti.

Pala dediğin kendini kimin savurduğuna veya imal ettiğine bakmaz. Bıçak, kimin elinde olursa olsun keser. Kullanabiliyorsan farangları da alırsın. İhanet ederse, yakar, eritirsin ve eline en azından hammadde kalır.

Her türlü aleti almak… Baştan sona pratikti Caydi.

İç acıtıyordu ama. Hayatta kalabilmek için yurtdışından her türlü bilgi kırıntısını alıyor, Chesire kedileri misali artık topluyorlardı. Ortabatı Kompakt'ın elinde öyle çok bilgi vardı ki… Dünyanın herhangi bir yerinde gelecek vaat eden bir genetik düşünür ortaya çıkar çıkmaz derhal parayla veya tehditle kapılıyor, Des Moines veya Çangşa'daki diğer parlak zekâların yanında çalışmaya götürülüyordu. PurCal, AgriGen veya Kızıl Yıldız'a direnmek için çok güçlü olmak gerekirdi. Ayrıca kalori şirketlerine karşı koyabilen çıksa bile Krallığın böyle insanlara sunacak nesi vardı? Ellerindeki en iyi bilgisayarlar bile kalori şirketlerindekilerden nesillerce geriydi.

Kanya kötümser düşüncelerini kovdu kafasından. *Hayattayız işte. Diğer krallıklar ve ülkeler ölüp gitmişken, Malezya bir ölüm bataklığına dönüşmüşken, Çin bölünmüş, Vietnam çökmüş ve Burma açlıktan kıvranırken, Amerikan İmparatorluğu ortadan kalkmış, Avrupa Birliği parçalanmışken biz hâlâ ayaktayız. Hâlâ dayanıyor hatta genişliyoruz. Krallık yaşıyor. Uzattığı merhamet eli için Buda'ya ve yokluklarında tümden savunmasız kalacağımız aletleri elde edebilen, kendine çekebilen Kraliçe'ye şükürler olsun…*

Son kontrol noktasına ulaşmıştı. Belgeleri bir kez daha incelendi. Kapılar kayarak açıldı ve bir elektrikli asansöre bindirildi. Negatif basınçla içindeki havanın emildiği hissine kapıldı, kapılar kapandı.

Birden dünyanın merkezine doğru, cehenneme düşer misali inmeye başladı asansör. Hayalinde bu feci tesiste yaşayan hayaletler, dünyanın iblislerine tasma takmak uğruna can verenlerin ruhları canlandı, tüyleri ürperdi.

İndi asansör.

İndi.

İndi.

Kapılar açıldı. Bembeyaz bir koridor ve bir kabin çıktı karşısına. Soyundu. Klorlu duşa girdi. Kabinin öteki kapısından çıktı.

Bir delikanlı laboratuar kıyafetlerini verip kimliğini kontrol etti. İkincil koruma işlemine gerek kalmadığını söyledi ve önüne düştü. Başka koridorlardan geçtiler.

Burada çalışan biliminsanlarının gözlerinde kuşatma altında bulunduklarını bilenlerin bakışları vardı. Birkaç kapının ardında kendilerini yutmayı bekleyen her türden kıyamet dehşetinin beklediğini biliyorlardı. Yapılanları düşününce iyice ürktü Kanya. Caydi'nin kuvvetli yanı buydu; geçmiş ve gelecek yaşamlarına inanırdı. Ama Kanya… Bir kez daha ilerleyebilmesi, gelişebilmesi için önce defalarca sibiskozdan ölmek için doğacaktı.

Karma.

“Beni ellerine teslim etmeden önce düşünecektin bunları,” dedi Caydi.

Kanya irkildi, tökezledi. Caydi birkaç adım arkasındaydı. Nefesi kesildi, duvara yaslandı. Caydi kafasını yana eğerek süzmeye koyuldu kızı. Nefes alamıyordu Kanya. Yaptıklarını ödetmek için oracıkta boğacak mıydı Caydi?

Delikanlı durdu. “Hasta mısınız?” dedi.

Gitmişti Caydi.

Gümbürdüyordu kalbi. Ter boşanıyordu her yanından. Koruma bölgesinin daha derinlerine gitmiş olsa karantinaya alınmak, bir daha dışarı bırakılmamak için yalvarır, virüs kaptığını ve öleceğini kabullenirdi…

“Ben—” Yutkundu. General Praça’nın idari binasının basamaklarındaki kanlar, Caydi’nin kol ve bacakları koparılmış gövdesi geldi gözlerinin önüne.

“Doktor çağırayım mı?”

Nefesini toplamaya çabaladı. Caydi’nin *fii*si musallat olmuştu; peşinden ayrılmayacaktı… Korkusunu bastırmaya uğraştı. “İyiyim, tamam,” dedi. “Gidelim.”

Çok geçmeden delikanlı bir kapıyı işaret etti ve başıyla içeri girmesi gerektiğini belirtti. Kanya kapıyı açtı, Ratana dosyalarından kafasını kaldırdı, ekranın ışıltısı altında hafifçe gülümsedi.

Buradaki bütün bilgisayarlar büyük ekranlıydı. Bazıları yapımı elli yıl önce son bulmuş modellerdendi ve diğer hepsinden daha fazla enerji tüketiyorlardı ama sonuçta iş görüyorlardı ve özenle bakılıyorlardı. Kullanılan enerji Kanya’nın dizlerinin bağını çözdü; sanki okyanusun tepkisel kabarışını duyar gibiydi. Böyle bir güç tüketiminin yanında durmak dehşet vericiydi.

“Geldiğin için sağ ol,” dedi Ratana.

“Rica ederim.”

Önceki buluşmalardan, sonu nahoşa bağlanmış geçmişlerinden söz etmediler. Kanya’nın sonunda ihanet edeceği biriyle evcilik oynayamayacağından… Böylesinin Kanya için bile fazla ikiyüzlülüğe gireceğinden… Ve tüm bunlara karşın Ratana hâlâ güzel geliyordu gözüne. Kanya genç kadınla birlikte güldüğü, büyük nehirdeki kayık gezintilerini hatırladı. Minik dalgacıklar kayığın kenarında şapırdarken Ratana’nın koynuna kıvrılışını, suya bırakılan dilek mumlarının ışıltılarını…

Ratana yanına gelmesini işaret etti. Ekranda bir dizi fotoğraf vardı. Genç kadının gözü Kanya’nın beyaz yakasındaki başkomiser işaretine takıldı. “Caydi’ye çok üzüldüm. Çok… İyi bir insandı.”

Kanya koridordaki *fii*nin görüntüsünü kafasından silmeye çalışarak, “Daha da öte, daha da iyiydi,” dedi. Ekrandaki cesetlere baktı. “Nedir bunlar?”

“İki erkek. İki ayrı hastaneden.”

“E?”

“Bir şey kapmışlar… Tedirginlik yaratacak bir şey. Bir habbe pası çeşitlemesi gibi görünüyor.”

“E? Mikroplu bir şey yiyip ölmüşler işte. Ne var bunda?”

Ratana kafa salladı. “Hayır. İçlerine yerleşmiş. Üremiş. Habbe pasının bir memeliye yerleşip ürediğini hiç görmemiştim.”

Kanya hastane belgelerine baktı. “Kimmiş bunlar peki?”

“Bilmiyoruz.”

“Yakınları gelmemiş mi ziyaretlerine? Hastaneye gelişlerini kimse görmemiş mi? Kendileri bir şey söylememiş mi?”

“Bir tanesi getirildiğinde sayıklıyormuş… Ötekiyse komadaymış.”

“Mikroplu meyve falan yemediklerinden emin misin?”

Ratana omuz silkti. Yeraltında yaşamaktan teni pürüzsüzleşip solmuştu. Kanya’nın güneş altında devriye gezmekten köylüler misali kararmış cildi gibi değildi. Buna rağmen Kanya burada, karanlıkta değil, her zaman dışarıda çalışmayı yeğlerdi. Cesurdu Ratana. Bir an kadını bu cehennemsi yerde çalışmaya hangi kişisel sorunların ittiğini düşündü. Birlikte oldukları zamanlarda geçmişinden, yitirdiklerinden hiç bahsetmemişti Ratana. Ama varlıkları kesindi. Kıyıda, dalgaların altında kalan taşlar misali, kesin varlardı. Taşlar hep olurdu.

“Hayır, elbette emin değilim. Yüzde yüz diyemem.”

“Elli?”

Ratana bir kez daha huzursuzca omuz silkerek belgeleri karıştırmaya koyuldu. “O türde değerlendirmeler yapamayacağımı biliyordun. Ama bu virüs farklı… Numunelerdeki protein bozunumları değişken. Doku bozunumu klasik habbe pasındakinden değil. Testler geçmişteki habbe paslarıyla uyum gösterdi. AgriGen ve TotalBesin çeşitlemeleri AG134.s ile TN249x.d. İkisinde de güçlü benzerlikler mevcut.” Durakaldı.

“Ama?”

“Ama akciğerlerdeydi…”

“Sibiskoz o zaman.”

“Değil. Habbe pası.” Kafasını kaldırıp Kanya’ya baktı. “Anladın mı sorunu?”

“Nerelere gittiklerini falan da mı bilmiyoruz? Yurtdışına çıkmışlardır belki? Yelkenlilerde çalışmışlardır? Burma’ya… Güney Çin’e ya da… Hatta belki aynı köydendirler.”

“İkisinin de geçmişine dair bilgimiz yok. Tek bağlantıları bu hastalık. DNA kayıtlarını, aile geçmişlerini, iş ve yerleşim bilgilerini içeren bir

veritabanımız vardı ama engelleyici araştırmalara daha fazla güç aktarılabilmesi için devre dışı bırakıldı. Hoş, çok az insan nüfus kaydı yaptırma zahmetine girdiğinden işe yaramazdı muhtemelen.”

“Hiçbir şey yok elimizde demek. Başka vaka peki?”

“Yok.”

“Şimdilik yani.”

“Beni aşıyor bu durum. Zaten biz de tedbirler yüzünden farkına vardık. Hastaneler sırf işe yaradıklarını göstermek uğruna her zamankinin aksine ne bulurlarsa rapor ediyorlar artık. Bir kaza raporunda gördüm bunu ve bir başka raporda da diğeri gözüme çarptı. Daha fazlası gelecektir belki. Gi Bu Sen’in yardımına ihtiyacımız var.”

Ürperdi Kanya. “Caydi öldü… Gi Bu Sen yardım etmez artık bize.”

“Bazen ilgileniyor. Sırf kendi araştırmalarında değil yani ilgisi… Bunla ilgileneceğini sanıyorum.” Umutla baktı Kanya’ya. “Daha önce Caydi’yle gitmiştin. Adamı ikna edişini görmüştün. Belki senle de ilgilenir…”

“Kuşkuluyum ondan.”

“Bir bak şuna.” Tıbbi çizelgeleri karıştırdı Ratana. “Mühendislik ürünü virüslerin işaretlerini taşıyor. Doğada üreyecek türden virüslerin DNA kaymaları böyle olmaz. Habbe pasının hayvanlar âlemi bariyerini atlaması için hiçbir neden yok ortada. Teşvik edeni yok… Aktarımı zor. Farkları işaretledim, bak. Habbe pasının geleceğine bakıyoruz adeta… Ki ancak 1000 nesilden sonra böyle bir hal alabilir… Gerçek bir bulmaca var karşımızda. Çok da endişe verici.”

“Haklıysan öldük demektir. General Praça’yı bilgilendirmek lazım. Sarayı da…”

Ratana sesini alçaltarak, “Yavaş,” dedi ve uzanıp Kanya’yı yakasından çekerek kendine yaklaştırdı. “Yanılmam da mümkün.”

“Yanılmazsın sen.”

“Bulaşıcı mı ya da çoktan yayıldı mı, hiç bilmiyorum. Gi Bu Sen’e gitmelisin. Anlayacaktır.”

Kanya yüzünü buruşturdu. “Peki. Denerim. Bu arada sen de hastanelere haber sal, gözlerini dört açsınlar. Belirtileri listele. Sıkıyönetim tedbirleri ve milletin hâlihazırdaki korkusu yüzünden istediğimiz bilgilerden kuşkulanmayacaklardır. Diken sütünde tutmaya çalıştığımızı sanacaklardır. Bu yolla en azından bir şeyler bulabiliriz.”

“Haklıysam ayaklanma çıkar.”

“Ondan beteri de çıkar.” Kanya kapıya döndü. İçi bulanmıştı. “Testlerin bitip verilerin hazırlandığında senin iblisle görüşürüm,” dedi. “İstediğin onayı o zaman alırsın.”

“Kanya?”

Kanya kapıdan dönüp baktı.

“Caydi’ye çok üzüldüm sahiden,” dedi Ratana. “Yakındınız, biliyorum.”

Kanya yüzünü sarkıttı. “Bir kaplandı…” Kapıyı açıp çıkarak Ratana’yı iblis yatağında yalnız bıraktı. Krallık yaşasın diye gece gündüz kilovatlarca enerji yakıyordu bu tesis.

Ve hiçbir işe yaramıyordu.

yirmi beş

Anderson-sama birden, hiç haber vermeden ortaya çıktı, barda yanındaki tabureye oturdu ve buzlu viski ısmarladı. Gülümsemedi hatta varlığını fark ettiğini bile anca belli etti ama Emiko'nun içi yine de şükranla doldu.

Birkaç gündür Beyaz Gömleklerin kendisini gübre yapmaya karar verecekleri anı bekleyerek barda saklanıyordu. Göz yumma ve muazzam rüşvetler sayesinde hayattaydı ve Raleigh'nin artık gitmesine asla izin vermeyeceğini biliyordu. Haddinden fazla yatırım yapmıştı Emiko'ya.

Derken birden ortaya çıkıverdi Anderson-sama. Emiko bir anlığına kendini yeniden Gendo-samanın kollarına dönmüşçesine güvende hissetti. Bu duygulara eğitiminin yol açtığını biliyordu ama hiçbirini engelleyemiyordu. Yanına oturduğunu görür görmez gülümsedi; ateşböceklerinin donuk ışığı altındaki Taylandlılar ve birkaç Japon arasında *gaijini* ne yabancı duruyordu!

Anderson, Emiko'yu tanımıyor veya önemsemiyor gibi yaparak gereğince davranmıştı. Kalktı ve Raleigh'nin yanına gitti. Emiko gösterisi bittikten sonra geceyi güvende geçireceğini anladı. Sıkıyönetimden beri ilk defa Beyaz Gömlek korkusu duymadan yatacaktı.

Raleigh derhal yanına gelince şaşırdı Emiko.

"Bir şeyleri doğru yapıyorsun anlaşılan. *Farang* erken çıkmanı istiyor."

"Gösteri yok mu bu gece?"

"Parasını ödedi."

Rahatlamıştı Emiko. Çarçabuk hazırlanmaya koştu ve çok geçmeden merdivenlerden kayarcasına inerek geri döndü. Raleigh Beyaz Gömleklerin sadece belirlenen zamanlarda baskına gelmelerini ayarladığından Ploençit dâhilinde istediği gibi davranabilme garantisini elde etmişti. Gene de temkinliydi. Yeni düzende anlaşılmadan önce üç baskın gerçekleşmiş, mekân sahiplerinden birkaçının ağzı-burnu kırılmıştı. Raleigh'ye dokunmamışlardı ama. İhtiyar görünüşe göre polis ve bürokrasi işlerini fazlasıyla iyi biliyordu.

Anderson dışarıda, çekçeğinde bekliyordu. Viski ve tütün kokuyordu; tıraşsızdı. Emiko yanına geçip omzuna yaslandı. "Gelmeni umuyordum."

“Uzun sürdü, kusura bakma… Durumum biraz karışıktı.”

“Özledim seni.” Söylediklerinin doğruluğuna şaştı Emiko.

Megodont gölgeleri ve parlayıp yiten Chesire kedileriyle dolu gece trafiğini aştılar, yanan mumların, uyuklayan ailelerin arasından geçtiler. Bir Beyaz Gömlek devriyesine rastladılar ama adamlar bir manavı tartaklamakla meşguldü…

Anderson başıyla polisi işaret ederek, “İyi misin sen?” dedi. “Bakanlık baskın yapıyor mu?”

“Başta kötüydü. Şimdi daha iyi.”

Beyaz Gömleklerin dalıp mama-sanları tartakladığı, korsan metan musluklarını kapadığı, cop savurduğu, hanımoğlanların çığlık çığlığa kaçıştığı, kasalarından alelacele nakit çıkaramayıp vaktinde rüşvet veremeyen bar sahiplerinin kan revan içinde kaldığı ilk baskınlar feciydi. Emiko diğer kızların arasına sinmiş, Beyaz Gömlekler bağırıp çağırarak tehditler savururken heykel misali kıpırtısız durmuştu. Hiçbirinde neşeden iz yoktu; hepsi Kaplan’ın ölümüne öfkeliydi ve kendilerine zamanında gülmüş kim varsa topunun dersini vermeye niyetliydi.

Dehşet… Kızların arasında, her an Kannika’nın kendisini ihbar edeceği, yok olacağı anı seçeceği korkusuyla beklerken altına kaçırmıştı Emiko.

Raleigh son derece özenli bir itaatkârlıkla davranmış, zamanında rüşvet alanlara hafif şakalar yapmıştı. Beyaz Gömleklerden birkaçı —Sutipong, Adilek ve Tanaçay— dosdoğru Emiko’ya bakmışlardı. Kim olduğunu gayet iyi biliyorlardı. Hatta birkaçı tadına bile bakacak denli ileri gitmişti. Bakmışlar ve “Bakın ne var burada!” demekle dememek arasında karar vermeye çalışmışlardı. Herkes rolünü oynamıştı ve Emiko, Kannika’nın kendini ele vermesini, onca rüşvete patlayan kurma kızı polisin önüne atmasını beklemişti.

Anıları kovaladı aklından. “Şimdi daha iyi,” dedi bir kez daha.

Anderson-sama kafa salladı.

Çekçek Anderson’ın oturduğu binanın önünde durdu. Anderson indi, etrafta Beyaz Gömlek dolanıp dolanmadığını kontrol ettikten sonra Emiko’yu indirip binaya soktu. İki kapı muhafızı Emiko’yu görmezden geldiler. Çıkışta tümden unutmalarını garantilemek için bahşiş verecekti. Kurma kızdan tiksiniyorlardı ama saygılı davranıp ödeme yaptığı sürece ses çıkarmayacaklardı. Beyaz Gömlekler bunca kudurmuşken daha fazla ödemesi gerekecekti ama işini görecekti sonuçta.

Asansöre bindiler. Asansörcü kadın haberleşme borusuna tahmini ağırlığı bildirdi. Yüzünde hiçbir ifade yoktu kadının.

Dairenin güvenliğinde birleştiler… Anderson'ın kendisinden haz almasının, elini bedeninde dolaştırmasının, dokunmak istemesinin hoşuna gidişi Emiko'yu şaşırtıyordu. Neredeyse insan gibi görünmenin, neredeyse saygı duyulmanın neye benzediğini unutmuştu. Japonya'da Emiko'ya bakanların utanç duyması söz konusu değildi. Oysa burada kendisini bir hayvan gibi hissediyordu.

Sırf bedeni için bile olsa sevilmek rahatlatıcıydı.

Anderson elleri göğüslerinde dolaştı, karnına, kasıklarına, derinlerine indi. Kolaylığı, zevk aldığını bilmesi rahatlatıcıydı. Anderson'ı sardı kolları; dudakları buluştu ve Emiko bir anlığına kendisine kurma ve hiçi-kiçi dendiğini unutuverdi. Bir anlığına kendisini tamamen insan gördü; temasta, Anderson'ın teninde, haz ve ödevin güvenliğinde yitirdi kendisini.

Sonrasında bunalım geri döndü ama.

Harcadığı gayrete özen gösteren Anderson, soğuk su getirdi. Yanına uzandı ve temas etmemeye, Emiko'nun içinde yükselmiş ısıyı artırmamaya dikkat etti. "Nedir mesele?" diye sordu.

Emiko kendini gülümsemeye zorlayarak omuz silkti. "Hiç. Değiştirilebilecek bir şey değil." İhtiyaçlarından bahsetmesi imkânsızdı. Doğasına aykırıydı. Sensei Mizumi böyle bir şey yapmaya kalkıştığını görse tokadı basardı.

Anderson'ın bakışlarındaki yumuşaklık bedenini boydan boya saran yara izlerine hiç uymuyordu. Emiko listesini çıkarabilirdi bu izlerin. Her biri soluk teninde ayrı bir şiddet gizemine işaret ediyordu. Göğsündeki kabarık izler yay tabancası saldırılarından kalmaydı belki. Omzundakini bir pala yapmış olabilirdi. Sırtındakiler çok büyük olasılıkla kırbaç izleriydi. Kesin bildiği sadece boynundaki, fabrikada aldığı yaranın iziydi.

Anderson uzanıp usulca dokundu. "Ne var?"

Emiko dönerek uzaklaştı. Utancından konuşamıyordu. "Beyaz Gömlekler," diyebildi sonunda, "kentten çıkmama asla izin vermeyecekler… Ayrıca Raleigh-san beni korumak için o kadar çok rüşvet ödedi ki artık hayatta bırakmayacaktır."

Anderson yanıt vermedi. Emiko adamın yavaş ve düzenli soluğundan başka hiçbir şey duyamadı. Utancı büyüdükçe büyüdü.

Aptal kurma kız. Vermek istedikleriyle yetinmeli, şükretmelisin…

Sessizlik uzadı. Sonunda Anderson, “Raleigh’nin ikna edilemeyeceğinden emin misin?” dedi. “İşadamı sonuçta.”

Emiko, Anderson’ın soluk alıp verişini dinledi. Özgürlüğünü satın almayı mı teklif ediyordu yoksa? Japon olsaydı, dikkatle hazırlanmış bir teklif anlamına gelirdi söyledikleri. Ama Anderson-samanın ne demek istediğini kestirmek zordu.

“Bilmiyorum. Raleigh-san parayı sever. Ama galiba acı çekmemi seyretmeyi de seviyor.”

Anderson’ın aklından geçene dair ipucu duyabilmek için bekledi. Başka şey sormadı beriki. Emiko’nun kuşkusunu ortada bıraktı. Yalnız bedeninin yakınlaşmasını, sıcaklığı hissetti Emiko. Ne yapıyordu? Uygar bir adam olsaydı Emiko yanıt vermeyişini kesinlikle tokat sayardı. Ama *gaijinler* bu tür inceliklerden yoksundu.

Toparlandı Emiko. Eğitimi ve genetik zorlamalarıyla savaşarak, köpek gibi bir kenara sinmemeye çabalayarak bir daha şansını denedi.

“Barda yaşıyorum artık. Raleigh-san Beyaz Gömlekleri uzak tutmak için bir kısmı onlara, bir kısmı diğer barlara üç kat fazla rüşvet ödüyor. Daha ne kadar dayanırım bilemiyorum. Yok oluyorum…”

“Aslında,” dedi Anderson, sustu. Sesi tereddütlüydü. Derken, “Aslında burada kalabilirsin,” dedi.

Emiko’nun yüreği pırpırladı. “Raleigh-san gelecektir peşimden…”

“Raleigh gibilerini halletmenin yolları var.”

“Ona esirlikten kurtarabilir misin beni?”

“Azatlık paranı ödemeye paramın yeteceğini sanmıyorum.”

Yüreği burkuldu Emiko’nun. Anderson devam etti: “Ortalık bu derece gerginken seni kaçırarak Raleigh’yi kışkırtamam. Hele Beyaz Gömlekleri dosdoğru buraya yollayacak güce sahipken… Ama en azından burada yatmanı sağlayabileceğimi düşünüyorum. Hatta Raleigh ortalıkta görünüp yakalanma riskinin azalmasından hoşnut bile kalabilir.”

“Sana sorun yaratmaz mı böyle bir ayarlama ama? Beyaz Gömlekler *farangları* da sevmiyor. Fazlasıyla tehlike altındasın zaten.” *Uçmama yardım et uzaklara… Yeni İnsan köylerini bulmama yardım et… Lütfen, yardım et bana…* “Raleigh-sanın harcamalarını ödeyebilirsem… Kuzeye gidebilirim.”

Anderson omzundan tutup hafifçe çekince Emiko kendini kollarına bıraktı adamın. Anderson elini dalgınca Emiko’nun göbeğinde gezdirirken, “Çok az şey umut ediyorsun,” dedi. “Kısa sürede çok şey değişebilir. Belki

kurmalar için bile…” Ufak, kaçamak bir gülümseme sundu Emiko’ya. “Beyaz Gömlekler ebediyen buranın egemeni olmayacak.”

Emiko hayatta kalabilmek için yalvarıyor, Anderson hayallerden bahsediyordu.

Düş kırıklığını saklamaya çalıştı Emiko. *Memnun olman gerekir. Açgözlü kız seni… Elindekine şükretmelisin…* Ama sesindeki kırgınlığı gizleyemedi. “Kurma kızım ben. Hiçbir şey değişmeyecek. Bizlerden hep nefret edilecek.”

Anderson gülerek iyice kendine çekti Emiko’yu. “O kadar emin olma.” Dudakları kulağında gezindi. Sır fısıldar gibi, “Şu sizin Chesire tanrısı *bakenekoya* dua edersen,” dedi, “sana cengelde bir köyden fazlasını verebilirim belki. Şansım yaver giderse koca bir şehrin bile olur.”

Emiko geri çekildi. Gözlerinde üzüntü vardı. “Beni satın alamamanı anlarım,” dedi. “Ama benle alay etme.”

Anderson-sama gene güldü.

yirmi altı

Hok Seng, *farang* sanayi bölgesinin hemen dışındaki bir ara sokakta çömelmişti. Geceydi ama hâlâ her taraf Beyaz Gömlek kanıyordu. Nereye gitse beyaz üniformalı kordonlar çıkıyordu karşısına. Rıhtımlarda yelkenliler kendi başlarına kalmış, yüklerinin boşaltılma iznini bekliyorlardı. Fabrikalar bölgesinin her köşesinde Bakanlık görevlileri dikiliyor, işçilerin, patronların ve dükkân sahiplerinin geçişlerini engelliyorlardı. Sadece oturma belgesi gösterebilenler girebiliyordu bölgeye.

Elinde kimlik babında sadece sarı kartı bulunan Hok Seng akşamın yarısını kenti, kontrol noktalarından uzak kalarak aşmaya harcamıştı. Mai'nin yokluğu büyük kayıptı; kızın gencecik göz ve kulakları Hok Seng için güven kaynağıydı. Şimdiyse sidik kokuları arasında, Chesire kedileriyle birlikte çömelmiş, Beyaz Gömleklerin bir adamın kimliğini kontrol edişlerini seyrediyor ve Yaşam-Yayı'na erişemeyişine lanet okuyordu. Fırsatını bulmuşken cesur davranması, kasayı soymadan kaçmaması gerekirdi, biliyordu. Çok geçti artık. Artık kent Beyaz Gömleklerin elindeydi. Ve Beyaz gömleklerin gözde hedefi, sarı kartlılardı. Coplarını sarı kartlı kafalarda denemeye, sarı kartlılara derslerini vermeye bayılıyorlardı. Tezek Beyi onca etkili olmasaydı gökdelendeki ırkdaşlarının çoktan katledilmiş olacaklarının farkındaydı Hok Seng. Çevre Bakanlığı'nın gözünde sarı kartlıların uğraşılması gereken diğer işgalci tür ve salgınlardan farkı yoktu. Ellerine fırsat geçse sarı kartlı Çinlilerin hepsini doğrar ve Çocuk Kraliçe'nin ayağına kapanıp aşırı heveslerinden dolayı özür dilerlerdi. Ama doğradıktan sonra tabii…

Genç bir kadın belgelerini gösterip kordondan geçti, sokakta, sanayi bölgesinin karanlığında gözden yitti. Her şey alay edercesine yakınındaydı ve hiçbirine erişemiyordu Hok Seng.

Tarafsız bakıldığında fabrikanın kapatılması muhtemelen en iyisiydi. Kasadakileri dert etmese hatlardaki hastalığı derhal bildirir ve *tamade* şeyden hepten kurtulurdu. Ama işte, alg banyolarından taşan onca hastalığın, onca tehlikenin arasında şemalar ve talimatlar hâlâ çağırıyorlardı Hok Seng'i.

Kalan birkaç tel saçını yolmak üzereydi ihtiyar Çinli.

Kontrol noktasını Beyaz Gömleklerin gitmesi veya başka tarafa bakmalarını dileyerek seyretmeye devam etti. Azıcık şans için tanrıça Kuan Yin'e, tombul Buda'ya dua etti. Üretim şemaları ve Tezek Beyi'nin desteğiyle o kadar çok şey yapması mümkündü ki… Müthiş bir gelecek. Harika bir hayat… Atalarına yine sunular yapabilecekti… Evlenirdi belki. Belki adını sürdürecek bir oğlu olurdu. Belki—

Bir devriyenin yaklaştığını görünce iyice gölgeye sindi. Polisler gece devriyesine, el ele yürüyerek ahlâksızlık gösteren çiftleri aramaya çıkmış Yeşil Bandanalıları hatırlatıyordu Hok Seng'e.

Çocuklarına dikkatli davranmalarını, tutuculuk rüzgârlarının kuvvetlendiğini anlamalarını söylemişti. Ne çıkardı ana-babaları kadar rahat ve özgürce yaşayamayacaklarsa yani? Karınları doymuyor muydu? Aile ve dostlarıyla birlikte değiller miydi? Ayrıca yüksek duvarlı malikânelerindeyken Yeşil Bandanalıların ne düşündüklerinden kime neydi?

Bir devriye daha yaklaşınca Hok Seng dönüp sokağın iyice derinlerine kaçtı. Beyaz Gömlekler Ticaret Bakanlığı'nın çanına ot tıkamaya ve *farangların* canını yakmaya kararlıydılar. Bir sürü çember çizip en dar sokaklardan geçerek kulübesine giden yola düştü.

Bakanlıkta pek çok yozlaşmış çalışan vardı ama Caydi onlardan değildi. Kimse dürüst konuşmuyordu hakkında. Önce göklere çıkarıp sonra yerin dibine sokan fısıltı gazeteleri bile sayfalarca methiye düzme yarışındaydılar şimdi. Başkomiser Caydi kahramanıydı ülkenin; dilimlenecek, gübre makinelerine atılacak barsak artığı muamelesi görecek adam değildi. Birileri cezalandırılmalıydı bu yüzden.

Ve kabahat Ticaret Bakanlığındaysa, Ticaret Bakanlığı cezalandırılmalıydı. Haliyle demirleme rampaları, rıhtımlar ve yolların yanında fabrikalar da kapatılmıştı ve Hok Seng çıkacak yer bulamıyordu. Ne bir yelkenliye bilet alabiliyor ne nehirden kuzeye, harabe Ayutthaya'ya gidebiliyor ne de bir zepline atlayıp Kalküta veya Japonya'ya uçabiliyordu.

Rıhtımları geçti; Beyaz Gömlekler her yerdeydiler. Bir sürü işçi, rıhtım girişlerinde boş oturuyordu. Kıyıdan yüz metre kadar açıkta demirlemiş güzelim bir yelkenli, dalgalarda salınıyordu. Eski yelkenlileri kadar güzeldi. Son modeldi; değişken gövdesi ve kayakları, palmiye yağı polimerinden rüzgâr kanatları vardı. Hızlıydı; bol yük taşıyabilirdi. Oracıkta öylece duruyor, parıldıyordu. Rıhtımın berisinden bakıyordu.

Gen-kırma balık pişiren bir dükkâncını yiyecek kartına takıldı gözü. Toparlandı. Sarı kartlılığını ortaya çıkaracaktı ama sormak zorundaydı. Malumattan yoksunken kör gibiydi. Beyaz Gömlekler diğer uçtaydı; adam seslenmeye kalksa kaçacak zaman bulamazdı.

Adama yaklaşıp eğildi. Mırıldanarak, “Geçmenin yolu var mı hiç?” dedi. Başıyla yelkenliyi işaret etti. “Şuraya.”

“Kimseye geçiş yok,” dedi adam.

“Tek kişiye bile mi?”

Satıcı kaşlarını çatarak gölgelerde oturmuş sigara tüttüren, kâğıt oynayan, başka bir dükkâncının elle kurulan radyosu başına toplanmış insanları işaret etti. “Şunlar bir haftadır burada. Beklemen gerek sarı kartlı. Herkes gibi.”

Hok Seng tanınması karşısında irkilişini gizlemeye çabaladı. Burada, bu işte eşitlermiş gibi davranmayı, adamın kendisine tiksinilen bir Chesire kedisi gibi değil, herhangi gibi bakmasını sağlayacak umutlu kader ortaklığı havasını yaratmayı deneyecekti. “Kıyının daha ilerisindeki ufak teknelerden haberin var mı peki? Para için kentten adam çıkaranlar, falan?”

Balıkçı kafa salladı. “Kimse bir yere gitmiyor. Daha geçen gün gemilerden karaya çıkmaya çalışanları bile enselediler. İkmal teknelerine bile izin vermiyorlar. Millet burada Beyaz Gömlekler mi önce ateş açacak yoksa kaptanlar mı demir alacak diye bahse giriyor.”

“Nedir oranlar peki?”

“Hım. Mesela şu yelkenlinin önce demir alacağına bire on bir koyarım ben.”

“Riske değmez.”

“Bire yirmi diyeyim o zaman.”

Birkaç kişi konuşmalarına kulak kabartmış, hafifçe gülüyordu. “Bire elliden aşağı kabul etme,” dedi biri. “Beyaz Gömlekler boyun eğmeyecek. Bu sefer eğmeyecekler. Kaplan öldürülmüşken olmaz.”

Hok Seng adamlarla birlikte gülmeye zorladı kendini. Bir sigara çıkarıp yaktı, paketinden diğerlerine de ikram etti. Paylaşılan kardeşlik ânı için ufak bir iyi niyet hediyesi… Sarı kart aksanlı bir sarı kartlı olmasaydı Beyaz Gömleklere bile iyi niyet hediyesi vermeyi deneyebilirdi ama bu tür bir gecede alacağı karşılık ancak copu kafasına yemekle sınırlı kalırdı. Yarılan kafasından akana kanları kaldırım taşlarında görmeye hiç niyeti yoktu. Sigarasını tüttürerek abluka altındaki limanı seyre koyuldu.

Zaman akıp gidiyordu.

Dışa kapatılmış kent fikri ellerini titretiyordu. Burada mesele sar kartlılar değil, dedi kendi kendine. Bunarlın sebebi biz değiliz. Ama işin iyice zorlaşmadığına inandıramıyordu kendisini. Tamam, şimdilik konu Ticaret Bakanlığıydı ama kentte çok fazla sarı kartlı vardı ve konu uzadıkça bu insanlar yapacak iş bulamamaya başlayacak, içecek ve gökdelenlere tıkılmış insanları hatırlayacaklardı.

Ölmüştü Kaplan. Resimleri hemen her sokak lambasına, her bina duvarına asılmıştı. Hemen karşısındaki bir deponun duvarına Caydi'yi *muay tay* yaparken gösteren üç ayrı resim yapıştırılmıştı mesela. Hok Seng sigarasını tüttürürken resimlerdeki yüze kızgınlıkla baktı. Halk kahramanı… Satın alınamayan, bakanların, *farang* şirketlerinin ve küçük çaplı işadamlarının karşısına dikilen adam… Kendi bakanlığıyla bile savaşa hazır adam… Fazla bela açtığında masa başı işine yollanmış, daha da bela çıkarınca tekrar sokağa salınmıştı. Ölüm tehditlerine kahkahalarla gülmüş, sonuncusuna yenilmende önce üç suikast girişiminden sağ çıkmıştı.

Yüzünü ekşitti. Dört sayısı her yerde çıkıyordu karşısına. Bangkok Kaplanı dördüncüde devrilmişti. Kendisi kaç şansını kullanıp tüketmişti? Gemilerine gidemeyen insanların biriktiği rıhtım girişlerine baktı. Mültecilere has keskinleşmiş hisleri, rüzgârda deniz kokusundan daha keskin ve tayfun habercisi belanın kokusunu alıyordu.

Ölmüştü Kaplan. Başkomiser Caydi'nin elle çizilmiş yüzü, gözleri Hok Seng'e bakıyordu. Birden içine kaplanın ölmediğini, aslında ava çıktığını söyleyen ürkütücü bir his doldu.

Afişten, habbe pası bulaşmış bir meyveymiş gibi uzaklaştı. Kaçma zamanının geldiğini ta kemiklerinde hissediyordu. Gece avlanan kaplanlardan kaçma zamanıydı… Ormanlara kaçma ve çamurda böcek ve sülük yiyerek yağmur mevsiminin muson sağanaklarına dayanmaya çalışma zamanıydı… Nereye gideceğinin önemi yoktu. Esas mesele kaçma zamanının gelmiş olmasıydı. Demirli yelkenliye baktı. Zorlu karar alma zamanıydı… Hatta aslında Yaşam-Yayı fabrikası ve şemalardan vazgeçmek zamanıydı… Gecikmeler durumu sadece beterleştirmeye yarayacaktı. Para harcanmalı, yaşam güvenceye alınmalıydı.

Batıyordu üstünde durduğu sal.

yirmi yedi

Anderson apartmanından çıktığında Carlyle'ı çekçeğinde sabırsızlıkla beklerken buldu. Fır dönen gözleri sürekli karanlığı tarıyordu adamın. Tavşan misali titriyordu.

Anderson çekçeğe binerken, "Tedirgin görünüyorsun," dedi.

"Beyaz Gömlekler az evvel Victoria'yı ele geçirdiler. Ne varsa hepsine el koydular."

Anderson, zavallı Yates'in *farang* bölgesinden uzak yer seçmesinden memnun, apartmanına baktı. "Çok mu yitirdin?"

"Kasadaki nakdi… Bir de ofislerimizde tutmadığım bazı müşteri listeleri vardı." Sürücüye Tayland dilinde gidecekleri yeri söyledi. "Bu heriflere teklif edecek doğru düzgün bir şeyin vardır umarım."

"Akkarat ne teklif ettiğimi biliyor."

Rutubetli geceye daldılar. Chesire kedileri sağa sola kaçıştı. Carlyle izleyen var mı gibilerinden arkaya baktı. "Kimse resmen *farangların* peşine düşmüyor ama sırada biz varız. Ülkede daha ne kadar kalabiliriz hiç bilmiyorum."

"İyi tarafından bak. Farangların peşine düşerlerse Akkarat hemen arkamızdan gelecektir."

Karanlık kentin sokaklarında ilerlediler. Girdikleri bir caddenin ucunda bir kontrol noktası vardı. Carlyle mendiliyle alnını sildi. Sucuk misali terliyordu. Beyaz Gömlekler ellerini kaldırdılar, çekçek yavaşladı.

Anderson hafifçe gerildiğini hissetti. "İşe yarayacağından emin misin?"

Carlyle bir daha alnını kuruladı. "Göreceğiz." Çekçek durunca Beyaz Gömlekler çevrelerini sardı. Carlyle hızla konuşmaya başladı. Bir kâğıt uzattı. Beyaz Gömlekler kısa bir süre aralarında konuştuktan sonra pek yalaka *wai* selamları verdiler ve geçmelerini işaret ettiler.

"Vay canına."

Carlyle güldü. Rahatladığı açıktı. "Bir kâğıt parçasına basılmış doğru mühürler mucize yaratabiliyor."

"Akkarat'ın hâlâ etkisi var demek."

Carlyle kafa salladı. "Akkarat yapamazdı böyle bir şeyi."

Deniz duvarlarına yaklaştıklarında binaların yerini gecekondular almaya başladı. Çekçek, eski Yayılımdan kalma bir otelden kopup sokağa düşmüş beton parçaları arasında zikzak çizerek yoluna devam etti. Anderson geçmişte buraların herhalde pek hoş yerler olduğunu düşündü. Ay ışığı binaların teraslı katlarını siluetlere boğuyordu. Ama artık gecekondular her yanını sarmıştı semtin ve harabe binaların pencerelerinde kalan son cam parçaları arada diş misali parıldıyorlardı. Çekçek deniz duvarının merdiveni önünde durdu. Merdivenin başını tutan ikiz koruyucu *nagalar* Carlyle'ın çekçekçiye ücretini ödeyişini izledi.

Carlyle, Anderson'a, "Gel," diyerek basamaklara davrandı elini *naganın* pullarında gezdirerek çıkmaya başladı. Duvarın üstünden kentin tümü görülüyordu. Büyük Saray uzakta parıldıyordu. Yüksek duvarları, Çocuk Kraliçe'nin maiyetiyle yaşadığı iç avluları karartıyordu ama çatıları ışıl ışıldı. Carlyle kolundan çekiştirdi. "Sallanma."

Anderson tereddütle aşağı, karanlıkta kalan kıyıya baktı. "Beyaz Gömlekler nerede? Burayı doldurmuş olmaları gerekirdi."

"Endişelenme. Yetkileri geçmiyor burada." Kendine sakladığı bir espriye güldü ve set boyunca uzanan *saisinin* altından eğilerek geçti. "Haydi." Mıcırlı yamaçta tökezleyerek ilerledi, dalgalara doğru yöneldi. Anderson tereddütle etrafına bakındı ve adamın peşine düştü.

Kıyıya vardıklarında karanlığın içinde burgu yaylı bir kayık belirdi ve yanaştı. Anderson Beyaz Gömlek devriyesi telaşıyla kaçacakken, "Bizimkiler," dedi Carlyle. Dizlerine kadar suya girdiler, yanaşan kayığa bindiler. Kayık keskin bir dönüş yapıp yola koyuldu. Ay ışığı dalgaların uçlarına günüm parıltılar konduruyordu. Dalgalarla burgu yaylarının mırıltısından başka ses yoktu.

Kısa süre sonra birkaç LED lambasının ışığı haricinde kapkaranlık bir mavna belirdi önlerinde.

Kayık yanaştı, yukarıdan bir ip merdiven sarkıtıldı ve karanlığa tırmandılar. Güverteye çıktıklarında tayfalar *wai* selamı vererek karşıladılar. Carlyle parmağını dudaklarına götürerek sessiz kalmasını işaret etti ve alt güverteye indiler. Girdikleri koridorun sonunda, başında muhafız bekleyen bir kapı vardı. Muhafızlar kapıdan içeri farangların geldiğini haber verdiler, kapı açıldı. İçeride büyük bir masanın etrafına oturmuş içen, kahkahalar atan adamlar vardı.

Masadakilerden biri Akkarat'tı. Anderson, adamlardan birini daha, Koh Angrit'e giden kalori teknelerini taciz eden amirali tanıdı. Bir diğeri,

galiba güney bölgesinden bir generaldi. Köşede siyah askeri üniformalı, ince yapılı bir adam dikiliyor, dikkatle masayı süzüyordu. Bir diğeri…

Anderson iç çekti.

Carlyle, “Diz çök ve saygı göster,” diye mırıldandı. Kendisi çoktan yere kapanmıştı. Anderson telaşla eğildi.

İtaat gösterilerini soğuk bakışlarla seyretti Somdet Çaopraya…

Akkarat iki *farangın* yere kapanışına güldü. Kalktı, yanlarına gelip ayağa kaldırdı. “Bu kadar resmiyete gerek yok,” dedi gülümseyerek. “Gelin, katılın bize. Dostlar arasındasınız.”

“Öyle.” Somdet Çaopraya gülümseyerek kadeh kaldırdı. “Gelin, için.”

Anderson becerebildiğince derinden *wai* selamı verdi. Hok Seng, Somdet Çaopraya’nın, Çevre Bakanlığı’nın katlettiği tavuklardan çok daha fazla adam öldürdüğünü, Çocuk Kraliçe’nin naipliğine atanmadan önce general olduğunu ve doğu seferlerinde yaptıklarını tarife gaddarlık sıfatının az geleceğini anlatmıştı. Hatta avam soyu bilinmese kraliyet kanına katkı yapacağı bile öne sürülüyordu. Onun yerine tahtın ardında duruyordu ve herkes önünde yere kapanıyordu.

Anderson heyecanlanmıştı. Somdet Çaopraya’nın arka çıktığı bir hükümet değişikliğinde her şey mümkündü. Finlandiya’da yıllarca arayıp başarısızlığa uğradıktan sonra tohum bankasına çok yaklaşmıştı artık. Beraberinde *ngaw*, patlıcangiller ve diğer binlerce genetik bulmacanın da sırrı çözülecekti. Sert bakışlı, gülümseyerek kadeh kaldıran bu adam her şeyin anahtarına sahip bir dost ya da can düşmanı olabilirdi.

Bir hizmetçi Anderson ile Carlyle’a şarap getirdi. Masadakiler katıldılar. “Kömür savaşından bahsediyorduk,” dedi Akkarat. “Vietnamlılar Fnom Pen’i bıraktılar şimdilik.”

“Haberler iyi öyleyse.”

Sohbet devam etti ama Anderson yarım kulak dinliyor, kaçamak bakışlarla Somdet Çaopraya’yı inceliyordu. Adamı en son Çevre Bakanlığı’nın Fra Süb tapınağının önünde, Japon delegasyonun kurma kızına kendisi gibi ağzı açık bakarken görmüştü. Kentin her yanına asılı Çocuk Kraliçe’nin koruyucusu resimlerindekinden daha yaşlı görünüyordu. Dudakları içkinden alacalanmıştı ve gözlerinin içe batıklığı, kulaktan kulağa dolaşan sefahat düşkünlüğünü kanıtlar gibiydi. Hok Seng’e bakılırsa zevkine düşkünlüğü savaş alanındaki gaddarlığıyla boy ölçüşecek seviyedeydi ve tüm Taylandlıların önünde yere kapanmasına rağmen

gerçekte Çocuk Kraliçe kadar sevilmiyordu. Başını kaldırıp Anderson'la göz göze geldiğinde Anderson adamın neden sevilmediğini anladı.

Bu bakışlara sahip kalori yöneticileriyle, kendi güçlerinden, SoyaPro ambargosuyla ülkeleri dize getirebilmekten sarhoş adamlarla daha önce de karşılaşmıştı Anderson. Sert, gaddar bir adamdı karşısındaki. Somdet Çaopraya tepesinde dikildiği sürece Çocuk Kraliçe'nin asla tam iktidara kavuşamayacağını düşündü.

Masadaki sohbet, randevu gerekçelerine değinmemeye özen göstererek devam etti. Kuzeydeki hasat durumundan bahsedildi ve Çinlilerin kaynağına daha fazla baraj kurmalarından doğan Mekong sorunu tartışıldı, Mişimoto'nun üretime hazırlandığı yeni yelkenli modellerinden bahsedildi.

Carlyle masaya neşeyle vurarak, "Sağlam rüzgârda kırk mil!" dedi. "Kayaklar ve bin beş yüz ton yük… Filo kuracağım kendime bunlardan!"

Akkarat güldü. "Gelecek, hava taşımacılığının sanıyordum ben. Ağır yük zeplinlerinin…"

"Bu yelkenliler varken mi? Bahse girmeye hazırım ben. Eski Yayılım döneminde taşımacılık çeşitliydi. Hem hava hem deniz… Bu sefer de aynısının yapılmaması için neden göremiyorum şahsen."

"Bugünlerde herkesin aklı Yeni Yayılım'da." Akkarat'ın gülümsemedi soluverdi birden. Somdet Çaopraya'ya bir bakış attı, beriki hafif bir baş onayı verdi. Bunun üzerine Ticaret bakanı doğrudan Anderson'a döndü. "Krallıkta bu ilerlemeye karşı duran bir takım öğeler var. Kuşkusuz pek cahiller ancak aynı oranda inatçılar."

"Yardım talep ediyorsanız," dedi Anderson, "memnuniyetle sunarız."

Sessizlik… Akkarat'ın bakışları bir anlığına tekrar Somdet Çaopraya'ya kaydı, ardından hafifçe öksürdü. "Yardımınızın doğasına yönelik bir takım endişeler mevcut. Sizin gibilerin geçmişinin güven yarattığını söylemek güç."

Somdet Çaopraya, "Bir akrep yuvasıyla birlikte yatağa girmek gibi," diye tamamladı.

Anderson hafifçe gülümsedi. "Bana şimdiden bir sürüsüyle çevriliymişsiniz gibi geliyor. İzin verilirse birkaçını ortadan kaldırmak mümkün. Ortak çıkarımız hayrına."

"Fiyatınız çok yüksek," dedi Akkarat.

Anderson ses tonunu ifadesiz tutarak, "Erişimden fazlasını istemiyoruz," dedi.

"Ve bir de şu Gibbons denen adamı istiyorsunuz."

“Tanıyorsunuz onu demek?” Öne eğildi Anderson. “Nerede, biliyor musunuz?”

Masaya bir daha sessizlik çöktü. Akkarat yine Somdet Çaopraya’ya baktı. Berikinin omuz silkişi Anderson için yeterli yanıttı. Gibbons buradaydı demek. Kentteydi muhtemelen ve kuşkusuz *ngaw* zaferinin devamını tasarlamakla meşguldü.

“Ülkenizi istemiyoruz,” dedi Anderson. “Tayland Krallığı Burma veya Hindistan gibi değil. Kendi tarihi, bağımsız geçmişi var… Buna saygı duyuyoruz biz.”

Masadakilerin yüzleri taş kesilmişti.

Anderson kendine sövdü. *Aptal! Korkularına hitap ettin!* Hemen taktik değiştirdi. “Önemli fırsatlar söz konusu. İşbirliği her iki tarafa da fayda getirecektir. Anlaşma sağlayabilirsek Krallığa yabana atılamayacak yardım sunmaya hazırız. Sınır anlaşmazlıklarınıza çözümler… Yayılım’dan beri görülmemiş ölçüde kalori güvenliği… Hepsi sizin olabilir. Önümüzde önemli bir fırsat var.”

Anderson sustu. General başıyla onay verdi. Amiral kaşlarını çattı. Akkarat ile Somdet Çaopraya ifadesiz bakıyorlardı. Ne düşündüklerini kestiremedi Anderson.

Akkarat, “Şimdi, müsaadenizle,” dedi.

Rica etmiyordu. Muhafızlar Anderson ile Carlyle’a çıkmaları gerektiğini işaret ettiler. Dört muhafızla birlikte koridora çıktılar.

Carlyle bakışlarını yere indirdi. “İkna olmuş görünmediler. Sana güvenmemeleri için bir neden geliyor mu aklına?”

“Silahlarım ve rüşvetlere gerekli param hazır bekliyor. Praça’nın generalleriyle iletişimi açabilirlerse hepsini satın alıp donatabilirim. Nesi riskli bunun?” Kızmıştı Anderson, kafa salladı. “Balıklama atlamaları gerekirdi. Şimdiye dek kimseye böylesi ödünlü bir anlaşma teklif etmemiştik.”

“Mesele teklif değil,” dedi Carlyle. “Sensin. Sen ve AgriGen… Geçmişiniz. Sana güvenirlerse, tamamdır. Yoksa…” Omuz silkti.

Kapı açıldı, bir kez daha içeri davet edildiler. Akkarat, “Vakit ayırdığınız için teşekkür ederiz,” dedi. “Teklifinizi mutlaka değerlendireceğiz.”

Kibar reddi duyan Carlyle’ın omuzları düştü. Somdet Çaopraya hafifçe gülümsüyordu. *Faranglara* tokadı basmaktan memnundu belki. Başka kibar cümleler de sarf edildi ya, Anderson hiçbirini dinlemedi. Ret… O kadar

yaklaşmışken engeller çıkıyordu önüne gene… Görüşmeleri yeniden başlatmanın bir yolu olmalıydı. Somdet Çaopraya'ya baktı. Tıkanıklığı açacak bir şey bulmalıydı…

Birden güldü. Parçalar yerine oturuvermişti. Carlyle hâlâ hüsranla söyleniyordu. Anderson gülümsedi, *wai* selamı verdi ve lafa tekrar girecek, sohbeti biraz daha uzatacak açık aramaya koyuldu. "Endişelerinizi tamamıyla anlıyorum," dedi, "yeterince güven kazanmadık henüz… Belki başka bir konuyu tartışabiliriz. Mesela bir dostluk projesi… Çok daha azına mal olacak bir şey…"

Amiral yüzünü ekşitti. "Elinizden hiçbir şey istemiyoruz biz."

"Acele etmeyin, lütfen. İyi niyetle sunuyoruz teklifimizi. Diğerine gelince… İster yarın, ister bir hafta, ister on yıl sonra karar verin. Desteğimiz her zaman sizin olacaktır."

"Hoş bir konuşma," dedi Akkarat. Amirale sert bir bakış attı ama gülümsemesine ara vermedi. "Aramızda gücenmenin söz konusu olmayacağından eminim. Lütfen bizle bir kadeh daha için. Onca zahmete girip geldiniz; dostça ayrılmamamız için hiçbir neden yok."

Oyun dışı kalmamışlardı demek. Rahatladı Anderson. "Aynı fikirdeyim."

Kadehler kadehleri takip etti, Carlyle ambargo kalkar kalkmaz Hindistan'dan safran getirteceğine söz verdi ve Akkarat üç ayrı tezgâhtan rüşvet alıp hesabını karıştıran bir Beyaz Gömlekle ilgili bir fıkraya girişti. Tüm bunlar boyunca Anderson, lafa girecek noktayı bekleyerek Somdet Çaopraya'yı izledi.

Derken Somdet Çaopraya kalktı, lombozdan manzarayı seyre koyuldu. Anderson derhal yanına gitti.

"Teklifinizin kabul görmeyişi yazık oldu," dedi naip.

Anderson omuz silkti. "Buradan canlı çıkabileceğimize memnunum ben. Birkaç sene önce olsa, sırf sizle görüşmeye kalktığım için megodontlara çiğnetilirdim."

Somdet Çaopraya güldü. "Buradan sağ çıkacağınıza eminsiniz yani?"

"Yeterince. Kötü bir bahis değil açıkçası," dedi Anderson. "Her konuda aynı fikri paylaşmasak bile siz ve Akkarat, onurlu insanlarsınız. Riskli bir bahis görmüyorum ortada."

"Ya? Az evvel masada oturanların yarısı sizleri ırmaktakilere yem etmenin en uygun yol sayılacağını söyledi." Durdu, içe göçük gözlerini Anderson'a çevirdi. "Kıl payı kurtuldunuz."

Anderson gülümsemeye çalıştı. "Amiralinizle aynı fikri paylaşmadığınızı çıkarıyorum buradan."

"Bu gecelik."

Anderson hemen *wai* selamı verdi. "Müteşekkirim öyleyse."

"Henüz teşekkür etmeyin. Hâlâ öldürülmenize karar verebilirim. Sizin gibilerin namı hiç iyi değil."

Anderson alaycı bir vurguyla, "En azından hayatıma karşılık bir öneri yapmama izin veremez misiniz?" dedi.

Somdet Çaopraya dudak büktü. "İşe yaramaz. Elinizde almak isteyebileceğim, yaşamınızdan daha ilginç bir şey yok."

"Ben de eşsiz bir şey öneririm o zaman."

Göçük gözler kırpıştı. "İmkânsız."

"Hiç de değil," dedi Anderson. "Size hayatınızda görmediğiniz bir şey verebilirim. Hatta hemen, bu gece… Enfes bir şey. Zayıf midelilere göre değil ancak müthiş ve eşsiz bir şey. Öyle bir şey bizi yem edilmekten kurtarır mıydı acaba?

Somdet Çaopraya sıkılmış bir bakış attı. "Bana verebileceğiniz ve hayatımda görmediğim herhangi bir şey yok."

"Bahse var mısınız?"

"Kumara devam, öyle mi *farang*?" Güldü. "Bir geceliğine yeterince riske girmediniz mi?"

"Kesinlikle hayır. Tek derdim kol ve bacaklarımın yerlerinde kalmaları… Neler kaybedebileceğim düşünüldüğünde riskten bile sayılmaz bu." Doğrudan Somdet Çaopraya'nın gözlerine baktı. "Ama bahse hazırım. Ya siz?"

Somdet Çaopraya sert bir bakış attı ve masadakilere seslendi. "Kaloricimiz tam kumarbaz çıktı! Bana hayatımda görmediğim bir şey gösterebileceğini söylüyor! E, ne dersiniz buna?"

Masadakiler güldü. "Bahisler sana karşı görünüyor," dedi Somdet Çaopraya.

"Bence gene de iyi... Bol para koymaya da hazırım."

"Para mı?" Yalandan bozulmuş gibi baktı. "Hayatınıza karşılık oynuyoruz sanıyordum."

"Burgu-yay fabrikamdaki şemaları koysam?"

"Canım çektiği anda hepsini aldırabilirim zaten." Parmağını şaklattı. "Aynen böyle. Anında elime gelirler."

“Pekâlâ.” Dudak büzdü Anderson. Rest zamanı. “Size ve Krallığınıza şirketimin yeni U-Tex pirinci iterasyonunu teklif etsem? Kısırlaştırma öncesi tohumuyla birlikte? Habbe pasında yaşar hale gelene dek defalarca ekebilirsiniz. Hayatımın değerinin bunun üstüne çıkması mümkün değil.”

Odaya sessizlik çöküverdi. Somdet Çaopraya, Anderson’ı süzdü. “Peki, bu riske karşılık ne istiyorsunuz?”

“Daha önce görüştüğümüz politik konuya devam etmemizi. Teklif edilen şartlarla ki söz konusu şartların tümüyle Krallığınızın lehine olduklarını ikimiz de gayet iyi biliyoruz.”

Somdet Çaopraya’nın gözleri kısıldı. “İnatçısınız demek… Peki, kaybetmeniz durumunda U-Tex’inizi bana vereceğinizin garantisi nedir?”

Anderson gülümsedi, eliyle Carlyle’ı işaret etti. “Sözümüzü tutmazsak ben ve Bay Carlyle’ı megodontlara ezdireceğinize eminim. Yetmez mi?”

Carlyle sinirli bir kahkaha attı. “Ne bahsiymiş bu?”

Anderson gözlerini Somdet Çaopraya’dan saniye ayırmadan, “Önem taşıyan tek bahis,” dedi. “Kendisini şaşırtabilirsem Ekselansları’nın dürüst davranacağından hiç kuşkum yok. Ve bu güvenimizin nişanesi babında kendimizi ellerine teslim edeceğiz. Gayet makul bir bahis… İkimiz de onurlu insanlarız sonuçta.”

Somdet Çaopraya gülümsedi. “Bahsi kabul ediyorum.” Güldü, Anderson’ın sırtına koydu elini. “Şaşırt beni bakalım, *farang*. İyi şanslar. Megodontlarca çiğnenişini izlemek zevkli olacak.”

Şaşırtıcı bir gruptu kentte yol alan: Somdet Çaopraya’nın korteji tüm kontrol noktalarını aşmalarını sağlıyor, kimi durdurmaya kalktıklarını gören Beyaz Gömleklerin şaşkın haykırışları karanlıkta yankılanıyordu.

Carlyle mendiliyle alnını sildi. “Delirmişsin sen,” dedi. “Seni onlarla tanıştırmaya hiç yanaşmamam gerekirdi.”

Ama artık kartlar karılmış, eller dağıtılmıştı. U-Tex teklifi gerçek bir riskti. Üstleri hamlesine arka çıksa bile finans bölümü direnecekti. Bir kaloricinin yenisini bulmak temel tohum stokunun yenisini bulmaktan çok daha kolaydı. Taylandlıların pirinç ihracına kalkışmaları kârda yıllarca sürecek düşüş demekti. “Merak etme sen,” diye mırıldandı. “Güven bana.”

“Güvenmek mi?” Elleri titriyordu Carlyle’ın. “Beni megodont altına attırman konusunda mı?” Etrafına bakındı. “Kaçıp gitmem lazım aslında…”

“Hiç zahmet etme. Çaopraya muhafızlarına ilgili emirleri verdi. En ufak kuşkuda…” Çekçeği arkadan süren adamları işaret etti. “Kaçmaya kalktığın anda öldüreceklerdir seni.”

Birkaç dakika sonra aşina gökdelenler belirdi karşılarında.

“Ploençit?” dedi Carlyle. “İsa ve Nuh adına, cidden Somdet Çaopraya’yı oraya mı götürüyorsun yani?”

“Sakin ol. Fikri bana veren sendin hem.”

Duran çekçekten indi. Somdet Çaopraya ve korteji girişin önünde durdular. Somdet Çaopraya Anderson’a aşağılar bir bakış attı. “Bu muydu? Kızlar? Seks?” Kafa salladı.

“Acele etmeyin lütfen.” Başıyla içeri girmeleri gerektiğini belirtti. Muhafızlar karanlık binaya doluştu. Merdiven ve koridorlarda Somdet Çaopraya’yı gören ne kadar fahişe ve keş varsa anında yere kapanıyordu. Geldiklerinin haberi merdivenleri kendilerinden önce aştı. Muhafızlar önde ilerliyor, yolu kontrol ediyorlardı.

Barın kapıları açıldı. Kızların hepsi yere kapandı. Somdet Çaopraya iğrenir bakışlarla etrafı süzdü. “Siz *farangların* sık ziyaret ettiği bir yer mi burası?”

“Kaliteli dememiştim. Özrümü kabul edin lütfen.” Eliyle yanına çağırdı. “Bu taraftan.” Salonu geçti, perdeyi yana çekerek iç bölümü açtı.

Emiko sahnenin ortasında yatıyordu ve Kannika yanı başına çömelmişti. Kurma kıza tecavüz ediyordu ve tüm erkekler etrafına toplanmışlardı. Emiko’nun vücudu ateşböceklerinin soluk ışığında titriyor, kıvrılıp bükülüyordu. Somdet Çaopraya kalakalmıştı.

“Bir tek Japonlarda var sanıyordum,” diye mırıldandı.

yirmi sekiz

“Bir tane daha bulduk.”

Kanya irkildi. Kapıdaki Pay’dı. Yüzünü ovuşturdu. Masasında oturmuş rapor yazar ve Ratana’dan haber beklerken uyuyakalmıştı. Bileğinden salyası süzülüyordu ve tükenmez kalemi akmıştı. Düşünde yanından ayrılmadan her türlü bahanesiyle alay eden Caydi’yi görmüştü.

“Uyuyor muydun?” dedi Pay.

Kanya gene yüzünü ovuşturdu. “Saat kaç?”

“Sabahın ikinci saati. Güneş doğalı epey oldu.” Amiri olması gerekirken astı kalmış çiçekbozuğu suratlı Pay, Kanya’nın toparlanmasını sabırla bekledi. Eskilerdendi; Caydi’ye ve yöntemlerine tapıyor, Çevre Bakanlığı’nın alay konusu edilmediği, adına şölenler düzenlediği zamanları hatırlıyordu. İyi bir adamdı. Aldığı rüşvetlerin hepsini biliyordu Kanya. Yozlaşmış bir adamdı belki ama Kanya adamın nesini kimin elinde tuttuğunu bildiğinden Pay’a güveniyordu.

“Bir tane daha bulduk,” dedi bir daha.

Kanya doğruldu. “Başka bilen?”

Pay kafa salladı.

“Ratana’ya götürdün mü?”

Pay başıyla evetledikten sonra, “Kuşkulu ölüm yaftası konmamıştı üstüne,” dedi. “Bulmak epey çaba gerektirdi. Çeltik tarlasında gümüşbalığı aramak gibiydi.”

“Yaftalanmamış bile, ha?” İç çekti. “Beceriksizler. Salgınların nasıl başladığını hatırlayan kalmamış. Ne çabuk unutuyorlar…”

Amirinin söylenmelerine kafa sallayarak katıldı Pay. Yüzündeki oyuk çukurlar Kanya’ya bakıyordu adeta. Kurtçuk hastalıklarından biri… Gen-kırmalardan mıydı yoksa *fii* bakteri türlerinden biri yüzünden miydi, hatırlayamadı. Pay, “İki etti yani?” dedi.

“Üç.” Durakladı. “Adı? Adı belli miymiş adamın?”

Pay yine kafa salladı. “Dikkatli davranmışlar.”

Kanya yüzünü astı. “Bölgeleri taramanı ve kayıp akraba bildiren bulunup bulunmadığını kontrol etmeni istiyorum. Üç kayıp… Fotoğraflarını çektir.”

Dudak büktü beriki.

“Daha iyi bir fikrin mi var?”

“Adli tıp aralarında bir bağlantı bulur belki.”

“Tamam, peki. Onu da yaptır. Ratana nerede?”

“Çukurlara yollattı cesetleri. Gidip kendisini bulmanı istedi.”

“Olur.” Önündeki evrakı toparladı ve Pay’ı beyhude arayışıyla baş başa bırakarak çıktı.

İdari binadan çıkarken Caydi’nin böyle bir duruda ne yapacağını düşündü. Fikirler kolaycasına geliverirdi Caydi’ye hep. Yolun ortasında, aniden aydınlanmış gibi duruverir, ardından salgının kaynağı diye aklına düşen yere koşturmaya başlarlardı. Ve her seferinde haklı çıkardı Caydi. Krallığın artık kendine bel bağlaması içini buruyordu Kanya’nın.

Satın alınmışım ben, dedi içinden. *Ödemeye bağlıyım. Satılığım*.

Akkarat’ın köstebeği sıfatıyla Çevre Bakanlığı’na ilk girdiğinde, bakanlığın ufak ayrıcalıklarının her zaman yeterli geldiğini keşfederek şaşırmıştı. Pahalı ve kökeni-onaylı metan dışında bir şey yakabilmeleri için sokak satıcılarının yaptığı haftalık ödemeler… Güzelce uyuyarak geçirilmiş bir gece devriyesinin hazzı… Kolay hayattı. Caydi’nin emrinde çalışırken bile. Oysa şimdi çalışmak zorundaydı ve yaptığı iş önemliydi. Ötesi, o kadar uzun süredir iki ayrı efendi emrinde çalışıyordu ki hangisinin emirlerine öncelik vermesi gerektiğini karıştırmaya başlamıştı.

Yerini başkası almalıydı, Caydi. Hak eden, değecek biri. Krallık çöküyor çünkü güçlü değiliz. Erdemli değiliz; sekiz aşamalı asil yolu[1] izlemiyoruz ve işte, hastalık tekrar başımızda.

Tıpkı Fra Süb gibi, tüm bunlara, yalnız güç ve ahlâki pusuladan yoksun, karşı durmak zorundaydı.

Subaylara kaşlar hep çatık selam vererek avlulardan geçti. *Caydi, karmanda beni senin astın yapan, ömrünü adadığın işin kirli ellerime kalmasına yol açan neydi? Hangi şakacının işidir bu? Dünyada daha fazla pislik isteyen, cesetlerimizin tepeleme yığılışını görmeye bayılan numaracı Chesire ruhu, Fii Oun mu?*

Yakma bölümüne girerken filtre maskeli muhafızlar esas duruşa geçti. Verilen maskeyi kolye gibi boynuna geçirdi ama takmadı. Korktuğunu göstermek subayların aleyhine işlerdi. Ayrıca maskenin fazla işe yaramayacağını da biliyordu. Fra Süb muskasına daha fazla güveniyordu.

Toprak çukur alanı önünde uzanıyordu şimdi. Killi toprağa kocaman çukurlar açılmış, alt katmanlardaki suyu engellemek için hepsi astarlanmıştı. Toprak nemliydi ama yüzeyi kavruluyordu. Kuru mevsim

biteceğe benzemiyordu. Muson yağmurları hiç mi gelmeyecekti bu sene acaba? Gelse kurtaracak mıydı yoksa boğacak mıydı herkesi? Oranları günden güne değişen muson bahisçileri bile vardı artık. İklimle o kadar oynanmıştı ki Çevre Bakanlığı'nın kendi bilgisayarlarının bile yıllık muson tahminleri kesinlikten çok uzak kalıyordu.

Ratana çukurlardan birinin başında duruyordu. Çukurda yanan cesetlerden yağlı bir duman yükseliyordu. Yukarıda kuzgun ve akbabalar dönüyordu. Tesise girmeyi becermiş bir köpek duvar diplerinde dolanıyor, artık arıyordu.

"Nasıl girmiş içeri bu?" dedi Kanya.

Ratana etrafına bakındı ve köpeği gördü. Soğuk bir sesle, "Doğa yolunu daima bulur," dedi. "Yiyecek bırakırsak illa ulaşacaktır."

"Bir ceset daha bulunmuş?"

"Belirtiler aynı." Ratana'nın omuzları düşmüştü; bitkin görünüyordu. Aşağıdan ateş çıtırtıları geliyordu. Akbabalardan biri alçaktan geçince bir subay ateş etti, hayvan ciyaklayarak uzaklaşıp tekrar yukarıda daire çizmeye başladı. Ratana bir anlığına gözlerini yumdu. Gözpınarlarında yaşlar birikmişti. Kafa salladı; toparlanmaya çalışır gibiydi. Kanya, bu salgından sağ çıkıp çıkmayacaklarını düşünerek kederle baktı.

"Herkesi uyarmalıyız," dedi Ratana. "General Praça'ya haber vermeliyiz. Saraya da."

"Emin misin artık?"

Ratana iç çekti. "Başka bir hastanedeydi sonuncusu. Kentin diğer ucundaki bir klinikte bulundu. Doktorlar aşırı doz *yaba* diye yazmışlar. Pay şansa denk gelmiş. Bangkok Hastanesi'nde kanıt ararken yaptığı gelişigüzel bir sohbet sırasında…"

"Şansa…" Kanya kafa salladı. "Bana söylemedi bu kısmını. Daha kaç tane olabilir? Şimdiden yüzleri bulmuş mudur? Binleri?"

"Bilmiyorum. Tek iyi tarafı bulaşıcılık alameti görmememiz."

"Şimdilik."

"Gi Bu Sen'e danışmalısın. Nasıl bir canavarla karşı karşıya kaldığımızı ancak o bilebilir. Sonuçta bu musallatların hepsi onun çocukları. Tanıyacaktır. Yeni numuneler hazırlatıyorum. Üçünü de görünce hemen anlayacaktır."

"Yok mu başka yolu?"

"Öteki seçenek tüm kenti karantinaya almak. O zaman isyanlar başlar ve geriye kurtaracak bir şey kalmaz."

Tropik güneş altında parıldayan çeltik tarlaları dört yana uzanıyordu. Kanya o kadar uzun süredir Krung Thep'e tıkılıp kalmıştı ki gelişen dış dünyayı görmek müthiş bir rahatlama getirmişti. Manzara içine umudun hâlâ tükenmediği, yemyeşil filizlerin yeni bir salgın çeşitlemesiyle kırmızıya dönmeyeceği, mühendis elinden çıkma bir sporun Burma'dan uçup buralarda bir yerde kök salmayacağı duygusunu yerleştirivermişti. Seller atlatmış tarlalar hâlâ ürün veriyor, bentler hâlâ dayanıyor ve Majesteleri Kral XII. Rama'nın pompaları hâlâ su boşaltıyordu.

Kanya bisikletiyle geçerken damgalanmış çiftçiler *wai* selamları verdiler. Kollarındaki mühürlere bakılırsa çoğu yıllık zorunlu ırgatlıklarını yerine getirmişti. Birkaçı yağmur mevsiminde kente gelip bentlerin baskınlara karşı güçlendirilmesinde çalışmak üzere damgalanmıştı. Kanya'nın kolunda da, Akkarat'ın ajanları tarafından Çevre Bakanlığı içinde görevlendirilmesi öncesinden, tarlada çalıştığı dönemden kalma damgalar vardı.

Yükseltilmiş yollarda bir saat pedal bastıktan sonra tesis karşısında belirdi. Önce dikenli teller. Ardından köpekli muhafızlar. Ardından üstlerine bambu kazıkları, cam kırıkları ve daha fazla dikenli tel yerleştirilmiş duvarlar… Kanya yoldaki, altlarına kazıklı çukurlar gizlenmiş yamalı tümsekler arasından zikzak çizerek ilerledi. Teknik açıdan zengin bir adamın, eski Yayılım gökdelenlerden birinin yıkıntıları ve betondan yapılmış suni bir tepenin üzerinde yükselen evinden başka bir şey değildi burası.

Geçen yüzyıl boyunca yitirilen yaşamalar göz önüne alındığında, bentlerin güçlendirilmesi, tarlaların ekilmesi ve savaşların yürütülmesi gerekirken böylesi saçma sapan bir şeye bunca emek harcanması, bir insanın bunca emeği tek bir tepeye odaklatabilmesi inanılır gibi değildi. Zengin evi… Esasen XII. Rama'ya aitti ve resmi açıdan hâlâ saray mülküydü. Yukarıdan geçen bir zeplinin bakış açısından hiçbir anlam ifade etmezdi. Herhangi bir yapıdan öte değildi ve kraliyet ailesinin lükslerinden bir başkası sanılmaması imkânsızdı. Ama işte, duvar, duvardı, kazıklı çukur, kazıklı çukurdu ve köpekli muhafızlar, köpekli muhafızlardı…

Kanya muhafızlara belgelerini gösterirken zincirli çoban köpekleri hırlayarak tekerleklerine, bacaklarına saldırmaya çabaladılar. Doğal köpeklerden çok daha iriydiler. Kurma köpekler… Aç, ölümcül ve iş için yaratılmış köpekler… Baştan aşağı kas ve dişten ibaret kurma köpeklerin

her biri Kanya'dan iki kat ağırdı. Gi Bu Sen'in hayal gücünden fışkıran dehşetlerin vücut bulmuş halleriydiler…

Muhafızlar elle yüklenen şifre kırıcılarına kodları girdiler. Kraliçe'nin seçkin muhafızlarındandılar ve simsiyah üniformaları içinde hem ürkütücü hem de işlerinde feci etkin görünüyorlardı. Sonunda zincirli köpeklerin arasından geçme iznini verdiler. Kanya, köpeklerin bisiklet sürme hızından kat be kat hızlı koşacağı bilgisiyle ürpererek kapıdan içeri girdi.

Kapıdan girince başka muhafızlar belgelerini bir kez daha kontrol edip Kanya'yı bir yüzme havuzuna bakan parke bir terasa yönlendirdiler.

Bir muz ağacının gölgesine uzanmış üç hanımoğlan el sallayarak gülümsediler Kanya'ya. Kanya da gülümseyerek karşılık verdi. Hoştular. Ve bir *farangı* seviyorlarsa, aptaldılar.

İçlerinden biri, "Benim adım, Kip," dedi. "Doktor masaj yaptırıyor." Başıyla masmavi suyu işaret etti. "Havuzun yanında bekleyebilirsin."

Okyanustan gelen koku çok kuvvetliydi. Kanya terasın kenarına yürüdü. Aşağıda bembeyaz köpüklü dalgalar kumsalı dövüyordu. Yalayan meltemin getirdiği ferahlık ve iyimserlik, deniz duvarları ardında yaşayan Bangkok'un klostrofobik leş kokusundan sonra epey şaşırtıcıydı.

Tuz ve rüzgârın tadını çıkararak derin bir nefes aldı Kanya. Bir kelebek terasın ışığında parıldayarak önünden geçti, teras korkuluğuna kondu, ipeksi kanatlarını kapadı, açtı, kapadı, açtı… Parlak kobalt, altın ve siyah…

Kanya kelebeği, kendininkinin ötesindeki dünyanın kanıtını sunan çarpıcı güzelliği izlemeye koyuldu. Tuhaf *farang* mahkûmlu bu malikâneye dek uçmasına yol açan neyin açlığıydı acaba? Onca güzellik arasında aksi iddia edilemeyeceklerden biriydi karşısındaki. Doğa fırçasını sallarken coşkuya kapılıvermişti herhalde.

Kanya öne eğilerek daha yakından baktı korkuluğa konmuş kelebeğe. Dikkatsiz biri kolaylıkla ezebilir, böyle bir güzelliği yok ediverdiğinin farkına dahi varmayabilirdi.

Özenle, usulca parmağını uzattı. Kelebek bir an titredi, ardından kabullenip parmağına tırmandı ve avucuna yürüdü. Ne uzak yoldan gelmişti! Yorgun olmalıydı. En az kendisi kadar… Kuşburnu ve kumtaşlarının arasına konabilmek için, Kanya'nın güzelliğini takdir edebilmesi için yaylaları ve zümrüt ormanları aşmıştı. Ne uzun yol…

Kanya avucunu kapadı, açtı ve artık pırpırlamayan yaratığı yere bıraktı. Kanat parçaları ve pelteleşmiş beden… İnsan elinden çıkma bir

polen taşıyıcı… Muhtemelen PurCal laboratuarları yapımı…

Ruhları yoktu kurmaların.

Güzellerdi ama.

Arkadan bir şapırtı geldi. Kip mayosunu giyip suya atlamıştı. Dipten gitti, uzun siyah saçlarını geri atarak çıktı, gülümsedi. Döndü, tekrar daldı. Kanya mavi bikinisi içinde zarif kulaçları izlemeye daldı. Hoştu. İzlemesi zevkli bir yaratık…

İblis sonunda havuz başında beliriverdi. Son gördüğünden çok daha beterdi hali. *Fa'gan* yaraları boynundan kulaklarına doğru kıvrılıyordu. Doktorun tanı ve öngörüsüne rağmen mücadele fırsatını kaçırmamıştı. Tekerlekli sandalyesini bir hizmetli itiyordu. Kalın bacaklarını bir battaniyeyle örtmüştü.

Hastalığı gerçekten ilerliyordu demek. Kanya uzun süredir söylenceden ibaret sanmıştı ama işte, görebildiği kadarıyla gerçekti. Çok çirkindi adam. Hastalığı ve yakıcı enerjisiyle ürkütücüydü. Hafifçe titredi Kanya. İblis nihayet bir sonraki hayatına göçtüğünde, karantinada yakılacak bir cesede dönüştüğünde epey sevinecekti. O zamana kadar ilaçların hastalığının bulaşıcılığını bastırabilmeye devam etmelerini umdu. Fırça kaşlı, kıllı, patlıcan burunlu ve Kanya'yı görünce çakalsı bir gülümsemeye dönüşen lastik dudaklı, huysuz herifin tekiydi.

"Ah. Gardiyanım gelmiş."

"Pek sayılmaz."

Gibbons bakışlarını havuzdaki Kip'e çevirdi. "Bana hoş dudaklı tatlı kızlar vermeniz hapsedilmediğim anlamına gelmiyor." Kafasını kaldırdı. "E, Kanya, epeydir uğramıyordun. Pek dürüst amirin nerede bakalım? Ha? En sevdiğim gardiyanım, savaşçı başkomiserimiz Caydi nerede? Astlarla görüşmek âdetim değil be—" Sustu. Kanya'nın rütbe şeritlerini fark etmişti. Gözlerini kıstı. "Ha, demek öyle." Arkasına yaslandı. "Eh, er geç birileri bitirecekti işini. Terfiini tebrik ederim, Başkomiser."

Kanya sükûnetini korumaya çabalıyordu. Önceki ziyaretlerinde bu iblisle konuşma işini hep Caydi üstlenirdi. Adamın ofisine gider, Kanya'yı havuz başında, artık doktorun o gün canı hangisini çektiyse, o yaratıkla birlikte bırakırlardı. Caydi her ziyaretten sonra sessiz kalır, hiçbir şey anlatmazdı.

Bir keresinde, tam binayı terk ederlerken Caydi bir şey söyleyecek gibi olmuş, "Ama—" dedikten sonra, artık her neye itiraz edecektiyse gene saklayıp susmuştu. Kanya, amirinin kafasında sohbete hâlâ devam ettiği

izlenimine kapılmıştı. Kafasını saha seçmiş bir sözcük tenisi oynamışlardı sanki… Bir başka seferde Caydi, evden çıkar çıkmaz, “Elde tutmak için fazla tehlikeli,” demekle yetinmişti. Şaşıran Kanya, “Ama artık AgriGen hesabına çalışmıyor,” dediğindeyse Caydi aynı şaşkınlıkla bakmış, aklından geçeni yüksek sesle söylediğini neden sonra fark etmişti.

Doktor efsanevi, öykülerde çocuk korkutmada kullanılacak türden bir adamdı. İlk tanıştıklarında Kanya şaşakalmıştı. Zincire vurulmuş bir adam beklerken rahatça koltuğuna kurulmuş papaya atıştıran, çenesinden meyve suları damlayan bir adam çıkmıştı karşısına.

Doktoru Krallığa suçluluk duygusu mu yoksa başka bir tuhaf güç mü, bolca hanımoğlanın varlığı ve ölümünün yakınlığı mı yoksa meslektaşlarıyla düştüğü herhangi bir anlaşmazlık mı sürüklemişti, bilmiyordu. Ancak herhangi bir pişmanlık belirtisi, dünyaya saçtığı zarara yönelik hiçbir endişe yoktu adamda. Ravaita ve Domingo’dan, Doktor Michael Ping emrinde on yıllık yıkıcı çalışmasından hep gülerek bahsederdi.

Terastan geçen bir Chesire kedisi Kanya’nın düşüncelerini dağıttı. Yaratık gelip doktorun kucağına tırmandı. Doktor kedinin ensesini okşarken Kanya tiksintiyle geri çekildi. Chesire kedisinin rengi hızla değişiyor, battaniyenin rengine ve desenine bürünüyordu.

Doktor gülümsedi. “Doğal şeylere bu kadar takılı kalma, başkomiser. Bak,” dedi, öne eğildi, kumruları andıran sesler çıkardı. Chesire kedisi parıldayarak yüzüne baktı, miyavladı. Kaplumbağa sırtı desenli kürkü kabardı. “Aç bir canavar,” dedi Gibbons. “İyi bir şey bu. Yeterince açsa, daha iyisini, buna açlık duyanını tasarlamadığımız sürece yerimizi bu alacak demektir.”

“O konuda analiz yaptık,” dedi Kanya. “Besin zinciri onaylıyor. Bir başka, daha üstün bir avcı, şimdiye dek verilen zararı düzeltmeyecek.”

Gibbons küstahça güldü. “Ekosistem insanların denizlere ilk açıldığı gün, Afrika savanalarında ilk ateşi yaktığı gün çöktü. Bizim yaptığımız sadece olanı hızlandırmaktı. Bahsettiğin besin zinciri hatıra artık. Başka bir şey değil. Doğa…” Yüzünü ekşitti. “Doğa, *biziz*. Her kurcalayışımız, her biyolojik çabamız doğanın ta kendisi… Biz neysek, oyuz ve dünya bize ait. Tanrıları biziz dünyanın. Tek zorluk bütün potansiyelimizi üzerine salmadaki gönülsüzlüğümüz, o kadar.”

“AgriGen gibi mi? U-Texas’ın yaptığı gibi mi? Kızıl Yıldız HiGro gibi mi?” Kafa salladı Kanya. “Potansiyellerini saldıkları için kaç kişi can verdi?

Sizin kalori efendileriniz ne olacağını bize gösterdi. Dediğiniz yapıldığında insanlar ölüyor.”

Doktor eliyle baştan savıcı bir hareket yaparak, “Herkes ölür,” dedi. “Ama siz geçmişe takılıp kaldığınız için şimdi ölüyorsunuz. Şimdiye hepimiz kurma olmalıydık aslında. Habbe pasına bağışık bir insan üretmek, eski türü korumaya çabalamaktan çok daha kolay. Öyle yapsaydık bir nesil sonra yeni çevremize uyum sağlamış olurduk. Çocuklarınız kurtulurdu. Buna rağmen siz insanlar, hâlâ uyum sağlamayı reddediyorsunuz. Bin küsur yılda çevreye uyum sağlayarak evrim geçirmiş bir insanlık fikrine tutunuyor ama sapkınca davranıp onla birlikte ileri adım atmayı reddediyorsunuz. Artık çevremiz habbe pası bizim. Gen kırma kurtçukları… Sibiskoz… Chesire kedileri… Onlar uyum sağladılar. Doğal yoldan evrim geçirdiler, geçirmediler, istediğiniz kadar dırdır edebilirsiniz. Ama çevremiz değişti sonuçta. Besin zincirinin tepesinde kalmak istiyorsak biz de evrim geçirmek zorundayız. Ya da reddeder ve dinozorlarla ev kedilerinin yanına gideriz. Ya evrim ya ölüm yani. Başlangıçtan beri doğanın temel ilkesi buydu, biliyoruz ama siz Beyaz Gömlekler hâlâ önünde durmanın yolunu arıyorsunuz.” Öne eğildi. “Bazen içimden sizleri tutup sarsmak geliyor. İzin verseniz tanrınız olur, yaklaşan cennet bahçesinde oturabilecek şekle sokardım hepinizi.”

“Budist’im ben.”

“Ve kurmaların ruhları yok, değil mi?” Sırıttı Gibbons. “Yeniden doğmayacaklar. Korunmak, ölülerine dua etmek için kendi tanrılarını bulmak zorundalar.” Sırıtışı iyice genişledi. “Belki o tanrı ben olurum ve senin kurma çocukların kurtuluş için bana dua ederler.” Gözleri parıldıyordu doktorun. “İtiraf edeyim, bana birkaç kişi daha tapsın isterdim. Caydi sana benziyordu. Hep kuşkucuydu. Grahamcılar kadar feci değildi tabii ama bir tanrı için pek tatmin edici sayılmaz bu.”

Kanya terslendi. “Öldüğünüzde sizi yakıp kül edecek ve kireç içine gömeceğiz. Kimse hatırlamayacak sizi.”

Doktor dudak büktü. “Her tanrı ıstırap çekmek zorundadır,” dedi. Gülümseyerek arkasına yaslandı. “E, beni kazığa oturtup yakmaya mı geldin bakalım? Yoksa bir kez daha önümde yaltaklanıp zekâma hayranlık mı duyacaksın?”

Kanya adama duyduğu nefreti zor bela gizleyebiliyordu. Getirdiği belgeleri çıkarıp uzattı. Doktor belgeleri aldı ama bakmadı. Açmadı. Hiçbir şey yapmadı.

“E?”

“Hepsi orada yazıyor,” dedi Kanya.

“Daha diz çökmedin önümde. Babana daha saygılı davranıyorsundur. Kent sütununaysa kesin.”

“Babam öldü benim.”

“Bangkok da batacak. Saygı göstermeyeceğin anlamına gelmez bunlar.”

Kanya copunu çıkarıp adamın kafasına indirmemek için zor tutuyordu kendisini.

Gibbons kızın direnişine gülümsedi. “Önce biraz sohbet etsek?” dedi. “Caydi hep konuşmak isterdi. Ha? Yüzünden benden tiksindiğini okuyabiliyorum. Katil olduğumu falan düşünüyorsundur herhalde. Çocuk katili mesela. Benim gibi biriyle sohbete oturmaz mısın yani?”

“Katilsiniz zaten.”

“Ama senin katilinim. Tümüyle sizin aracınızım. E, siz ne oluyorsunuz bu durumda?” Gülerek baktı Kanya’ya. Sanki gözleriyle içini açıyor, her organını ayrı inceliyordu.

Gülümsemesi zayıfladı doktorun. “Ölmemi istiyorsun,” dedi. Lekeli yüzüne daha da geniş bir gülümseme yayıldı, gözlerine delice parıltılar geldi. “Bu kadar nefret ediyorsan beni hemen, burada vurman gerekir.” Kanya yanıt vermeyince öfkeyle ellerini salladı. “Pah! Hepiniz çekingensiniz! Aranızda herhangi bir şeye değecek tek kişi Kip!” Gözleri yüzen hanımoğlana döndü, bir an büyülenmişçesine baktı. “Durma, öldür beni. Memnuniyetle ölürüm. Sırf beni burada, bu şekilde tuttuğunuz için hayattayım sonuçta.”

“Uzun sürmeyecek.”

Doktor felçli bacaklarına bakarak güldü. “Ya, tabii. Ya sonra, AgriGen tayfası yeni bir saldırıya geçtiğinde ne yapacaksınız? Burma’dan sporlar uçup geldiğinde ya da Hindistan’dan kıyıya vurduklarında? Hintliler gibi ölecek misiniz açlıktan? Burmalılardaki gibi etleriniz çürüyüp dökülecek mi? Unutma küçükhanım: ülken sadece ve sadece ben ve benim iğrenç zihnim sayesinde herkesten bir adım önde gidebiliyor.” Battaniyeyi açtı ve yaralarla kaplı, balıketi beyazlığındaki, kansızlıktan pelteleşmiş bacaklarını gösterdi. “Böyle ölmek ister miydin?” Sırıtıyordu.

Kanya bakışlarını kaçırdı. “Hak ettiğiniz şey bu. *Karmanız* bu. Ölümünüz ıstıraplı olacak.”

“Karma ha?” Öne doğru eğildi, kahverengi gözlerini devirerek, “Ne biçim karmaymış bu böyle; ülkeni tümüyle benim çürüyen bedenime

mahkûm ediyor? Nasıl bir karmadır ki onca insan varken beni hayatta tutmaya zorluyor sizi? Ha?" Güldü. "İyi biliyorum karmanızı sizin. Tohumlarınızı elimden almak zorunda kalmanız, gururunuzun, kibrinizin bedelidir belki, ne dersin? Ya da belki siz, benim aydınlanma ve kurtuluş yolunu aşmamı sağlayacak araçsınızdır? Ha? Belki size yaptığım iyilikler yüzünden Buda'nın sağ avucunun içine doğarım bir dahaki sefere?"

"Öyle olmuyor o."

Omuz silkti doktor. "Umurumda değil zaten. Bana düzecek Kip gibi bir tane daha verin, yeter. Ha? Hasta ruhlarınızdan birini daha atarsınız işte kucağıma… İsterseniz bir kurma verin. Fark etmez. Bana vereceğiniz her türlü eti alırım. Beni rahatsız etmeyin, yeter. Çürüyen ülkeniz ilgilendirmiyor beni artık."

Doktor belgeleri havuza fırlattı. Kâğıtlar suya yayıldı. Kanya dehşetle yutkundu ve peşlerinden suya atlayacakken toparlandı, geri çekildi. Gibbons'ın tuzağına düşmeyecekti. Kaloricilerin tarzıydı bu. Adam kullanmak, yönlendirmek… Her daim sınamak. Batan kâğıtlara bakmamaya çalışarak gözlerini doktora çevirdi.

Gibbons gülümsedi. "E, suya atlayacak mısın, atlamayacak mısın?" Kip'e bir baş işareti verdi. "Küçük su perim yardım eder sana. Siz iki perinin suda debelenmesini izlemek hoşuma gidecek."

Kafa salladı Kanya. "Git, kendin al."

"Ah, senin gibi kazık yutmuşların karşıma gelmesine bayılmışımdır hep. İnancı sağlam bir kadın, öyle mi?" Gözlerini kısarak öne eğildi. "Yaptıklarımı yargılayacak niteliğe haiz biri, ha?"

"Katilin tekiydiniz siz."

"Alanımda ilerledim ben. Araştırmamla ne yapacakları beni ilgilendirmiyordu. Belinde yay tabancan var. Pek güvenilir biri olmaman, her an yanlış birini öldürebilecek olman o tabancayı üretenin suçu değil. Ben, yaşam aletleri yaparım, kızım. İnsanlar onları kullanıp geberiyorsa o, kendi karmalarıdır, benim değil."

"AgriGen öyle düşünmen için bol para vermiştir sana."

"AgriGen zenginleşebilmek için bol para ödedi bana. Düşüncelerim bana aittir." Kanya'yı boydan boya süzdü. "Herhalde vicdanın temizdir senin. Çok dürüst, üniforması kadar temiz Bakanlık memurlarından birisindir." Sesini alçalttı. "Söyle bakayım: Rüşvet yiyor musun?"

Kanya karşılık vermek için ağzını açtıysa da gerekli sözcükleri bulamadı. Caydi yanında, dinliyordu sanki. Ürperdi. Hızla dönüp ardına

bakmamak için direndi kendine.

Gibbons sırıttı. “Elbette yiyorsundur. Sizin gibiler hep aynıdır. En üstten en alta…” Kanya’nın eli beline, tabancasına gidince, “Ne o? Vuracak mısın beni?” dedi gülerek. “Yoksa rüşvet mi isteyeceksin? Belki kukunu yalamamı istiyorsundur, ha? Ya da yarı-kızımı?” Bakışları birden sertleşti. “Paramı çoktan aldınız. Fazla ömrüm kalmadı ve hepsi acı içinde geçecek. Ne istersin başka? Al işte kızcağızı…”

Kip havuzun kenarına yaslanmış, arzuyla bakıyordu. Vücudu minik dalgalar ve etrafından genişleyerek uzaklaşan halkalar arasında ışıldıyordu. Kanya kafasını çevirince güldü doktor. “Kusura bakma, Kip. Bunun seveceği türden rüşvetimiz yokmuş.” Sandalyesinin kolçağında parmak tıkırdatmaya başladı. “Oğlan versek? Mutfağımda görevli, on iki yaşında, pek tatlı bir çocuk var mesela. Memnuniyetle görür işini. Bir Beyaz Gömleğe haz vermek her zaman önem taşır.”

“Kemiklerinizi şuracıkta kırabilirim.”

“Kır o zaman. Ama acele et. Sana yardım etmemek için bahane istiyorum.”

“Neden AgriGen’e onca sene hizmet ettiniz?”

Doktorun gözleri kısıldı. “Sen *kendi efendilerin* için niye köpek gibi koşturuyorsan, ondan. En istediğim şeyi verdiler bana: Para.”

Kanya’nın tokadı dört bir yanda çınladı. Muhafızla öne atıldılar ama Kanya elinden uzayan cerahati silkeleyerek yaklaşmamalarını işaret etti. “Tamam, mesele yok.” Muhafızlar ne yapacaklarını bilemeden kalakaldılar. Doktor dudağına dokundu, parmağına bulaşan kana baktı. “Hassas nokta demek… Ne kadarını sattın bakalım?” Kanlı dişlerini göstererek sırıttı. “AgriGen’in malı mısın? Complicit’in mi yoksa?” Gözlerini Kanya’nınkilere dikti. “Öldürmeye mi geldin beni? Kıçlarına batırdığım dikeni çıkarmaya mı geldin?” Bakışları sanki doğrudan ruhuna işliyor, inceliyordu. “An meselesi zaten. Önünde sonunda varlığımı öğreneceklerdir. Size çalıştığımı… Krallık bensiz bu kadar yükselemezdi. Patlıcangilleri ve *ngawı* bensiz yapamazdı. İzimi sürdüklerini hepimiz biliyoruz. Benim avcım *sen* misin peki? Kaderim sen misin?”

“İlgisi yok. Daha bitmedi işimiz.”

“Ah, elbette,” dedi Gibbons iç çekerek. “Hiç de bitmeyecek. Yaratıklarımızın ve vebalarımızın doğası öyle çünkü. Öyle kolayına alt edilecek aptal makineler değiller sonuçta. Kendi gereksinimleri ve açlıkları, kendi evrimsel talepleri var. Sürekli mutasyon geçirip uyum sağlamak

durumundalar. O yüzden benle işiniz hiç bitmeyecek. Ya ben gidince ne olacak? Bizler dünyaya iblisler saldık ve sizin duvarlarınız ancak benim zekâm kadar güçlü. Doğa yeni bir şeye dönüşüyor ve bu sefer gerçekten bize ait olacak… Eh, yarattığımız şeyin bizi yutuvermesi şairane olmaz mı?"

"Karma," diye mırıldandı Kanya.

"Aynen öyle." Gülümseyerek tekrar arkasına yaslandı. "Kip, şu kâğıtları getir, bakalım yeni bulmacamızda neler varmış." Parmaklarını hasta bacaklarında gezdirdi. Düşünceli bakışlarla, "Bakalım değerli Krallığınız ölümüne ne kadar yaklaşmış," dedi.

Kip yüzerek kâğıtları topladı, birer ikişer getirip havuzun kenarına bıraktı. Yüzüşünü seyreden Gibbons gülümsüyordu. "Kip'ten hoşlandığım için şanslısınız. Hoşlanmasam yıllar önce gebermeye terk ederdim hepinizi." Muhafızlara işaret etti. "Başkomiserin bisikletinde numuneler var. Gidip alın, laboratuara götürelim."

Kip havuzdan çıktı ve sırılsıklam kâğıtları doktorun kucağına bırakıp arkasına geçerek tekerlekli sandalyeyi villaya doğru götürmeye başladı. Gibbons eliyle işaret ederek, "Gel bakalım," dedi Kanya'ya. "Uzun sürmez."

Doktor slaytlardan birini kaldırarak gözlerini kıstı. "Atıl mutasyon sanmanıza şaşırdım açıkçası."

"Sadece üç vakaya rastladık."

Doktor kafasını kaldırıp Kanya'ya baktı. "Şimdilik." Gülümsedi. "Yaşam algoritmasaldır. İki, dört olur, on bin olur ve salgına dönüşür. Belki şimdiye nüfusa yayılmıştır ama hiç fark etmemişizdir. Belki bu, son safhasıdır. Belirtisiz ama ölümcüldür. Zavallı Kip'teki gibi."

Kanya dönüp hanımoğlana baktı. Beriki gülümseyerek karşılık verdi. Cildinde hiçbir şey görünmüyordu. Vücudunda da dikkatini çekecek bir şey görmemişti. Doktorun hastalığından ölmüyordu. Gene de Kanya içgüdüsel bir hareketle bir adım geri çekildi.

"O kadar endişelenme," dedi doktor. "Aynı hastalık sende de var. Yaşam ölümcüldür sonuçta." Mikroskobuna dayadı gözünü. "Bağımsız gen-kırmalardan değil. Başka bir şey… Habbe pası da değil. AgriGen işaretlerinden hiçbiri yok." Birden yüzünü buruşturdu. "Hiçbir ilginç yanı yok bunun. Salak bir hatanın sonucu, o kadar. Zekâma hakaret gibi…"

"İyi mi yani?"

"Kazara çıkmış bir veba da diğerleri kadar can alır."

“Durdurmanın yolu var mı peki?”

Doktor yemyeşil küflenmiş bir ekmek parçası aldı eline. “Büyüyen şeylerin çoğu bize faydalıdır,” dedi. “Ve aynı şekilde birçoğu da öldürücüdür.” Ekmek parçasını Kanya’ya uzattı. “Ye şunu.”

Kanya geri çekilince Gibbons ekmekten bir lokma ısırdı, tekrar uzattı. “Güven bana.”

Kanya Fra Süb’e batıl inanç yüklü temizlik ve şans duaları okumamak için kendini zor tutarak kafa salladı. Azizi lotus konumunda hayal etti ve doktorun tuzağına düşmemeyi dileyerek muskasını tuttu. Gibbons ekmekten bir lokma daha ısırdı. Kırıntılar çenesinden dökülürken gülümsüyordu. “Bir lokma ısırırsan istediğin yanıtı veririm.”

“Hiçbir şey almam elinizden.”

Doktor güldü bu sefer. “Çoktan aldın hâlbuki. Çocukken yaptırdığın bütün aşılar… Sonradan içtiğin tüm destekleyiciler…” Bir daha uzattı ekmeği. “Bu çok daha doğrudan. Yediğine sevineceksin sonra.”

Kanya mikroskoba baktı. “Neymiş peki? Daha fazla test yapacak mısınız?”

Gibbons kafa salladı. “Hiçbir şey değil. Basit bir mutasyon. Standart. Laboratuarlarımızda hep görürdük. Çöp işte.”

“Biz neden görmedik daha önce o zaman?”

Gibbons sabırsıca iç çekti. “Ölümle bizim uğraştığımız gibi uğraşmıyorsunuz siz. Doğanın yapı taşlarını kurcalamıyorsunuz.” Bir anlığına gözlerinden ihtiraslı bir bulut geçti Gibbons’ın. Kötücül, yırtıcı bir pırıltı… “Laboratuarlarımızda neler yaratmayı başardığımızı hayal dahi edemezsin. Bu zımbırtıysa zahmetime değmez. Şöyle uğraştıracak bir şey getirdiğini ummuştum. Ne bileyim, mesela Dr. Ping veya Dr. Raymond’ın elinden çıkma bir şey… Ya da Mahmut Sontalya’nın… Onlara iş derim ben.” Gözlerindeki kıvılcımlar soluverdi. “Ah… Rakip dediğin onlardır.”

Bir oyuncunun ellerindeyiz demek.

Kanya birden doktoru anlayıverdi. Müthiş bir zekâ… Alanında zirveye çıkmış bir adam. Kıskanç ve rekabetçi. Önüne konan rekabeti yetersiz bulunca taraf değiştirivermiş ve sırf coşku uğruna Tayland Krallığı’nın saflarına katılıvermişti. Caydi’nin sırf tekmelerle kazanabilip kazanamayacağını görmek uğruna ellerini bağlatıp *muay tay* ringine çıkması gibi bir şeydi yaptığı.

Maymun iştahlı bir tanrının ellerindeyiz. Sırf eğlence uğruna bizim takımda oynuyor ve zekâsını zorlayacak, meydan okuyacak bir şeyler

yapamazsak yumacak gözlerini…

Ürkütücü bir düşünceydi. Küresel çapta oynanan evrim satrancı uğruna, sadece ve sadece rekabet için yaşıyordu bu adam. Bir ego mücadelesindeydi. Onlarcasına karşı dövüşen, ayağa kalkıp göklerden gülen tek başına bir dev… Ama her dev sonunda yenilirdi. Peki, Krallık ne yapacaktı o zaman? Sırf düşüncesiyle bile ter bastı Kanya'yı.

Gibbons gene dikmişti gözlerini. "Başka soru?"

Kanya dehşeti attı üzerinden. "Emin misiniz bu konuda? Ne yapmamız gerektiğini şimdiden buldunuz mu? Sırf bakarak?"

"Bana inanmıyorsan," dedi doktor, "git, standart yöntemlerinizi uygula. Geberene kadar kitap karıştır… Ya da, eh, gidip fabrikayı bul, yak ve sorunu kökten hallet." Sırıttı. "Nasıl? Tam sizlerin sevdiği türden kaba kuvvet gösterisi… Çevre Bakanlığı bildim bileli bayılır bunlara. Pekâlâ. Bu çöp parçası henüz süreğen yaşam durumunda değil. Hızlı mutasyon geçiriyor, orası kesin ama aynı zamanda zayıf ve insan konakçılar ideal ortamı değil. Mukoza bölgelerine sürülmesi gerek geçmesi için. Burun deliği, göz, anüs… Kana ve yaşama yakın, üreyebileceği yerler…"

"Güvendeyiz o zaman. Hepatit ya da *fa'gandan* beter bir şey değil yani."

"Ama onlardan çok daha mutasyona açık… Bilmen gereken bir başka şey: arayacağın üreticinin elinde kimyasal banyo olmalı. Biyolojik ürün yetiştirilebilecek bir yer… Bir HiGro fabrikası mesela. Bir AgriGen tesisi… Bir kurma üreticisi… Öyle bir yer."

Kanya dönüp köpeklere baktı. "Kurmalar taşır mı bunu?"

Doktor uzanıp bekçi köpeklerinden birinin kafasını okşadı. "Kuş veya memeliyse mümkün. Ben olsam ilk iş banyolu bir tesis arardım. Japonya'da olsaydık ilk tahminim kurma kreşleri olurdu ama biyolojik ürünlerle ilintili herkesi kaynak saymak mümkün."

"Ne tür kurmalar?"

"Uranyum bozunmasından ya da yelkenli hızından bahsetmiyoruz burada. Öngörülebilir bir şey değil bu. Bunları iyi beslersen oburluğu öğrenirler. Tıklım tıkış, rutubetli bir kentte üretirsen coşacaklardır. Ne kadar endişeleneceğine sen karar ver işte."

Kanya döndü, tiksintiyle kapıya yöneldi.

Gibbons seslendi arkasından: "İyi şanslar! Düşmanlarından hangisi alaşağı edecek seni, merakla bekliyorum!"

Aldırmadı, açık havaya koşarcasına çıktı. Kip saçlarını kurulayarak yanına geldi. “Faydalı oldu mu doktor?”

“Yeterince.”

Kip şakırcasına güldü. “Ben öyle sanırdım eskiden. Ama zamanla ilk seferde asla her şeyi birden söylemediğini öğrendim. Saklar bazı şeyleri. Önemli şeyleri hem de… Sohbetten hoşlanıyor çünkü.” Uzandı, Kanya’nın koluna dokundu. Kanya geri kaçmamak için zorladı kendisini. Kip fark etti ama usulca gülümsemekle yetindi. “Hoşlandı senden. Yine gelmeni istiyor.”

Kanya ürperdi. “Hayal kırıklığına uğrayacak öyleyse.”

Kip koskocaman, ışıltılı gözlerle baktı Kanya’ya. “Umarım yakında ölmezsin. Ben de hoşlandım senden.”

Villadan çıkarken okyanus kıyısında dalgaları seyre dalmış Caydi’yi gördü. Caydi, Kanya’nın bakışını hissetmişçesine döndü, gülümsedi ve ışıldayarak hiçliğe karıştı. Gidecek yeri olmayan bir ruh daha… Reenkarne olmayı başarabilecek miydi yoksa hep Kanya’nın peşinde mi dolaşacaktı? Belki doktor haklıydı; belki Caydi salgınlardan korkmayan, henüz tasarlanmamış bir yaratık olarak yeniden doğmayı bekliyordu. Belki Caydi’nin tek reenkarnasyon umudu bir kurma bedende can bulabilmekte yatıyordu.

Kanya düşündüklerine kızdı. Korkunç fikirlerdi bunlar. Umarım, dedi içinden, Caydi kurmaların ve habbe pasının asla giremeyeceği bir cennette doğar yeniden ve *nirvanaya* ulaşamasa, keşişliğini bitiremese ve Budalığa hiç gidemese bile en azından korumak uğruna onca çaba harcadığı dünyanın, doğanın yeni başarısı eliyle mahvını, her yanını kurma yaratıkların dolduruşunu seyretme ıstırabından kurtulur…

Ölmüştü Caydi. Ama belki de insanın ümit edebileceği şeylerin en iyisi buydu. Belki yay tabancasını ağzına dayayıp tetiğe asılda mutluluğu bulurdu. Belki kocaman bir evi ve ihanet *karması* olmasa…

Kafasını salladı Kanya. Kesin bir şey varsa, o da görevini burada yapması gerektiğiydi. Ruhu mutlaka dünyaya geri yollanacak, en iyi olasılıkla insan, en beterindense bir köpek ya da hamamböceği olarak gelecekti. Ardından ne karmaşa ve kepazelik bırakırsa bıraksın kesin defalarca karşısına çıkacaktı. Karması tertemiz kalana dek sürdürmeliydi bu kavgayı. Şimdi intihar edip kaçmak, gelecekte daha beterleşmişiyle karşılaşmak demekti. Onun gibiler için kaçış yoktu.

yirmi dokuz

Sokağa çıkma yasağına ve Beyaz Gömleklere rağmen Anderson-sama dikkat konusunda neredeyse pervasız davranıyordu. Sanki bir şeyler çeviriyordu. Ama Emiko, Raleigh ile ilgili endişelerini tekrar gündeme getirdiğinde bıyık altından gülümseyip hiç dert etmemesini söylemişti. Her şey akar, her şey geçerdi. “Benimkiler geliyor,” demişti. “Yakında her şey değişecek. Beyaz Gömlek falan kalmayacak.”

“Çok hoş geliyor kulağa.”

“Öyle olacak zaten,” demişti Anderson. “Birkaç günlüğüne gideceğim. Bazı ayarlamalar yapacağım. Döndüğümde her şey değişecek.”

Gündelik yaşamında hiçbir değişiklik yapmayacağına, Raleigh’ye hiçbir şey söylemeyeceğine söz verdirerek gitmişti Anderson. Dairesinin anahtarını bırakmıştı Emiko’ya.

Emiko akşam tertemiz çarşaflar içinde, tepede dönen pervanenin serinlettiği odada uyandı. En son ne zaman korku ya da acı duymadan yatıp uyuduğunu zar zor hatırlıyordu. Loş daireye sadece aşağıdaki sokağın ateşböcekleri misali kırpışan gaz lambalarının parıltıları ulaşabiliyordu.

Kurt gibi acıkmıştı. Anderson-samanın mutfağını buldu ve krakerdi, abur cuburdu, bisküviydi, herhangi bir şey bulabilmek umuduyla sımsıkı kapalı kap ve kavanozları taradı. Taze sebze yoktu ama pirinç, soya ve balık sosu buldu, tezgâh üstü ocakta, Anderson’ın korumasız bıraktığı metan testisine şaşarak su kaynattı. Böyle şeylerin hayatının sıradan parçaları sayıldığı, Gendo-samanın tuttuğu Kyoto’daki, Toji Tapınağı’na bakan çatı katında geçirdiği zamanları neredeyse unutmuştu.

Eski zamanları düş gibi geliyordu Emiko’ya. Masmavi güz gökleri… Kreşte birdirbir oynayan veya çay seremonisinin inceliklerini öğrenen Yeni İnsan çocuklar…

Kendi eğitimini hatırladı.

Ürpererek kusursuzluk için, efendiye ebedi hizmet için eğitildiğini anladı. Gendo-samanın kendisini alışını, şefkat gösterişini ve sonra paçavra misali atıverişini hatırladı. Baştan beri kaderiydi bu. Kaza falan değildi.

Küçük tencerede kaynayan suya, miktarını herhangi bir ölçü kapı kullanmadan ve ne kadar gerekeceğini bilerek avucuna alarak göz kararı kusursuz hesapladığı, ardından mıcırla bahçe süsler gibi, taneleriyle zen

meditasyonu yapmaya hazırlanırmış gibi, hayatı boyunca art arda hep aynı pilav tasıyla yaşayacakmışçasına kusursuz yaydığı pirince baktı.

Patladı birden. Pilav kâsesi parçalandı, kırıkları dört bir yana dağıldı; tenceredeki su inci tanecikleri saçarak savruldu havaya.

Emiko yarattığı kasırganın ortasında durdu, havada aslı kalmış, her biri birer kurmaymışçasına kesik, diğerlerinin gözlerine, hizmet etmek için yanıp tutuştuklarının gözlerine doğaya aykırı görünen hareketlerle ama yavaş, çok yavaş düşen pirinç tanelerini ve damlacıklarını seyretti.

İşte size sunduğum hizmet.

Tencere duvara çarptı. Pirinç taneleri mermer zemine saçıldı. Su her yanı ıslattı. Yeni İnsan köyünün yerini, kendi türünün efendisiz yaşadığı, Yeni insanların sadece ve sadece kendilerine hizmet ettiği köyün yerini öğrenecekti bu gece. Anderson-sama kendi adamlarının geleceğini söylemişti belki ama sonuçta o hep tarafsız, Emiko'ysa hep Yeni İnsan Kalacak, hep hizmet edecekti.

İçinde bağıran etrafı temizleme, Anderson için evini tertemiz ve düzenli kılma çığlıklarını susturdu. Yaptığına baktı ve ben artık bir köle değilim, dedi. Anderson yerdeki pirincin temizlenmesini istiyorsa pis işlerini başkalarına yaptırmalıydı. Emiko, başka bir şeydi. Farklı bir şey… Kendince ideal bir şey. Ve eğer Emiko bir zamanlar ipe bağlı bir şahin idiyse, Gendo-sama minnet duyacağı en azından tek şey yapmıştı: kösteğini kesmişti. Özgürce uçabilirdi Emiko.

Karanlıkta kayıp gitmek neredeyse haddinden kolay geldi. Kalabalığın arasında, dudaklarında yepyeni, parlak bir renk, gözleri kara makyajlı, kulağında parıldayan gümüş halkalarla ilerledi.

Yeni İnsandı Emiko ve kalabalığın arasından öyle kıvrak, öyle yumuşacık geçiyordu ki kimse farkına bile varmıyordu. Gülüyordu hepsine. Gülüyor ve aralarından kayıp geçiyordu. Kurma doğasında intiharsal bir şey tıkırdıyordu: Açıkta, ortalıkta gizleniyordu Emiko. Sinmiyordu. Kader koruyucu ellerine almıştı Emiko'yu.

İnsanlar aralarından geçen, sanki toprakları kendisini kovan adalarınkiler kadar temizmişçesine kaldırımlarını lekelediğini düşündükleri doğaya yönelik küfrü gördükçe irkilerek çekiliyorlardı. Burnunu kırıştırıyordu Emiko: Japonya'nın çöplükleri bile bu rezil kentten çok daha iyi kokuyordu çünkü. Aralarında bulunmakla neyi bahşettiğini, nasıl onurlandırdığını anlamıyordu kimse.

Güldü ve çevresindekilerin şaşkın bakışlarını fark edince yüksek sesle güldüğünü kavradı.

İleride, megodontlar ve yük araçlarının arasında Beyaz Gömlekler parıldıyordu. Kanal köprülerinden birinin üzerinde durdu ve tehlikenin geçmesini bekleyerek suyu seyretti. Suda, arkadan yeşil lambaların aydınlattığı yüzünü gördü. Yeterince uzun bakabilirse belki suya karışabileceğini, bir su perisine dönüşebileceğini düşündü. Akan dünyanın, geçen dünyanın bir parçası değil miydi zaten? Yavaşça akıp gitmeyi ve batmayı hak etmiyor muydu? Kaşlarını çattı. Eski Emiko'ya, yenisine uçmayı asla öğretemeyecek Emiko'ya göreydi bu düşünceler.

Bir adam gelip köprünün korkuluğuna yaslandı. Emiko sudaki yansımasından gözlerini ayırmadı.

"Çocukların kanalda kayık yarışı yapmalarını izlemeye bayılırım ben," dedi adam.

Emiko konuşmaya cesaret edemedi, başıyla onay verdi.

"Suda bir şey mi görüyorsun? Neden bu kadar uzun bakıyorsun?"

Emiko kafa salladı. Adamın beyaz üniforması yeşil sokak lambalarının ışığına bulanmıştı. Çok yakın duruyordu Emiko'ya. Fırın gibi yanan tenine dokunsa adamın hoş gözlerinin nasıl bakacağını merak etti bir an.

"Benden korkmana gerek yok," dedi adam. "Altı üstü üniforma işte. Yanlış bir şey yapmış değilsin."

"Hayır," diye fısıldadı Emiko. "Korkmuyorum."

"İyi. Senin gibi tatlı kızlar korkmamalı." Durakladı. "Akansın tuhaf biraz. İlk gördüğümde Çaoju sanmıştım seni."

Kafasını hafifçe salladı. Adam irkildi. "Japon'um. Kusura bakmayın".

"Fabrikalardan mısın?"

Emiko omuz silkti. Adam dikkatle süzüyordu artık. Emiko yavaşça, çok yavaşça, kesik hareket yapmamaya çabalayarak kafasını çevirip adama baktı. Düşündüğü kadar genç değildi; orta yaşlı herhalde, dedi içinden. Değildi belki… Belki gençti ama yaptığı işin pislikleri yüzünden yıpranmıştı. İçinde beliren acıma duygusunu bastırdı, gerçeği öğrendiğinde derhal öldürüleceğini bilmesine rağmen içinde haykıran genetik hizmet etme dürtüsüyle dövüşmeye başladı. Yavaş, çok ama yavaşça kafasını tekrar çevirdi, suya bakmaya koyuldu.

"Adın ne senin?"

Tereddüt etti. "Emiko."

"Hoşmuş. Bir anlamı var mı?"

“Söylemeye değmez.”

“Bu kadar güzel bir hanım için fazla alçakgönüllüsün.”

Kafa salladı Emiko. “Hayır. Yo, çirkinim ben,” dedi ve adamın bakışını, kendisini unuttuğunu fark ederek sustu. Hareketlerini kontrol etmeyi unutmuştu ve adamın gözleri kocaman açılmıştı. Adam insanlıkla ilgili ne varsa unutarak geri çekildi. Bakışları katılaştı. “Hiçi-kiçi,” diye fısıldadı.

Emiko gergin gülümsedi. “Yanılıyorsunuz.”

“İthal belgelerini göster.”

“Elbette… Yanımdaydılar… Tabii…” Geri çekildi; kesik hareketleri DNA’sının kökenini ilan eder gibiydi. Adam elini uzattığı anda geri çekildi ve aniden dönerek fırtına hızıyla koşmaya başladı.

“Dur! Bakanlık emri! Durdurun şu kurmayı!”

Bütün benliği durması ve teslim olması, emre itaat göstermesi için yalvarıyordu. Sensei Mizumi’nin azarları, itaat etmeme, başkalarının arzularına direnme cüreti gösterdiğinde sipsivri dilinden dökülen hakaretler kulaklarında çınlıyordu.

Arkasından yükselen komutlara uymamanın utancıyla koştu, koştu ve kalabalık tarafından yutuldu. Megodontlar, çekçekler ve yayalar arasında hangi sokağa girdiğini bilmeden koştuğunu fark etti.

Beyaz Gömleklere yakalanmadan ilerlemek zaman alıyordu ya, bir yandan oyun gibiydi ve Emiko artık bu oyunu oynayabiliyordu. Hızlı ve dikkatli davranır, kendi ani çalkantıları arasında zaman bırakırsa kolayca Beyaz Gömleklerden uzak kalabiliyordu. Hızını aldığında bedeninin hareketlerine şaşmaya, irkiltici bir akışkanlığa erişmesine ve nihayet doğasının hakkını verişine hayranlık duymaya başlamıştı. Sensei Mizumi’nin tüm eğitimi, tüm azarlarının altında bu doğayı bastırmak, gizli tutmak amacı yatıyordu sanki.

Sonunda Ploençit’e vardı, gökdelene daldı. Raleigh barda, her zamanki sabırsızlığıyla bekliyordu. “Geciktin. Ücretinden kesiyorum.”

Emiko özür dilerken suçluluk duymamaya çabaladı. “Özür dilerim, Raleigh-san.”

“Haydi, git çabuk üstünü değiştir. Bu gece VIP konuklarımız var. Çok önemliler ve yakında gelirler.”

“Köyü soracaktım.”

“Ne köyü?”

Emiko hoş görünmeye çabaladı. Yalan mıydı yoksa söylenenler? En baştan beri? "Yeni İnsanların köyü."

"Hâlâ orada mısın sen?" Kafa salladı Raleigh. "Ne dedim sana? Kazan paranı, illa gideceğim diyorsan ben yollayacağım seni." Eliyle soyunma odalarını işaret etti. "Şimdi git, üstünü değiştir hemen."

Emiko bir daha bastıracakken durdu ve başıyla onay verdi. Daha sonra… Raleigh iyice kafayı bulduğu zaman. Ağzından laf alabileceği zaman…

Soyunma odasında Kannika çoktan gösteri kıyafetini giymişti. Emiko'yu görünce yüzünü buruşturdu ama bir şey demedi. Emiko üstünü değiştirdi ve gecenin ilk buzlu suyu için bara gitti. Dikkatle, serinliği ve gökdelenin boğucu sıcağına rağmen hissettiği ferahlığı sindirerek içti suyunu. Pencerelerin ardında ışıldıyordu kent. Yüksekten ne hoş görünüyordu! İçinde normal insanlar bulunmasa burada mutlu bile yaşayabilirdi.

Bir hareketlenme ve hışırtılarla irkildi. Bütün kadınlar yere kapandı. Emiko derhal aynısını yaptı. Gene gelmişti o adam. Sert… Anderson-samanın yanında gelen adam… Anderson'ı aradı gözleri umutla. Yoktu. Somdet Çaopraya ve avenesi, suratlar kıpkırmızı, şimdiden sarhoş gelmişlerdi kulübe.

Raleigh telaşla koşturarak konukları VIP bölmesine geçirdi.

Kannika arkadan yanaştı. "Suyunu bitir, hiçi-kiçi… İş bekliyor."

Emiko dönüp kıza bağırmamak için kendini zor tuttu. Akılsızlık ederdi. Kannika'ya bakarak köyün yerini öğrendikten sonra yaptıklarının tümünü ödeteceğine yemin etti içinden.

VIP salonu erkek kaynıyordu. Pencereler açıktı ama kapılar kapatıldığından fazla cereyan yoktu. Gösteriyse Emiko'nun sahnede yaptıklarından çok daha beterdi. Normalde Kannika'nın tacizleri belli bir düzene uyardı. Ama bu sefer Emiko'yu masalar arasında gezdiriyor, tanıştırıyor ve adamları, "Nasıl? Hoş değil mi? Yaramaz kız mı diyorsunuz? Yaramazlığı birazdan göreceksiniz," gibi cümleler eşliğinde tenine dokunmaya, ellemeye teşvik ediyordu. Haşin bakışlı, güçlü adam ve dostları ve korumaları hep bir ağızdan gülüyor, pis şakalar yapıp kalçalarını çimdikliyor, göğüslerini dürtüyor, bu yenilikçi eğlencenin coşkusuyla parmaklarını apış arasında gezdiriyorlardı.

Kannika birden durdu ve bir masayı işaret etti. "Çık bakalım."

Emiko tökezleyerek cilalı masaya çıktı. Kannika kolundan tuttu, masanın üstünde biraz yürüttü, eğip selam verdirdi. İçki su gibi akıyor, adamların yanına daha fazla kız gelip oturuyor, kahkahalar çınlıyor ve Emiko masanın üzerinde robotsu kesik hareketleriyle yürütülüyor, gösteriliyordu.

Derken Kannika, Emiko'yu masaya yatırdı. Gösterinin başlamasıyla tüm erkekler masanın çevresini sardı. Kannika yavaşça, önce Emiko'nun meme uçlarıyla oynamaya başladı. Derken yeşimden erkeklik organını usulca bacaklarının arasına doğru kaydırarak Emiko'nun tasarlanmış, ne kadar direnirse direnşin kontrol edemediği tepkileri uyandırmaya başladı.

Adamlar Emiko'nun aşağılanışını ıslık ve alkışlarla kutlamaya, daha da fazlası için tezahürat yapmaya başlayınca Kannika yeni işkenceler icat etmeye koyuldu. Kalçalarını iki yana ayırarak Emiko'nun yüzüne oturdu. Emiko emre uyar, adamlar zevkle alkışlarken Kannika anlatmaya başladı:

"Ah, evet, dilini en derinlerimde hissediyorum."

"Dilini kıçıma sokmak hoşuna gidiyor mu ha, pis kurma kız?"

Kahkahalar…

"Daha, daha, daha çok yala yaramaz kız!"

Kalçalarını iyice bastırarak memnuniyet vermek için çırpınan, çırpındıkça utancı artan Emiko'yu daha fazlasına zorladı. Bir süre sonra parmaklarını Emiko'nun dilinin yanına getirdi Kannika.

Derken Emiko, Kannika'nın, "Bakmak mı istiyorsunuz? Hiç durmayın," dediğini duydu.

Kaba eller bacaklarını iki yana ayırdılar, parmaklar gezinmeye, içine girmeye başladılar. Kannika kahkahalar atıyordu. "Düzmek mi istiyorsunuz kurma kızı? Gelin bakalım." Döndü, Emiko'nun ayak bileklerini yakaladı ve bacaklarını havaya kaldırdı.

Emiko, "Hayır, lütfen," diye fısıldadı ama Kannika dinleyecek gibi değildi. Bacaklarını iyice iki yana ayırdı. "Uslu dur, hiçi-kiçi." Tekrar yüzüne oturdu ve anlatmaya başladı: "Ağzına ne sokarsanız yer." Kahkahalar. Kannika bu sefer tüm ağırlığını verdi ve Emiko hiçbir şey görememeye ve sadece Kannika'nın saydığı, fahişe, kaltak, köpek, oyuncak gibi sıfatları duymaya başladı.

Derken herkes sustu.

Emiko kımıldamaya çalıştı ama Kannika tüm ağırlığıyla üstündeydi. "Kımıldama."

Ardından Emiko, "Hayır, şunu kullanın," lafını duydu.

Ellerin kollarını yakalayarak bastırdığını hissetti. Parmaklar dolandı, içini karıştırdı.

"Yağlayın." Kannika'nın fısıltısında coşku vardı. Tüm gücüyle tutuyordu Emiko'nun ayak bileklerini.

Emiko anüsünde kaygan bir ıslaklık hissetti. Derken baskı… Soğuk bir basınç…

İnleyerek itiraz etmeye çabaladı… Basınç bir anlığına kesildi. Kannika, "Erkek mi diyorsunuz siz kendinize!" diye bağırdı. Sikin şunu! Nasıl titrediğine bakın bir! Her bastırışınızda nasıl kıvrandığına bakın! Hiçi-kiçi dansını yaptırın, haydi!"

Basınç tekrar başladı. Kollarını bastıran ellerin gücü iyice arttı. Emiko kalkamıyor, soğuk şey içine girdikçe giriyor, içini yarıyor, paralıyordu. Çığlık çığlığa haykırdı Emiko.

Kannika, "İşte böyle, kurma kız," diyerek güldü. "Kazancını hak et! Aferin! Beni getirdikten sonra kalkabilirsin…"

Emiko köpek gibi inleyerek yalamaya başladı. Şampanya şişesi bir kez daha içine girdi, deldi, yaktı…

Adamlar kahkahadan kırılıyordu. "Şu hareketlerine bakın yahu!"

Yaşlar parıldadı gözlerinde. Kannika daha sıkı yalamasını söyledi ve Emiko'nun içindeki şahin —vardıysa bile— öldü ve öylece kalakaldı. Ne uçtu ne de kaçtı. Teslim oldu sadece. Boyun eğdi. Emiko bir kez daha öğreniyordu yerini.

Gece boyunca Kannika boyun eğmenin erdemlerini öğretti ve Emiko itaat ederek acıyı durdurması için yakardı, hizmet edeceğini haykırdı, kurma hayatını azıcık yaşayabilmek için ne istenirse yapacağını haykırdı ve Kannika, güldü, güldü, güldü.

Kannika'nın işi çok geç saatlerde bitti. Emiko bitkin, bir duvarın dibine çöktü. Rimeli akmıştı. İçiyse ölüydü artık. Ölmek kurmalıktan daha iyi, diye düşündü. Boşalan salonu paspaslayan adama boş gözlerle baktı. Raleigh barın ucunda oturmuş, içkisini yudumluyordu.

Paspaslı hademe yavaşça yaklaştı. Emiko adamın kendisini de diğer çerçöple süpürüp süpürmeyeceğini, alıp Tezek Beyi'nin adamları götürsün diye çöplüğe atıp atmayacağını merak etti. Oracıkta öylece yatardı ve gübre yapılmaya götürülürdü. Gendo-samanın attığı gibi atılırdı. Anlıyordu artık Emiko. Çöptü kendisi.

Adam paspasla etrafını süpürüp geçti.

Emiko birden, “Neden atmıyorsun beni de?” diye mırıldandı. Adam bir an Emiko’ya kaçamak bir bakış atıp paspasa devam etti. Emiko bu sefer, “Yanıt ver!” diye bağırdı. “Neden atmıyorsun beni de?” Sesi boş salonda yankılandı.

Raleigh kafasını kaldırdı, kaşlarını çattı. Emiko birden Japonca konuştuğunu fark etti. Tayland diline döndü: “Neden beni de atmıyorsun? Ben de çöpüm! Atsana beni!” Temizlikçi ürkek bir gülümsemeyle geri çekildi.

Raleigh kalktı, yanına gelip çömeldi. “Emiko… Kalk. Hademeyi korkutuyorsun.”

“Umurumda değil.”

“Elbette umurunda.” Başıyla konukların gösteri sonrası içmeye, eğlenmeye devam ettiği özel bölümü işaret etti. “İkramiye var sana. Sıkı bahşiş veriyor herifler.”

Emiko başını kaldırıp Raleigh’ye baktı. “Kannika’ya da veriyorlar mı?”

Raleigh gözlerini kıstı. “Seni ilgilendirmez.”

“Üç kat mı veriyorlar? 50 baht verecek misiniz bana?”

“Yapma.”

“Yapsam ne olacak? Atar mısınız Emiko’yu metan öğütücüsüne? Beyaz Gömleklere mi verirsiniz?”

“Zorlama beni. Kızmam iyi olmaz.” Doğruldu. “Kendine acıman bitince gelip alırsın paranı.”

Emiko ihtiyarın bara gidip bir içki daha alışını boş bakışlarla izledi. Raleigh de ona baktı, barmene bir şeyler söyledi ve beriki derhal bir bardağa buz ve su koydu. Raleigh bardağı alıp Emiko’ya doğru kaldırarak salladı. Ardından bir deste mor bahtın üzerine koydu ve Emiko’ya aldırmıyormuş gibi yaparak içkisini içmeye devam etti.

Bozulan kurmalara ne oluyordu? Ölen bir kurma kız görmemişti hayatında. Bazen yaşlı velinimetler ölürdü ama kurma kızı yaşamaya devam ederdi. Kendi arkadaşları hep yaşamıştı. Sensei Mizumi’ye hiç sormamıştı bunu. Kalktı, sendeleyerek bara ilerledi. Yaslandı. Buzlu suyu içti. Raleigh parayı önüne doğru sürdü.

Emiko suyun ardından buzları yuttu, soğuğun içine işleyişini hissetti. “Soruşturmadınız mı daha?”

“Neyi?” Raleigh tezgâh üzerinde iskambillerle fal açıyordu.

“Kuzeye gitme konusunu.”

Raleigh bir an dönüp baktı, ardından kartları açmaya devam etti. “Zor iş. Öyle bir günde halledilecek türden değil.”

“Sordunuz mu ama?”

“Hı-hı. Sordum. Beyaz Gömleklerin Caydi’nin katliamına duydukları öfke dinene kadar kimse bir yere gidemiyor. Durum değişince haber veririm sana.”

“Kuzeye gitmek istiyorum.”

“Söyledin zaten onu. Yeterince kazandığında gidersin.”

“Çok kazanıyorum ben. Şimdi gitmek istiyorum.”

Önce Raleigh’nin tokadı geldi ya, Emiko tokadın gelişini gördü. Raleigh için hızlı sayılırdı ama Emiko için çok yavaştı. Gelişini izledi, ardından yanağına kıpkırmızı bir acı yayıldı. Parmakları yanağına gitti, tokadın indiği yerde gezindi.

Raleigh buz gibi bakarak, “İşime geldiğinde gidersin,” dedi.

Emiko hafifçe başını öne eğdi, aldığı dersi sindirdi. “Bana yardım etmeyeceksiniz aslında, değil mi?”

Raleigh yanıt vermeden falına döndü.

“Öyle bir yer var mı peki?”

Raleigh yan bakarak, “Tabii,” dedi. “Seni mutlu edecekse, var. Benle uğraşmaya devam edersen, yok. Çekil başımdan artık.”

Şahin ölüydü. Gübre yapılmaya hazırdı. Kente et, gaz lambalarına ışık… Gözlerini Raleigh’ye dikti. Ölüydü şahin.

Derken Emiko, bazı şeylerin ölümden beter olduklarını düşündü. Bazı şeyler hiç doğmamalıydı.

Yumruğu çok hızlıydı.

Raleigh’nin gırtlağı yumuşacıktı.

Gözleri koskocaman açılan ihtiyarın elleri boğazına gitti. Barmenin yere devrilen taburenin gürültüsüne dönüşü, Raleigh’nin ağzını açıp nefes almaya çabalayarak tökezleyişi, temizlikçinin paspasını düşürüşü, barın diğer ucunda bekleyenlerin dönüp şaşkınlıkla bakışı, hepsi, hepsi ağır çekimde gerçekleşti…

Raleigh yere devrildiğinde Emiko çoktan salonun diğer ucuna, canını en çok yakan adamın, yaşattığı ıstırabı hiç düşünmeden arkadaşlarıyla kahkahalar atarak içmeye devam ettiği VIP odasının kapısına varmıştı bile.

Tekmeyle açtı kapıyı. İçeridekiler öylece bakakaldılar. Başlar döndü, ağızlar haykırmaya açıldı. Korumalar yay tabancalarına davrandılar. Ama hareketleri çok, çok ama çok yavaştı.

Yeni İnsan değildi hiçbiri.

otuz

Pay sürünerek Kanya'nın yanına geldi, aşağıdaki karanlık köye baktı. “Burası mı?”

Kanya başıyla evetleyip arkasına, Krung Thep balık pazarı için acı suya dirençli karides üreten çiftliğe inen diğer erişim yollarını kapatan takımına baktı.

Köydeki evlerin hepsi bambu sallar üzerine kurulmuştu. Şimdilik yerdeydiler ama seller geldiğinde su ve alüvyonlar çeltiklerle göletleri kaplarken yüzeceklerdi. Mekong'taki ailesinin evi de bunlardandı. General Praça gelmeden önce…

“İyi ipucuydu,” diye mırıldandı.

Ratana sevincinden neredeyse zıplayacak gibi olmuştu. Bir ipucu, bir bağlantı bulmuştu çünkü: üçüncü cesedin ayak parmakları arasında balık zerrecikleri…

Balık zerrecikleri demek, karides çiftlikleri demekti ve karides çiftlikleri aranacaksa, Bangkok'a işçi yollamış karides çiftliklerine bakılacaktı ki bu da ürün sıkıntısı yaşamış, kurumuş karides çiftlikleri demekti. Bu bağlantılar Kanya'yı Tonburi'deki, çevresini sardıkları bu yarı-yüzer köye yöneltmişti.

Aşağıdaki evlerin birkaçında zayıf mum ışıkları vardı. Bir köpek havladı. Kanya ve adamları koruyucu giysilerini giymişlerdi. Ratana ısrar etmişti: bulaşma olasılığı düşüktü ama ihmale gelmezdi. Bir sivrisinek kulağının dibinde vızıldayınca eliyle kovaladı ve koruyucu giysisinin kapüşonunun bağlarını sıktı. Terlemeye başlamıştı.

Balık göletlerinden kahkaha sesleri yükseldi. Sıcacık kulübesinde neşeli bir aile… Onca zorluğa rağmen hâlâ gülebiliyordu insanlar. Kanya gülemiyordu ama. İçinde kırılıp bozulmuş bir şeyler vardı anlaşılan.

Caydi her daim ısrarla Krallığın mutlu bir ülke olduğundan dem vurur, eski Gülümsemeler Diyarı hikâyesini açardı. Ama Kanya müzedeki Daralma öncesine ait fotoğraflardaki gülümsemeler kadar genişine hayatında hiç rastlamamıştı. Bazen o fotoğraflardaki insanların rol yapıp yapmadığını, Ulusal Müze'nin bilhassa kendisini bunaltmaya mı uğraştığını yoksa sahiden geçmişte insanların bu denli candan, bu denli korkusuz mu gülümsediklerini merak ederdi.

Maskesini yüzüne çekti. “Yolla adamları.”

Pay’ın işareti üzerine polisler yamaçtan aşağı akıp her yakma öncesindeki gibi köyü kuşattılar.

Beyaz Gömlekler kendi köyüne geldiklerinde ellerinde tıslayan meşaleleriyle kulübelerin arasına göz açıp kapayana kadar dalıvermişlerdi. Bu sefer farklıydı. Megafonların böğürtüsü yoktu. Polisler diz boyu sulara dalmayacak, kimseyi Heriklim bambularından turuncu alevler yükselen kulübelerinden sürükleyerek çıkarmayacaklardı.

General Praça işin sessiz halledilmesini emretmişti. Karantina belgelerini imzalarken, “Caydi acil duruma çevirmek isterdi ama şu anda elimizde hem Ticaret’in kobra yuvasını çomaklayıp hem bu işi halledecek kaynak yok. Sessiz sedasız halledin,” demişti.

“Başüstüne. Sessiz sedasız.”

Köpekler çılgınca havlamaya başladılar. Birkaç köylü kulübelerinden çıkıp karanlığa baktı, gecenin kapkaralığında beyaz parıltıları gördüler. Kanya’nın Beyaz Gömlekleri koşmaya başladıkları anda diğerlerini uyarmak için bağırıp çağırmaya başladılar.

Caydi yanına çömelmiş operasyonu seyrediyordu. “Praça benden sanki çeltikleri ezip geçen bir megodontmuşum gibi bahsediyor,” dedi. Kanya duymazdan geldi ama Caydi’nin susmaya niyeti yoktu. “İkimiz de çömezken görmeliydin esas onu,” dedi. “Sahaya çıktığımızda altına kaçırırdı.”

Kanya dönüp baktı. “Kes. Ölmen general hakkında saygısızca konuşmanı gerektirmez.”

Adamlarının koşarken sarsılan fenerleri köyü nahoş bir ışığa boğuyordu. Köylüler tavuk misali kaçışıyor, yiyecek ve hayvanlarını kurtarmaya çalışıyorlardı. İçlerinden biri balık havuzuna atladı ve Kanya’nın yerleştirttiği ağa takılarak debelenmeye başladı.

Caydi, “Esas sadakatinin kime olduğunu ikimi de bilirken nasıl generale önderim diyebiliyorsun?” diye sordu.

“Kes.”

“Aynı anda iki ayrı binici tarafından sürülen bir at olmak zor mu peki? İkisi de seni—”

“Kes!”

Pay irkildi. “Ne oldu?”

“Kusura bakma,” dedi Kanya. “Bir şey düşünüyordum…”

Pay başıyla köylüleri işaret etti. “Sana hazır görünüyorlar.”

Kanya doğruldu, Pay ve —davetsiz ama halinden pek memnun sırıtan — Caydi ile birlikte yamaçtan aşağı indi. Elinde laboratuarda hazırlanmış siyah-beyaz bir ölü adam fotoğrafı vardı. Polislerin fenerlerinin ışığında çiftçilere göstermeye başladı; resmi yüzlerine tuttu, gözlerde tanıma ışıltıları aradı.

Beyaz üniforma kimileri için kapıları açardı ama balık çiftçileri için her daim sorun demekti. Kanya iyi tanıyordu balık çiftçilerini: ellerindeki nasırları okuyor, çiftlikteki başarı veya başarısızlıklarının kokusunu alabiliyordu. Kendisini onların gözlerinden görebiliyordu ve gen-kırma izlerinin peşindeki bir kalori şirketi zorbası zannedilebileceğinin farkındaydı. Ama gösteri devam etti; herkes kafa salladı. Kanya ışığı gözlerine tuttu, hepsi gözlerini kaçırdı.

Sonunda tanıyan birisini buldu, fotoğrafı burnuna dayadı. “Tanıyor musun bu adamı? Akrabaları aramıyor mu?”

Adam bir resme, bir Kanya’nın üniformasına baktı. “Akrabası yok.”

Kanya şaşkınlıkla irkildi. “Tanıyor musun bunu? Neydi adı?”

“Öldü mü yani?”

“Ölmüş görünmüyor mu?”

Fotoğrafı, çarpılmış suratı birlikte incelediler. “Fabrika işinden çok daha iyileri var demiştim. Dinlemedi.”

“Kentte çalışıyordu diyorsun.”

“Öyle.”

“Nerede peki?”

Dudak büktü adam.

“Oturduğu yer?”

Balıkçı karanlık bir kulübeyi işaret etti. Kanya adamlarına döndü. “Şu kulübeyi karantinaya alın.”

Maskesini sıkıca bağlayıp kulübeye girdi, feneri içeride dolaştı. Kasvetliydi kulübe. Boştu ve tuhaftı. Fenerinin ışığında toz zerrecikleri uçuşuyordu. Sahibinin öldüğünü bilmek nursuz bir his veriyordu. Adamın ruhu, aç hayaleti hâlâ bu dünyada kalmaktan, hastalanmaktan hatta belki cinayete kurban gitmişlikten öfkeyle buralarda dolanıyordu belki. Adamdan kalan birkaç eşyaya baktı, kulübeyi iyice inceledi. Hiçbir şey bulamadı. Dışarı çıktı. Uzakta adamın balık çiftçiliğiyle geçinemeyeceğini görünce çalışmaya gitti kent yeşil haresiyle parıldıyordu. Balıkçının yanına döndü: “Nerede çalıştığını bilmediğine emin misin?”

Adam yine kafa salladı.

“Hiçbir şey mi bilmiyorsun? Bir isim, herhangi bir şey?” Adamın yanıtı aynıydı. Kanya öfkeyle dönüp etrafına bakındı. Çekirgeler ve fildişi böcekleri biteviye cırıldıyordu. Doğru yere gelmişlerdi. Çok yaklaşmıştı Kanya. Neredeydi acaba şu fabrika? Haklıydı Gi Bu Sen. Gidip fabrika bölgesini toptan yakmalıydı. Eskiden, Beyaz Gömlekler güçlüyken hiçbir zorluk çıkmazdı.

“Yakayım diyorsun, ha?” Caydi yanı başında, sırıtıyordu. “Şimdi anlıyor musun beni?”

Kanya iğnelemeyi duymazdan geldi. Az ileride bir kız bakışlarını üstüne dikmişti. Kanya fark edince kafasını çevirdi. Pay’ın omzuna dokundu. “Şu…”

“Kız mı?” Şaşırmıştı Pay. Kanya kıza doğru ilerledi. Kız her an kaçıp gidecekmiş gibiydi. Fazla yaklaşmadan diz çöktü, eliyle yanına çağırdı. “Sen… Adın ne senin?”

Kızın tereddüdü açıktı. Kaçmak istiyordu ama Kanya’nın otoritesi yadsınacak gibi değildi. “Gelsene buraya. Adını söyle bakalım.” Bir daha el etti ve kız bu sefer yanına geldi.

“Mai,” diye fısıldadı kız.

Fotoğrafı gösterdi. “Bu adamın nerede çalıştığını biliyorsun, değil mi?”

Mai kafa salladı ama Kanya yalan söylediğini anlamıştı. Çocuklar iyi yalan söyleyemezlerdi. Kanya öyleydi eskiden. Beyaz Gömlekler ailesinin sazan yumurtalarını nereye sakladığını sorduklarında güneyi işaret etmiş, polisler yetişkinlere özgü sırıtışlarla kuzeye gitmişlerdi.

Fotoğrafı kıza uzattı. “Durumun ne kadar tehlikeli olduğunun farkındasın, değil mi?”

Mai tereddütlüydü hâlâ. “Yakacak mısınız köyü?”

Kanya heyecanını bastırmaya çalışarak, “Tabii ki yakmayacağız,” dedi. Gülümsedi, teskin edici bir tonla konuştu. “Hiç merak etme, Mai. Korkmak ne demektir, bilirim. Böyle bir köyde büyüdüm ben. Burada yaşamanın zorluğunu biliyorum. Ama bu hastalığın kaynağını bulmama yardım etmelisin. Yoksa çok daha fazla insan ölecek.”

“Kimseye söylememem söylendi.”

“İşverenlerimize saygı göstermemiz gerekir elbette.” Durakladı, iç çekti. “Ama hepimiz Majesteleri Kraliçe’ye sadakat borçluyuz ve Majesteleri, hepimizin güvenliğini arzuluyor. Kraliçe bize yardım etmeni istiyor.”

Mai gene duraksadı ama bu sefer, “Üç kişi daha vardı fabrikada çalışan,” dedi.

Kanya heveslendiğini gizlemeye çabalayarak kıza doğru eğildi. “Hangisi?”

Karar veremiyordu kızcağız. Kanya biraz daha yaklaştı. “Karmaları dolmadan ölmelerine yol açarsan kaç *fii* suçlayacak seni, farkında mısın?”

Mai hâlâ karar vermiyordu.

“Parmaklarını kırarsak konuşur belki,” dedi Pay.

Mai irkildi ama Kanya hemen elini kaldırarak sakinleştirdi kızı. “Korkma. Yapmayacak bir şey sana. Kendisi bir kaplandır, evet. Ama tasması benim elimde. Lütfen. Kenti kurtarmamıza yardım et. Krung Thep’i kurtarabiliriz sayende.”

Kız kafasını çevirdi, uzaklardaki Bangkok’a baktı. “Fabrika kapalı şimdi. Siz kapadınız.”

“Çok iyi o zaman. Ama hastalığın yayılmamasını garantilemeliyiz. Neydi fabrikanın adı?”

Mai gönülsüzce yanıtladı: “Yaşam-Yayı.”

Kanya adı hatırlamaya çalışarak kaş çattı. “Burgu yay fabrikası mıydı o? Çaojuların fabrikalarından mıydı?”

Mai kafa salladı. “*Farang*. Çok zengin bir *farangın* fabrikası.”

Kanya kızın yanına, yere oturdu. “Devam et…”

otuz bir

Anderson ile Emiko, Anderson’ın kapısı önünde sarıldılar birbirlerine. Güzelim gece, gayet iyi giden gece bir anda belirsizliğe gömüldü.

Günlerdir işgal hazırlıklarıyla uğraşmıştı Anderson ve tüm çabaları, fabrikasından hiç ummadığı şekilde uzak kalmaya zorlanması yüzünden sekteye uğramıştı. Her yanda kaynayan ve tüm fabrika bölgesini kordon altına alan Beyaz Gömleklere yakalanmadan fabrikaya ulaşabilmenin yolunu aramıştı günlerce. Hok Seng’in kaçış yolunu keşfetmese hâlâ ara sokaklarda aranıyor olacaktı.

Ama bulmuştu. Bulmuştu ve nihayet fabrikaya çatıdan suratı kapkara, üstü başı pislik içinde ve daha birkaç gün önce şirketin bütün maaş ödeneklerini çalmış kaçık ihtiyara şükrederek girebilmişti.

Fabrika feci kokuyordu; alg banyoları toptan çürümüştü ama loş fabrikada kımıldayan hiçbir şey görünmüyordu ve Anderson rahat bir nefes almıştı. Beyaz Gömlekler içeri bekçi bıraksalardı… Eliyle ağzını kapatıp aşağı, ana üretim katına inmiş, ardından üretim hattına geçmişti. Çürüme ve megodont dışkısı kokusu iyice yoğundu buralarda.

Alg eleklerinin ve kesme preslerinin gölgeleri altında zemini incelemişti. Alg tanklarına bu denli yakınken kokunun ağırlığı dayanılacak gibi değildi. Bir sığır ölmüş ve leşi aylarca beklemişti sanki. Yates’in iyimser yeni enerji geleceği planının son aşamasıydı bu…

Diz çöküp gider ızgaralarından birine parmaklarını geçirmişti. Gacırdayarak yerinden çıkan kapağı mümkün mertebe sessizce yere bıraktıktan sonra uyuyan bir yılan veya akrebe denk gelmemeye dua ederek elini nemli karanlıktan içeri daldırmıştı.

Bir anlığına aradığı paketin yerinden sökülüp diğer akıntılarla birlikte Kral Rama’nın yeraltı pompalarına sürüklendiğini sanmıştı. Ama çok geçmeden parmakları palmiye yağı plastiğinden poşeti bulmuştu. Gelip geçeceklerine hiçbir zaman ciddiyetle inanmadığı özel durumlar için hazırlanmış kod defterini gülümseyerek yerinden sökmüş, dışarı çıkarmıştı.

Ardından derhal loş ofise dönüp ilgili sayıları tuşlayarak Burma ve Hindistan’daki operatörleri alarma geçirmiş, sekreterler Finlandiya’dan beri kullanılmamış kod rehberlerini karıştırmaya koyulmuştu.

İki gün sonraysa Koh Angrit'teki AgriGen tesisinde saldırı ekiplerinin başlarıyla son ayrıntıları görüşmüştü. Silahlar birkaç güne gelecekti ve işgal ekipleri toplanmaya başlamıştı. Generallerin saf değiştirip dostları Praça'ya sırt çevirmelerini sağlayacak para, altın ve yeşimse çoktan gelmişti.

Ama işte, tüm hazırlıkları bitirip kente döndüğünde Emiko'yu kapısının önünde büzülmüş, üstü kan içinde, perişan bulmuştu. Emiko, Anderson'ı görür görmez kollarına atılmış, hıçkırıklara boğulmuştu.

Anderson, "Ne yapıyorsun burada?" diyerek Emiko'yu kucakladı, kapıyı açtı ve içeri soktu. Teni cayırdıyordu kurma kızın. Her yanı kan içindeydi ve yüzünde, kollarında çizikler vardı. Anderson alelacele kapadı kapıyı. "Ne oldu sana böyle?" Kollarından kopardı, başına gelenleri kestirmeye çabalayarak inceledi. Kanlı bir fırın gibiydi Emiko ama kol ve yüzündeki çizikler üstünü baştan aşağı kaplayan kanı açıklamaya yeterli değildi. "Kimin kanı bu?"

Kurma kız kafa salladı, tekrar hıçkırıklara boğuldu.

"Gel, temizleyelim üstünü."

Emiko'yu banyoya götürdü, serin suyu açıp altına soktu. Emiko titremeye başladı; yüksek ateşten mustariplerin gözleriyle ve panikle etrafına bakınıyordu. Aklını kaçırmıştı sanki. Anderson kanlı kısa ceketini çıkartmaya kalkışınca öfkelendi. "Yo!"

Tokat yüzünde patlayan Anderson geri sıçradı, şaşkınlıkla yanağını ovuşturarak, "Ne oluyor be?" dedi. Kızın hızı inanılır gibi değildi. Yanağını ovuşturduğu eline baktı. Kanlıydı. "Nen var senin?"

Emiko'nun gözlerindeki paniğe kapılmış hayvan pırıltıları sönmüştü. Bir an Anderson'a bomboş baktı, ardından toparlandı, insana benzedi: "Özür dilerim." Derken birden yere yığıldı, suyun altında tortop büzüldü. "Özür dilerim, çok özür dilerim…" Japoncaya geçmişti.

Anderson duşa aldırmadan yanına çömeldi. "Üzülme," dedi yumuşak bir sesle. "Haydi, çıkar üstündekileri… Başka bir şey buluruz. Olur mu? Haydi."

Emiko sessizce evetledi. Ceketini çıkardı, *fa sinini* çözdü. Soğuk duşun altında yeniden büzülerek oturdu. Anderson kurma kızı duşta bırakıp kanlı giysileri aldı, bir çarşafa sardı ve dışarı çıkarıp karanlık merdivenlerden inmeye koyuldu. Sokak kalabalıktı. Kimseye aldırmadan gölgelerden yürüyerek kanallardan birine ulaştı. Yılanbalıklarıyla sazanların iştahla yutacağını bildiği kanlı giysileri kanala fırlattı. Giysiler suya düşer

düşmez hareket başladı; kan kokusunu alan balıklar hiç beklemeden üşüşmüşlerdi.

Daireye geri döndüğünde Emiko duştan çıkmıştı. Saçları yüzüne yapışmış, ürkek, ufacık bir yaratıktı karşısındaki. Ecza dolabından aldığı alkolü çiziklerine döktü, ardından anti-virüs kremleriyle ovdu. Gıkı çıkmadı Emiko'nun. Tırnakları kırılmıştı. Vücudu çürük ve berelerle doluydu. Ama getirdiği onca kana karşın şaşırtıcı ölçüde az hasar görmüştü.

"Ne oldu?" dedi Anderson, bir kez daha, usulca.

Emiko koynuna sokuldu. "Yalnızım ben," diye mırıldandı. "Yeni İnsanlara yer yok bu dünyada." Titreyişi artmıştı.

Anderson teni hâlâ yanan kurma kızı kendine çekti. "Korkma," dedi. "Yakında düzelecek her şey. Değişecek."

Emiko kafa salladı. "Hiç sanmıyorum."

Bir dakika geçmeden bedeni gevşedi ve uyuyakaldı.

Yerinden sıçrayarak uyandı Anderson. Julsüz kalan krank pervanesi durmuştu. Feci terlemişti. Yanında yatan Emiko hâlâ yanıyor, inliyordu. Anderson döndü, doğrulup oturdu.

Hafif bir deniz meltemi doldu daireye. Cibinliğin ardında kapkaranlık uzanan kente baktı Anderson. Bu gecelik tüm metan lambaları sönmüştü. Çok uzaklarda balık çiftçiliği yapıp bir gen-kırmadan diğerine yaşam mücadelesi veren Tonburili yüzer balıkçı köylerinin titrek ışıkları görünüyordu.

Biri kapısını ısrarla yumruklamaya başladı.

Emiko'nun gözleri açılıverdi. Doğrulup oturdu. "Ne oluyor?"

"Kapıda biri var." Tam kalkacakken Emiko atılıp kolundan yakaladı. Kırık tırnaklar battı koluna.

"Açma!" diye fısıldadı kurma kız. Ay ışığında teni iyice soluk görünüyordu. Gözleri dehşetle büyümüştü. "Lütfen." Kapıdaki yumruk sesi güçlendi.

"Neden?"

"Ben—" Durdu Emiko. "Beyaz Gömleklerdir."

"Ne?" Yüreği hoplayıvermişti Anderson'ın. "Peşinden mi gelmişler? Niye? Ne oldu sana?"

Emiko dudaklarını ısırarak kafa salladı. Anderson kurma kıza baktı. Nasıl bir yaratık sokmuştu hayatına?

"Gerçekten ne oldu bu gece?"

Yanıt vermedi Emiko. Gözlerini vurulmaya devam eden kapıya dikmişti. Anderson yataktan atladı, kapıya giderken, “Bir dakika!” diye bağırdı. “Giyiniyorum!”

“Anderson!” Kapının ardından gelen ses Carlyle’a aitti. “Aç şunu! Çok önemli!”

Anderson dönüp Emiko’ya baktı. “Beyaz Gömlekler değil. Git, saklan bir yere.”

“Değil mi?” Emiko’nun yüz çizgileri bir anlığına gevşedi. Ama aynı hızla tekrar keskinleştiler. Kafasını sallayarak, “Hayır,” dedi, “yanılıyorsun.”

“Nedir Beyaz Gömleklerin senle derdi peki? Bu çiziklerle mi ilgili?”

Kurma kız yanıt vermeden oturduğu yerde büzüldü.

“İsa ve Nuh aşkına…” Dolabını açtı ve Emiko’ya aşkının kanıtı babında aldığı giysileri çıkarıp yatağa fırlattı. “Giy şunları. Sen belki ortaya çıkmaya hazırsındır ama ben daha mahvolmaya hazır değilim. Giyin ve dolaba gir.”

Emiko yine kafa salladı. Anderson sesini elinden geldiğince yumuşatmaya, makul konuşmaya çabaladı. Sanki bir tahta parçasına laf anlatmaya uğraşıyordu. Yanına oturdu, uzanıp çenesinden tutarak kafasını kaldırdı.

“Gelen, iş ortaklarımdan biri. Senle ilgili değil. Ama gene de o g,idene kadar saklanmanı istiyorum. Anlıyor musun? Azıcık daha saklı kalman gerekiyor. Bizi birlikte görmesini istemiyorum. Eline koz verebilir öyle bir durum.”

Emiko’nun gözleri yavaşça odaklandı; bakışlarındaki ölümcül panik söndü. Carlyle bir daha yumrukladı kapıyı. Emiko önce kapıya, ardından Anderson’a baktı. “Beyaz Gömlekler,” dedi yine fısıldayarak. “Çok kalabalıklar. Her yerdeler. Duyabiliyorum.” Birden toparlanıp doğruldu. “Onlar olmalı. Saklanmak hiçbir işe yaramayacak.”

Anderson kurma kıza bağırmamak için güç tutuyordu kendisini. “Kapıdaki Beyaz Gömlek falan değil.”

Carlyle hâlâ yumrukluyordu kapıyı. “Anderson! Açsana ulan!”

Bir daha seslendi. “Dur bir dakika!” Emiko’ya bakarak pantolonunu giydi. “Gelen Beyaz Gömlek falan değil. Carlyle onlarla işbirliği yapacağına ölmeyi yeğler.”

“Carlyle’ın sesi bir daha yankılandı. “Acele et! Çabuk ol be adam!”

“Geliyorum!” Döndü, buyurgan bir sesle, “Saklan. *Hemen*!” dedi. Ricadan emre geçiş Emiko’nun genetik mirası ve eğitimini harekete geçirmeye yetti. Bir an kaskatı durdu, ardından başını öne eğdi. “Nasıl istersen.”

Kesik hareketli ama inanılmaz hızlı, bulanık bir görüntüye dönüşerek giyiniverdi kurma kız. Pantolon ve bluzu giyerken tüm teni ışıldamıştı. Birdenbire inanılmaz hızlanıvermişti: hareketleri akıcılaşmış, zarafete bürünmüştü.

Anderson’ın şaşkın bakışları arasında dönüp balkona koşmadan önce, “Saklanmak işe yaramayacak,” dedi Emiko.

“Ne yapıyorsun?”

Kurma kız bir an döndü, bir şey diyecek gibi durdu, derken vazgeçti ve balkon korkuluğundan karanlığa atlayıverdi.

“Emiko!” Anderson telaşla koştu balkona. Aşığa baktı. Hiçbir şey… Ne kaldırımda çarpınca her yana saçılmasından yakınacak bir ses, ne bir hayret çığlığı, ne yere çarpma sesi… Kapkaranlık bir boşluk… Sanki gece yutuvermişti kurma kızı. Kapıdan bir kez daha yumruklama sesi duyuldu.

Anderson’ın kalbi gümbürdüyordu. Nereye gitmişti bu kız? Nasıl yapabilmişti böyle bir şeyi? Doğaya aykırıydı… Hızı, kararlılığı… Bir anda balkona çıkmış, göz açıp kapayamadan yitivermişti karanlıkta. Anderson kafasını uzatıp bakındı. Bir diğer balkona atlamış olabilirdi ama… Düşmüş müydü? Ölmüş müydü?

Kapı çatırdayarak kırıldı. Anderson hızla döndü. Carlyle tökezleyerek daireye daldı.

“Ne olu—”

Kara Panterler Carlyle’ı yana iterek Anderson sorusunu tamamlayamadan daireye daldılar. Çarpışma zırhları loş ışıkta parıldıyordu. Askerlerden biri Anderson’ı yakaladığı gibi çevirip duvara yapıştırdı. Eller üstünü aramaya koyuldu. Debelenmeye kalkınca yüzünü duvara bastırdılar. Ağzı kan ve acıyla doldu. Dilini ısırmıştı. “Ne yapıyorsunuz? Ben kimim bilmiyor musunuz?”

Carlyle yanına, yere fırlatıldığında öksürüyordu Anderson. Sucuk gibi bağlandığını anca fark ediyordu adamın. Yüzü mosmor berelerle kaplıydı. Gözlerinden biri davul misali şişmiş, altındaki elmacık kemiğine kan oturmuştu. Kahverengi saçları kandan yapış yapıştı.

“Tanrım!”

Askerler kollarını arkaya büküp bağladılar ve çekiştirerek çevirdiler. Askerlerden biri bağırarak bir şeyler söylüyordu ya, anlayamayacağı hızdaydı konuşması. Gözlerini patlatarak, tükürük saçarak bağırıyordu adam. Sonunda tanıdığı bir sözcük duyabildi: Hiçi-kiçi.

"Kurma kız nerede? Nerede, söyle! Nerede?"

Panterler daireyi alt üst ediyorlardı. Dipçik darbeleriyle dolap kapaklarını ve kapıları kırarak açıyorlardı. Kocaman, simsiyah köpekler her yanı kokluyor, kızın kokusunu aldıkları yerlerde havlıyorlardı. Adam, Başkomiser gibi bir şeydi herhalde, bir kez daha bağırdı.

"Ne oluyor?" diyebildi Anderson. "Dostlarım var benim—"

"Pek fazla değil sayıları."

Kapıda Akkarat belirmişti.

"Akkarat!" Anderson dönmeye çalıştı ama Panterler bir kez daha duvara yapıştırdılar. "Neler oluyor?"

"Biz de aynısını sana soracaktık."

Akkarat, Anderson'ın dairesini alt üst eden askerlere Tayland dilinde bağırarak bir takım emirler yağdırdı. Anderson gözlerini kapayarak kurma kızın dolapta saklanma önerisini reddetmesine şükretti. Birlikte yakalansalardı…

Panterlerden biri, elinde Anderson'ın yay tabancasıyla geldi.

Akkarat hoşnutsuz bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Silah taşıma ruhsatın var mıydı senin, Bay Anderson?"

"İhtilal başlatıyoruz ve sen kalkmış ruhsat diyorsun!"

Akkarat panterlere bir baş işareti yaptı ve Anderson bir kez daha duvara çarpıldı. Acı patlayarak kafatasına yayıldı. Her yan kararmaya başladı, dizlerinin bağı çözüldü. Titreyerek, zar zor ayakta durabiliyordu şimdi. "Ne oluyor yahu?"

Akkarat elini uzattı, askerdeki tabancayı aldı, kurdu. "Kurma kız nerede?"

Anderson ağzına dolan kanı tükürerek, "Sana ne?" dedi. "Beyaz Gömlek de değilsin, Grahamcı da…"

Cümlesiyle birlikte bir kez daha duvara yapıştırıldı. Gözlerinin önünde rengârenk benekler uçuşmaya başladı.

"Nereden geldi o kurma kız?" dedi Akkarat.

"Japon'du… Kyoto'dan galiba…"

Akkarat tabancayı Anderson'ın kafasına dayadı. "Nasıl soktun onu ülkeye?"

“Ne?”

Akkarat tabancanın kabzasını Anderson’ın kafasına indirdi. Dünya karanlığa büründü.

Yüzüne çarpan suyla kendine geldi. Öksürerek gözlerini açtı. Yerdeydi. Oturuyordu. Akkarat tabancayı boğazına dayamış, ayağa kaldırmaya çabalıyordu. Boğazına dayanan namlu kusturacak gibiydi Anderson’ı.

“Nasıl soktun o kurma kızı ülkeye?”

Ter ve kandan gözleri yanıyordu Anderson’ın. Gözlerini kırpıştırdı, kafa sallayarak, “Ben sokmadım,” dedi. Bir kez daha kan tükürdü. “Japon sahibi atıp gitmiş… Ben nasıl alayım bir kurma kızı kendime hem?”

Akkarat gülümsedi, adamlarına bir şeyler söyledi. “Japon sahibi tarafından atılmış bir kurma asker, öyle mi?” dedi. “Hiç sanmıyorum.” Tabancanın kabzasını bu sefer Anderson’ın kaburgalarına indirdi. Bir kez daha, bu sefer öteki tarafından vurdu. Her ikisinde de içinden yükselen çıtırtıyı duydu Anderson. İnleyerek öne kapandı, iki büklüm kıvrandı. Akkarat yakasından çekerek doğrulttu. “Bir kurma askerin İlahi Varlıklar Kenti’nde ne işi var?”

Anderson, “Asker değil o,” diyerek karşı çıktı. “Basit bir sekreter… Sadece…”

Akkarat’ın ifadesi değişmedi. Anderson’ı döndürdü ve bir kez daha, kemiklerini ezerek duvara çarptı. Çenesinin kırıldığını düşündü Anderson. Derken birden Akkarat’ın parmaklarını elinde hissetti. Amacını kavradı, yumruğunu sıkarak direnmeye çabaladı ama boşunaydı. Elleri güçlüydü Akkarat’ın. Çaresizce pes etti.

Kıvrılan parmağı çatırdayarak kırıldı.

Anderson acıyla haykırırken Akkarat saçından yakalayıp kafasını geri çekti, göz göze geldiler: “O kız bir asker. Bir ölüm makinesi. Ve onu Somdet Çaopraya’ya tanıştıran sensin. Söyle! Nerede?”

“Ölüm makinesi mi?” Anderson düşünmeye çabaladı. “Ama o… O bir hiçti! Mişimoto’nun döküntülerinden… Japon artığı…”

“Çevre Bakanlığı tek konuda haklı… Siz AgriGen hayvanlarına güvenilmemeli… Kurma kız için basit bir seks oyuncağı dedin ve gayet uygun bir yoldan suikastçıyı tutup Kraliçe’nin naibine sundun…” Öne eğildi, “Kraliçe’yi de öldürtecektin belki, ha?” dedi.

“Ama nasıl olur?” dedi Anderson. Sakin konuşmaya çalışmadı bile. Kırık parmağı zonkluyor, ağzına yine kan doluyordu. “Basit bir… Sıradan

bir çöp parçasıydı o kız! Böyle bir şey yapmış olamaz… İnanmalısınız bana.”

“Üç kişiyi korumalarıyla birlikte öldürdü. Toplam sekiz kişi. Kanıtlar son derece açık.”

Emiko’yu kanlar içinde, kapının önünde büzülmüş bulduğunu hatırladı Anderson. *Sekiz kişi?* Balkona atılışını, karanlıkta yitişini hatırladı. *Haklı mıydı Akkarat?*

“Başka bir açıklaması olmalı… Sıradan bir kurma o kız… Emre itaatten başka bir şey yapmaz öyleleri…”

Yatakta büzülmüş Emiko… Ağlayan, titreyen, vücudu çiziklerle dolu…

İç çekti, sesini kontrol altına almaya çalışarak, “Lütfen,” dedi. “İnanmalısınız bana… Bu kadar büyük bir riske girmeyiz biz. Hem AgriGen’in Somdet Çaopraya’nın ölümünden hiçbir çıkarı yok… Hiç kimsenin olamaz zaten… Bakın, bu durum doğrudan Çevre Bakanlığı’nın lehine… İyi ilişkilerden çok daha fazla kazançlı çıkarız biz…”

“Ve buna rağmen katili tanıştırdın onla.”

“Ama… Ama bu delilik… Kim bir kurma askeri buraya kadar getirip gizli tutabilir? O kız… Yıllardır burada… İstediğinize sorun, araştırın… Beyaz Gömleklere defalarca rüşvet vermiş… Baba-sanı yıllardır gösteri yaptırıyordu ona…”

Kekeliyor, geveliyordu ama Akkarat’ın dikkatini çekmeye başladığının farkındaydı. Adamın gözlerindeki soğuk öfke kaybolmuştu. İlginç… Bir kez daha ağzına dolan kanı tükürdü. “Evet… Somdet Çaopraya’ya o yaratığı tanıştıran benim. Ama tek nedeni yenilikti… Yeni bir şey… Çaopraya’nın namı herkesin malumuydu…” Akkarat’ın yüzüne yeni bir öfke kıpırtısı belirdiğini fark etti. “Lütfen, dinle beni. Soruşturma yaptır… Soruşturursan bizimle ilgili olmadığını göreceksin. Başka bir açıklaması olmalı. Ben kesinlikle…” Durdu, iç çekti. “Soruştur, lütfen.”

“Soruşturamayız. Vakayı Çevre Bakanlığı devraldı.”

“Ne?” Şaşkınlığını gizleyemedi Anderson. “Hangi yetkiye dayanarak?”

“Kurmalar onların alanı. Dıştan gelen bir saldırgan sonuçta.”

“Ve sen bunun arkasında ben varım sanıyorsun, öyle mi? Soruşturmayı ne zaman kontrollerine aldı o piçler?” Hızla düşünmeye, olası açılımları kavramaya çalışıyor, bahaneler, sebepler, zaman kazanacak herhangi bir şey bulmaya çabalıyordu Anderson. “Praça’nın tuzağı… Belki planlarımızı bir şekilde duydu ve… Şu anda bize karşı harekete geçmiş bile olabilir…

Bunun ardına saklanarak… Somdet Çaopraya'nın bizden yana olduğunu öğrendiyse…"

"Planlarımız gizliydi," dedi Akkarat.

"Hiçbir şey gizli kalmaz. Hele bu seviyede… Generallerden biri arkadaşlarından birine çıtlatmıştır ve… Bizi birbirimize düşürmek için…"

Akkarat düşünürken Anderson nefesini tuttu.

Kafa salladı Akkarat, "Hayır," dedi, "Praça asla saraydan birine dokunmaz. Pisliğin tekidir, evet ama sonuçta Taylandlıdır."

"Ama ben de değilim bunu yapan!" Carlyle baktı. "Bizimle ilgisi yok! Mutlaka başka bir açıklaması vardır!" Korkuyla öksürmeye başladı, öksürüğü kasılmalara dönüştü. Biraz sonra geçti öksürüğü. Kaburgaları sızlıyordu. Bir daha kan tükürdü ve akciğerlerinin delinip delinmediğini düşündü. Kafasını kaldırdı, Akkarat'a baktı. Sözcüklerini kontrol etmeli, işe yaramalarını sağlamalı, makul konuşmalıydı. "Somdet Çaopraya'nın başına gerçekte ne geldiğini bulmanın bir yolu olmalı. Bir ipucu… Bir bağlantı…"

Kara Panterlerden biri öne eğilerek Akkarat'ın kulağına bir şeyler fısıldadı. Anderson adamı mavnadaki içki sofrasından hatırladığını fark etti. Somdet Çaopraya'nın adamlarından. Donuk bakışlar, kedimsi bir surat… Adam bir şeyler daha fısıldadı. Akkarat kafa salladı. "*Kap*." Eliyle adamlarına Anderson ile Carlyle'ı diğer odaya götürmelerini işaret etti.

"Pekâlâ, *Kun* Anderson. Neler bulacağımızı göreceğiz." Yere, Carlyle'ın yanına oturttular. "Adamlarıma on iki saat soruşturma süresi verdim. Dediklerinin doğru çıkması için artık hangi Grahamcı tanrıya tapıyorsan şimdiden duaya başlasan iyi edersin."

Anderson bir umut ışığı hissetti. "Araştırın. Bizle ilgisi olmadığını göreceksiniz. Göreceksiniz." Yarılmış dudağını emerek, "O kız sıradan bir Japon oyuncağından öte değil," dedi. "Bu işin arkasında başka birisi var. Beyaz Gömlekler bizi birbirimize düşürmeye uğraşıyor… Bire on bahse girerim."

"Göreceğiz."

Anderson başını ardındaki duvara dayadı. Adrenalin ve gerilimle yanıyordu. Eli zonkluyor, kırık parmağı sallanıyordu. Zaman… Biraz zaman kazanmıştı. Şimdi beklemek, hayatta kalmak için bir sonraki adımı bulmak gerekiyordu. Öksürdü, kaburgalarından yükselen acıyla yüzünü buruşturdu.

Yanında baygın yatan Carlyle inledi. Anderson yine öksürdü ve tavana bakarak Akkarat'la ikinci raunt için toparlanmaya çalıştı. Ama başka

bahaneler arar, olabilecekleri hesaplamaya çabalarken bir görüntü, kurma kızın hayatında gördüğü her şeyden çok daha büyük, kedimsi zarafette bir hızla balkona çıkıp karanlığa atlayışı bir türlü gözünün önünden gitmiyordu.

Hızlı. Kusursuz. Güzel.

Ve ürkütücü…

otuz iki

Kanya yükselen dumanlara baktı. Hastanelerde bulunanlara ilaveten dört ceset daha çıkmıştı ortaya. Veba beklenenden çok daha çabuk mutasyon geçiriyordu. Gi Bu Sen böyle olabileceğini ima etmişti ama ceset sayısı içini iyice endişeyle dolduruyordu.

Pay bir balık havuzunun kenarında yürüyordu. Havuza koca çuvallarla kireç ve klor atmışlardı. Asit bulutları her yana dağılmış, hepsi öksürüğe boğulmuştu. Korkunun kokusuydu bu.

Başka havuzların dolduruluşunu, Beyaz Gömlekler başka köyleri yakarken başka insanların birbirlerine sarılarak ağlayışlarını hatırlıyordu. Gözlerini kapadı. Nasıl nefret etmişti Beyaz Gömleklerden o zaman… Yerel *cao por* zekâsını ve azmini fark edince Beyaz Gömleklere gönüllü katılma, hesaplarına çalışma ve aralarına karışma talimatıyla başkente yollamıştı Kanya'yı. Bir taşra mafya babası Beyaz Gömleklerin düşmanlarıyla işbirliğine girmişti. İktidarının elinden alınışının intikamıydı derdi.

Düzinelerce çocuk güneye, bakanlık kapısına aynı talimatlarla yollanmıştı. Birlikte gittiği çocuklar arasında bu kadar ilerleyebilen, yüksek rütbeye erişebilen tek kişiydi. Ama biliyordu, kendisi gibi örgütün içine yayılmış başkaları da vardı. Başka acılı, sadık çocuklar…

"Affediyorum seni," diye mırıldandı Caydi.

Kulak asmadı. Pay'a havuzların yakılmaya hazır olduklarını işaret etti. Şanslıysalar, köy tümüyle ortadan kalkardı. Adamları bir an önce gitme arzusuyla işe koyuldular. Hepsi maskeliydi ama acımasız sıcakta maske ve giysiler korumadan çok işkence sunuyordu.

Leş kokulu dumanlar yükseldi. Köylüler ağlıyorlardı. Mai donuk bir ifadeyle Kanya'ya bakıyordu. Bir çocuk için gelecek ve karakter şekillendirici bir andı bu. Hatıra zihninde boğaza takılan bir kılçık gibi kalacak, yerinden hiç çıkmayacaktı.

İçi burkuldu Kanya'nın. *Bir anlayabilseydin*… Ama bu yaşta bir çocuğun hayatın gri gaddarlıklarını kavraması mümkün değildi.

Bir anlayabilseydim…

"Başkomiser Kanya!"

Döndü. Bentlerin üzerinden, çamurda, mücevher yeşili çeltikler arasında düşe kalka koşarak gelen adamı gördü. Kanya gelen adama dönen Pay'a işine bakmasını işaret etti. Adam soluk soluğa geldi. "Buda size ve bakanlığa gülümsüyor," dedi, yanıt beklemeye başladı.

"Şimdi mi?" Dönüp yanan köye baktı Kanya. "Şimdi mi istiyorlar?"

Genç ulak yanıta şaşırmıştı. Kanya sabırsızca yineledi: "Söyle, şimdi mi?"

"Bu size gülümsüyor," dedi beriki. "Ve bakanlığa. Tüm yollar Krung Thep'ten başlar. Tüm yollar."

Kanya yüzünü ekşiterek Komiserine seslendi: "Pay! Gitmem gerekiyor."

"Şimdi mi?" Pay amirinin yanına gelirken şaşkınlığını gizlemeyi başardı.

Kanya başıyla evetledi. "Mecburum." Eliyle köyü işaret etti. "Siz buradaki işi bitirin."

"Köylüleri ne yapacağız?"

"Burada bağlı kalsınlar. Yiyecek yollat. Bu hafta kimse hastalanmazsa işimiz tamam sayılır."

"O kadar şanslı çıkar mıyız diyorsun?"

Kanya, Pay deneyimindeki birine teminat lafı etmenin doğa dışılığını düşünerek zorla gülümsedi. "Umut edebiliriz en azından." Delikanlıya döndü. "Düş bakalım önüne." Tekrar Pay'a baktı. "Burada işin bittiğinde bakanlıkta bul beni. Yakacak bir yer daha var."

"*Farang* fabrikası mı?"

Kanya astının hevesine gülümsedi. "Kaynağı temizlemeden bırakamayız. İşimiz bu değil mi zaten?"

Pay, "Yeni kaplan sensin!" dedi. Kanya'nın sırtına bir şaplak attı ve derhal rütbesini hatırlayarak özür anlamında *wai* selamı verdi, ardından aceleyle köye koştu.

"Yeni kaplan," diye mırıldandı Caydi. "Aferin."

"Senin kabahatin. Hepsini radikal bir öndere ihtiyaç duyacak şekilde eğittin."

"Ve bu yüzden seni seçtiler, öyle mi?"

İç çekti Kanya. "Elde meşale gelmen yetiyor anlaşılan."

Güldü Caydi.

Bentlerin diğer ucunda burgu-yaylı bir mobilet bekliyordu. Genç ulak bindi, Kanya arkasına geçti ve yola koyuldular. Kente daldılar, megodont ve

bisikletler arasından hızla zikzaklar çizip küçük havalı kornalarını çalarak ilerlediler. Kent, balıkçılar, giysi ve kumaş tüccarları, Caydi'nin hep alay ettiği ve Kanya'nın gizlice, kalbine yakın taşıdığı Fra Süb muskaları satanlar hızla geçip gitti yanlarından.

Caydi köye girerken muskasına dokunduğunda, "Çok fazla tanrıya bel bağlıyorsun," diyerek gülmüştü. Kanya aldırmamış, Fra Süb'e hak etmediğini bildiği korunma için dua etme devam etmişti.

Mobilet yavaşlayıp durunca Kanya indi. Kent Sütunu Sunağı şafakla ışıldamaya başlamıştı. Çevresi sunu için kadife çiçeği satan kadınlarla doluydu. Bembeyaz duvarlarının ardından keşişlerin ilahileri yükseliyordu. Delikanlı Kanya teşekkür edemeden çekip gitti. Akkarat'a iyilik borçlu pek çok kimsen biriydi sadece. Muhtemelen mobilet Akkarat'ın hediyesiydi ve bedeli, delikanlının sadakatiydi.

"Ya senin eline geçen ne, sevgili Kanya?" dedi Caydi.

"Biliyorsun," diye mırıldandı Kanya. "Almaya yemin ettiğim şey neyse o."

"Hâlâ istiyor musun peki?"

Kanya yanıt vermedi, sunak kapısındaki bariyerin üstünden geçti. Mabet şafak saatinde bile dua edenlerle doluydu; insanlar Buda heykelleri ve ihtişamını ancak Bakanlıktakinin geçebileceği Fra Süb sunağı önünde diz çökmüşlerdi. Her taraf sunu meyveleri ve çiçekleriyle doluydu; pek çok duacı bir yandan kutsal çubukları sallayarak talih arıyordu ve hepsini, kenti dualarıyla ve muskalarıyla ve mabetten bentlere, duvarlara ve pompalara uzanan *saisinleriyle* koruyan keşişlerin şarkıları sarmalıyordu.

Kanya tütsü ve yiyecek sunusunu satın alıp mermer basamakların dibindeki serin sunak bölmelerinden birine yerleştirdi. Terk edilmiş Ayutthaya kentinin sütunuyla Bangkok'un büyük sütunu önünde diz çöktü. Tüm yolların başladığı nokta… Krung Thep'in yüreği ve Krung Thep'i koruyan ruhların evi… Kapıda durup bentlere doğru baksa aktarma havuzlarını görebilirdi. Bir küvet içinde yaşadıkları açıktı. Dört yönden açıktaydılar. Bu mabet… Tütsüyü yaktı, dua etti.

"Ticaret uğruna onca yer varken buraya gelince ikiyüzlü hissetmiyor musun kendini?"

"Sus, Caydi."

Caydi yanına çömeldi. "Eh, en azından meyvelerin iyilerini seçmişsin."

"Sus."

Duaya devam etmek istedi ama Caydi tepesindeyken çabası boşunaydı. Narong gelmişti; bir direğe yaslanmış kon dansını seyrediyordu. Davullar çalıyor, dansçılar dönüyordu. Tiz sesleri avlunun diğer ucundaki keşişlerin ilahileriyle yarışıyordu adeta. Kanya adamın yanına gitti.

Narong elini kaldırdı. “Bitene kadar bekle.”

Kızgınlığını bastırarak oturdu ve Rama’nın öyküsünü anlatan dansı izlemeye koyuldu. Sonunda Narong memnun, kafa salladı. “Güzel, değil mi?” Başıyla sütunu işaret etti. “Sunu yaptın mı?”

“Umurunda mı?”

Başka Beyaz Gömlekler gelmiş, tütsü yakıp sunu hazırlıyor, daha dolgun ücretli görevlere atanmak ve her gün yüzleştikleri hastalıklara karşı korunma için dua ediyorlardı. Mabet doğası icabı Çevre Bakanlığı’na hitap ediyordu ve biyolojik çeşitlilik şehidi Fra Süb’ün tapınağı kadar önemliydi. Diğerleri varken Narong’la konuşmak Kanya’yı geriyordu ya, beriki hiç endişeli görünmüyordu.

“Kenti hepimiz seviyoruz,” dedi Narong. “Akkarat bile savunmasını boşlamaz.”

“Nedir benden istediğin?”

“Çok sabırsızsın. Pekâlâ, yürüyelim biraz.”

Kaşları çatıldı Kanya’nın. Yaptığı acil çağrısına rağmen Narong hiç acelesi yokmuş gibi davranıyordu. Öfkesini bastırarak mırıldandı: “Neyi yarım bıraktırdığının farkında mısın bana?”

“Yürürken anlat.”

“Beş ölümlü bir köy var ve hâlâ nedenini izole edemedik.”

Narong ilgiyle baktı. “Yani bir sibiskoz mu?” Tapınak kapısından çıktılar, kadife çiçeği satıcılarını geçtiler.

“Bilmiyoruz. Ama beni işimden alıkoyuyorsun ve çağırdığında köpek gibi koşturmam hoşuna gitse bile—”

Narong, “Bir sorunumuz var,” diyerek lafını kesti. “Köyü çok önemli görüyorsun belki ama bunla kıyas kabul etmez. Birisi öldü. Çok önemli birisi… Soruşturmaya yardım etmeni istiyoruz.”

Güldü Kanya. “Asayiş polisi değilim ben…”

“Adli değil mesele. İşin içinde bir kurma var.”

Kanya duruverdi. “Ne dedin?”

“Katil. Kaçak giriş kanısındayız. Kurma bir asker… Hiçi-kiçi.”

“Nasıl olabilir böyle bir şey?”

“Onu anlamaya çalışıyoruz.” Bakışları ciddileşti. “Soramayız çünkü General Praça, kurmaların yasaklı yaratıklardan olmaları nedeniyle kendi yetki alanına girdiklerini öne sürerek soruşturmayı üstlendi. Sanki kurma bir Chesire kedisi ya da sarı kartlıymış gibi…” Acı bir sesle güldü. “Önümüz tamamen tıkalı. Bizim adımıza soruşturma yapacaksın.”

“Zor. Benin vakam değil. Praça karışmamı—”

“Güveniyor sana.”

“İşimi yapacağıma güvenmesi başka, başkasının davasına karışmama izin vermesi başka.” Omuz silkerek döndü. “Mümkün değil.”

“Hayır!” Narong, Kanya’yı kolundan yakalayıp kendisine çevirdi. “Çok önemli bu! Ayrıntıları muhakkak öğrenmemiz gerekiyor!”

Kanya silkinerek omzunu kavrayan elden kurtuldu. “Niye? Nesi önemli bunun? Bangkok’ta her gün bir sürü insan ölüyor. Metan ayrıştırıcılarına atabileceklerimizden çok daha fazlası bulunuyor her gün. Bu ölümün nesi beni generalle çatışmaya itecek denli önemli?”

Narong, Kanya’yı yakınına çekti. “Somdet Çaopraya… Majestelerinin Koruyucusu öldürüldü…”

Kanya’nın dizleri çözülüverdi. Narong derhal kolundan tutup doğrulttu, sert bir tonla anlatmaya devam etti. “Ben oyuna başladığımdan bu yana siyaset iyice çirkinleşti.” Gülümsüyordu gülümsemesine ya, Kanya maskenin ardındaki öfkeyi görebiliyordu. “Sen iyi bir kızsın, Kanya. Biz anlaşmamıza daima sadık kaldık. Ama burada bulunma nedenin bu… Zor, farkındayım. Çevre Baklanlığı’ndaki üstlerine de sadakatin var, biliyorum. Fra Süb’e dua ediyorsun. İyi bir şey. Senin için doğru… Ama yardımına muhtacız. Akkarat’tan artık hoşlanmasan bile saray istiyor yardımını.”

“Ne öğrenmek istiyorsun?”

“Cinayeti Praça’nın işletip işletmediğini… Soruşturmaya çok çabuk el koydu. İpleri çeken o muydu, bilmek zorundayız. Velinimetin ve sarayın güvenliği buna bağlı. Praça’nın bir şeyleri gizlemek istiyor olması mümkün. 12 Aralık hamlelerinden birini çekiyor olabilir.”

“Mümkün de—”

“Yeterince uygun ama. Cinayeti bir kurma işlediğinden tümüyle dışlanmış durumdayız.” Narong’un sesi ani bir öfkeyle çatlayıverdi. “Kurmayı sizin bakanlık mı yerleştirdi, bilmemiz gerekiyor.” Eline bir tomar para sıkıştırdı. Kanya paraya baktı, şaşaladı. “Yoluna kim çıkarsa rüşvetle hallet.”

Kanya toparlandı, parayı cebine tıkıştırdı. Narong usulca koluna dokundu. “Kusura bakma, Kanya. Senden başka kimsemiz yok bu vakada. Düşmanlarımızı bulup ifşa edeceğine inanıyoruz.”

Gün ortasında Ploençit gökdeleninin içindeki sıcaklık dayanılır gibi değildi. Kulübün loş odalarını dolduran müfettişler bunaltıcılığı iyice artırıyordu. Açlık, umutsuzluk ve tatmin bulamamış arzulara ait, ölmek için iğrenç bir yerdi burası. Koridorlar saray görevlileriyle doluydu. Praça’nın soruşturmasının bitmesini, Somdet Çaopraya’nın cesedini cenaze kavanozuna hazırlamak için almayı bekliyor, konuşuyor, dikkatle izliyorlardı. Endişe ve öfke havası barizdi; utanç verici ve ürkütücü ortam kibarlığı uçurumun kenarına sürüklemişti. Elektrik yüklü muson öncesi gibiydi; kara bulutların gökte toplaşması endişeyle izleniyordu sanki.

İlk ceset dış salonda yatıyordu. Gerçekdışı ve yabancı görünümlü yaşlı bir *faranga* aitti. Ezilmiş gırtlağındaki morluk dışında görünür bir yarası yoktu. Nehirden çıkarılmış, gangsterlerin balık yemi ettiği cesetlerin lekeli görüntüsüne sahipti ve barın önüne serilmişti. İki ölü denizi andıran mavi gözleri açıktı. Kanya hiçbir şey söylemeden cesedi inceledi, ardından generalin sekreterinin ardına düşerek iç odaya geçti.

Nefessiz kalakaldı.

Duvarlar, eşyalar, her şey, her yer kana bulanmıştı. Düğümlenmiş gibi görünen cesetler bir köşeye yığılıydı. Somdet Çaopraya aralarındaydı. Yaşlı *farang* gibi gırtlağı ezilmemişti ama sanki bir kaplanın eline geçmiş gibi içi dışına çıkarılmıştı. Korumaları da ölüydü. Birinin yay-tabancası gözüne sokulmuştu. Diğerinin silahı elindeydi ama vücuduna düzineyle disk-bıçak saplanmıştı.

“Felaket,” diye mırıldandı Kanya. Feci ölüm karşısında duraksadı; ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Herkesin yüzünde benzer dehşet ve utanç ifadeleri vardı. Praça’nın böyle bir katliamı ayarlamış olabileceği düşüncesi içini kaldırdı. Somdet Çaopraya Çevre Bakanlığı’nın dostu değildi ama katliamın korkunçluğu katlanılır gibi değildi. Darbe ve karşı-darbe planlamak ayrı, sarayın içine el uzatmak ayrıydı. Kanya selde sürüklenip batan bir bambu yaprağı gibi hissediyordu kendisini.

Hepimiz gidiyoruz işte, diye geçirdi içinden. *En zenginler, en güçlüler bile sonunda Chesire yemi olacak… Yürüyen cesetlerden öte değiliz ve bunu unutmak aptallığın en büyüğü… Cesetlerin doğasını derinlemesine düşününce görüyor insan…*

Ama bunları düşünmesine ve bilmesine rağmen gene de tanrıya yakın güce sahip adamın cesedi karşısından içi korkuyla dolmuştu. *Ne yaptın sen, General?* Düşünülemeyecek denli ürkütücüydü. Seller iyice dibe çekiyordu Kanya'yı.

"Kanya?" General az ileriden el işaretiyle yanına çağırdı. Kanya yanına ilerlerken yüzünde suçluluk duygusu izleri aradı generalin ya, şaşkınlıktan ötesini bulamadı. "Ne işin var burada?"

"Ben—" Gelemden önce hazırlamıştı bahanelerini. Ama Taht Naibi ve adamlarının parçalanmış cesetleri karşısında hiçbirini çıkartamadı dudaklarından. General, Kanya'nın Naibin cesedine takılı bakışlarını fark ederek yumuşadı, usulca koluna dokundu. "Gel. Dayanılır gibi değil manzara." Kanya'yı dışarı çıkardı.

"Ben—"

"Duymuşsun…" İç çekti general. "Akşama kadar kente yayılacaktır."

Kanya toparlandı, Narong'un biçtiği role geçerek yalanı yaşamaya koyuldu. "Doğru olabileceğine inanmamıştım."

"Daha da beteri," dedi general üzüntüyle kafa sallayarak, "bir kurmanın işi bu."

Kanya şaşırmış gibi görünmeye çabaladı. Kan banyosuna baktı. "Kurma mı? Bir tane mi?" Bakışları duvara saplı disk-bıçaklarda gezdi. Cesetlerden bir diğerini Ticaret Bakanlığı'ndan tanıdığını fark etti. İkinci dereceden bir soylunun oğlu… Bir diğeri Çaoju üretim klanlarındandı… Hepsinin yüzlerini fısıltı gazetelerinden biliyordu. Hepsi büyük kaplanlardandı… "Feci…"

"İmkânsız görünüyor, değil mi? Altı koruma… Artı üç adam daha ve tanıklara inanacaksak, tek bir kurma… Sibiskoz bile daha temiz öldürüyor insanı."

Somdet Çaopraya'nın boynu öyle feci kırılmış, öyle beter zorlanmıştı ki omurgası ensesinde kafayı taşımaktan çok kopup düşmemesini sağlıyor gibi görünüyordu. "Sanki bir iblis gelip parçalamış gibi…"

"Vahşi bir hayvan… Askeri gen-kırmaların yapacağı türden bir iş. Kuzeyde, Vietnamlıların savaştığı yerlerde benzerlerini görmüştük. Keşif kollarında ve ani baskın mangalarında Japon kurmalarını kullanırlar. Ellerinde fazla bulunmaması şansımız..." Kanya'ya ciddiyetle baktı. "Başımız belada… Ticaret Bakanlığı bu hayvanın ülkeye girişini engellemeyerek işimizi yüzümüze gözümüze bulaştırdığımızı söyleyecektir. Durumdan avantaj çıkarmaya, bu katliam üzerinden güç kazanmaya

yeltenecektir.” Bakışlarındaki ciddiyet aniden silinerek yerini ifadesizliğe bıraktı. “Bu kurmanın burada ne diye bulunduğunu, Akkarat’ın naibi piyon gibi kullanıp bizi tuzağa düşürmeye çalışıp çalışmadığını ortaya çıkarmamız lazım.”

“Akkarat böyle bir şeye—”

Praça yüzünü ekşiterek lafını kesti. “Siyaset pis iştir. Küçük insanların iktidar uğruna yapabileceklerinden asla kuşku duymamalısın. Akkarat’ın daha önce buraya geldiği kanaatindeyiz. Çalışanlardan bazıları onu hatırlar görünüyor.” Durdu, dudak büktü. “Ama tabii herkes korku içinde. Kimse çok konuşmak istemiyor. Ama görünüşe göre Akkarat ile birkaç *farang* dostu tanıştırmış hiçi-kiçiyle Somdet Çaopraya’yı…”

Oynuyor mu benle? Akkarat hesabına çalıştığımı biliyor mu? Toparlandı Kanya. *Bilse Caydi’nin yerine atamazdı beni.*

Kulağının dibinde fısıldadı Caydi: “Bilemezsin. Yuvasındaki yılan, ormanda dolaşandan evlâdır. Bu yolla gözü hep üstünde olacak, ne yaptığını, nerede olduğunu hep bilebilecektir.”

“Arşiv ve kayıtlar bölümüne girmeni istiyorum,” dedi General Praça. “Bilgilerin durduk yerde ortadan kayboluvermesini istemeyiz, anlıyor musun? Aramızda Ticaret ajanları var. Ne bulursan al, bana getir. Burada nasıl yaşadığını, nasıl hayatta kalabildiğini bulmalıyız o kurma kızın. Laf yayılır yayılmaz örtbas işleri başlayacaktır. Yalanlar söylenecek, izin kayıtları kayıplara karışıverecektir. Bunca zaman birileri o kurma kızın varlığını yasalara karşı sürdürmesini sağlamış. Bakanlık bu konuda zayıf… Rüşvet alınıyor. Biri veya birileri kurmanın buraya gelmesini sağlamış… Kim olduklarını ve Akkarat’ın adamı olup olmadıklarını öğrenmek istiyorum.”

“Neden ben peki?”

General hüzünle gülümsedi. “Senden daha fazla güvendiğim tek kişi Caydi’ydi.”

“Tuzak kuruyor sana,” dedi Caydi. “Bakanlıktaki esas köstebek sensin. Suçu Ticaret’e atacaksa senden iyisini alet edemezdi.”

Praça’nın yüzünde herhangi bir kurnazlık emaresi görmüyordu. Ama akıllı adamdı; biliyordu Kanya. *Ne kadarını biliyor acaba?*

“Gerekli bilgileri bul bana,” dedi General Praça. “Bana getir ve kimseye bahsetme.”

Kanya, “Bulacağım,” dedi ya, bilgilerin çoktan ortadan kaldırılmış olabileceğini düşünüyordu. İşten kârlı çıkmanın yolu çoktu: örtbas

çalışması belki çoktan başlamıştı. Sahiden naibi öldürme planı yapılmışsa, rüşvet ödemelerinin en üst makamlara uzanması söz konusuydu. Böyle bir şeyi kimin yapabileceğini düşündüğünde ürperdi. Saraya böyle el uzatabilmek… Öfke ve isyan fokurduyordu içinde.

“Kurma hakkında neler biliyoruz?”

“Japonlar tarafından atıldığını iddia ediyormuş. Kızlara bakılırsa yıllardır burada çalışıyormuş.”

Yüzünü buruşturdu Kanya. “Kimsenin kalkıp kendisini böyle bir yaratıkla kirletebileceğini…” Somdet Çaopraya’yı aşağılamaya varacağını fark ederek durdu. Karmaşık duygulara boğuluyordu. Sıkıntısını bir başka soruyla gizledi: “Naip hazretleri nasıl gelmiş buraya?”

“Tek bildiğimiz Akkarat’ın tayfasının eşlik ettiği.”

“Akkarat’ı sorgulayacak mısınız?”

“Bulabilirsek.”

“Kayıp mı?”

“Şaştın mı? Akkarat bildim bileli iyi korumuştur kendisini. Bunca zaman hayatta kalması boşuna değil.” Tiksintiyle baktı general. “Chesire kedileri gibidir. Hiçbir şey erişemez ona… Bu kurma yaratığının kentte yaşayabilmesini, kente girebilmesini, sağlayanları ve suikastın nasıl ayarlandığını bulmamız şart. Şu anda körüz ve körlüğümüz, saldırıya açık kalmamız demek. Haberin Yayılımsı tüm dengeleri alt üst edecektir.”

Kanya *wai* selamı verdi. “Elimden geleni yapacağım.” Caydi’nin yanında gülmesine aldırmadı. “Sorumluları bulmak için daha fazla malumat lazım bana.”

“Başlamak için elinde yeterince var. Kurma kızın nereden geldiğini bul. Kimin rüşvet aldığını… Mutlak bilmem gerekenler bunlar.”

“Peki ya Akkarat ile Naibe kurma kızı tanıştıran *farang*?”

General hafifçe gülümsedi. “O işlere ben bakacağım.”

“Ama—”

“Kanya, daha fazlasını yapmak istemeni anlıyorum. Saray ve Krallığın iyiliğini hepimiz isteriz. Ama o kurma yaratıkla ilgili bilgileri elde etmek ve korumak zorundayız.”

Kanya sakinleşmeye çabalayarak, “Evet, elbette,” dedi. “Rüşvetleri belirleyeceğim.” Durakaldı. “Pişman edilmeleri gerekecek mi bazılarının?”

Praça dudak büktü. “Azıcık zararsız rüşvet geliri dert değil. Bakanlık zor bir yıl geçirdi. Ama bu…” Kafa salladı.

“Saygı gördüğümüz günleri hatırlıyorum,” diye mırıldandı Kanya.

Praça sırıttı. “Öyle mi? O günlerin bize katıldığın sıralarda bittiğini sanıyordum ben.” İç çekti. “Endişelenme. Örtbas edemeyecekler. Bedeller ödenecek. Şahsen bakacağım o tarafa. Krallığa ve Majesteleri Kraliçe’ye sadakatimden hiç kuşkun olmasın. Suçluların hepsi cezalarını çekecekler.”

Kanya dönüp bir kez daha naibin cesedine ve can verdiği karanlık odaya baktı. Bir kurma… Bir kurma fahişe… Fikrin tiksindiriciliğini içinde bastırmaya çabaladı. Bir kurma kız… Çirkin bir ilişki… Dengeleri bozacak bir hamle… Ve şimdi genç birileri ödeyecekti bedelini. Ploençit’te görevlilerden rüşvet alanlar ve başka kim varsa…

Sokağa çıktı, bisikletli bir çekçeğe el etti. Göz ucuna kapının önüne sıralanan Kara Panterler takıldı. Kalabalık toplanmış, ilgiyle bakıyordu. Birkaç saate kentin her yanı haberler ve dedikodularla çalkalanacaktı.

“Çevre Bakanlığı… Becerebildiğince hızlı git.”

Çekçekçiye teşvik için Akkarat’ın rüşvet parasını gösterdi ya, gösterirken kimin adına işe giriştiğini merak ediyordu.

otuz üç

Askeri bir kamyon geldi öğlen saatinde. Kocaman, şaşırtıcı ölçüde gürültülü bir araçtı; eski Yayılım'dan kalma bir şeymiş gibi görünüyordu. Gelişini çok öteden duymuştu ya, uyarıya rağmen gördüğünde az daha çığlık atacaktı. Ne hızlıydı! Ne korkunç bir homurtusu vardı! Benzer bir aracı bir keresinde Japonya'da görmüştü Emiko. Gendo-sama aracın sıvılaştırılmış kömürle çalıştığını söylemişti. Karbon sınırlamaları açısından feci kirletici ve dehşet vericiydi ama öte yandan sihirli bir güce sahipti. Sanki bir düzine megodont tarafından çekiliyordu. Sivillerden alınan vergisi meşru kılınamasa bile askeri operasyonlar için kusursuzdu.

Araç durduğunda egzozundan çıkan mavi dumanlara boğuldu. Ardında ordunun yeşil ve saray Panterlerinin siyah üniformalarını giymiş adamların kullandığı ufak bir burgu yaylı mobilet ordusu vardı. Araçtan bir sürü adam çıktı ve Anderson-samanın gökdelenine yöneldi.

Emiko ara sokakta saklandığı yerde iyice büzüldü. Başta kaçmayı düşünmüştü ama daha birkaç sokak aşmadan gidecek yerinin bulunmadığını fark etmişti. Kuduran okyanusta tutunabileceği tek sal, Anderson-samaydı.

O yüzden kaçmamış, karınca yuvasına dönen gökdelenin yakınına saklanmıştı. Anlamaya çalışıyordu. Kapıyı kırıp içeri dalanların Beyaz Gömlek giymeyişine hâlâ şaşıyordu. Gelmeleri gereken onlardı oysa. Kyoto'da olsa çoktan polis köpekleriyle izi bulunup yakalanmış, çoktan şefkatle uyutulmuştu. Bir Yeni İnsanın kendisi kadar itaatsizlik ettiğini, hele yarattığı çirkin kan banyosu ve kaçışı gibisini hiç duymamıştı. Kaçması gerekirdi ama görünüşe göre, *gaijinin* dairesi işgal altında bile en güvenli yerdi. Kent dost değildi Emiko'ya.

Kamyondan hâlâ adamlar çıkıyordu. Emiko, araştırmayı genişletecekleri beklentisi ve bulunduğunda yeni bir ısı patlamasıyla kaçışa hazırlanarak iyice sindi. Koşarak kanallardan birine erişebilir, kaçışa devam etmeden önce serinleyebilirdi.

Ama adamlar sadece girişleri tutmakla yetindiler. Geniş çaplı aramaya niyetli görünmüyorlardı.

Bir hareketlenme gördü. Panterler kafalarına çuval geçirilmiş, soluk elli iki adamı sürükleyerek çıkardılar. *Gaijinler*… Biri Anderson-sama

olmalı, diye düşündü Emiko. Giysilerini tanımıştı. İte kaka götürdüler, tökezledi, kamyonun arkasına çarptı.

İki panter söverek Anderson'ı araca bindirip diğer *gaijinin* yanına kelepçelediler. Başka askerler geldi, çevrelerini sardı.

Köşeden kömür-dizelli bir limuzin belirdi. Askeri kamyona kıyasla çok daha sessizdi ama egzozu aynıydı. Meraklı kalabalığın sesi kesildi. Emiko şaşkınlıkla izledi. Derken limuzin hareketlendi, askeri kamyon homurtuyla peşine takıldı. İki araç dumanlar saçarak sokağın sonunda gözden yitti.

Kamyonun gürültüsünün ardından neredeyse elle tutulacak bir sessizlik çöktü. Ardından, "Siyasi… Akkarat… *Farang* mı? General Praça…" fısıltıları erişti kulağına.

Kusursuz işitme yetisine rağmen duyduklarından anlam çıkaramadı Emiko. Kamyonun ardından baktı. Bir an izlemeyi düşündü, vazgeçti. İmkânsızdı. Anderson-samanın götürüldüğü yere gidemezdi. Karıştığı siyasi komplo her neyse, o tür şeylerin sona erdiği şekilde sonlanacaktı.

Emiko herkes gittiğine göre daireye çaktırmadan sızıp sızamayacağını düşündü. Binanın girişinde iki adam gelen geçene el ilanları dağıtmaya başlamıştı. Derken sepeti ağzına kadar ilanla dolu bir bisikleti süren iki kişi geldi. Bir tanesi yavaşça ilerleyen bisikletten indi, bir ilan alıp sokak lambasına yapıştırdıktan sonra bisiklete yetişip tekrar bindi.

Emiko ilanlardan bir tane almak için bisiklete seğirtecekken bir paranoya dürtüsüyle durakladı. Bisiklettekilerin geçip gitmelerini bekledi, ardından doğrulup lambaya yapıştırılana bakmaya gitti. Tüm enerjisini doğal görünme çabasına yönelterek, gereksiz dikkat çekmemeye çabalayarak yürüdü. Toplanan kalabalığın arasına usulca karıştı.

Öfkeli bir mırıltı başladı kalabalıkta. Hıçkırıklar yükseldi. Gözleri yaşlı bir adamla yüz yüze geldi, adama aldırmadan geçti. Mırıltı artarken sokak lambasına yaklaştı. Yavaşça, usulca, yumuşacık adımlarla ilerledi, nefesini tuttu…

Somdet Çaopraya… Majesteleri Kraliçe'nin Koruyucusu… Sözcükler… Tayland dilinden Japoncaya çevirirken etrafındaki kalabalığı, her yandan sıkıştıran, hepsi birden aralarında dolaşan kurma kızı, Kraliçenin koruyucusunu katleden kurmayı, Çevre Bakanlığı'nın casusunu, ölümcül güçlere sahip yaratığı anlatan haberleri okuyan insanları fark etti.

Sokak lambasının başına toplanmış, dört bir yandan sıkıştıran, haberi okumaya çalışanların hepsi onu kendilerinden biri zannediyordu.

Yaşamasına izin veriyorlardı çünkü henüz görmüyorlardı…

otuz dört

“Keser misin dolanmayı artık? Otur işte.”

Hok Seng durdu ve Gülen Çan’a ters bir bakış attı. “Kalori paranı ben veriyorum, sen değil.”

Gülen Çan omuz silkerek iskambillerine döndü. Birkaç gündür aynı odaya tıkılmışlardı. Pak Eng ve Peter Kuok ile Gülen Çan birlikte kalınabilecek, uygun tiplerdi. Ama en uygunları bile…

Hok Seng dudak büktü. Fark etmezdi. Fırtına yaklaşıyordu. Kan ve yıkım ufukta belirmişti. Olay’dan önce, oğullarının kafaları kesilmeden ve kızlarına bayıltana kadar tecavüz edilmeden önce içine dolan hissin aynısıydı bu. Fırtınanın ortasında, gerçeği bilip bilmezden gelerek oturmuş ve herkese Cakarta’da yaşananların buradaki iyi Çinlilere yapılmasına izin verilmeyeceğini söylemişti. Sonuçta hep ülkelerine sadık kalmamışlar mıydı? Ülkelerine katkıda bulunmamışlar mıydı? Hükümetin her kademesinde Yeşil Bandanalıların ufak bir siyasi isyancı grubundan öte sayılamayacağını söyleyip teminat veren dostları yok muydu?

Fırtına her yandan gelmiş ve Hok Seng görmeyi, kabullenmeyi reddetmişti… Ama bu sefer hazırlıklıydı. Yaşanacakların gerginliği havadan bile seziliyordu. Beyaz Gömlekler sanayi bölgesini kapadıkları andan itibaren belliydi her şey. Ve fırtına kopmak üzereydi. Ve bu sefer, bu sefer hazırlıklıydı Hok Seng. Gülümseyerek para, değerli taş ve yiyecekle doldurduğu ufak ranzasına baktı.

“Radyoda yeni bir şeyler var mı?”

Diğer üçü birbirlerine baktılar. Gülen Çan, Pak Eng’e, “Kurma sırası sende,” dedi.

Pak Eng kaş çatarak kalktı, radyonun yanına gitti. Pahalı bir aletti ve Hok Seng satın aldığına pişmandı. Gecekondu mahallesinde daha pek çok radyo vardı ya, çevrelerinde dolanmak her daim dikkat çekeceğinden parasına kıyıp bunu aldırmıştı. Söylenceden ötesini duyacağından kuşkuluydu ama haber kaynaklarından uzak kalamazdı.

Pak Eng radyonun yanına çömelip kurmaya koyuldu. Radyo çatırdayarak çalışmaya başladı; sesi tepede dönen krank pervanesinin uğultusunda anca duyulacak kadardı.

“Doğru dürüst bir çark sistemine bağlansa çok daha verimli çalışırdı bu.”

Kulak asmadılar; hepsi birden dikkatlerini radyonun küçük hoparlörüne vermişti.

Müzik.

Hok Seng radyoya eğildi, dikkatle dinledi. Kanalı değiştirdi. Pak Eng terlemeye başlamıştı. Otuz saniye daha kurduktan sonra durdu, “İşte. Bir süre idare eder artık,” dedi.

Hok Seng düğmeyi yavaşça çevirerek kanalları taramaya koyuldu. İstasyonlarda müzikten başka hiçbir şey yoktu.

“Saat kaç?” dedi Gülen Çan.

Hok Seng omuz silkerek, “Dört civarıdır herhalde,” dedi.

“*Muay Tay* yayını olmalıydı. Şimdiye açılış töreni çoktan başlamalıydı…”

Tekrar birbirlerine baktılar. Hok Seng kanal taramaya devam etti. Müzik… Sadece müzik yayını vardı. Derken bir ses duyuldu. Tüm istasyonlardan aynı anda konuşan bir ses. Kulak kesildiler.

“Akkarat galiba,” dedi Hok Seng. Biraz daha yaklaştı. “Somdet Çaopraya ölmüş… Akkarat Beyaz Gömlekleri suçluyor…” Kafasını kaldırıp diğerlerine baktı. “Başlıyor.”

Diğerleri Hok Seng’e saygıyla baktılar. “Haklı çıktın.”

Yaşlı Çinli sabırsızca kafa salladı. “Öğreniyorum.”

Fırtına patlamak üzereydi. Savaşı megodontlar yürütmek durumundaydı. Kaderleri buydu. Son darbedeki güç paylaşımı devam edemezdi. Canavarlar kapışmalı ve nihai egemenliği içlerinden biri kurmalıydı. Hok Seng yaklaşan muazzam çalkantıdan sağ çıkabilmek için atalarına dua etti.

Gülen Çan ayağa kalktı. “Koruma paramızı hak etmek zorunda kalacağız anlaşılan.”

Hok Seng ciddi bir sesle, “Hazırlıksız yakalananlara pek hoş şeyler olmayacak.”

Pak Eng silahını kurdu. “Penang’ı hatırlattı bana bu.”

“Bu defa öyle olmayacak,” dedi Hok Seng. “Bu defa hazırlıklıyız. Gelin. Daha başka ne yapabiliriz bakmanın—”

Kapı gümbürtüyle vurulunca hepsi birden kaskatı kesildi.

“Hok Seng! Hok Seng!” Histerik bir ses, yumruklanan kapı…

“Lao Gu!” Hok Seng kapıyı yana çekerek açtı, Lao Gu içeri daldı.

“Bay Lake’i götürdüler… Yabancı iblisi ve arkadaşını…”

“Beyaz Gömlekler mi?”

“Hayır… Ticaret Bakanlığı… Akkarat’ın işi bizzat yürüttüğünü gördüm.”

Kaşları çatıldı Hok Seng’in. “Hiçbir anlamı yok bunun…”

Lao Gu el ilanını uzattı. “Kurma kız… Dairesine getirip durduğu kız. Somdet Çaopraya’yı öldürmüş.”

Hok Seng ilanı okudu, kafa salladı. “Emin misin? Bizim yabancı iblis bir suikastçıyla mı çalışıyormuş?”

“Sadece bu fısıltı gazetesinde yazılanları biliyorum ama bu bizim hiçi-kiçi. Tarifler ona uyuyor. Ploençit’ten defalarca getirdi evine. Hatta kalmaya da getirdi kaç defa.”

“Sorun mu bu?” dedi Gülen Çan.

“Hayır.” Hok Seng gülümsemesini tutamadı. Gitti, şiltesinin altından bir halkaya dizilmiş anahtarlar çıkardı. “Ama bir fırsat… Beklediğimden daha iyi…” Diğerlerine döndü. “Burada saklanmamız gerekmeyecek.”

“Öyle mi?”

Sırıttı ihtiyar Çinli. “Kentten ayrılmadan önce uğramamız gereken son bir yer var. Alınacak son bir şey… Eski ofisimden. Silahlarınızı alın şimdi.”

Gülen Çan başka bir şey sormadan tabancasını kılıfına koydu ve omzuna palasını astı. Diğerleri de aynı şekilde kuşandılar. Kulübeden çıktılar, Hok Seng kapıyı kapadı, elinde şangırdayan anahtarlarla adamlarının peşine takıldı. Çok, çok uzun zamandan beri ilk defa gülüyordu kader yüzüne. Şimdi tek gereken azıcık daha zaman ve azıcık daha şanstı.

Sokağın ucunda toplanmış kalabalık Beyaz Gömlekler ve öldürülen naiple ilgili bağırıp çağırıyordu. Sesler kızgındı. Ayaklanmaya hazırdı herkes. Fırtına kopmak üzereydi. Savaş araçları dizilmeye başlamıştı alana… Küçük bir kız koşarak geldi, hepsinin eline birer fısıltı gazetesi tutuşturup yine koşarak uzaklaştı. Siyasi taraflar iş başındaydı. Çok geçmeden gecekondu mahallesinin ‘babası’ devreye girecek, şiddet başlayacaktı.

Daracık ara yollardan geçerek sokağa eriştiler. Yaprak kımıldamıyordu. Çekçekçiler bile yoktu ortalıkta. Bir grup dükkâncı bir krank radyosunun başına toplanmıştı. Hok Seng adamlarına beklemelerini işaret ederek yanlarına gitti. “Haberler nasıl?”

Gruptan bir kadın dönüp baktı. “Ulusal radyo Koruyucunun—”

“Biliyorum onu. Başka ne var?”

“Bakan Akkarat, General Praça’yı alenen suçluyor.”

Beklediğinden de hızlı gelişiyordu olaylar. Döndü, adamlarına, “Haydi,” dedi, “acele etmezsek çok geç kalacağız.”

Tam o sırada köşeden kocaman bir kamyon çıktı. İnanılmaz gürültülüydü. Arkasından fışkıran egzoz dumanları yasadışı tezek ateşlerini hatırlatan cinstendi. Hok Seng ile adamları öksürüğe boğularak gerisingeri dar ara sokağa sindiler. Gülen Çan kafasını uzatıp kamyonu izledi. “Kömür dizeli,” dedi hayretle. “Orduya ait.”

12 Aralık darbesine hâlâ sadık Kuzeybatılı generaller dostları General Praça’nın yardımına koşup Ulusal Radyo İstasyonu’nu geri almaya mı gelmişlerdi acaba? Ya da belki Akkarat’ın müttefikleriydi bunlar; demirleme rampalarıyla rıhtımları almaya gidiyorlardı. Yaklaşan kargaşadan avantaj elde etmek için harekete geçen fırsatçılar da olabilirlerdi. Hok Seng kamyonun köşeyi dönüşünü seyretti. Kim olurlarsa olsunlar mutlaka yıkım habercileriydiler, orası kesindi.

Anılar doluştu zihnine. Sokaklardan akan kan nehirleri… Yanan yeşil bambuların kokuları… Eliyle yay tabancası ve palasını yokladı. Kent belki kaplanlarla dolu bir ormandı ama bu sefer Hok Seng Malezya’dan kaçan savunmasız bir ceylan değildi. Öğrenmişti sonunda: kargaşaya hazırlanmak mümkündü.

Adamlarına döndü. “Haydi. Zamanımız geldi.”

otuz beş

“Praça değil! İlgisi yok bu işle!”

Kanya krank telefonuna bağırıyordu ama sesinin etkisi yeraltındaki bir zindanda parmaklıkların ardından bağırmaktan farksızdı. Narong dinlemiyor gibiydi. Hat sürekli çıtırdıyordu ve Narong, anlaşıldığı kadarıyla yanındaki birisiyle konuşuyordu. Ne söylediklerini kestiremiyordu Kanya.

Derken birden çıtırtılar arasında sesi yükseldi adamın. “Kusura bakma ama biz başka bilgi aldık.”

Kanya kaşlarını çatarak masasındaki, Pay’ın acı bir gülümsemeyle getirdiği fısıltı gazetelerine baktı. Bazılarında Somdet Çaopraya’dan, bazılarındaysa General Praça’nın mahvından bahsediliyordu. Hepsindeki ortak konuysa suikast ve kurma kızdı. Çarçabuk hazırlanıp basılmış kopyalar kenti sarıvermişti. Kanya yazılanlara göz gezdirdi. Hepsi rıhtım ve rampaları kapatan ama Somdet Çaopraya’yı korumayı beceremeyen Beyaz Gömleklere yönelik ateşli yakınmalarla doluydu.

“Fısıltı gazeteleri size ait yani?”

Narong’un suskunluğu yeterli yanıttı.

“Ne demeye soruşturmamı istediniz öyleyse?” Sesindeki öfkeyi gizleyememişti bu sefer. “Harekete zaten geçmişken?”

Narong’un soğuk sesi çıtırtılarla birlikte yükseldi: “Onu sormak üstüne vazife değil senin.”

İrkildi Kanya. Korkarak, “Akkarat mı yaptırdı yoksa?” diye fısıldadı. “Sorumlu o muydu? Praça, Akkarat’ın bir şekilde olayda parmağının bulunduğunu söylüyor. O mu yaptı?”

Yine sessizlik. Düşünüyor muydu adam yanıtını? Kestiremedi Kanya. Sonunda, “Hayır,” dedi Narong. “Yemin edebilirim istersen. Sorumlusu biz değiliz suikastın.”

“Öyleyse Praça’nın yaptırdığını tahmin ediyorsunuz, öyle mi?” masasındaki izin belgelerini karıştırdı. “Size söylüyorum! O değil! Kurmanın bütün kayıtlarını topladım. Araştırmamı, ilgili tüm izleri bulmamı bizzat Praça istedi! Mişimoto grubuyla gelişinin belgeleri elimde. Terk belgeleri de var… Vizeler… Hepsi elimde!”

“Terk belgelerini kim imzalamış?”

“İmzayı okuyamıyorum. O sırada kimin görevli olduğunu bulmak için çapraz karşılaştırma yapmam lazım. Biraz daha zaman verin bana.”

“Sen bulana kadar hepsi ortadan kaldırılmış olur.”

“E, madem öyle neden yolladı beni Praça araştırmaya? Anlamı yok ki! O kulüpten rüşvet alan memurlarla görüştüm. Ceplerine azıcık para atma peşindeki birkaç salak gençten öte değildi hiçbiri.”

“Akıllıymış demek. Örtmüş izlerini.”

“Niye bu kadar nefret ediyorsunuz Praça’dan?”

“Sen niye seviyorsun peki adamı? Köyünü yaktırmamış mıydı?”

“Kötülük amacıyla değildi ama.”

“Ya? Ertesi mevsimde balık çiftliği izinlerinizi komşu köyünüze satmamış mıydı peki? Satıp cebini doldurmamış mıydı?”

Yanıt veremedi Kanya. Narong daha sakin bir sesle devam etti: “Kusura bakma, Kanya. Yapabileceğimiz hiçbir şey yok artık. Bu suç konusunda kararımızdan eminiz. Saraydan çözüm için gerekli yetkiyi de aldık.”

“Ayaklanmalarla mı çözeceksiniz?” Elinin tersiyle fısıltı gazetelerini yere savurdu. “Kenti yakarak mı? Lütfen… Durdurabilirim bunu… Hiç gerek yok… Gereken kanıtları bulabilirim. Kurma kızın Praça’ya ait olmadığını kanıtlayabilirim.”

“Fazla içindesin işin. Sadakatin bölünmüş durumda.”

“Kraliçemize sadığım ben. Lütfen, bir şans verin, durdurayım bu çılgınlığı.”

Bir duraklama daha. “Üç saat veriyorum sana. Günbatımına kadar bir şey bulamazsan elimden dahası gelmez.”

“Ama o zamana kadar bekleyeceksiniz, değil mi?”

Kanya adamın hattın diğer ucunda gülümsediğini duydu sanki. “Bekleyeceğim.” Telefon kapandı. Ofisinde yapayalnız kalmıştı Kanya.

Caydi gelip masaya oturdu. “Nasıl kanıtlayacaksın Praça’nın masumiyetini, merak ettim doğrusu,” dedi. “Kızı onun yerleştirdiği gayet açık.”

“Neden gitmiyorsun başımdan?”

“İki efendi arasında koşuşturmanı izlemek hoşuma gidiyor,” dedi Caydi gülerek. “General Praça’nın başına gelecekleri neden umursuyorsun? Gerçek efendin değil sonuçta.”

Kanya ters bir bakış attı, ofise yayılan fısıltı gazetelerini işaret etti. “Tıpkı beş yıl önceki gibi,” dedi.

“Praça ile Başbakan Suravong… 12 Aralık isyanı…” Kalktı, fısıltı gazetelerine göz gezdirdi. “Yalnız bu sefer Akkarat bize karşı. Tam aynısı değil yani.” Dışarıdan bir megodont böğürtüsü duyuldu. Caydi gülümsedi. “Duydun mu? Silahlanıyoruz. İki ihtiyar boğanın toslaşmasını engelleyecek hiçbir şey yapamazsın. Neden denemeye kalkıştığını bile anlamıyorum. Praça ile Akkarat yıllardır birbirlerinin açığını kolluyorlardı… Artık adam gibi bir kavga seyretmemizin zamanı gelmişti.”

“*Muay tay* değil bu, Caydi.”

“Değil. Haklısın.” Birden gülümsemesine hüzün çöktü.

Kanya kurma kızdan bahseden fısıltı gazetelerine indirdi bakışlarını. Ortalıkta yoktu kız. Ama sonuçta Japon’du. Notlarına baktı. Bir zeplinle getirilmişti Japonya’dan. Bir sekreter—

“Ve katil,” dedi Caydi.

“Sus. Düşünüyorum.”

Bir Japon kurması. Ada ülkesinin terk edilmiş bir… Parçası. Kanya aniden doğruldu, notlarını topladı, silahını kuşandı.

“E, nereye?” dedi Caydi.

Hafifçe gülümsedi Kanya. “Söylersem eğlencesi kalmaz.”

Caydi’nin *fii*si sırıttı. “Olayın ruhunu kavradın nihayet yani.”

otuz altı

Etrafındaki kalabalık artıyordu. İtiş kakış arasındaydı ve kaçacak y er yoktu. Açıkta, yakalanmayı bekliyordu.

İlk dürtüsü, aşırı ısınmadan aralarından çıkmayı başaramayacağını bilmesine rağmen herkesi itip kaçmaktı. *Hayvan gibi ölemem ben. Savaşacağım. Akacak kanları…*

Artan paniğini bastırmaya, düşünmeye çabaladı. İnsanlar birbirlerini iterek sokak lambasına yaklaşmaya, asılı ilanı okumaya çalışıyordu. Aralarında kısılıp kalmıştı ama henüz kimse fark etmemişti Emiko'yu. Kımıldamadığı sürece…

Kalabalığın baskısı avantajınaydı. Kesik hareketleri bırak, kımıldayamıyordu bile.

Yavaş. Dikkatli.

İnsanlara yaslandı, hafifçe, yavaşça iterek, itekleyerek, hıçkırarak ağlayan, barışa vurulan darbenin yasını tutan bir kadın rolü yaparak ilerlemeye başladı. Gözlerini ayaklarından ayırmadan kalabalığın sınırına kadar aynı dikkatle yürüdü. Sokağın her yanında, yerlerde insanlar gruplaşmış ağlıyor ya da şaşkınlıkla çevrelerine bakınıyordu. Emiko biraz acıdı bu insanlara. Gendo-samanın zeplinine binerken, Krung Thep sokaklarında bir başına bırakmasına rağmen aslında iyilik ettiğini söyleyişini hatırladı.

Odaklan, dedi kendi kendine kızarak. Uzaklaşmak, insanların dikkatini çekmeyeceği dar ara sokaklara ulaşmak, karanlığı beklemek zorundaydı.

Eşkâlin her yerde… *Metan lambalarında, duvarlarda, sokaklarda, ayaklar altında… Gidecek yerin yok.* Son düşündüğünü sildi aklından. Ara sokak yeterliydi. Önce ara sokak… Sonra yeni plan… Gözlerini yerden ayırmadı, kendisine sarıldı, ağlıyormuş gibi yaptı. Ayaklarını sürüyerek ara sokağa yöneldi. Yavaş. Yavaş…

"Sen! Gel buraya!"

Donakaldı. Kafasını hızla kaldırmamaya zorladı kendisini. Öfkeli bir adam eliyle çağırıyordu. Tam ağzını açacakken arkasından bir başka ses geldi.

"Diyecek bir lafın mı var, çakal?"

Başında sarı bir bandana, elinde bir tomar el ilanıyla bir delikanlı Emiko'yu iterek geçti.

"Ne var bakayım elinde senin?"

Tartışma diğerlerini de çekti. Toplananların ortasında atışan ikilinin sesleri yükseldi, birbirlerine diklenmeye başladılar. Gelenler taraf tutmaya, tuttukları tarafı destekleyen laflar atmaya giriştiler. Kalabalıktan cesaret bulan dam delikanlıyı tokatladı ve başındaki sarı bandanayı çıkarmaya kalkıştı. "Kraliçe'den yana değilsin sen! Hain!" Delikanlının elindeki ilanları kapıp yere savurdu, öfkeyle üzerlerine bastı. "Defol buradan! Praça çakalının yalanlarıyla birlikte!" İlanlar kalabalığın arasına dağıldığında Akkarat'ı sarayı yemeye çalışırken gösteren bir karikatür çarptı gözüne Emiko'nun.

Delikanlı ilanlarını toplamaya çalışırken, "Yalan değil hiçbiri!" diye bağırdı. "Akkarat iktidar delisidir! Hep istediği—"

Adam delikanlının kıçına bir tekme savurdu. Delikanlı öfkeyle dönerek saldırdı. Emiko nefesini tuttu. Bir dövüşçü… Kesinlikle *muay tay* yapıyordu bu genç. Dirseği adamın kafasında patladı. Adam devrildi. Delikanlı tepesinde dikilerek hakaretler saymaya başladı ama kalabalık aniden hareketlendi, yumruklar kalktı ve hep birlikte üzerine çullanıldı. Gencin çığlıkları sokağı sarıverdi.

Emiko döndü ve hareketlerine dikkat etmeyi bırakıp büyüyen kavgadan hızla uzaklaşmaya başladı. Yardıma veya savunmaya koşturan insanlar yanından ite kaka geçip giderlerken elinden geldiğince hızlı yürüdü. O an için bu insanların gözünde hiçbir önemi yoktu. Kalabalıktan sonunda kurtuldu ve ara sokağın gölgelerine daldı.

Kavga yayılırken arkasına saklanacak bir çöplük buldu. Sokaktan cam kırılma sesleri, haykırışlar geliyordu. Parçalanmış bir Heriklim kasasının ardına sindi, çevresindeki çöpleri, muz kabuklarını, atık kâğıtları, parçalanmış keten sepetleri, ne bulursa hepsini üzerine örtmeye koyuldu. Kalabalık sokağa doğru yaklaştığında kıpırdamadan durdu ve daha fazla sindi. Nereye baksa öfkeyle haykıran yüzler görüyordu.

otuz yedi

Mişimoto Şirketi'nin ana binaları suyun öte yakasında, Tonburi'deydi. Kayık kanalda ilerliyordu. Kanya, eli yekede, yaklaşan binaları dikkatle seyrediyordu. Burada, Bangkok kent sınırlarının ötesinde bile fısıltı gazeteleri Praça ve kurma katilden bahsediyordu.

"Yalnız gelmen iyi fikir miydi sence?" dedi Caydi.

"Sen varsın ya. Daha iyisini mi bulacaktım yanıma?"

"Bu haldeyken pek *muay tay* yapamam ama."

"Tüh."

Şirketin kapıları ve ikindi güneşinde kopkoyu sarı jet-yüzücüleri dalgalar üzerinde yükseliyordu. Bir satıcı kürek çekerek yanaştı. Kanya acıkmıştı ama zaman kaybetmeye niyeti yoktu. Güneş çoktan alçalmaya başlamıştı. Kayık yüzer rıhtıma yanaştı, Kanya doğruldu, ipi babaya geçirdi.

"İçeri girmene izin vereceklerini hiç sanmıyorum," diyen Caydi'ye kulak asmadı. Kanal boyunca yanında kalması şaşırtıcıydı. *Fii*si şimdiye kadar hep kısa süre yanında kalıp ardından başka yerlere, başka insanlara gitmişti. Belki çocuklarını ziyaret etmeye… Çaya'nın annesinden özür dilemeye… Ama bu sefer yanından ayrılmıyordu.

"Beyaz üniformadan da etkilenmeyeceklerdir," dedi Caydi. "Ticaret bakanlığı ve adli polis üzerinde fazlasıyla etkililer nasılsa."

Kanya yanıt vermedi ya, Caydi haklıydı: ana kapıda Tonburi karakolunun polisleri nöbet tutuyordu. Deniz ve denize açılan kanal hafif dalgalarla çırpınıyordu. İleri görüşlüydü Japonlar; yapılarını neredeyse yirmi metre kalınlığa ulaştığı söylenen bambu sallar üzerine kurmuş, gelgitlere ve Çao Fraya nehrinin taşkınlarına karşı tamamen korunaklı bir tesis yaratmışlardı.

"Bay Yaşimoto ile görüşmek istiyorum."

"Şu anda müsait değil kendileri."

"Havaalanındaki talihsiz baskınlarda zarar gören mallarıyla ilgili. Tazminat için kırtasiye işlemleri…"

Muhafız güvensizce gülümsedi, içeri gitti.

Caydi sırıtıyordu. "Akıllıca."

"En azından bir işe yarıyorsun."

“Ölüyken bile.”

Birkaç dakika sonra koridordaydılar. Yürüyüşleri uzun sürmedi. Üretime dair her türlü kanıt yüksek duvarlarla gözden saklanmıştı. Megodont Sendikası sürekli güç kaynağı olmadan hiçbir işin halledilemeyeceğini öne sürüyordu ama Japonlar ne kendi megodontlarını getiriyor ne de sendikanınkileri tutuyordu. Yasadışı teknoloji diye bağırıyordu sanki bina. Bununla birlikte Japonlar bugüne dek Krallığa muazzam teknolojik yardım sağlamışlardı. Tayland’ın tohum stokları atılımlarına ellerindeki en iyi deniz taşımacılığı teknolojileriyle destek vermişlerdi. Haliyle herkes gemi gövdelerinin nasıl yapıldığına ve üretim çalışmalarının tümden yasal olup olmadığına dair fazla soru sormamaya özen gösteriyordu.

Bir kapı açıldı, hoş bir kız eğilerek selam verdi. Kanya az daha yay tabancasına sarılacaktı: karşısındaki yaratık bir kurma kızdı. Ancak kız Kanya’nın tepkisini fark etmemiş göründü. Kesik hareketleriyle içeri buyur etti. Girdiği oda tatami paletleri[1] ve sumi-e resimleriyle[2] döşenmişti. Bir adam, tahminen Bay Yaşimoto, resim yapıyordu. Kurma kız Kanya’ya bir koltuk gösterdi.

Caydi duvarlardaki resimlere hayranlıkla bakıyordu. “Hepsini kendi yapmış, malum.”

“Sen nereden biliyorsun?”

“Fabrikalarında sahiden on-kollulardan çalıştırıyorlar mı diye bakmaya gelmiştim. Öldükten hemen sonra.”

“Çalıştırıyorlar mıymış?”

“Git, kendin bak.”

Bay Yaşimoto fırçasını mürekkebe batırdı ve müthiş zariflikte bir darbeyle resmini tamamladı. Kalktı, eğilerek Kanya’yı selamladı. Japonca konuşmaya başladı. Kurma kızın sesi, saniye ardından geldi. Çeviri yapıyordu kız.

“Ziyaretinizden şeref duydum.”

Adam susunca kurma kız da sustu. Kanya kızın hoş olduğunu düşündü. Tuhaf, porselensi bir hoşluk… Kısa kesim ceketinin açık yakasından boynu görünüyor, açık renkli eteği kalçalarını sımsıkı sarıyordu. Bu derece sapkın olmasa, güzel sayılırdı.

“Neden geldiğimi biliyor musunuz?”

Adam başıyla evetledi. “Talihsiz bir olaya dair söylentiler duyduk. Ayrıca fısıltı gazetelerinizde ülkemizin adının geçtiğini gördük.” Manalı bir

bakış attı Kanya’ya. “Aleyhimize birçok ses çıkmış. Son derece haksız ve doğruluktan uzak suçlamalar.”

Kanya da başıyla evetledi. “Bazı sorularımız—”

“Sizin temin ederim, Tayland’ın dostuyuz biz. Çok uzun süre önceki büyük savaşta işbirliği yapmamızdan bugüne, daima Tayland’a dost baktık biz.”

“Benim öğrenmek istediğim—”

Yaşimoto bir daha sözünü kesti: “Çay?”

Kanya kibarlığı elden bırakmamaya çabaladı. “Çok naziksiniz.”

Yaşimoto kurma kıza bir işaret yaptı, beriki kalkarak odadan çıktı. Kanya farkına bile varmadan rahatladığını gördü. Kızda rahatsız edici bir yan vardı. Ama gidişiyle sessizlik büyüdü, odayı kapladı. Çeviri için kurma kızı beklemek zorundaydılar. Kanya saniyelerin geçtiğini, dakikaları kaybettiğini düşündü. Zaman geçiyor, fırtına bulutları toplanıyordu ve Kanya oturmuş, çayın gelmesini bekliyordu.

Kurma kız döndü, alçak sehpanın yanına diz çökerek oturdu. Kanya kızın törensel zarafetle çayları koyuşunu konuşarak bölmemeye zorladı kendini. Kız çayları koyarken Kanya Japonların neden mühendislik ürünü hizmetçileri istediklerine dair bir şeyler anlar gibi oldu. Kız kusursuzdu; bir saat gibi eksiksiz ve hassas işliyordu.

Kurma kız ise Kanya’nın inceleyici bakışlarına karşılık vermemeye, Beyaz Gömlek oluşuna dair herhangi bir şey, başka bir yer ve zamanda karşılaşsalar Kanya’nın kendisini memnuniyetle öldürüp gübre tesislerine atacağına dair herhangi bir şey söylememeye dikkat ediyordu. Tümüyle görmezden geliyordu Çevre Bakanlığı üniformasını. Olanca zarafetiyle.

Yaşimoto, Kanya’nın çayını yudumlamasını bekledikten sonra kendi çayını yudumladı, fincanını belirgin bir resmilikle sehpaya bıraktı. “Ülkelerimiz her daim dost kalmıştır,” dedi. “İmparatorumuzun büyük bilge Kral Bumibol’a[3] yolladığı armağanlardan beri. Daima omuzdaşlık etmişizdir. Size yardım etmeyi umut ediyorum ancak öncelikle ülkenize dostluğumuzun altını çizmek istiyorum.”

“Kurmalardan bahsedin bana,” dedi Kanya.

“Nedir bilmek istediğiniz?” Yanında, dizleri üstünde oturan kızı işaret etti. “Buradakini kendiniz de görüyorsunuz.”

Kanya yüzünü ifadesiz tutmaya uğraşıyordu. Zordu. Yanında oturan yaratık, güzeldi. Cildi hoş, hareketleri zarifti. Ve Kanya’nın her yanını karıncalandırıyordu. “Neden kurmalarınız var?”

“Yaşlı bir ulusuz biz; genç sayımız düşük. Hiroko gibi iyi kızlar boşluk dolduruyorlar. Taylandlılar gibi değiliz; kalorimiz var ama emeği sağlayacak kimsemiz yok. Kişisel yardımcılar lazım bize.” Omuz silkti. “İşçiler…”

Kanya tiksintisini göstermemeye dikkat ederek, “Evet,” dedi. “Siz Japonlar çok farklısınız. Ve ülkeniz dışında kimseye böyle bir—”

“Suçta,” dedi Caydi.

“—şeyde müsamaha göstermedik. Hiç kimseye bu tür yaratıkları getirme izni verilmedi. Başka hiçbir ülkeye… Hiçbir fabrikaya.”

“Tanınan ayrıcalığın bilincindeyiz.”

“Ve bu ayrıcalığı askeri bir kurma getirerek ihlal edebiliyorsunuz—”

Hiroko efendisinin hiddetli yanıtını Kanya cümlesini bitiremeden aktardı: “Hayır! İmkânsız! O teknolojiyle hiçbir bağlantımız yok bizim. Kesinlikle!”

Yaşimoto’nun kıpkırmızı kesilmesi Kanya’yı şaşırttı. Bilmeden nasıl bir kültürel hakarette bulunmuştu acaba? Kurma kız sesine ve yüzüne hiçbir ifade eklemeden çevirmeyi sürdürüyordu: “Biz, Hiroko gibi Yeni Japonlarla çalışırız. Sadıktır, düşüncelidir ve beceriklidir. Aynı zamanda gerekli bir araçtır. Bir samuraya kılıç ne kadar gerekliyse, o ölçüde gereklidir.”

“Kılıç lafı etmeniz tuhaf.”

“Hiroko askeri bir yaratık değildir. O tür teknolojiye sahip değiliz biz.”

Kanya elini cebine attı, kurma kızın resmini çıkarıp sehpaya vurdu. “Ama sizinkilerden biri, sizin tarafınızdan getirilmiş, sizin çalışanlarınıza kayıtlı biri Somdet Çaopraya’yı ve yedi kişiyi daha katledip *fii* misali ortadan kayboldu, havaya karıştı! Sizse karşıma geçmiş bu ülkede bir askeri kurmanın bulunamayacağını söylüyorsunuz!” Cümlesini haykırarak bitirmişti; kurma kız da çeviride aynısını yaptı.

Yaşimoto’nun yüzü donuklaşmıştı. Resmi alıp inceledi. “Kayıtlarımıza bakmamız gerekecek.”

Başıyla işaret edince Hiroko resmi alıp odadan çıktı. Kanya, Yaşimoto’nun yüzünde gerginlik veya endişe izi aradı ama bulamadı. Rahatsızlığı görüyordu ama korku söz konusu değildi. Adamla doğrudan konuşamadığına pişmandı. Japonca sözleri dinlerken çeviride hangi sürprizlerin yittiğini, Hiroko’nun adamı şoka nasıl hazırladığını merak etmişti.

Beklediler. Yaşimoto sessizce çay ikram etti, Kanya reddedince kendisi de fincanında kalanı içmedi. Gerilim öyle yoğunlaşmıştı ki Kanya bir an

adamın ayağa fırlayıp arkasındaki duvarda asılı antika kılıcı kaparak kafasını uçuruvereceğini düşündü.

Hiroko birkaç dakika sonra geri geldi. Eğilerek resmi Kanya'ya uzattı, ardından Yaşimoto'ya bir şeyler söyledi. İkisi de hiçbir duygu vurmuyorlardı dışarı. Hiroko tekrar sehpanın yanına oturdu. Yaşimoto resmi işaret ederek, "Emin misiniz o olduğundan?" diye sordu.

"Kesinlikle."

"Kentteki hareketlenmeyi açıklıyor bu suikast. Teknelerde yaşayanların fabrikanın etrafına toplanmaya başladıklarını öğrendim. Polis dağıtmış gerçi ama ellerinde meşalelerle gelmişler."

Kanya yükselen histeriden duyduğu rahatsızlığı geri itti. Haddinden hızlı gelişiyordu her şey. Akkarat ile Praça'nın itibar kaybetmeden geri çekilemeyecekleri noktaya gelindiğinde her şey yitirilecekti. "İnsanlar öfkeli," demekle yetindi.

"Yanlış bir öfke… Bu kız askeri kurma değil." Kanya tam itiraz edecekken Yaşimoto'nun sert bakışlarıyla karşılaştı, vazgeçti. "Mişimoto'nun askeri kurmalara dair *hiçbir* bilgisi yoktur. Kesinlikle. Bu tür yaratıklar çok sıkı kontrol altında tutulurlar. Sadece savunma bakanlığımız tarafından kullanılırlar. Ben bunlardan birine asla sahip olamam mesela." Gözlerini Kanya'nınkilere dikmişti. "Asla."

"Gene de—"

"Tarif ettiğiniz kurmayı bulduk," dedi Yaşimoto. "Görevini tamamlamış…" Hiroko'nun sesi, efendisi konuşmasını sürdürürken kesiliverdi. Ardından toparlandı ve Yaşimoto'ya ürkek bir bakış attı. İhtiyar Japon kızın duruşunu bozmasına kızgın bakışlarla karşılık verdi. Bir şeyler söyledi, Hiroko, "*Hai*," dedi.

Durakladılar. Yaşimoto başıyla onay verdi, Hiroko toparlandı ve çeviriyi tamamladı: "Kurallarımız gereği, ülkeye geri götürülmeyip imha edilmiş." Kapkara gözlerinde az evvel hâkim olamadığı duygusallıktan eser kalmamıştı.

Kanya önce kıza, ardından yaşlı adama baktı. İki yabancı. "Ama ölmemiş anlaşılan," dedi.

"O dönemde yönetici ben değildim," dedi Yaşimoto. "Sadece kayıtlarımızda yazanları söyleyebiliyorum size."

"Kayıtlar da yalan söylüyor anlaşılan."

"Haklısınız. Bunun bahanesi yok. Başkalarının yaptıklarından utanç duyuyorum ama yapabileceğim başka bir şey yok."

Kanya biraz öne eğilerek, “Bana nasıl hayatta kalmayı başardığını söyleyemeyecekseniz,” dedi, “o zaman lütfen bunca insanı göz açıp kapayana dek öldürebilen bir kızın bu ülkeye nasıl gelebildiğini söyleyin. Asker değil diyorsunuz ama açıkçası söylediğinize inanmakta zorlanıyorum. Ülkelerimiz arasındaki anlaşmalarının ciddi ihlali söz konusu burada…”

Yaşlı Japon’un gözlerinin kenarları beklenmedik bir gülümsemeyle kırıştı. Fincanını aldı, çayını bitirdi. “Buna yanıt verebilirim,” dedi ve hiçbir uyarıda bulunmadan fincanı Hiroko’nun suratına savuruverdi. Kanya daha hayret çığlığını atamadan Hiroko, doğaya aykırı bir hızla elini kaldırıp fincanı havada yakaladı. Kanya kadar şaşırmış görünüyordu.

Yaşlı Japon kimonosunu toparladı. “Yeni Japonların hepsi son derece hızlıdır. Yanlış soru sordunuz. Niteliklerini nasıl kullandıkları fiziksel yetileriyle değil, eğitimleriyle ilgilidir. Hiroko doğumundan itibaren görgüye uygun davranmak üzere eğitilmiştir.” Başıyla kurma kızın tenini işaret etti. “Porselen tenli ve küçük gözenekli üretilmiştir ki bu da aşırı ısınmaya tâbi demektir. Askeri kurmalar, ısınmadan önemli ölçüde enerji kullanabilecek şekilde üretilirler. Hiroko belli bir süre boyunca güç kullanmaya kalkarsa kendini tüketecektir. Ama tüm kurmalar genetik yapıları itibarıyla hızlıdırlar.” Durdu, sesi ciddileşti. “Yalnız böyle birinin eğitimden sıyrılması şaşırtıcı. Ve hiç hoş değil. Yeni İnsanlar bize hizmet için vardır. Bahsettiğiniz şeyin olmaması gerekirdi.”

“Yani Hiroko da aynısını yapabilir mi? Sekiz kişiyi öldürebilir mi? Silahlı sekiz kişiyi?”

Hiroko irkilerek Yaşimoto’ya baktı, kara gözleri kocaman açıldı. Yaşimoto başıyla onay verdi. Yumuşak bir sesle konuştu.

“*Hai*.” Hiroko çevirmeyi unutmuştu, toparlandı. “Evet. Mümkün. Fazla olası değil ancak mümkün. Yalnız böyle bir şey için sıra dışı bir tahrik unsuru gerekir. Yeni İnsanlar disipline önem verirler. Düzene… İtaate… Japonya’da, ‘Yani İnsanlar Japonlardan daha Japon’dur’ deyişi yaygındır.” Elini Hiroko’nun omzuna koydu. “Hiroko’nun bir cinayet işlemesi için son derece olağanüstü şartların meydana gelmesi gerekir.” Güvenle gülümsedi. “Aradığınız kız uygun yerinden koparılmış. Daha fazla zarar vermeden imha etmeniz gerekir. Yardım sağlayabiliriz size.” Durakladı. “Hiroko yardım edebilir size.”

Kanya geri çekilme dürtüsünü bastırmak istedi ama tiksintisini yüz ifadesinden uzak tutmayı başaramadı.

“Başkomiser Kanya! Gülümsüyor musun yoksa?”

Caydi’nin *fiisi* sert meltem altında Çao Fraya nehrinin denizle birleştiği geniş ağza ilerleyen kayığın burnuna kurulmuştu. Burnun her kalkıp suya vuruşunda sıçrayan köpükler, Kanya her seferinde aksini beklemesine rağmen görüntünün içinden geçiyor, Caydi’yi ıslatmıyordu. Gülümsemeyle karşılık verdi eski komutanına.

“İyi bir şey yaptım bugün.”

Caydi sırıttı. “Sohbetinizin iki yanını da dinledim. Akkarat ile Narong senden pek memnun kaldılar.”

Kanya şaşırdı. “Onların da yanında mıydın aynı anda?”

“Her yere gidebiliyorum anlaşılan.”

“Sonraki yaşamın hariç.”

“Hâlâ yapacak işlerim var burada.”

Kanya, “Bana musallat olmandan bahsediyorsun,” dedi ya, sözlerinde öfke yoktu. Batan güneşin ılıklığı altında kent önünde açılır, dalgaları yararak ilerlerken, konuşmalarının iyi gidişine minnettarlıktan başka bir şey duyacak değildi. Daha Narong’la konuşurken arkadan gelen geri çekilme emirlerini, radyo duyurularını duymuştu. 12 Aralıkçılarla masaya oturulacaktı. Silahlar indirilecekti. Japonlar kurma yaratıklarının ayıbını üstlenmeye rıza göstermeselerdi işler değişirdi gerçi. Ama tazminat teklif edilmiş, Praça Japonların sunduğu titiz belgelerle aklanmış ve hiç değilse bu defalığına işler yoluna girmişti.

Alttan alta gururlanıyordu Kanya. İki patronun birden boyunduruğunu takmak nihayet işe yaramıştı. Krung Thep’in iyiliği için General Praça ile Akkarat arasındaki boşluğa köprüyü kurması için kendisinin bu konuma süren *karması* mıydı, merak ediyordu. İki adam ile hiziplerinin diktiği duvarları başkasının delemeyeceği kesindi.

Caydi hâlâ sırıtıyordu. “Sürekli birbirimizle kavga etmeseydik ülkemiz neler başarırdı, bir düşün.”

Kanya iyimserlikle doldu. “Her şey mümkündür belki.”

Caydi güldü. “Daha kurmayı yakalamadın ama.”

Kanya’nın bakışları kendi kurma kızına kaydı. Hiroko bacaklarını altına almış, hızla yaklaşan kenti izliyor, aralarından geçtikleri ticari tekne ve kayıklara merakla bakıyordu. Kanya’nın bakışını sezmiş gibi döndü. Göz göze geldiler. Kanya bakışlarını kaçırmadı.

“Neden nefret ediyorsunuz Yeni İnsanlardan?”

Caydi yine güldü. “Doğa ve uygunluk nutku çekebilecek misin bakalım?”

Kanya kafasını çevirdi, arkalarında kalan yüzen fabrikaya ve batık Tonburi’ye baktı. Wat Arun’un[4] kubbesi kızıl göğe karşı yükseliyordu.

Hiroko tekrarladı sorusunu: “Neden nefret ediyorsunuz türümden?”

Kanya kıza baktı. “Yaşimoto Japonya’ya döndüğünde gübre yapılacak mısın?”

Hiroko bakışlarını indirdi. Kanya bir anlığına kızın duygularını incittiğini düşündü ama suçluluk duygusunu hemen üzerinden attı. Alt tarafı bir kurmaydı bu kız. İnsani duyguları taklit ediyordu ama sonuçta haddini aşmış, tehlikeli bir deneyin ürünüydü. Kurma kız… Kesik hareketleri kimliğini açığa vuran, genetik mühendislik ürünü bir canavar... Akıllı bir hayvan… Ve anlaşılan zorlandığında tehlikeli olabilen bir hayvan… Bakışlarını kayığın yardığı dalgalara çevirdi Kanya ama göz ucuyla, diğerinin sahip olduğu hızın aynısına ulaşabileceğini, tüm kurmalar gibi ölümcül potansiyel barındırdığını öğrendiği Hiroko’yu süzmeye devam etti.

“Hepimiz aradığın kız gibi değiliz,” dedi Hiroko.

Kanya bakışlarını kıza çevirdi. “Hepiniz doğa dışısınız. Hepiniz test tüplerinde büyüdünüz. Hepiniz çevreye aykırısınız. Ruhunuz da yok karmanız da… Ve içinizden biri—” söyleyeceğinin ağırlığıyla durakladı, “—Kraliçemizin koruyucusunu öldürdü. Benim için yeterince aynısınız.”

Bakışları sertleşti Hiroko’nun. “Beni Yaşimoto’ya geri yollayın o zaman.”

Kafa salladı Kanya. “Olmaz. İşe yarayacaksın. Hiçbir şey değilse bile en azından tüm kurmaların tehlikeli olduklarının ve peşine düştüğümüzün bir asker olmadığının kanıtısın. İşe yarayacaksın.”

“Hepimiz tehlikeli değiliz,” dedi Hiroko ısrarla.

“Bay Yaşimoto katili bulmamıza yardım edeceğini söyledi. Doğruysa işime yarayacaksın demektir. Değilse seni derhal gübre tesisine yollarım. Efendin işe yarayacağını söyledi. Nasıl, kestiremiyorum henüz.”

Hiroko bakışlarını geriye, uzaklaşan fabrikaya çevirdi.

“Duygularını incittin galiba,” dedi Caydi.

“Ruhlarından daha mı gerçek yani duyguları?” Yekeye yaslandı, kayığı rıhtımlara yöneltti. Daha çok iş vardı yapacak.

Hiroko birden, “Yeni bir velinimet arayacaktır,” dedi.

Kanya şaşkınlıkla döndü. “Nasıl yani?”

“Japon sahibini yitirmişti. Barda hesabına çalıştığı adam da yok artık.”

“Öldürdü herifi.”
“Fark etmez,” dedi Hiroko. “Efendisini yitirdi. Yenisini bulmak zorunda.”
“Ne biliyorsun?”
Hiroko’nun gözlerine soğuk bir ifade yerleşti. “Genlerimiz yüzünden. İtaat edeceğimiz, bizi yönetecek birini ararız daima. Gerekliliktir. Balığa su nasıl gerekliyse… İçinde yüzdüğümüz sudur bu… Yaşimoto-sama doğru söyledi. Japonlardan bile daha Japon’uz biz… Hiyerarşi içinde hizmet vermeliyiz. Mutlaka kendine yeni bir efendi arayacaktır o kız.”
“Ya farklıysa? Ya sizin gibi değilse? Aramazsa?”
“Arayacaktır. Başka seçeneği yok.”
“Senin gibi.”
Hiroko’nun kara gözleri baştan aşağı süzdü Kanya’yı. “Öyle.”
Gözlerinde bir öfke ve umutsuzluk pırıltısı mı görmüştü Kanya? Yoksa sadece öyle mi gelmişti? Bu insan olmayan ve asla olamayacak şeyin derinlerinde bir yerlerde insana dönüşme arzusu yattığını mı varsayması gerekiyordu? İlginç bir bulmaca… Bakışlarını ileri çevirdi, tekneler arasında yanaşacak yer aramaya koyuldu. Kaşları çatıldı. “Tanımıyorum bu mavnaları…”
Hiroko kafasını kaldırdı. “Suya bu kadar yakın nöbet tutturuyor musunuz?”
“İlk başladığımda doklarda çalışmıştım. Ani baskınlar, ithal kontrolleri… İyi para.” Mavnalara bakıyordu hâlâ. “Bunlar ağır yük taşımak üzere yapılmış… Pirinçten fazlasını… Hiç böylesini…” Kocaman makineleri, yaklaşan kapkaranlık canavarları görünce sustu. Kalbi hızlanmıştı.
“Ne oldu?”
“Burgu yaylı değil bunlar…”
“Yani?”
Yelkene asılarak hafif meltemin kayığı yaklaşan mavnadan uzaklaştırmasını sağladı.
“Bu mavnalar… Askeri. Hepsi askeri…”

otuz sekiz

Anderson kafasına geçen çuval yüzünden zor bela nefes alabiliyordu. Karanlık, nefesinin sıcaklığı ve batırmaya çalıştığı korkusuyla birleşmişti. Kafasına neden çuval geçirildiğini, evinden neden çıkarıldığını kimse açıklamamıştı. Kendine gelen Carlyle itiraz etmeye kalkınca kulaktozuna dipçiği yemiş ve ikisi de kafalarına geçirilen çuvallara ses çıkarmadan boyun eğmişlerdi. Bir saat öylece oturduktan sonra tekmelenerek kaldırılmışlar homurtularla egzoz dumanı saçan bir araca bindirilmişti. Anderson aracın askeri olduğunu tahmin etmişti ite kaka bindirilirken.

Elleri arkadan bağlıydı ve kırık parmağı sallanıyordu. Elini kapatmaya kalktığında ağrısı dayanılmaz seviyeye çıkıyordu. Korkularını ve aklına düşen olasılıkları kontrol altına almak için dikkatle nefes alıp vermeye başladı. Tozlu ve kaba kumaş öksürttüğünden ve öksürünce kaburgalarına ağrı saplandığından kısa nefes alıp vermeye odaklandı.

İbret niyetine idam mı edeceklerdi acaba?

Epeydir Akkarat'ın sesini duymamıştı. Hiçbir şey duymuyordu hatta. Carlyle'a fısıldamak, aynı yerde tutulup tutulmadıklarını anlamak istiyordu ama muhafızların da varlığı ihtimalini düşündüğü ve daha fazla sopa yemek istemediği için kımıldamadan beklemeye gayret ediyordu.

Araçtan indirilip sürüklenerek bir binaya sokulduklarında Carlyle'ın da yanına getirilip getirilmediğini dahi anlayamamıştı. Bir asansöre bindirilmiş, asansör aşağı doğru hareket edince askeri bir sığınağa götürüldüğünü tahmin etmişti. Sonunda kapadıkları yer çok sıcaktı ama. Çuval yüzünü dalıyordu. Terin süzülüp ucunda biriktikten sonra aşağı damladığı burnunu bir kerecik kaşıyabilmek için neler vermezdi! Yüzünü oynatmaya, kaba kumaştan uzaklaştırmaya çabaladı. Azıcık temiz hava alabilse…

Kilit sesi… Ayak sesleri… Kaskatı bekledi Anderson. Boğuk sesler duydu. Birden kollarından tutuldu, ayağa kaldırıldı. Sürüklendi, bir dizi köşe dönüldü, birkaç kere duruldu. Hafif bir esinti kollarını yaladı. Azıcık temiz hava… Bir havalandırma sistemi… Deniz kokusu… Tayland dilinde mırıltılar… Ayak sesleri… Hareket… Bir koridora sokulduğu hissine kapıldı. Varış ve Tayland dilinde konuşan seslerin kesilmesi… Tökezledi, sertçe çekilerek doğrultuldu. Kaburgaları acıdı.

Nihayet durdular. Hava daha temizdi şimdi. Havalandırma sistemlerinin esintisini, pedalların tıkırtılarını ve pervanelerin vınlamalarını duyuyordu şimdi. Bir tür işleme merkezi… İtilerek dik durmaya zorlandı. Böyle mi idam edilecekti? Gün ışığını son kez göremeden mi?

Kurma kız… Kahrolası kurma kız… Balkona koşuşunu, karanlığa atlayışını hatırladı. İntihar bakışı değildi o… Düşündükçe, hatırladıkça kurma kızla göz göze geldiklerindeki bakışın özgüven taşıdığına daha fazla inanmaya başladı. Cidden naibi öldürmüş müydü? İyi ama katilse, sahiden bir ölüm makinesiyse neden o kadar korku doluydu? Aklı almıyordu. Her şey mahvolmuştu. Feci kaşınıyordu burnu; aksırık geldi, ağzını açarak nefes alınca toz yuttu, öksürüğe boğuldu, acıyla iki büklüm öne eğildi.

Birden çuval çekiliverdi kafasından.

Işık saplanan gözlerini kırpıştırdı, tertemiz havayı içine çekti, yavaşça doğruldu. Askeri üniformalı adam ve kadınlarla dolu koskocaman bir salondaydı. Pedallı bilgisayarlar, burgu-yay bobinleri… Hatta kenti gösteren kocaman, ışıklı bir ekran… AgriGen merkezlerinden birindeydi sanki…

Şaşkın bakan Carlyle’ı gördü.

“Feci kokuyorsunuz ikiniz de.”

Akkarat. Kurnaz bir sırıtış… Taylandlıların on üç ayrı gülümsemesi olduğu söylenirdi. Anderson hangisine baktığını merak etti. “Duşa sokmamız gerekecek sizi,” dedi Akkarat.

Anderson konuşmak istedi ama bir kez daha öksürüğe tutuldu. Kasıldıkça cırt cırtlı kelepçeler bileğini kesti. Kaburgalarına bıçak gibi bir acı saplandı. Carlyle susuyordu. Alnı kanlıydı. Mücadele etmeye mi kalkmıştı yoksa işkence mi görmüştü, kestirmek imkânsızdı.

“Bir bardak su getirin şuna,” dedi Akkarat.

Muhafızlar Anderson’ı itekleyerek oturttular. Bu sefer kırık parmağına yaslanmadan oturmayı becerdi. Su geldi; muhafızlardan biri Anderson’ın kafasını tutarak içirdi. Anderson duyduğu şükrana şaşarak içti suyu. Öksürdü. Zor bela kafasını kaldırıp Akkarat’a baktı. “Sağ ol…”

“Evet. Eh, bir sorunumuz var görünüyor,” dedi Akkarat. “Anlattıkların doğrulandı. Senin kurma kız sahiden bağımsızmış…” Anderson’ın yanına çömeldi. “Talihsiz bir takım olaylara kurban gitmişiz… Orduda iyi bir savaş planının gerçek savaşta en fazla beş dakika dayandığı, ondan sonrasının talihin ve ruhların generalden yana çıkıp çıkmayacağına kaldığı söylenir. Bizimki kötü şanstı. Uyum gösterip toparlanmamız lazım. Tabii şimdi

başımda toparlamam gereken başka sorunlar da var.” Dudak büktü. “Özür dilerdim ama yeteceğinden pek emin değilim.”

Anderson bakışlarını Akkarat’ın gözlerine dikti. “Canımızı yakan, öder.”

“AgriGen cezalandıracak bizi,” dedi Akkarat. “Evet, sorunlardan biri bu. Ama AgriGen bize hep kızgın zaten.”

“Çöz beni, hepsini unutalım.”

“Sana güvenmemi söylüyorsun yani. Akıllıca olmayacağından endişeliyim şahsen.”

“Devrim zorlu iştir. Kin tutmayacağımı söyleyebilirim.” Adamı inandıracağını düşündüreceği vahşi bir gülümseme takındı. “Zarar gelmedi sonuçta. Hâlâ aynı şeyi istiyoruz. Düzeltilemeyecek herhangi bir şey yapılmadı.”

Akkarat kafasını eğdi, düşündü. Bıçağı çekip Anderson’ın kaburgalarına batırmayı mı düşünüyordu acaba? Birden gülümsedi. “Sıkı adamsın, Anderson.”

Umut kırıntısıyla rahatladı Anderson. “Gerçekçiyim. Çıkarlarımız hâlâ birbirlerine bağlı. Ölmemizin kimseye faydası yok. Olanlarsa… Kolayca düzeltebileceğimiz ufak bir yanlış anlaşmadan ibaret.”

Akkarat düşündü. Döndü, muhafızlardan birinden bıçağını istedi. Anderson nefesini tuttu. Akkarat bileğindeki bağı kesti. Kolları hücum eden kanla karıncalandı. Yavaşça hareket ettirdi kollarını. Tahtadan yapılmışlardı sanki. Derken Binlerce iğne batmaya başladı.

“Dolaşımının düzelmesi birkaç dakika sürecektir. Aslında yumuşak davrandık, şükretmelisin.” Anderson kırık parmağını tutunca özür diler bir gülümseme sundu Akkarat. Carlyle’ın yanına gitmeden önce doktora seslendi.

“Neredeyiz?” dedi Anderson.

“Acil durum kumanda merkezi… İşe Beyaz Gömleklerin karıştığı anlaşılınca her şeyimi buraya aktarttım. Güvenlik için.” Başıyla burgu-yay bobinlerini işaret etti. “Bodrum katında güç yüklemesi yapan megodont ekiplerimiz var. Bu merkezi donattığımızı kimse bilmemeli bu arada.”

“Böyle bir yerin olduğundan haberim yoktu hiç.”

Akkarat gülümsedi. “Ortağız biz; sevgili değil. Hiç kimseyle sırlarımın tümünü paylaşmam ben.”

“Kurma kızı yakalamadınız mı daha?”

“Eli kulağında. Eşkâlini her yere astık. Kent aramızda yaşamasına izin vermeyecektir. Beyaz Gömleklere rüşvet yedirmek bir şey ama saraya saldırmak… Çok ayrı bir mesele.”

Anderson korkuyla sinen Emiko’yu düşündü. “Bir kurmanın böyle bir şeyi yapabilmesi hâlâ aklıma sığmıyor benim.”

“Tanıklar var. Ayrıca üreten Japonlar da böyle bir şeyi yapabileceğini doğruladılar. O kurma, bir katil. Bulacak ve eski yönelme idam edeceğiz. Japonlarsa akla ziyan dikkatsizlikleri yüzünden muazzam bir tazminat ödeyecekler.” Gülümsemesi yayıldı. “En azından bu konuda Beyaz Gömleklerle hemfikiriz.”

Carlyle’ın elleri çözülürken subaylardan biri Akkarat’ı çağırdı.

Carlyle ağzındaki tıkacı çıkardı. “Yine arkadaş mı olduk bunlarla?”

Anderson etraflarındaki hareketliliği süzerek omuz silkti. “Devrimde ne kadar olunursa işte.”

“Ne durumdasın sen?”

Anderson çekinerek göğsüne dokundu. “Kaburgalarım kırık.” Doktorun sardığı parmağına baktı. “Parmak kırık. Çenem sağlama ama galiba. Sende?”

“Senden iyiyim. Omzum çıktı galiba… Tabii kurma katili tanıştıran ben değildim sonuçta.”

Anderson öksürdü, yüzünü buruşturdu. “Ya, ya, çok şanslısın.”

Askerlerden biri telsizi kuruyordu. Akkarat ileticiyi aldı eline. “Evet?” Kafa salladı, kendi dilinde bir şeyler söyledi.

Anderson birkaç kelime yakalayabildi. Öte yandan Carlyle’ın gözleri büyümüştü. “Radyo istasyonlarını ele geçiriyorlar,” diye fısıldadı.

“Ne?” Anderson eliyle uğraşan doktoru itti, güç bela ayağa kalktı. Muhafızlar derhal atılıp Akkarat ile arasına girdiler. Gerisingeri duvara itilirken bağırdı Anderson.

“Başlıyor musunuz? Şimdi mi?”

Akkarat baktı, konuşmasını sakin bir sesle sürdürdü ve bitirince telsizi iletişim subayına geri verdi. Telsizci kurma ayının başına oturdu, bir sonraki çağrıyı beklemeye koyuldu. Makara yavaşça dönüyor, gıcırtılar çıkarıyordu.

“Somdet Çaopraya suikastı Beyaz Gömleklere yönelik nefreti müthiş artırdı,” dedi Akkarat. “Çevre Bakanlığı’nın etrafında protesto gösterileri yapılıyor. Megodont Sendikası bile katılmış. Halk zaten Çevre Bakanlığı’nın baskılarına öfkeliydi. Yararlanmamız gerektiğine karar verdim ben de.”

Anderson itiraz etti. “Ama biz daha… Kuzeydoğudaki askeri birimlerinizi henüz getirmemiştiniz. Saldırı ekiplerimizin gelmesine daha bir hafta vardı…”

Akkarat kaşlarını kaldırdı, gülümsedi. “Devrim karmaşık iş… Önümüze çıkan fırsatları değerlendirmek daha iyi. Hoş bir sürprizle karşılaşacağın fikrindeyim gerçi.” Kurmalı telsize döndü. Adamlarıyla konuşurken salonu biteviye dönen bobinlerin uğultusu kapladı.

Anderson, Akkarat’ı süzdü. Somdet Çaopraya’nın yanında yaltaklanan adam şimdi ipleri ele geçirmişti. Bir sürü emir yağdırıyordu.

“Çılgınlık bu,” dedi Carlyle mırıldanarak. “Hâlâ dâhil miyiz işe yani?”

“Söylemesi zor.”

Akkarat ikiliye baktı, tam bir şey söyleyecekti, vazgeçti, başını yana eğdi. “Dinleyin,” dedi.

Kentten gümbürtüler geliyor, kumanda merkezinin pencerelerine şimşek çakmaları misali ani ışık patlamaları düşüyordu.

“Başlıyor.”

otuz dokuz

Hışımla içeri daldığında Pay ofiste oturmuş Kanya'yı bekliyordu. Nefes nefese, "Bizimkiler nerede?" diye sordu.

"Bekâr yatakhanelerinin önünde konumlanıyorlardı," dedi Pay. "Duyar duymaz döndük hemen köyden."

"Oradalar mı hâlâ?"

"Birkaçı oradadır herhalde. Praça'nın Akkarat'la masaya oturacağını duydum."

"Hayır," dedi Kanya. "Hepsini topla, hemen!" Alelacele toparlanmaya, yedek yay-tabancası şarjörlerini toplamaya koyuldu. "Toplanıp silahlansınlar. Fazla vaktimiz yok."

Pay, Hiroko'ya bakıyordu. "Bu mu o kurma?"

"Bırak şimdi onu. General nerede?"

"Duvarları teftiş ettiğini duydum. Sonra protestolar konusunda Megodont Sendikası'yla görüşmeye gidecekti…"

"Topla adamları. Bekleyemeyiz daha fazla."

"Delirdin mi s—"

Bir patlamayla sallandı her yer. Ağaçlar çatırdayarak devrildi. Pay şaşkınlıkla ayağa fırladı. Pencereye koştu. Uyarı düdükleri çalmaya başlamıştı.

"Ticaret Bakanlığı," dedi Kanya. "Geldiler bile." Yay tabancasını çekti. Hiroko kıpırtısız duruyor, bir köpekmiş gibi başını yana eğmiş, dinliyordu. Derken usulca döndü, ileri doğru kulak kabartıp dikkat kesildi. Bir dizi patlama daha sarstı binaları. Duvardan sıvalar döküldü.

Kanya hızla fırladı ofisten. Akşam vardiyasını yürüten ya da henüz rıhtım ve rampalarda devriyeye çıkmamış diğer birkaç Beyaz Gömlek de yerlerinden fırlamıştı. Peşinde Hiroko ve Pay'la koridordan koşarak binadan çıktı.

Gece, tatlı ve kuvvetli yasemin kokusuyla dumanın yanı sıra, askeri konvoyların dostluk köprüsünden geçerek Mekong üzerinden Vietnam'daki isyancıların üzerine yürüdükleri geceden beri almadığı başka bir kokuyla doluydu.

Bir tank dış duvara girdi.

Orman renklerine boyanmış, dumanlar saçan, iki adam yüksekliğinde bir canavardı bu. Upuzun namlusu yaptığı atışla sarsıldı. Taret dönmeye, çarkları takırdamaya başladı. Yeni bir hedef seçiyordu tank. Kanya'nın üzerine moloz ve cam kırığı yağdı. Korunmak için yere eğildi.

Tankın açtığı gedikten içeri savaş megodontları girmeye başladı. Koşumları karanlıkta parıldıyordu; binicilerinin hepsi simsiyah giyinmişti. Bakanlık savunmasına koşan bir avuç Beyaz Gömlek karanlık gecede hayaletler gibi parıldıyor, kolay hedef teşkil ediyorlardı. Megodontların üzerinden yüksek-kapasiteli yayların sesleri geldi ve hemen ardından dik-bıçak yağmaya başladı. Kanya'nın yanağı kesildi. Birden kendini yerde, disk yağarken üzerine atlayıp deviren Hiroko'nun altında buldu.

Bir patlama daha. Gürültü kafatasının içinde yankılandı. İnlediğini fark etti. Sesler birdenbire uzaktan gelmeye başladı. Korkudan titriyordu.

Tank homurdanarak merkez avlunun ortasına ilerledi. Duvardan içeri baskın komandoları eşliğinde daha fazla megodont girdi. Hangi generalin Praça'ya ihanet ettiğini kestirmek mümkün değildi. Bakanlık binalarının üst katlarından çığlıklar geliyor, yankılanıyordu. Bakanlık çalışanları katlediliyordu. Kanya tabancasını çekip nişan aldı. Her yanına diskler saplanmış bir memur yanı başına devrildi. Kanya ateş etti. Nişan aldığı kişiyi vurup vurmadığını anlayamadı. Bir daha çekti tetiği ve adamın düşüşünü gördü. Asker kalabalığı üzerine deprem dalgası maili geliyordu.

Caydi beliriverdi yanında. "Adamların?" diye sordu. "Sana bel bağlayan çocuklara aldırmayacak kadar ucuza mı satıyorsun kendini?"

Bir daha çekti tetiği. Ağlıyordu. Doğru dürüst göremiyordu. İnsanlar yaylım ateş karşısında kaçışıyor, siper almaya çalışıyordu.

"Lütfen, Başkomiser Kanya," dedi Hiroko. "Kaçmalıyız."

"Git!" dedi Caydi. "Savaşmak için çok geç artık."

Parmağını tetikten çekti. Her yandan disk yağıyordu. Yuvarlanarak eşiğe ulaştı ve sürünerek görece daha güvenli binaya sığındı. Doğruldu ve aksi yöndeki ikinci çıkışa koşmaya başladı. Bombalar yağıyor, bina sarsılıyordu. Diğer uca erişemeden üstüne çökeceğini düşündü Kanya.

Peşinde Hiroko ve Pay ile kanlı cesetlerin üzerinden sıçrayarak geçerken çocukluk anıları hücuma geçti. İlk Vietnam dalgasına karşı Krallığı savunmak adına toprağı paletleriyle paralayarak ilerleyen, çeltik tarlalarına dalmadan önce köyleri tarumar eden, arkalarında kapkara duman bırakarak giden kömürlü tanklar… Canavarlar buradaydı.

Binanın diğer kapısından çıktığında alevler arasında kaldı. Ağaçlar yanıyordu. Bir tür napalm saldırısı söz konusuydu demek. Dumanlar arasında uzak kapılardan birini parçalayarak megodontlardan çok daha hızla içeri dalan bir diğer tankın sesi duyuldu. Tanklar aklının kolayına alamayacağı bir hızla, araziyi talan eden kaplanlar misali hareket ediyorlardı. Bakanlık görevlileri yay-tabancalarıyla ateş ediyordu ama direnişleri tankların metal zırhları karşısında anlamsız kalıyordu. Diskler uçuşuyor, ateş parıltıları her yandan görülüyordu. Beyaz Gömlekler kaçışıyordu ama kaçabilecekleri hiçbir yer yoktu. Beyazlar üzerinde kırmızı tomurcuklar… Patlamalarla parçalanan bedenler… Bakanlık duvarlarından giren tankların ardı arkası kesilmiyordu.

“Kim bunlar?” diye bağırdı Pay.

Kanya kafa salladı. Zırhlı birlik yanan bakanlık ağaçlığına dalmıştı şimdi. Duvarlara açılan deliklerden asker akıyordu içeri. “Kuzeydoğudan geliyorlardır. Akkarat hamlesini yapıyor… Praça ihanete uğradı.”

Pay’ı yakasından çekerek henüz alev almamış ağaçlara, Fra Süb Tapınağı’nın hâlâ duruyor olabileceği yöne itekledi. Kurtulabilirlerdi belki. Pay baktı ama kımıldamadı. Kanya bir kez daha çekiştirdi. Koşmaya başladılar. Yolarlı üzerindeki palmiye ağaçları yanarak devriliyorlardı. Şarapnel parçalarıyla birlikte yeşil hindistancevizleri yağıyordu. Çığlıklar her yandan yükseliyordu.

“Nereye gideceğiz?” dedi Pay.

Yanıt veremedi Kanya. Bir patlamanın yağdırdığı ağaç parçalarından son anda yanan bir palmiye gövdesinin ardına atlayarak kurtuldu. Diğerleri yanına uzandığı sırada Caydi belirdi. Gülümseyerek yanan kütüğe oturdu.

“Eh,” dedi. “Şimdi kimden yana savaşacaksın, Başkomiser?”

kırk

Tank hepsini şaşırtmıştı. Bomboş bir sokakta iki çekçekle ilerlerlerken gümbürtüler duyulmuş, derken koskocaman bir tank sokağın bittiği yerdeki yol çatında belirivermişti. Bağırarak bir şeyler söyleyen, belki uyarı yapan bir hoparlörü vardı. Derken taret üzerlerine doğru dönmeye başlamıştı.

Telaşla çekçeklerden atlarlarken, “Saklanın!” diye bağırdı Hok Seng. Tankın tareti kükredi, Hok Seng kendisini yere attı. Bir bina cephesi tepelerinden moloz yağdırarak yıkıldı. Öksürerek ayağa kalkmaya çalıştığı anda bir tüfek takırdadı, tekrar yere attı kendini. Toz duman arasında hiçbir şey göremiyordu. Yakındaki bir başka binadan karşılık veren hafif silahların sesleri geldi. Tank bir daha ateş etti. Duman bulutu hafiften dağılmaya başladığında bir ara sokaktan el sallayan Gülen Çan’ı gördü. Saçları grileşmişti ve yüzü toza bulanmıştı. Ağzı oynuyor ama herhangi bir ses çıkarmıyordu. Hok Seng, yanındaki Pak Eng’i çekiştirdi, kalktılar, koşmaya başladılar. Tankın kapağı açıldı, bir asker göründü ve yay tüfeğini ateşledi. Pak Eng göğsünde açan kızıl bir çiçekle devrildi. Hok Seng yere atlayıp molozlar arasında sürünmeye başlamadan hemen önce göz ucuyla, koşarak bir yan sokağa atlayan Peter Kuok’u gördü. Sokağın diğer yanından yeni hafif silah sesleri geldi. Tank kapağından çıkıp ateş eden asker öne yığıldı, tüfeği tanktan aşağı kaydı. Tank paletlerini takırdatarak harekete geçti. Çöp ve e ilanları uçuşuyordu etrafında. Hok Seng’e doğru geliyordu. Yaşlı Çinli, tank geçerken fırlayıp duvara yaslandı.

Gülen Çan uzaklaşan tankın ardından bakıyordu. Bir şeyler de söylüyordu ama kulakları çınlamaya devam eden Hok Seng hiçbir şey duymuyordu. Çan, eliyle Hok Seng’e yanına gelmesini işaret etti. Hok Seng doğruldu ve koşarak ara sokağa daldı. Gülen Çan elleriyle Hok Seng’in kulaklarını kapadı; bağırarak konuşuyordu ama Hok Seng sadece fısıltı duyuyordu.

“Çok hızlı! Megodontlardan bile hızlı!”

Hok Seng başıyla onayladı. Yaprak gibi titriyordu. Öyle aniden belirivermişti ki tank… Hayatında gördüğü her şeyden çok daha hızlıydı. Eski yayılım teknolojisi… Sürenlerse delirmiş gibiydi. Her yana yayılan molozlara baktı. “Burada ne işleri vardı anlayamadım. Ele geçirilecek hiçbir şey yoktu burada…”

Gülen Çan gülmeye başladı. Sesi çok uzun tünellerde yankılanarak ulaştı Hok Seng'e.

"Yolu şaşırmışlardır belki!"

Hok Seng de gülmeye başladı. Kahkahaları rahatlamanın getirdiği histeri sınırlarında dolaştı. Kıkırdayarak oturdular, duvara yaslandılar. Hok Seng'in işitmesi yavaşça düzeldi.

"Yeşil Bandanalılardan beter bu," dedi Gülen Çan. "En azından şahsen geliyorlardı, mücadele edebiliyordun. Bunlar çok hızlı. Çok da manyak…"

Hok Seng hemfikirdi. "Gene de ölüm, ölümdür. Hiçbir şekliyle karşılaşmak istemem."

"Daha dikkatli davranmalıyız." Pak Eng'in cesedine baktı. "Ne yapacağız onu?"

Hok Seng alay edercesine, "Gökdelenlere mi götürelim diyeceksin?" dedi.

Gülen Çan iç çekerek kafa salladı. Bir patlama daha duyuldu. Şiddetine bakılırsa birkaç sokak ötedeydi tank.

"Geri gelir mi dersin?"

"Bekleyip görmeyelim derim."

Sokağa döndüler, duvarlara yakın durarak yürümeye koyuldular. Birkaç kişi daha sokağa çıkmış patlamaların geldiği yöne bakıyor, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Hok Seng daha birkaç sene önce, Yeşil Bandanalıların temizlik hareketine başladıkları gün deniz ve muson mevsimi kokuları arasında benzeri bir sokakta aynı şekilde dikildiğini hatırladı. O gün de insanlar güvercinler misali kafalarını kaldırmış, uçuşan kelleler arasında nihayet tehlikede olduklarını kavramışlardı.

İleriden başka bir şey sanılması imkânsız yaylı tabanca sesleri geldi. Hok Seng, Gülen Çan'a işaret etti, başka bir ara sokağa daldılar. Bu saçmalıklar için çok yaşlıydı: şu anda koltuğuna kurulmuş, pek hoş beşinci karısı ayak bileklerini ovarken afyon tüttürüyor olmalıydı. İlerideki insanlar hâlâ sokağın ortasında, patlamaların geldiği yöne bakıyordu. Henüz ne yapacaklarını bilmiyorlardı Taylandlılar. Gerçek kıyımı hiç görmemişlerdi; refleksleri yanlıştı. Hok Seng terk edilmiş bir binaya daldı.

"Nereye?" dedi Gülen Çan.

"Görmek istiyorum. Ne olduğunu bilmem lazım."

Merdivenlere atıldı. Bir, iki, üç, dört kat. Nefes nefese kalmıştı. Altı. Yedi. Koridor. Kırık kapılar, her yandan taşan dışkı kokusu, sıcak… Uzaklardan bir patlama daha geldi.

Açık bir pencereden kararan gökte alevli yaylar çizen patlamaları izledi. Hafif silahlar Bahar Festivali'nin havai fişekleri misali patırdıyordu. Kentin pek çok yerinden, batan güneşe karşı kapkara kıvrılan dumanlar yükseliyordu. Demirleme rampaları, aktarma havuzları, sanayi bölgesi… Çevre Bakanlığı…

Gülen Çan kolundan çekiştirerek işaret etti. Hok Seng nefessiz kalakaldı. Oturduğu gecekondu mahallesinden alevler yükseliyordu. "Geri dönemeyeceğiz anlaşılan," diye mırıldandı Çan.

Hok Seng tüm parası ve değerli taşlarını kül eden alevleri seyre daldı. Kaypaktı kader. Bezgince güldü Hok Seng. "Bir de şanssızsın diyordun… Kalsaydık domuzlar gibi ciyaklayarak kavrulacaktık."

Gülen Çan alaycı bir *wai* selamı verdi. "Üç Gönenç'in efendisini dokuz kat cehenneme dek izlerim," dedi. "Ne yapacağız şimdi peki?"

Parmağıyla işaret ederek, "XII. Rama Yolu'ndan gideceğiz," dedi. "Sonra—"

Roketin gelişini göremedi. İnsan gözü için fazla hızlıydı. Bir kurma asker belki görebilir, gereken önlemi alabilirdi. Karşılarındaki bina çökerken Hok Seng ile Gülen Çan şok dalgasının şiddetiyle yere yuvarlandılar.

"Boş ver!" Gülen Çan, yaşlı Çinli'yi kolundan çekiştirerek merdiven boşluğuna sürükledi. "Ne yapacağımıza bakarız sonra. Sırf manzarayı izleyeceksin diye kellemi kaybedecek değilim."

Kararan sokağa indiler, temkinli adımlarla sanayi bölgesine yöneldiler. Taylandlılar nihayet açıkta durmanın güvensizliğini kavramaya başladıklarından sokaklar iyice boşalmıştı.

"Şunlar ne yapıyor?" dedi Gülen Çan ileriyi işaret ederek.

Sokağın köşesinde üç adam yere çömelmişlerdi. Ortalarından bir elle kurmalı radyo anteni yükseliyordu. Adamlardan biri anteni tutuyor, yayını yakalamak için oynatıyordu. Hok Seng adımlarını yavaşlattı, Gülen Çan'ı çekiştirdi, karşıya geçtiler.

"Haberler nedir?" dedi Hok Seng.

"Deminki roketi görmedin mi?" dedi adamlardan biri. Kafasını kaldırıp baktı, "Sarı kartlılar," diye mırıldandı. Gülen Çan'ın palasını fark edince birbirlerine baktılar, huzursuzca gülümseyip gerilediler.

Hok Seng beceriksiz bir *wai* selamı eşliğinde, "Sadece haberleri öğrenmek istiyoruz," dedi.

Adamlardan biri çiğnediği tembulu tükürdü, kuşkuyla bakarak, “Akkarat konuşuyor,” dedi. Eliyle yaklaşmalarını işaret etti. Diğeri anteni oynattı, radyodan hışırtılar yükseldi.

“—evlerinizde kalın… Dışarı çıkmayın. General Praça ve Beyaz Gömlekleri bizzat Majesteleri Kraliçe’yi devirmeye kalkışmışlardır. Krallığı koruma görevi üstümüzdedir—” Ses cızırtılar arasında kayboldu, anteni tutan adam tekrar yakalamak için anteni sağa sola oynatmaya koyuldu.

İçlerinden biri kafa sallayarak, “Yalan bunların hepsi,” dedi.

Antenle uğraşan karşıydı bu görüşe. “Somdet Çaopraya—”

“Pah! Akkarat kâr edeceğini bilse gidip Rama’yı bile öldürür.”

Beriki anteni indirdi. “Geçen gün dükkânıma bir Beyaz Gömlek geldi. Kızımı götürmek istedi. ‘Ufak bir iyi niyet hediyesi’ dedi! Üç-beş kuruş rüşvet yemek başka, o çakalın—”

Yeni bir patlamayla sarsıldılar. Geldiği yeri kavramak için çevreye bakındılar.

Devasa bir ormanda dönenleri kavramaya çabalayan minik maymunlarız biz.

Düşünce Hok Seng’i ürkütmüştü. İpuçları topluyorlardı toplamasına ama ipuçlarını bir anlama çıkaracak bağlamdan yoksundular. Ne kadar öğrenirlerse öğrensinler yetmeyebilirdi. Tek yapabilecekleri olaylara göre hareket edip şanstan medet ummaktı.

Gülen Çan’ı kolundan çekiştirdi. “Gidelim artık.” Taylandlılar aceleyle radyoyu toparlayıp dükkânlarına koştular. Hok Seng dönüp baktığında sokağın köşesini bomboş gördü. Az evvelki siyasi tartışma hiç yaşanmamıştı sanki.

Sanayi bölgesine yaklaştıkça çatışma gürültüleri beterleşti. Ordu ile Çevre Bakanlığı’nın güçleri hemen her yerde savaşıyordu. Ayrıca siyasi hiziplerin harekete geçirdiği diğer gruplar, öğrenci birlikleri ve siviller de çatışmaların içindeydiler. Patlamalar yankılanırken Hok Seng nefes nefese bir kapı eşiğinde durdu.

Gülen Çan, kafalarına sarı bez parçaları bağlamış bir grup palalı gencin eski Yayılım gökdelenlerinden birini topa tutan tanka koşuşturuşlarını izleyerek, “Kim kimden ayan anlamıyorum,” dedi. “Herkes sarılara bürünmüş.”

“Herkes Kraliçe’ye sadakatini gösterme derdinde.”

“Kraliçe kalmış mıdır sahiden?”

Dudak büktü Hok Seng. Tanklardan birine yay tabancasıyla ateş eden bir öğrenciye takıldı gözü. Araç muazzam büyüklükteydi. Ordunun bunca tankı kente sokabilme başarısı takdire şayandı doğrusu. Deniz kuvvetleri ve amiraller destek vermişti herhalde. Bu da, General Praça ve adamlarının hiçbir müttefikinin kalmaması demekti. “Delirmiş hepsi,” diye mırıldandı. “Kimin kim olduğu fark etmiyor.” Sokağı inceledi. Dizi ağrıyor, eski yarası hızını kesiyordu. “Keşke bisiklet bulabilsek,” dedi. “Bacağım…”

“Bisiklete binersen vurulman sundurmasında oturan bir nenenin vurulması kadar kolaylaşır.”

“Çok yaşlıyım bu işler için ama.”

Bir patlamayla tepelerinden moloz yağdı. Gülen Çan üstünü silkelerken, “Umarım yaptığımıza değer,” dedi.

Karanlık yol çatları geçtiler. Daha fazla şiddete tanıklık ettiler. Söylentiler dolaşıyordu her yanda… Parlamentoda idamların gerçekleştiği, Tammasat Üniversitesi’ndeki öğrencilerin kraliçe adına ayaklandığı fısıldanıyordu. Derken bir başka radyo yayını çalındı kulaklarına. Başına toplanılan radyoda, söylenene bakılırsa yeni bir frekanstan yayın yapılıyordu. Spikerin sesi titriyordu. Hok Seng muhtemelen kafasına bir yay tabancasının dayandığını düşündü. *Kun* Supavadi. Hep gözdeydi. Hep en beğenilen radyo piyeslerini sunardı. Şimdiyse, tanklar sokaklarda dolaşır, demirleme rampalarından rıhtımlara her yeri ele geçirirken, titrek bir sesle, sakin kalmalarını salık veriyordu vatandaşlarına. Patlamalar radyonun sesini bozuyordu.

“Kadıncağız çarpışmalara bizden daha yakın bir yerde,” dedi Gülen Çan.

“İyi mi, kötü mü bilemedim,” dedi Hok Seng.

Gülen çan cevap veremeden bir megodont böğürdü, ardından silah sesleri geldi. Bütün kafalar sokağın diğer ucuna döndü. “Hiç iyi değil.”

“Saklanalım,” dedi Hok Seng.

“Çok geç.”

Köşeden çığlık çığlığa koşan bir insan dalgası boşaldı. Hemen arkalarından karbon-zırhlı üç megodont geldi. Öne eğdikleri kafalarını iki yana sallıyor, tırpanlar bağlanmış hortumları insanları portakal misali biçiyor, uzuvlar dört bir yana savruluyor, dev hayvanların tepelerine yerleştirilmiş makineli tüfek kafeslerinden yaylım ateş ediliyor, kalabalığın üzerine gümüş parıltılar saçan disk bıçaklar yağıyordu.

Hok Seng ile Gülen Çan yana kaçarak bir kapı eşiğine sindiler. Kalabalığın arasındaki Beyaz Gömlekler hayvanlara yay tabancalarıyla ateş ediyordu ama disklerin zırhlı megodontlara karşı hiçbir etkisi yoktu. Çevre Bakanlığı bu tür çarpışmalara uygun donanıma sahip değildi. Diskler hayvanların üzerinden sekiyor, makineliler kendi disklerini kalabalığa saçmaya devam ediyorlardı. Haykırarak devrilen insanlardan tepeler oluşmaya başlamıştı. Sokak toz-dumana boğulmuştu.

Megodontların savurduğu adamlardan biri Hok Seng'in üstüne indi. Ağzından kan boşanıyordu. Cesedin altından sürünerek çıktı. Başak gruplar sokağa dalmış, megodontlara ateş etmeye başlamışlardı. Öğrenciler, diye düşündü Hok Seng, herhalde Tammasat'tan… Ama kimden yana savaştıklarını kestirmek mümkün değildi. Hok Seng kendilerinin de bilmediğini düşündü.

Megodontlar bir daha yüklendiler. Kaçışan kalabalığın arasında kaldı Hok Seng. Nefes almaya, kendine yer açmaya çabaladı ama başaramadı. Haykırdı. Arasında kaldığı kalabalığın baskısıyla nefesi eksildi. Megodontlardan biri tırpanlı hortumunu savurdu. Öğrencilerden birkaçı yanıcı yağ dolu şişeler fırlatıp meşaleler yaktı. Megodontların tepelerinden disk bıçak yağmuru bir daha başladı. Hok Seng yere kapandı. Hemen yanına sarı bandı çözülmüş, yüzü kan içinde bir çocuk devrildi. Bacağı kanıyordu Hok Seng'in. Canı çok yanıyordu ama vurulmuş muydu yoksa eski yarası mı ağrıyordu, bilemiyordu. Korku ve hayal kırıklığıyla haykırdı. Üstüne binen ağırlık yüzünden kalkamıyordu. Ölecekti. Cesetler altında ezilerek. Her şeye rağmen savaşın kaprislerini kavramayı başaramamıştı. Tüm kibriyle bu sefer hazırlandığını zannetmişti. Ne aptallıktı…

Sessizlik aniden çöküverdi. Kulakları hâlâ çınlıyordu ama ne silah sesi kalmıştı ne de megodont böğürtüsü… Üzerine yığılı cesetlerin arasından zar zor nefes alabiliyordu. Çevresinden tek duyabildiği iniltiler ve hıçkırıklardı.

"Çan?" diye seslendi bir gayretle.

Yanıt gelmedi.

Sürünerek cesetlerin altından çıkmayı başardı sonunda. Yığınlar arasından başka çıkanlar da vardı. Birkaç kişi yaralılara yardım etmeye çalışıyordu. Hok Seng titreyerek doğruldu. Tümüyle kana boyanmıştı. Ceset yığınları arasında Gülen Çan'ı aramaya koyuldu ama onca kan, çöken karanlık ve ceset arasında yerini saptayabilmesi mümkün görünmüyordu.

Bir kez daha seslendi Hok Seng. Sokağın diğer ucunda kırılmış bir metan lambasının direğinden gaz püskürüyordu. Lamba her an patlayabilir,

gaz borularından tüm şehri yakamaya başlayabilirdi ya, Hok Seng'in dert edecek mecali bile yoktu.

Etrafına bakındı. Ölenlerin çoğu öğrenci görünüşlüydü. Zavallı, aptal çocuklar… Megodontlarla çarpışmaya kalkışan akılsızlar… Öldürülüp üst üste yığılmış kendi çocuklarının anılarını zihninin derinlerine itti. Tayland kaldırımlarına yansıyan Malezya katliamları… Eğilip cesetlerden birinin elindeki yay tabancasını söktü. Birkaç disk kalmıştı silahta. İş görürdü gene de. Yayını kurarak enerji yükledikten sonra cebine soktu. Savaşçılık oynayan çocuklar… Ölmeyi hak etmeyen ama yaşayamayacak denli aptal çocuklar…

Uzaktan başka caddelere ve başka kurbanlara sıçrayan çatışmaların gürültüleri geliyordu. Topallayarak cesetler arasından ilerlemeye koyuldu. Yol ağzına vardığında açığa çıkmaya hiç aldırmadan karşıya geçti. Çok yorgundu. Sokağın az ilerisinde duvara yaslanmış bir adam vardı. Kan içindeydi ve bisikleti yerde yatıyordu.

Eğilip bisikleti kaldırdı.

"Benim o," dedi adam.

Hok Seng dönüp adama baktı. Gözlerini zor bela açabilmekle birlikte hâlâ normalliğe, bisiklet gibi bir eşyaya sahip olunabileceği fikrine tutunuyordu. Hok Seng hiçbir şey demeden döndü, bisiklete bindi ve pedallara yüklendi. Adam bir kez daha, "Benim o," diye seslendi ya, ne kalktı ne de başka bir şey yaptı.

Daha başka şeyler söyleyecekti belki ama Hok Seng çoktan uzaklaşmıştı.

kırk bir

"İki hafta sonra harekete geçeceğimizi sanıyordum." İtiraz ediyordu Anderson. "Henüz her şeyi yerli yerine koymamıştık."

"Planlar değişmek zorundaydı. Silahlarınız ve paranız hâlâ faydalı." Omuz silkti. "Hem zaten *farang* komandolarının sokaklarda koşturması geçiş dönemini kolaylaştırmayacaktı. Böylesi daha bile iyi oldu hatta."

Kentin her yanından patlamalar geliyordu. Yemyeşil bir metan alevi kuru bambulara erişerek sarıya dönüştü. Akkarat yangına baktı, telsizciye aletini kurmasını işaret etti. Beriki, Akkarat telsizden itfaiye ekiplerine emir yağdırırken aleti kurmaya başladı. Akkarat, Anderson'a bakarak, "yangınlar kontrolden çıkarsa savunacak kentimiz kalmaz," dedi.

Anderson pencereden yangına göz attı. "Alevler Kent Sütunu'na çok yakın."

"*Kap*. Sütunun yanmasına izin veremeyiz. Yanması güçlü ve geleceğe bakan yeni rejim için nursuz bir başlangıç anlamına gelir."

Anderson balkona çıkıp korkuluğa dayandı. Doktorun sarıp alçıya aldığı parmağı hâlâ zonkluyordu ama morfin sayesinde bir saat önceki ağrılardan eser kalmamıştı.

Bir roket gökte kavis çizerek hedefine düştü. Çevre Bakanlığı… Akkarat'ın bu işe kalkışacak güçleri bir araya getirebilmesi şaşırtıcıydı. Demek elinde belli ettiğinden çok daha fazla güç tutuyordu. Anderson etkilendiğini belli etmemeye çalışarak, "Bu hızlandırılmış programın anlaşma maddelerimizi değiştirmediğini varsayıyorum," dedi.

"AgriGen yeni dönemim ayrıcalıklı isimlerinden olacak." Anderson biraz rahatlamıştı ya, Akkarat devam edince alesta duruşla geçiverdi. "Tabii durum biraz değişti. Sonuçta söz verdiğiniz kaynaklardan bazılarını devreye sokamadınız."

Anderson sert baktı adama. "Elimizde bir program vardı. Söz verdiğimiz birlikler, silah ve parayla birlikte yoldalar."

"Endişeleneme o kadar," dedi Akkarat gülümseyerek. "Bakarız çaresine nasılsa."

"Tohum bankasını istiyoruz."

"Anlıyorum."

“Ayrıca yağmur mevsiminden önce kurmanız gereken pompaların da Carlyle’ın elinde bulunduğunu unutmayın.”

Akkarat, Carlyle’a baktı. “Eminim ayrı anlaşmalar yapabiliriz.”

“Hayır!”

Carlyle iki adama da baktı, ardından sırıtıp elini kaldırarak, “Beni karıştırmayın,” dedi. “Planlayan sizlersiniz, ona göre çözün.”

“Öyle.” Akkarat dikkatini tekrar pencereden çatışmaları seyretmeye verdi.

Anderson gözlerini kısarak adama baktı. Akkarat’a karşı hâlâ koz vardı ellerinde. Verimli, habbe pasına en az on iki ekim boyu direnebilecek yeni nesil tohumlar… Akkarat’ı en iyi nasıl etkileyebileceğini, nasıl yola getirebileceğini düşünmeye çalışıyordu ama morfin ve geçirdiği son yirmi dört saatin bitkinliği iyice üzerine çökmüştü.

Yangınlardan birinin dumanı içeri doldu ve rüzgârın yönü değişene kadar herkes öksürdü. Kent üzerinde birçok alevli roket kavisi daha görüldü ve izleyen patlamalar her yanı sarstı.

Carlyle, “Bu neydi yahu?” dedi.

“Muhtemelen Krut Birliği,” dedi Akkarat. “Komutanları dostluk elimizi reddetti. Praça adına demirleme rampalarını bombalıyor. Beyaz Gömlekler ikmal yapmamıza izin vermek istemiyor. Bıraksak deniz duvarlarına da saldırırlar.”

“Ama o zaman kent batar?”

“Hata da bizim olur.” Akkarat kaşlarını çattı. “12 Aralık darbesinde bentler zor bela savunulabilmişti. Praça yitirdiğini hissederse ki şimdiye fark etmiştir, Beyaz Gömlekler daha bağışlayıcı teslim şartları uğruna kente şantaj yapacaklardır.” Dudak büktü. “Kömür pompalarını şimdiye getirtseydiniz iyiydi.”

Carlyle, “Çatışmalar duru durmaz,” dedi, “Kalküta’yla temasa geçip getirteceğim hepsini.”

Akkarat sırıtırken dişleri parıldadı. “Aşağısını beklemezdim zaten.”

Anderson öfkesini bastırmaya çabaladı. ‘Dostça’ konuşmalarından hoşlanmamıştı. Sanki yaşadıkları unutulup gitmişti ve Akkarat’la Carlyle kırk yıllık dosttu. Akkarat’ın çıkarlarını Carlyle üzerinden yakalıyor görünmesi canını sıkmıştı.

Bakışlarını manzaraya çevirerek seçeneklerini tartmaya girişti. Tohum bankasının yerini bilse komando ekiplerinden birine emir verir ve kent savaşının kargaşasını lehine kullanabilirdi.

Aşağıdan bağırtılar geldi. İnsanlar sokaklara çıkıyor, kargaşaya bakıyor, çatışmanın gelecekleri için ne anlama geldiğini kestirmeye çalışıyordu. Kalabalığın baktığı yana çevirdi gözlerini. Eski Yayılım gökdelenleri alevler arasında kapkara yükseliyor, pencerelerinde kalmış tek tük cam parçaları parıldıyordu. Kent ve meşalelerin ötesinde karanlık okyanus çırpınıyordu. Yukarıdan bakınca kentin bentleri garip denecek kadar önemsiz görünüyordu: gaz lambası ışıklarından bir çember ve ötesinde kopkoyu, kapkara bir kütle…

"Setleri yıkabilirler mi cidden?" dedi.

Akkarat dudak büktü. "Zayıf noktalar var. İlave Donanama askerleriyle savunmayı planlamıştık başta ama galiba böyle de dayanabileceğiz."

"Dayanamazsanız?"

"Kenti boğulmaya terk eden kişi asla affedilmeyecektir," dedi Akkarat. "Öyle bir şeye izin verilemez. Setler için Bang Rajan köylüleriymişiz gibi savaşırız."

Anderson tekrar yangınlara ve ötede kapkara uzanan okyanusa baktı. Carlyle yanında, korkuluğa yaslanmıştı. Alevlerin ışığıyla aydınlanan yüzünde kaybedemeyeceklerin ifadesi vardı. Anderson hafifçe yanaştı. "Akkarat burada etkili olabilir ama dünyanın kalanında AgriGen etkilidir." Nakliyeciyle bakıştılar. "Unutma sakın." Carlyle'ın gülümsemesinin silinişini görmek hoşuna gitti Anderson'ın.

Silah sesleri gelmeye devam ediyordu. Yukarıdan bakınca çatışmanın ölümcül şiddeti hissedilmiyordu. Bir kum tepeciği uğruna savaşan karıncaları izlemek gibiydi. Sanki biri gelip sırf iki önemsiz medeniyetin çarpışmasını görmek için iki yuvayı tekmeleyerek birbirine sokmuştu. Havan topları gümbürdüyor, alevler parlayıp titreşiyordu.

Uzakta, karanlık gecenin içinde kentin üzerine kapkara bir gölge yaklaşıyordu. Çatışmaya doğru alçalan bir zeplin… Zeplin alevlere ilerledi ve birdenbire karnından boşalan bir selle üzerine geldiği yangını söndürüverdi.

"Bizimkiler," dedi Akkarat sırıtarak.

Derken sanki yangın sönmemiş, aksine gökte yeniden başlamışçasına bir patlamayla zeplin alevler içinde kalıverdi. Parçaları dökülmeye başladı ve kısa süre içinde binaların üzerine çakıldı.

"Tanrım," dedi Anderson, "takviye güçlerimizi hemen istemediğine emin misin hâlâ?"

Akkarat yüzündeki ifadesizliği koruyarak, “Roket yerleştirecek vakit bulacaklarını sanmıyordum,” dedi.

Devasa bir patlamayla sallandı kent. Yemyeşil gazlar parıltıyla yanarak göğe yükseldiler. Bir alev bulutu dönerek yayılmaya başladı. Kükreyerek yükselen mantar bulutunda inanılmaz miktarda sıkıştırılmış gaz iş başındaydı.

“Çevre Bakanlığı’nın stratejik depoları, galiba,” dedi Akkarat.

“Şahane,” diye mırıldandı Carlyle, “nefis.”

kırk iki

Tanklarla kamyonlar Fosri Yolu'nda ilerlerlerken Hok Seng bir ara sokağa sığındı. Kullanılan yakıtı düşündükçe ürperiyordu. Krallık stoklarının büyük bölümü şiddet çılgınlığına harcanıp gidiyordu. Tanklar paletlerini takırdatarak geçtikçe havayı daha fazla kömür kokusu kaplıyordu. Çöplerin arasına sinmişti Hok Seng. Planladığı her şey bir kriz anında uçup gitmişti. Dikkatle ve yavaşça kuzeye gitmek yerine düşük ihtimalli bir riske dalarak değerli nesi varsa alevlere bırakmıştı.

Kes sızlanmayı ihtiyar aptal! Vaktinde çıkmasaydın şimdi çoktan mor bahtların ve sarı kartlı dostlarınla birlikte yanmış olacaktın…

Gene de içinden keşke özenle sakladığım sigortamın bir kısmını yanıma alsaydım, diyordu. Karması asla gerçek başarıya ulaşamayacağı kadar bozulmuş muydu, merak ediyordu.

Sokağa bir daha göz attı. Yaşam-Yayı binası görüş alanındaydı artık. Hepsinden iyisi, ortalıkta muhafız yoktu. Gülümsedi Hok Seng. Beyaz Gömleklerin dertleri başlarından aşkındı. Dik durabilmek için bisikletine dayanarak karşıya geçti.

Tesis kısa bir çatışmaya sahne olmuş gibiydi. Duvarlardan birinin dibinde idam edilmiş görünen üç ceset yatıyordu. Sarı pazıbentleri koparılıp başka tarafa atılmıştı. Siyaset oyunlarına dalmış aptal çocuklar…

Arkasında bir hareket hissetti.

Hızla döndü ve yay tabancasını arkaya doğru savurdu. Mai karnına gömülen namlunun şiddetiyle gözlerini kocaman açarak, elleri karnında inledi.

Hok Seng şaşkınlıkla fısıldayarak, "Ne işin var senin burada?" dedi.

Mai geriye doğru tökezledi. "Size bakmaya gelmiştim," dedi. "Beyaz Gömlekler köyümüzü buldular. Hastalananlar vardı…" Ağlamaya başladı. "Sonra eviniz yandı…"

Hok Seng kızın üstündeki is ve yanıkları anca fark etmişti. "Gecekondu mahallesinde miydin sen?"

Hıçkırıklar arasında başıyla evetleyerek, "Şanslıydım," dedi Mai.

"Buraya niye geldin peki?"

"Başka gidecek yer gelmedi aklıma."

"Başka hastalananlar da var, öyle mi?"

“Beyaz Gömlekler sorguladı bizi. Ne yapacağımı bilemedim. Dedim ki…”

Hok Seng elini kızın omzuna koyarak teskin etmeye çalıştı. “Endişelenme. Beyaz Gömlekler kendi dertleriyle meşgul. Bize sorun çıkaramazlar artık.”

Mai, “Sizde…” dedi, durdu. “Köyümüzü yaktılar… Her şeyi…”

Zavallı bir kızcağızdı. Zayıf. Ufacık. Hok Seng kızın yanan köyünden kaçışını, elinde kalan tek yere sığınmaya gelişini düşündü. Çatışmanın ortasına. Bir tarafı kızı başından savmak istiyordu ama şimdiden çevresinde çok fazla insan can vermişti ve kızın yanında bulunmasından alttan alta haz duyuyordu. “Aptal çocuk,” dedi ve eliyle fabrikayı işaret etti. “Gel benle.”

Ana üretim katına girdikleri anda ağır kokuyla sarmalandılar, elleriyle ağzı ve burunlarını kapatarak kesik solumaya başladılar.

“Alg banyoları,” diye söylendi Hok Seng. “Burgu yaylar boşalınca pervaneler durmuş. Havalandırma kalmamış.”

Ofise çıktı, kapıyı iterek açtı. Günlerdir havalandırılmamış ofis katı aşağısı kadar berbat kokuyordu. Panjurları açtı, gece havası ve yanık kokusu içeri doldu. Alevler dua misali, çatılar boyunca göz alabildiğine göğe yükseliyordu.

Mai yanına geldi. Alevlerin titrek parıltıları aydınlattı yüzünü. Aşağılarında kalan sokakta kırılmış bir gaz lambası kontrolden çıkmış, yanıyordu. Kentin her yanında durum aynıydı. Hok Seng kimsenin hâlâ gaz hattını kesmeyişine şaşırdı. Yapılması hem de acilen yapılması gerekliydi ama işte, sokaktaki lambanın alevleri yükselmeye, Mai’nin yüzünü aydınlatmaya devam ediyordu. Birden kızın güzelliğini fark etti. İnce yapılı ve güzel… Kapışan canavarlar arasında kalakalmış bir masum…

Kasanın başına gidip çömeldi. Kilidini, menteşelerini, şifre düğmesini inceledi. Kendi şirketi varken, yelkenlileri Güney Çin Denizi’ne hâkimken likiditesini yitirmiş bir bankadan Üç Gönenç Ticaret Şirketi’ne iki megodonta taşıtarak getirttiği benzer bir kasası olmuştu. Karşısında oturuyor, alay ediyordu sanki kasa. Bağlantı yerlerinden açabilmeliydi ama zaman alacaktı. “Gel benle,” dedi kıza.

Üretim katına indiler. Arıtma bölümüne geçmek istediğinde Mai tereddüt etti. Hat işçilerinin maskelerinden birini uzattı Hok Seng. “Yetecektir.”

“Emin misiniz?”

Dudak büktü Hok Seng. “Kal o zaman burada.”

Ama Mai peşinden geldi ve işlem asidinin bulundurulduğu bölüme girdiler. Tedirgindiler. Hok Seng bölmeleri ayıran perdeleri bulduğu bir bez parçasıyla tutarak açıyordu. Üretim bölümleri darmadağınıktı. Beyaz Gömlekler teftişe gelmişlerdi anlaşılan. Çürümüş alg tanklarının kokusu maskeye rağmen keskindi. Yukarıda asılı kurutma elekleri kapkaraydı.

"Ne yapıyoruz?" dedi Mai.

"Bir gelecek arıyoruz." Gülümserken yüzündeki maskeyi hatırladı. Malzeme dolaplarından birini karıştırdı, bulduğu eldivenlerden bir çiftini, bir önlükle birlikte Mai'ye uzattı. Bir çuvalı işaret ederek, "Yardım et," dedi. "Artık kendi hesabımıza çalışıyoruz. Dış etki falan yok, tamam mı?" Kız çuvala uzanırken Hok Seng doğruldu. "Tenine değmemesine dikkat et," dedi. "Bir de terin damlamasın üzerine." Birlikte ofise döndüler.

"Ne bu?"

"Göreceksin çocuğum."

"Ama…"

"Sihir yapacağız. Şimdi bir koşu git, arka taraftaki kanaldan su getir."

Mai geri döndüğünde Hok Seng bir bıçak çıkardı ve çuvalı dikkatle kesti. "Getir suyu." Mai kovayı getirip yanına bıraktı. Bıçağı önce suya soktu, ardından çuvaldaki toza batırdı. Toz tıslayarak köpürmeye başladı. Hok Seng bıçağı çıkardı. Yarısı eriyerek yoğa karışmıştı ve hâlâ tıslama sürüyordu.

Mai'nin gözleri koskocaman açıldı. Bıçaktan tuhaf, kötücül bir sıvı damlıyordu. "Nedir bu?"

"Özle bir bakteri… *Farangların* yarattığı bir şey."

"Asit değil ama?"

"Değil. Canlı… Bir bakıma."

Bıçağı kasanın yanına sürtmeye koyuldu. Bıçak tümden eriyip bitti. "Başka bir şey lazım," dedi Hok Seng kaşlarını çatarak. "Daha uzun, mızrak gibi kullanılabilecek bir şey."

Mai, "Suyu kasanın üzerine dökün," dedi. "Ardından da tozu…"

Hok Seng güldü. "Akıllı seni!"

Suyu döktükten sonra kâğıttan ufak bir huni yaptı ve tozu yavaşça dökmeye başladı. Tozun değdiği yer derhal fokurdamaya başlıyordu. Bakterinin etki hızından ürken Hok Seng geri çekildi. Ellerini silme arzusunu bastırdı. "Tenine değmesin sakın," diye mırıldandı. Kendi eldivenlerine baktı. Toz geldiyse ve ıslandılarsa… Ürperdi. Mai çoktan ofisin diğer ucuna kaçmış, dehşetle izliyordu.

Kasanın metal tıslayarak yüzeyi erimeye, katmanları güz yaprakları misali pul pul dökülüyor, ahşap zemini yakıyorlardı.

“Durmayacak,” dedi Mai dehşetle. Hok Seng lapamsı maddenin yeri tümden yakarak kasanın aşağı, üretim katına düşmesine yol açacağını düşündü. Zor bela, “Canlı işte,” diyebildi yutkunarak, “kısa sürede sindirim özelliğini yitirecektir…”

“*Faranglar* işte,” dedi Mai. Sesinde hem korku hem hayranlık vardı.

Hok Seng kafa salladı. “Bizim halklarımız da yaptı böyle şeyler. Her şeyi *faranglardan* bilme.”

Kasa erimeye devam ediyordu. Daha önce cesaret edebilseydi dışarıda savaş sürerken uğraşmak zorunda kalmazdı. Keke, dedi içinden, zamanda geri gidebilsem, eski, paranoyak, yabancı şeytandan sakınan, temiz adını koruma derdindeki halimi bulsam ve kulağına eğilip umut yok diyebilsem… Çalıp kaçmasını, en beteri gelmeden uzaklaşmasını söyleyebilsem…

Birden bir sesle kesiliverdi düşünceleri: “Vay, vay, vay… Tan Hok Seng. Seni burada görmek ne hoş!”

İtsiken ile Kemik Torbası, arkalarında altı başka adamla kapıdaydılar. Ellerinde yay tabancaları vardı. Sokak çatışmalarından yara bere içinde çıkmışlardı ama güvenleri yerinde, gülümsüyorlardı.

“Aynı kafadan gitmişiz anlaşılan,” dedi İtsiken.

Bir patlamayla gök aydınlandı, ofis turuncuya boğuldu. Hok Seng patlamanın şiddetini tabanlarında hissetti. Ne kadar yakına düştüğünü tahmin edemedi. Bombalar gelişigüzel atılıyordu sanki. Yönlerini belirleyen bir istihbarat söz konusuysa bile kavrayabileceği bir türden olmamalıydı. Bir sarsıntı daha hissedildi. Daha da yakından gelmişti ikincisi. Büyük olasılıkla Beyaz Gömlekler setleri savunuyorlardı. Kaçmamak için zor tutuyordu kendisini Hok Seng. Demir yiyici bakterinin çıtırtıları sürüyordu. Metal parçalar yere düşüyor, peltemsi birikintiye katılıyorlardı.

Şansını denemeye karar verdi. “İyi ki geldiniz. Haydi, yardım edin.”

Kemik Torbası gülümseyerek, “Yok yahu?” dedi.

Adamlar omuzlayarak geçtiler Hok Seng’i. Hok Seng’den iriydi hepsi. Silahlıydılar. Ne Hok Seng’e ne de Mai’nin varlığına aldırıyorlardı. Kenara itilmesine kızarak, “Ama bana ait bu kasa,” dedi. “Alamazsınız! Yerini ben söyledim size!”

Dinlemiyorlardı.

“Alamazsınız!” Eli tabancasına gittiği anda bir namlu dayandı ensesine. Kemik Torbası. Hâlâ gülümsüyordu.

İtsiken ilgiyle bakıyordu. “Bir adam daha öldürmek yeniden doğuşumu şimdikinden kötü etkilemeyecektir. Hiç zorlama beni.”

Öfkesini kontrolde zorlanıyordu Hok Seng. Bir yanı nedir demeden tetiğe asılmak, adamın yüzündeki ukala sırıtışı silivermek istiyordu. Kasa tıslayarak erimeye devam ediyor, kalan son umudunu yavaşça açığa, başkalarının önüne çıkarıyordu. Adamların hepsi Hok Seng ve Kemik Torbası’na çevirdiler bakışlarını. Rahattılar, gülümsüyorlardı. Korkmuyorlardı; silahlarını doğrultmaya dahi gerek görmemişlerdi. Sadece ilgiyle Hok Seng’in üzerlerine tabancasını doğrultuşunu izliyorlardı.

Sırıttı İtsiken. “Git buradan, sarı kartlı. Fikrimi değiştirmeden, git.”

Mai, yaşlı Çinli’yi kolundan çekiştirdi. “O kasanın içinde ne olursa olsun hayatınıza değmez.”

“Kız haklı,” dedi Kemik Torbası. “Kazanma şansın yok.”

Hok Seng tabancasını indirdi ve Mai’nin çekiştirmelerine boyun eğdi. Geri yürüyerek ofisten çıktılar. Tezek Beyi’nin adamlarının aşağılar gülümsemeleri altında basamakları indiler, üretim katından geçerek fabrikayı terk ettiler.

Uzaklarda bir yerlerde bir megodont acıyla böğürdü. Yanık Heriklim kokusuyla yüklü rüzgâr kül ve siyasi el ilanlarını savurarak esiyordu. Hok Seng yaşlılığını, mahvını arzuladığı iyice açık kaderle didişemeyecek kadar yaşlı olduğunu hissetmeye başlamıştı. Savrulan fısıltı gazetelerinde hep kurma kızlardan ve cinayetten bahsediliyordu. Bay Lake’in kurma kızının bunca belaya yol açabilmesi ne acayipti! Herkes peşindeydi. Gülümsedi. Sarı kartlı olmasına rağmen gene de o zavallı yaratığınki kadar kötü değildi durumu. Hatta muhtemelen teşekkür borçluydu kıza. O ve Bay Lake’in tutuklandığı haberleri olmasaydı herhalde şimdiye paraları, yeşimleri ve diğer değerli eşyasıyla gecekondu mahallesindeki ufacık kulübesinde yanıp çoktan kül olmuştu…

Şükretmem lazım…

Ama şükran yerine atalarının tepesine bindiğini, mahkûm ettiklerini hissediyordu: dedesi ve babasının Malezya’da yarattığı koskoca bir yaşamı alıp küle çevirmişti.

Başarısızlık eziciydi.

Bir fısıltı gazetesi daha savrularak geçti önünden. Gene kurma kız… Beraberinde General Praça’ya yönelik suçlamalar… Bay Lake takmıştı o

kurma kıza… Her fırsatta yatağına almadan, üstüne çıkmadan duramamıştı. Hok Seng birden kaşlarını çatarak eğildi, fısıltı gazetesini aldı.

“Ne var?” dedi Mai.

Çok yaşlıyım…

Ama işte… Hok Seng kalp atışlarının hızlandığını hissediyordu. “Bir fikrim var,” dedi. “Bir ihtimal…”

Yeni bir umut saçmalığı… Engelleyemiyordu Hok Seng umutlanmayı. Elinde hiçbir şey kalmadığında bile çabalayanlardandı…

kırk üç

Patlayan bir tank mermisiyle Kanya'nın üzerine moloz ve toprak yağdı. Bakanlık binalarından çıkmışlardı —Kanya çekilmek diyordu ama özünde hezimetti— ve gelen tanklarla megodontlardan tabana kuvvet kaçıyorlardı.

Şu ana dek hayatta kalmalarının tek nedeni ordunun Bakanlık ana yerleşkesini elinde tutmaya önem veriyor görünmesi ve bu yüzden tüm dikkatini bölgeye çevirmesiydi. Ancak güney tarafından çıkarken üç komando birliğiyle karşı karşıya gelmişlerdi ve Kanya adamlarının yarısını yitirmişti. Ve tam kurtulduk dedikleri anda ikinci çıkışta bir tankla karşılaşmışlardı. Kapıyı parçalayarak içeri dalan dev araç çıkışlarını kapamıştı.

Adamlarına Fra Süb Tapınağı çevresindeki koruluğa yönelme emri verdi. Tapınak ve çevresinin hali içler acısıydı. Özenle bakılan bahçesi savaş megodontlarınca çiğnenmişti. Tapınağın ana sütunları koruluktaki kuru tik ağaçlarını cehennemden fırlamış bir iblis misali kavuran alev bombalarıyla yandığından kararmış döküntülere sığınmak durumundaydılar.

Yamaç tarafına bir bomba daha düştü. Tankın çevresinden geçen komandolar gruplara ayrılarak tesis içine dağıldılar. Göründüğü kadarıyla biyoloji laboratuarlarını hedefliyorlardı. Kanya, Ratana'nın hâlâ aşağıda, tepesindeki savaştan habersiz çalışmaya devam edip etmediğini merak etti. Yeni bir tank mermisi hemen yanındaki ağacı salladı.

Pay, "Bizi göremeseler bile burada olduğumuzu biliyorlardır," dedi. Aynı anda birkaç disk bıçak söylediklerinin altını çizercesine kafalarının üzerinden vınlayarak arkalarındaki yanık ağaç gövdelerine saplandı. Kanya adamlarına geri çekilmeleri gerektiğini işaret etti. Bembeyaz üniformaları kül ve ise bulanmış Beyaz Gömlekler koruluğun içine doğru çekilmeye başladılar.

Yamacın alt kısmına bir bomba daha isabet etti. Tik ağaçları inleyerek alevleri göğe saldılar.

"Fazla yakındı bu seferki…" Kalktı, peşinde Pay ile koşmaya başladı. Hiroko hızla yanlarından geçti, devrilmiş kapkara bir kütüğün arkasına siper alıp yetişmelerini bekledi.

Pay yutkunarak, "Bunlarla savaştığını düşünebiliyor musun?" dedi.

Kanya kafasını salladı. Kurma kız, önce komandoların gölgelerini fark ederek, sonraysa disk bıçaklar yağmaya başlamadan hemen önce Kanya'yı yere iterek, daha şimdiden iki defa hayatlarını kurtarmıştı. Gözleri keskin, hareketleri inanılmaz hızlıydı. Yalnız yüzü çoktan kıpkırmızı kesilmiş, teni el sürülmesi zor sıcaklığa ulaşmıştı. Hiroko tropik savaşlara uygun imal edilmemişti ve serinletmek için üzerine su dökmelerine rağmen hızla soluyordu.

Kanya yanına geldiğinde Hiroko yüksek ateşli hastalara has parıltılı gözlerle bakarak, "Kısa süre içinde bir şeyler içmem gerekiyor… Buz…"

"Yok yanımızda."

"Nehir o zaman… Herhangi bir şey… Yaşimoto-samaya dönmem lazım."

"Nehir boyunca hep çatışma var." Birileri General Praça'nın bentlerde eski müttefiki Amiral Noy'la çarpışarak donanmayı püskürtmeye çabaladığını söylemişti.

Hiroko yanan eliyle Kanya'nın kolunu tuttu. "Devam edemem."

Kanya çözüm arayışıyla etrafına bakındı. Her yan ceset doluydu. Salgınlardan bile beterdi manzara. Kopmuş kol ve bacaklar… Az ötesindeki bir ağaç dalından sallanan bir ayak… Üst üste yığılmış, yanan ölüler… Napalm tıslamaları… Egzozlarından kömür dumanı püskürten tankların tangırtıları… "Telsiz lazım," dedi.

"En son Piçay'daydı…"

Piçay ölmüştü ve telsizin yeri bilinmiyordu.

Böyle bir şeyin eğitimini almadık biz… Habbe pası ve grip salgınlarını durdurmamız gerekiyordu… Tank ve megodontları değil…

Nihayet cesetlerden birinin elinde bir telsiz görüp aldı. Kurdu, Bakanlığın savaş değil salgınlar için kullandığı kodları girdi. Yanıt gelmedi. Sonunda vazgeçip doğrudan seslenmeye başladı: "Ben, Başkomiser Kanya… Duyan var mı? Tamam."

Parazit cızırtılarından başka yanıt gelmedi. Aynı sözleri tekrarladı. Bir daha… Yanıt gelmedi.

Derken yanıt geldi: "Başkomiser? Ben, komiser Apiçart."

Yaverin sesini tanımıştı. "Evet? General Praça nerede?"

Gene sessizlik. "Bilmiyoruz."

"Yanında değil misin?"

Bir duraklama daha. "Öldüğünü sanıyoruz." Öksürük. "Gaz kullandılar…"

“Yetkili komuta subayımız kim peki?”

Yanıt yine hemen gelmedi. “Sizsiniz galiba.”

Kanya şaşkındı. “Mümkün değil. Beşinci nerede?”

“Haber yok.”

“General Som?”

“Evinde ölü bulundu… Karmata ve Faylin de…”

“Olamaz.”

“Söylentiler böyle… Ama hiçbirini görmedik ve General Praça, haberler geldiğinde inanmıştı…”

“Öteki başkomiserler?”

“Birombakti demirleme rampalarındaydı ama o tarafta yangından başka şey göremiyoruz.”

“Siz neredesiniz?”

“Fraram Yolu tarafındaki eski Yayılım gökdelenlerinden birindeyiz.”

“Kaç kişi var yanında?”

“Otuz kadar…”

Umutsuzca adamlarına baktı. Yaralı kadın ve erkekler… Çin işi kâğıt lambalar misali kıpkırmızı Hiroko kömürleşmiş bir muz ağacına yaslanmıştı. Gözleri kapalıydı. Ölmüştü belki. Birden yaratığı önemseyip önemsemediğini düşündü… Adamları etrafını sarmış, bekliyorlardı. Ellerinde kalan azıcık cephaneye, yaralarına baktı. Acınacak haldeydiler.

Telsiz cızırdadı. “Ne yapmamız gerekiyor, Başkomiser? Tabancalarımızın tanklara etkisi yok… Hiçbir ka—” Kanal cızırdayarak parazite boğuldu.

Nehir tarafından büyük bir patlama geldi.

Memur Saravut bir ağaca tırmandı. “Rıhtımları bombalamayı bıraktılar,” dedi.

“Tek başımıza kaldık,” diye mırıldandı Pay.

kırk dört

Sessizlik uyandırdı Emiko'yu. Geceyi patlamalar ve yüksek kapasiteli disk vınlamalarıyla bölünen karman çorman bir uykuya dalmıştı. Kömür yakan tanklar hâlâ tangırdayarak ilerliyorlardı ama sesleri uzaktan geliyordu artık. Çarpışmalar dış mahallelere kaymıştı. Kargaşada unutulmuş cesetlerle dolup taşıyordu sokaklar.

Tuhaf bir sessizlik çökmüştü kente. Birkaç pencerede titreşen mum ışıkları dışında yanan hiçbir ışık kalmamıştı. Ne binalarda ne sokaklarda yanan gaz lambası kalmıştı. Kapkaranlık… Ya kentte metan kalmamıştı ya da nihayet biri akıl edip vanaları kapamıştı…

Emiko çöplerin arasından doğruldu, üzerine yapışmış muz kabukları ve kavun dilimlerini yüzünü tiksintiyle buruşturarak temizledi. Göğü aydınlatan turuncu alevler sayesinde birkaç siyah duman sütunu görebiliyordu. Sokaklar bomboştu. Planı için daha uygun zaman bulamazdı.

Gökdelene baktı. Anderson-samanın altıncı kattaki dairesi… Ulaşabilirse tabii. İlkin tüm hızıyla koşup lobiye daldıktan sonra merdivenlerden çıkabileceğini ummuştu. Ama kapılar kilitlenmişti ve içeriye devriye yerleştirilmişti. Doğrudan girme riskini göze almak içinse fazlasıyla tanınıyordu.

Bir seçeneği vardı ama…

Sıcaktı. Hem de feci sıcaktı. Bulduğu ham hindistancevizini ezip içmesinin üzerinden epey zaman geçmişti. Balkonları bir kez daha saydı. Dairede su da vardı, hava akımı da… Geçici bir kurtuluş sağlayabilirdi. Erişebilirse.

Uzaktan gelen bir gümbürtüyü alevli çatırtılar izledi. Dinledi. Daha fazla beklememek en iyisiydi. En alt balkona doğru ilerledi. Bir üstteki gibi demir kafesliydi. İlk iki balkonu parmaklıklarına tutunarak kolayca aştı.

Üçüncü balkon açıktı. Nefes nefese ulaştı. İçinde artan ısı başını döndürüyor, aşağıdaki kaldırım taşları Emiko'yu yanlarına çağırıyorlardı. Dördüncü katın balkonuna baktı, derin bir nefes alıp zıpladı ve tutunmayı başardı. Kendisini çekti, balkona girip korkuluğun üzerine çıktı. İç sıcaklığı iyice yükselmeye başlamıştı. Zıpladı ve beşinci balkonu da yakalamayı başardı. Havada sallanırken bir an aşağı baktı ve baktığına pişman oldu.

Tehlikeli yükseklikteydi artık. Son bir gayretle, yavaşça kendini çekti, nefes nefese balkona çıkmayı başardı.

Balkonun açıldığı daire karanlıktı. Balkon kapısı kilitliydi. İçecek, üzerine dökecek azıcık su için her şeyini vermeye hazırdı Emiko. Demirli kapının yapısını inceledi. Hayır, açma şansı yoktu.

Bir kez daha zıplaması gerekecekti.

Balkonun kenarına çıktı. Elleri normal canlılarınki gibi terleyen yegâne uzuvlarıydı ve avuç içleriyle parmakları iyice kayganlaşmıştı. Üzerine sürerek kurutmaya çalıştı. Harcadığı çabadan doğan ısıda yutulmak üzereydi. Başı dönüyordu. Korkuluk üstünde çömeldi, dengesini topladı ve zıpladı.

Balkonun kenarını tuttu ama parmakları kaydı ve gerisingeri, aşağıdaki balkona düştü, sırtını korkuluk demirine çarptı. Kaburgalarından yayılan acıyla öne, saksılara ekili asmalara kapaklandı. Dirseğinde bir acı patlaması daha hissetti.

Saksı kırıkları ve yasemin kokuları arasında inleyerek yattı. Parmakları kanla karardı. İnlemesini durduramıyor, feci titriyordu. Zıplama ve tırmanma yüzünden iyice ısınmış, içi cayırdamaya başlamıştı.

Zar zor kalktı, korkuluğa yaslandı, kafasını kaldırıp hedefine baktı.

Aptal kız… Ne demeye hayatta kalmak için bunca çaba harcıyorsun? Niye kendini ölüme atıvermiyorsun? Öylesi çok daha basit…

Aşağı, karanlık sokağa baktı. Verebileceği bir yanıt yoktu sorularına. Genlerine memnun etme dürtüsü kadar derin işlenmiş bir şey söz konusuydu. Bir kez daha korkuluğa çıktı, güç bela dengesini buldu ve kurma bodisatva Mizuko Jizo'nun merhametine sığınarak yukarı baktıktan sonra tek elini uzatarak zıpladı.

Bu sefer tutundu ama parmakları yine kaymaya başladı. Yaralı eliyle atıldı ve tutunmayı başardı. Dirsek lifleri yırtılmaya başladı. Kemikleri ayrılırken inledi. Hırıltılı soluyup gözyaşlarına boğulurken sağlam eliyle parmaklıkları yakalamayı başardı. Kırık kolunu serbest bıraktı. Tek eliyle tutunarak boşlukta sallanıyordu artık. Kolu alev içindeydi. Bir kez daha gayret etmeye hazırlandı. Hıçkırıklarını bastırarak derin bir nefes aldı ve kırık kolunu bir kez daha savurdu. Parmakları bu sefer hedefi kavramayı başardı.

Lütfen… Lütfen… Azıcık daha…

Kolunun ağırlığını sindirmesini bekledi. Acı… Hırıltılı soluk… Bacağını savurdu, ayağını geçirecek yer aradı ve sonunda buldu. Dişini

sıktı, nefesini tuttu ve acıya dayanarak kendisini yukarı çekti.

Azıcık daha… Dayan…

Birden alnına bir yay tabancasının namlusu dayanıverdi.

Gözlerini açtı Emiko. Tabanca küçük bir kızın titrek ellerindeydi. Dehşetle bakıyordu Emiko'ya. "Haklı çıktınız," diye fısıldadı kız.

Arkasında yüz ifadesi gölgelerde kalan yaşlı bir Çinli vardı. Korkuluktan eğilmiş, tek bacağı hâlâ boşlukta sallanan Emiko'ya bakıyorlardı. Elleri kaymaya başladı kurma kızın. Acısı dayanılacak gibi değildi.

"Lütfen," diye mırıldandı, "yardım edin…"

kırk beş

Akkarat'ın karargâhındaki gaz lambaları aniden sönüverdi. Karanlıkta kalıveren Anderson şaşkınlıkla doğruldu. Çarpışmalar bir süredir hızını yitirip düzensizleşmişti ama kentin her yanında durum aynıydı. Krung Thep'in yeşil sokak lambaları birer ikişer sönüyordu. Birkaç semtten hâlâ sarılı-turunculu alevler yükselmekle birlikte yeşil lambaların hepsi kenti terk ediyor, kentin üzerine çevresindeki okyanusunkine yakın karanlıkta bir örtü iniyordu.

"Ne oluyor?" dedi Anderson.

Bilgisayar ekranlarının soluk ışıkları salonu hâlâ biraz aydınlatıyordu. Akkarat balkondan ayrılarak içeri döndü. Operasyon merkezi arı kovanı misali hareketliydi. Elle kurmalı yedek lambalar devreye girdi, Akkarat'ın gülümseyen yüzü ortaya çıktı. "Metan işletmelerini ele geçirdik," dedi bakan. "Ülke bizimdir."

"Emin misin?"

"Demirleme rampaları ve rıhtımlar zapt edildi. Beyaz Gömlekler teslim oluyor. Duyuruyu komutanlarından aldık. Silah bırakacak ve şartsız teslim olacaklar. Kendi şifreli frekanslarından duyuru yapılıyor şu anda. Birkaç yerde çatışma sürüyor ama kenti ele geçirdik artık."

Anderson kırık kaburgalarını ovuşturdu. "Gidebilir miyiz yani?"

"Elbette," dedi Akkarat. "Biraz daha bekleyin ama. Evlerinize kadar eşlik etmeleri için yanınıza birkaç adam vereceğim. Sokakların durulması biraz zaman alabilir." Durdu, gülümsedi. "Krallığımızın yeni yönetiminden hoşnut kalacağınız görüşündeyim."

Birkaç saat daha beklediler, ardından bir asansöre bindirildiler.

Sokağa indiklerinde Akkarat'ın limuzinini kapıda bekler buldular. Hava yavaştan ağarmaya başlamıştı.

Carlyle araca binecekken durdu, uzaklara, sararan göğe baktı. "Bir daha göremeyeceğimi sanıyordum."

"Ben kesin ölürüz demiştim."

"Gayet sakin duruyordun ama."

Neşeyle omuz silkti Anderson. "Finlandiya çok daha beterdi bundan." Araca biner binmez bir öksürük nöbetine daha tutuldu. Acıyla büküldü.

Öksürükler kesilince ağzından sızan kanı koluyla sildi. Carlyle dik dik bakıyordu.

“İyi misin sen?”

Anderson kapıyı kapatırken başıyla evetledi. “İçim fena galiba. Akkarat kaburgalarıma tabancasıyla vurdu.”

“Başka… Bir şey kapmış olmayasın?”

“Dalga mı geçiyorsun?” Kaburgalarındaki ağrıya rağmen güldü Anderson. “AgriGen’de çalışıyorum ben. Daha piyasaya salınmamış virüslere karşı bile aşılıyım.”

Kömür dizelli limuzin, burgu yay mobiletli askerler eşliğinde yola koyuldu. Anderson arkasına yaslanarak penceresinden kayıp giden kenti seyre daldı.

Carlyle kapının deri kaplı kolçağına hafifçe vurarak, “Ben de almalıyım bunlardan,” dedi. “Ticaret başlayınca paraya para demeyeceğim çünkü.”

Anderson dalgınca kafa salladı. “Derhal kalori getirtmeye başlayacağız. Açlık yardımı… Zeplinlerini derhal geçici tedbir kapsamında kiralamak istiyorum. Hindistan’dan U-Tex pirinci getireceğiz. Akkarat’ın böbürlenebilmesi için… Açık pazarın faydaları, falan… Fısıltı gazeteleri vasıtasıyla iyi durumun yayılması, işleri sağlamlaştırma, vesaire.”

“İki dakika keyfine bakamıyorsun, değil mi?” Gülüyordu Carlyle. “İnsan her gün ölümden kurtulmuyor, Anderson. İlk iş doğru dürüst bir şişe viski alıp şöyle sağlam bir çatı bularak satın aldığımız ülkeye güneşin doğuşunu seyretmek olmalı bence. Diğer zırvalar yarını bekleyebilir.”

Limuzin I. Fraram Yolu’na saptı ve korumalar önde, hızla ışımaya başlayan kenti aşmaya devam ettiler. Bir yan yoldan geçerek çatışmalarda tamamen çökmüş bir Yayılım gökdeleninin harabesini geçtiler. Yıkıntılar arasında birkaç kişi leşçilik yapıyordu ya, hiçbiri silahlı değildi.

“Bitti,” diye mırıldandı Anderson. “Çarçabuk…” Yorgundu. Kaldırımda cansız yatan birkaç Beyaz Gömlek gördü. Eli kaburgalarına gitti; yaşadığına sevindi birden.

“Dediğin viskiyi nereden alacağız peki?”

kırk altı

Yaşlı Çinli'yle küçük kız geri çekilmiş, suyu çılgınca içişini tetikte seyrediyorlardı. İhtiyarın küçük kızın balkona tırmanmasına yardım etmesine izin vermesine şaşırmıştı Emiko. Ama şimdi güvendeydi ve üzerine doğrultulan namludan adamın hayır işlemek peşinde koşmadığını anlamıştı.

"Öldürdün mü sahiden o adamları?" dedi Hok Seng.

Emiko yanıt vermeden bir kez daha bardağını kafaya dikti. Canı bu denli yanmasa kendinden korkmaları hoşuna bile gidebilirdi. Sağ kolunun tamamen şiş ve mecalsiz kucağında yatmasına rağmen suyu içtikçe toparlanmış, kendine gelmişti. Bardağı yere bıraktı ve yaralı dirseğini tuttu. Acı yüzünden hâlâ kesik soluyordu.

"Öldürdün mü?" dedi yaşlı Çinli bir daha.

Dudak büktü Emiko. "Yavaştılar. Hızlıydım."

Gendo-sama tarafından terk edildiğinden beri hiç kullanmadığı Mandarin Çincesi konuşuyorlardı. İngilizce, Fransızca, Mandarin Çincesi, Tayland dili, muhasebe, protokol, hizmet ve ev sahipliği… Sahip olduğu onca becerinin hiçbirini kullanmıyordu artık. Dile dair anılarının yüzeye çıkması birkaç dakikasını almıştı ama fazla geçmeden, kullanılmamaktan kasları eriyip gitmişken birden mucize kabilinden canlanıp güçlenen bir uzuv misali ortaya çıkıvermişlerdi. Kırık kolunun bu kadar çabuk iyileşip iyileşmeyeceğini, bedeninin daha ne sürprizler gizlediğini merak ediyordu Emiko.

"Fabrikadaki sarı kartlı sekretersiniz siz," dedi Emiko. "Hok Seng'di, değil mi? Anderson-sama, Beyaz Gömlekler gelince kaçtığınızı söylemişti bana."

Yaşlı Çinli, "Geri döndüm," dedi.

"Niye?"

Sırıttı Hok Seng. "Gemi batınca ne bulursak ona tutunuruz."

Dışarıdan gelen patlamaya çevirdiler kafalarını.

"Bitiyor," dedi kız. "Bir saati aşkın zamandır duyduğumuz ilk patlamaydı bu."

Emiko dikkatleri dağılmışken ikisini birden, kırık koluna rağmen öldürebileceğini düşündü. Yorgundu ama. Yıkımdan, mücadeleden

bezmişti. Balkondan aydınlanan göğe yükselen dumanları görünüyordu. Koca bir kent mahvedilmişti. Neden peki? Yerini bilmeyen bir kurma kız yüzünden.

Emiko utançla gözlerini kapadı. Sensei Mizumi'nin çatık kaşları belirdi zihninde. Kadının üzerinde hâlâ etkisinin olması şaşırtıcıydı. Belki hiç kurtulamayacaktı eski öğretmeninden. Mizumi, minik gözenekli teni kadar parçasıydı Emiko'nun. "Başıma konan ödülü mü almak istiyorsunuz?" dedi. "Katili yakalamanın kazancı peşinde misiniz?"

"Taylandlılar çok istiyor seni."

Birden kapının kilidi tıkırdadı ve Anderson-sama, yanında bir başka *gaijinle* içeri girdi. İki yabancının da yüzleri morluk ve şişlerle kaplıydı ama ikisi de neşeliydi. İlk adımlarından sonra kalakaldılar ama. Anderson-samanın bakışları Emiko'dan tabancasını doğrultmuş yaşlı Çinli'ye kaydı.

"Hok Seng?"

Öteki *gaijin* derhal Anderson-samanın ardına gizlendi. "Ne oluyor yahu?"

"İyi soru." Anderson'ın soluk mavi gözleri sahneyi tarar, durumu tartarken Mai içgüdüsel bir hareketle *wai* selamı verdi. Emiko gülümsedi. Saygı gösterme dürtüsünü yakından tanıyordu.

Hok Seng hafifçe gülümsedi. "Somdet Çaopraya'nın katilinin yakalanmasına sevinmediniz mi yoksa?"

Anderson yanıt vermeden karşısındakilere bakmayı sürdürdü. Neden sonra, "Nasıl girdiniz buraya?" dedi.

Omuz silkti Hok Seng. "Bay Yates'e bu daireyi bulan bendim. Anahtarlarını şahsen vermiştim."

Anderson kafa salladı. "Aptalın tekiydi, değil mi?"

Hok Seng kafasını hafifçe eğdi.

Emiko durumun sonunda illa aleyhine gelişeceğini fark ederek ürperdi. Gözden çıkarılabilecek tek kişi kendisiydi. Hızlı davranırsa, tıpkı diğer yavaş korumalara yaptığı gibi ihtiyarın elindeki tabancayı kapabilirdi. Canı yanacaktı ama yapabilirdi. İhtiyarın kendisiyle aşık atması mümkün değildi.

Öteki *gaijin* çaktırmadan kapıdan sıvışmak üzereydi ama Anderson-samanın geri çekilmeyip ellerini kaldırarak ilerlemesi Emiko'yu şaşırttı. Ellerinden biri sargılıydı. Yumuşak, teskin edici bir tonla konuştu.

"Ne istiyorsun, Hok Seng?"

Hok Seng, gaijinle mesafesini koruyarak geriledi. "Hiç," dedi. "Somdet Çaopraya'nın katilinin hak ettiği cezayı bulması yeterli…"

Anderson güldü. “Hoşmuş.” Döndü, yavaşça koltuğa oturdu. Acıyla yüzünü buruşturdu, arkasına yaslandı. Tekrar gülümseyerek, “Pekâlâ, esas istediğin nedir?”

İhtiyarın dudakları anlayışla kıvrıldı. “Hep istediğim şey… Bir gelecek.”

Anderson-sama düşünceli bir ifadeyle kafa salladı. “Bu kızın istediğine erişmeni sağlayacağını mı sanıyorsun?” dedi. “Hoş bir ödüle, mesela?”

“Kraliyet katilini yakalamamın, ailemi yeniden kurmama yetecek parayı getireceği kesin.”

Anderson yanıt vermeden soğuk mavi gözlerini Emiko’ya çevirdi. “Öldürdün mü adamı sahiden?”

Bir yanı yalan söylemek istiyordu. Anderson’ın da yalan söylemesini istediğini görebiliyordu ama yapamadı.

“Çok üzgünüm, Anderson-sama.”

“Korumaları da?”

“Canımı yaktılar.”

İç çekti Anderson. “İnanamamıştım. Akkarat’ın oyunu sanmıştım. Ama sen… Balkondan atlayınca…” Rahatsız edici mavi gözlerini kurma kızdan ayırmıyordu. “Öldürme eğitimi mi gördün?”

“Hayır!” Emiko şaşkınlıkla sindi. Alelacele açıklamaya girişti: “Bilmiyordum. Canımı yaktılar. Kızmıştım. Bilmiyordum…” İçinden inanılmaz şiddetli bir yere, Anderson’ın ayaklarına kapanma, sadakatine ikna etmeye çabalama dürtüsü yükseldi. Genetik sırt üstü yatıp karnını okşatma eğiliminin farkındaydı, bastırmaya çabaladı.

“Eğitimli bir katil, bir kurma asker değilsin yani, öyle mi?” dedi Anderson.

“Hayır. Asker değilim. Lütfen inan bana.”

“Gene de tehlikelisin ama… Somdet Çaopraya’nın kafasını ellerinle koparmışşın.”

Emiko itiraz etmek, öyle bir yaratık olmadığını söylemek istedi ama kelimeler ağzından çıkmak bilmiyorlardı. “Kafasını koparmadım,” diye fısıldayabildi sadece.

“Hepimizi öldürebilirdin isteseydin. Daha biz nedir diyemeden. Hok Seng silahını doğrultamadan…”

Bu laflar üzerine Hok Seng derhal namluyu kurma kıza çevirdi.

Ne sefil, ne acınası yavaşlıktaydı hareketleri…

“Öyle bir isteğim yok,” dedi Emiko usulca. “Tek istediğim gitmek. Kuzeye. Hepsi o.”

“Ama gene de tehlikelisin,” dedi Anderson bir daha. “Benim için. Başkaları için… Benle görülürsen hele.” Kafa salladı. “Ölün, dirinden çok daha değerli.”

Emiko çekeceği acıya hazırlandı. Önce Çinli’yi, ardından Anderson-samayı… Kıza dokunmayabilirdi belki.

Anderson aniden, “Kusura bakma, Hok Seng,” dedi. “Götüremezsin kızı.”

Emiko şaşkınlıkla *gaijine* baktı.

Çinli güldü. “Siz mi durduracaksınız beni?”

Anderson-sama kafasını salladı. “Zaman değişiyor, Hok Seng. Bizimkiler geliyor. Tam güç hem de… Her şeyimiz değişecek. Artık sadece fabrikayla uğraşmayacağız. Kalori sözleşmeleri, nakliyatlar, Ar-Ge merkezleri, ticari pazarlıklar olacak. Bugünden itibaren her şey değişecek.”

“Bu yeni dalga benim gemimi de yüzdürecek mi peki?”

Anderson güldü, ardından yüzünü buruşturarak kaburgalarını ovuşturdu. “Hem de nasıl… Senin gibilere her zamankinden fazla ihtiyaç duyacağız.”

İhtiyarın bakışları Emiko’ya kaydı. “Ya Mai?”

“Ufak şeyleri dert etmeyi bırak artık.” Öksürdü, yutkundu Anderson. “Sınırsıza yakın harcama hesabı vereceğiz sana. Yanına alırsın kızı. İstersen evlenirsin, bana ne? Canın ne çekerse… Hatta sen istemezsen eminim Carlyle kızı işe alacaktır.” Arkaya doğru uzanarak seslendi. “Hâlâ oradasın, biliyorum ödlek herif! Gel artık içeri!”

Carlyle’ın sesi duyuldu. “Kurma kızı koruyacak mısın sahiden?” Eşikten kafasını uzattı. Temkinliydi.

Anderson-sama omuz silkti. “O olmasa darbe yapacak bahanemiz olmayacaktı.” Sırıttı. “Bunun da bir değeri vardır herhalde.” Tekrar Hok Seng’e baktı. “E, ne diyorsun?”

“Söz veriyor musunuz?” dedi Hok Seng.

“Sözümüzü tutmazsak istediğin an ihbar edebilirsin kızı. Bir yere gittiği yok. En azından herkes katili ararken… Anlaşırsak hepimiz kârlı çıkarız. Haydi, Hok Seng. Zor karar değil. Bu sefer hepimiz kazanacağız.”

Hok Seng önce tereddüt etti ama ardından sert bir baş onayı verip silahını indirdi. Emiko rahat bir nefes aldı. Anderson gülümsüyordu. Bakışlarını Emiko’ya çevirdi; yüz ifadesi yumuşayıvermişti. “Çok şey

değişecek,” dedi. “Ama görülmene izin veremeyiz. Affedip unutmayacak çok insan var. Anlıyor musun?”

“Evet. Görülmeyeceğim.”

“İyi. Buradan seni nasıl çıkaracağımıza ortalık sakinleştikten sonra bakarız. Şimdilik burada kalacaksın. Kolunu alçıya alırız. Bir kasa buz getirtirim. Ne dersin?”

Emiko hissettiği rahatlamayla bayılacaktı neredeyse. “Çok teşekkür ederim. Çok naziksin.”

Anderson-sama gülümsedi. “Viski nerede, Carlyle?” dedi. “Kadeh kaldırmamız lazım.” Acıdan yüzünü buruşturarak kalktı, mutfaktan bardak getirdi. Alçak sehpaya bardakları koyarken öksürdü. “Hay Akkarat gibi…” diye mırıldandı, bir daha, bu sefer güçlü bir hırıltı eşliğinde öksürdü.

Derken aniden iki büklüm oldu. Bir daha öksürerek sarsıldı ve art arda, balgamlı hırıltılar çıkararak öksürmeye başladı. Toparlanmak için sehpanın kenarına tutundu ama işe yaramadı. Sehpa üzerindekilerle birlikte yere devrildi.

Emiko devrilen sehpadan kayan bardaklara ve şişeye bakıyordu. Çok, çok yavaşça düşüyor, doğan güneşin parıltılarını yakalıyorlardı. Çok hoştular. Tertemiz ve parlaktılar…

Bardaklarla şişe yerde parçalandı. Anderson’ın öksürüğü şiddetlenerek devam etti. Cam kırıkları arasına diz üstü çöktü, kalkmak istedi ama bir kriz daha geldi. İki büklüm yana devrildi.

Öksürüğü nihayet kesildi. Çukurlaşmış mavi gözleri Emiko’ya döndü. “Akkarat fena benzetti beni,” diye mırıldandı.

Hok Seng ile Mai geri çekilmişlerdi. Carlyle koluyla ağzını kapamış, dirsek kıvrımından ürkek gözlerle izliyordu sahneyi.

“Fabrikadakiler gibi,” diye mırıldandı Mai.

Emiko *gaijinin* yanına diz çöktü.

Birdenbire ufalmış, kırılganlaşmıştı sanki Anderson. Emiko beceriksizce uzandı, elini tuttu. Dudaklarından kanlı köpükler süzülüyordu Anderson-samanın.

kırk yedi

Resmi teslim sarayın önündeki büyük geçit meydanında yapılıyordu. Akkarat meydandaydı. Kanya'yı karşılamaya ve ayaklarına kapanarak vereceği itaat sözünü kabul etmeye gelmişti. AgriGen gemileri çoktan rıhtımlara demirlemişti; U-Tex pirinci ve SoyaPro boşaltılıyordu. Hububat tekellerinin arınık tohumlarının bir kısmı Taylandlı çiftçilere gönderiliyor, bir kısmıysa bir sonraki ekin döngüsüne saklanıyordu. Kanya, geçit meydanında durduğu yerden, bentlerin üzerinde dalgalanan buğday armalı kırmızı bayraklarıyla şirket gemilerinin yelkenlerini görebiliyordu.

Kraliçenin töreni bizzat yöneterek Akkarat önderliğinde kurulacak hükümetin temelini sağlamlaştıracağı söylentileri yüzünden toplanan kalabalık epey büyüktü. Ancak son anda gelmeyeceği duyurulmuştu ve onca insan zaten haddinden fazla uzamış kuru mevsim sıcağı altında Akkarat'ın, keşiş ilahileri arasında azami yavaş adımlarla basamaklarını terden bunalarak izlemek zorunda kalmıştı.

Akkarat, yeni Somdet Çaopraya sıfatıyla bu zorlu sıkıyönetim günlerinde Krallığı koruyacağına dair yeminini ettikten sonra hepsi önüne dizili bekleyen ordu mensupları, siviller ve Kanya'nın emrindeki az sayıda Beyaz Gömlekli polise döndü.

Ter damlacıkları alnından süzülmesine rağmen Kanya kımıldamamakta ısrarcıydı. Çevre Bakanlığı'nı Akkarat'ın ellerine teslim etmişti etmesine ama bakanlığı en iyi, en disiplinli haliyle temsil etmek istediğinden, hemen yanında heykel misali duran Pay ile birlikte esas duruşu bozmamaya azimliydi.

Akkarat'ın biraz gerisinde töreni izleyen Narong'a takıldı gözü. Narong hafifçe başını eğerek selam verince, fırlayıp tüm bu yıkımın başının altından çıktığını haykırmamak için kendini zor tuttu. Nedensiz, gereksiz ve kaçınılabilecek bir hareket… Dişlerini sıktı ve nefretini gözlerinden çıkan kıvılcımlarla yöneltmeyi seçti. Aptallıktı bu… Esas nefret ettiği, kendisiydi. Kalan bir avuç iyi adamını resmen Akkarat'a teslim edecek ve Beyaz Gömlekler sona erecekti.

Caydi düşünceli bakışlarla yanında dikiliyordu.

"Diyecek bir şeyin mi var?" diye mırıldandı Kanya.

Omuz silkti Caydi. "Çatışmalarda ailemin kalanını da harcamışlar."

Kanya iç geçirdi. “Üzüldüm.” Uzanmak, dokunmak istiyordu eski amirine.

Caydi hüzünle gülümsedi. “Savaş işte… En başından beri anlatmaya çalıştığım buydu sana.”

Tam yanıt verecekken Akkarat eliyle gelmesini işaret etti. Aşağılanma sırası Kanya’daydı şimdi. Feci nefret ediyordu adamdan. Gencecik nefreti nasıl dağılabilmişti böyle? Çocukken Beyaz Gömlekleri yok edeceğine yemin etmişti ama şimdi zaferinde bakanlığın yanık arazisinin kokusunu alıyordu. Basamakları tırmandı ve yere kapandı. Akkarat uzun süre kalkmasına izin vermedi; ayaklarına kapanmış Kanya’nın tepesinde, “General Praça gibi bir adamın yasını tutmak doğal,” diyerek nutkuna başladı. “Sadakatsizliğine karşın tutkuluydu ve başka hiçbir şeyi için değilse bile en azından bu nedenle kendisine saygı borcumuz bulunuyor. Son günleri hayatının tümü değildi; yıllar yılı Krallık hizmetinde emek verdi. Halkımızı tekinsiz dönemlerde korumaya çabaladı. Sonunda kötü yola sapmasına karşın yaptığı başarılı çalışmalarını asla kötülemeyeceğimin bilinmesini istiyorum.” Kısa bir duraklama verdi, ardından devam etti: “İyi niyet ruhuyla belirtmek isterim ki Majesteleri Kraliçe, General Praça’nın yanında, darbe girişiminde çarpışanların hepsinin kayıtsı şartsız affedilmesi dileğimi kabul etmiştir. Hâlâ Çevre Bakanlığı’nda görev yapmaya devam etmek isteyenlere, işlerine gururla devam etmelerini tavsiye ediyorum. Her türde zorlukla karşılaştık ve gelecekte bizleri nelerin beklediğini bilmiyoruz.” Kanya’ya kalkmasını işaret etti. “Başkomiser Kanya, Krallık ve saraya karşı çarpışmana rağmen sana sadece af değil, fazlasını vereceğim.” Durdu, kalabalığa göz gezdirdi. “Uzlaşmalıyız. Krallık ve ulus olarak bizler, uzlaşmak zorundayız. Birbirimize el uzatmalıyız.” Kanya’nın midesi kasıldı; konuşma, tören, her şey içini kaldırıyordu. “Çevre Bakanlığı’nın en yüksek rütbeli üyesi sıfatıyla seni,” dedi Akkarat, “bakanlığın başına geçiriyorum. Görevin, tıpkı selefininki gibi, Krallığı ve Majesteleri Kraliçe’yi korumaktır.”

Kanya bakışlarını Akkarat’a dikti. Arkasında Narong gülümsüyordu. Başını hafifçe, saygı belirtircesine öne eğdi. Dili tutulmuştu Kanya’nın. Şaşkınlıkla *wai* selamını verdi. Akkarat, “Adamlarına dağılmalarını söyleyebilirsin, General,” dedi. “Yarın yepyeni bir başlangıç yapacağız.”

Kanya gene bir şey söyleyemeden bir *wai* selamı daha verdi, ardından adamlarına döndü. İlk emir girişimi boğazından bir hırıltı kılığına bürünerek çıktı. Yutkundu, çatlak bir sesle emri tekrarladı. Bir anlığına

yaptığı sahtekârlığı bildiklerini, emrine itaat etmeyeceklerini düşündü. Derken Beyaz Gömlekler tek vücut harekete geçtiler. Döndüler ve ışıldayan beyaz üniformalarıyla uygun adım yürüyüşe geçtiler.

Caydi yanlarındaydı. Kanya'ya gerçek bir generali selamlarmış gibi wai selamı verdi, döndü, uygun adım yürüyüşe katıldı.

Caydi'nin selamı Kanya'nın yüreğini her şeyden daha çok acıttı.

kırk sekiz

“Gidiyorlar. Bitti.”

Anderson kafasını yastığa bıraktı. “Kazandık öyleyse.”

Yanıt vermedi Emiko. Uzaktaki geçit alanını seyrediyordu hâlâ.

Sabah ışıkları pencereden içeri doluyordu. Anderson titriyordu. Buz kesmişti ve güneşin parıltısını minnetle karşılıyordu. Ter içindeydi. Emiko elini alnına koydu. Anderson elin serinliğine şaştı. Yüksek ateşten bulanan gözlerini Emiko’ya çevirdi. “Hok Seng gelmedi mi daha?”

Emiko hüzünle kafa salladı. “Adamların sadık değil.”

Anderson güldü. Dermansızca yorganını üzerinden atmaya çalıştı, başaramadı. Emiko yorganı çekti. “Öyle. Değiller.” Yüzünü yine güneşe çevirdi; sıcaklığına bulanmak istiyordu. “Bilmediğim bir şey değil ama.” Derman bulabilse, vücudu parçalanıp dökülüyormuş gibi gelmese daha fazla gülecekti.

“Daha su ister misin?” dedi Emiko.

Çekici gelmedi teklif. Susuzluk değildi derdi. Dün gece susuzluktu. Akkarat’ın emriyle doktor geldiğinde tüm okyanusu içebilecek denli susuzdu. Şimdi değildi.

Muayenende sonra doktor gözlerinde korkuyla geri çekilmiş, birilerini göndereceğini, Çevre Bakanlığı’na haber verileceğini, Beyaz Gömleklerin kara koruma büyüsü gibi bir şey yapmaya geleceklerini söylemişti. Sonra gözlerinin içine bakarak anlayıp anlamadığını sormuştu. Anderson yanıt vermeye çalışmış ama kupkuru gırtlağından ses çıkaramamıştı. Yates de gülmüş ve yerini almaya gelen AgriGen temsilciyle ilgili görüşlerini, yerine başka birinin geçirilmesinden hoşlanıp hoşlanmadığını sormuştu. Derken birden Emiko, elinde ıslak bezle belirivermişti; Anderson minnetle dolmuştu. Herhangi bir ilgiye, herhangi türden insani bir temasa muhtaçtı… Ve halinin gülünçlüğüne, düştüğü durumun iğneleyiciliğine zayıf, halsiz bir kahkahayla gülmüştü.

Şimdiyse bulanık gözleriyle Emiko’ya bakıyor, borçlarını ve ödemeye zaman bulup bulamayacağını düşünüyordu.

“Seni çıkartacağız buradan,” diye mırıldandı.

Bir titreme dalgası daha geldi. Gece boyu yanmış, derken sabaha karşı birden buz kesmişti. Kuzey Ortabatının dondurucu kışlarındaymış,

sundurmasında oturup karı seyrediyormuş gibi üşüyordu. Üşüyordu; susuzluk çekmiyordu ve kurma kızın parmakları yüzünde buz etkisi yaratıyordu.

Bir gayretle itti yüzündeki eli. “Hok Seng gelmedi mi daha?”

“Yanıyorsun.” Emiko’nun yüzünde yoğun endişe vardı.

“Gelmedi mi?” Gelmesi, burada, yanında olması son derece önemliydi. Nedenini hatırlamıyordu gerçi. Ama önemliydi.

“Geleceğini zannetmiyorum,” dedi Emiko. “İstediği bütün yazıları aldı senden. Talimatları… Şimdiden seninkilerle… Yani temsilciyle birlikte. Boudry adlı kadınla…”

Balkonda bir Chesire belirdi. Hafifçe mırlayarak içeri süzüldü. Emiko önce fark etmemiş göründü fakat çok geçmeden canciğer kuzu sarması oluverdiler. Aynı kusurlu tanrıların ürettiği, birbirini anlayan yaratıklardı ikisi…

Anderson kedinin yatak odasını boydan boya geçip kapıdan çıkışını seyretti. Mecal bulabilse kaptığı herhangi bir şeyi fırlatırdı hayvana. Ama çok geçti artık. Kediden yakınamayacak denli bitkindi. Bakışlarını tavana, biteviye dönen pervaneye çevirdi.

Kızgınlığını istiyordu ya, o bile terk etmişti Anderson’ı. Başta, hastalığı ortaya çıkıp Hok Seng ile küçük kız ürkerek geri çekildiklerinde, saçmaladıklarını düşünmüştü. Hiçbir taşıyıcıyla temas etmediği kanısındaydı ya, bakışlarındaki dehşeti, kesinliği fark edince anlamıştı.

“Fabrika mı?” diye mırıldanmıştı ve Hok Seng eliyle yüzünü kapatarak evetlemiş, “Arıtma bölümünden ya da alg banyolarından,” demişti.

Anderson o anda öfkelenmek istemişti ama hastalık çoktan gücünü tüketmeye girişmişti. Tek becerebildiği çabucak sönüveren, boş bir kızgınlık patlamasıydı. “Kurtulan var mı?”

“Bir kişi,” diye fısıldamıştı Mai adlı kız.

Anderson kafasını sallarken diğerleri usulca sıvışmışlardı. Hok Seng… Hep sırla dolu… Hep fırsat kollayan… Hep plan yapan… Hep bekleyen…

“Geliyor mu?” Çok zor çıkıyordu kelimeler.

“Gelmeyecek,” diye fısıldadı Emiko.

“Sen buradasın ama.”

“Yeni İnsanım ben. Hastalığın korkutmuyor beni. Gelmeyecek o adam. Carlyle dediğin de.”

“En azından sana bulaşmıyorlar. Sözlerinin bu kısmına sadıklar.”

Emiko, “Belki,” dedi ya, pek inanır görünmüyordu.

Haklı mıydı acaba? Diğer pek çok şeydeki gibi Hok Seng konusunda da yanılmış mıydı Anderson? Bu ülkeyle ilgili her şeyi mi yanlış anlamıştı yoksa? Korkusunu bastırmaya çalıştı. “Tutacaktır sözünü… İşadamı sonuçta…”

Yanıt vermedi Emiko. Chesire kedisi yatağın üstüne zıpladı. Emiko eliyle kovaladı ya, ısrarla tekrar geldi. Anderson’ın temsil ettiği çürük et vaadini hissetmişti anlaşılan.

Elini kaldırmaya çalıştı Anderson. “Boş ver,” dedi. “Bırak gelsin.”

kırk dokuz

AgriGen çalışanları rıhtımlardan çıkıyorlardı. Kanya ve adamları hazır olda bekliyorlardı. İblislerin tören kıtası… *Farangların* hepsi durup güneşe gözlerini kısarak bakıyor, ilk defa geldikleri toprakları sindiriyorlardı. Sokaklarda dolaşan genç kızları işaret edip yüksek sesle konuşuyor, kaba kahkahalar atıyorlardı. Görgüsüz bir ırk… Aşırı özgüven…

"Pek memnun görünüyorlar," diye mırıldandı Pay.

Düşüncelerinin dillenişiyle irkilen Kanya yanıt vermedi. Akkarat'ın bu yeni yaratıkları karşılayışını seyretmekle yetinecekti. Grubun başında Elizabeth Boudry adlı sarışın bir kadın yürüyordu. Baştan aşağı tam bir AgriGen tipiydi. Tıpkı diğer AgriGen elemanları gibi, kırmızı buğday arması parıldayan upuzun, siyah bir cüppe giymişti. Nefret uyandırıcı üniformaları içinde bu insanları görmenin tek teselli verici yanı, tropik güneş altında haşlanıyor olmaları gerektiğini bilmekti. Yüzleri terden pırıl pırıldı.

Akkarat, Kanya'ya dönerek, "Tohum bankasına bunlar gidecek," dedi.

"Kararınızdan emin misiniz?"

Omuz silkti Akkarat. "Sadece numune istiyorlar. Gen-kırma işlemleri için genetik çeşitlilik peşindeler. Krallık da faydalanacak."

Kanya kalori iblisleri diye bilinen ve Krung Thep sokaklarına, İlahi varlıklar Kenti'nin sokaklarına mağrur adımlar atacak bu insanları süzmeye koyuldu. AgriGen logolu kasalar gemilerden indiriliyor, megodontlara yükleniyordu.

Akkarat, düşüncelerini sezmişçesine, "Duvarların ardına saklanıp halkımızın yaşamayı sürdürmesini umduğumuz zamanlar geride kaldı," dedi. "Bu dış dünyaya karışmamız gerekiyor artık."

"Ama tohum bankası," dedi Kanya fısıltıyla itiraz ederek, "Kral Rama'nın mirasıydı."

Akkarat sert bir baş onayı verdi. "Sadece numune alacaklar. Dert etme sen." Döndü, bir başka *farangla* yabancı usulü el sıkıştı. Karantina adasının diliyle bir şeyler konuştular ve adamı yolladı.

Tekrar Kanya'ya bakarak, "Richard Carlyle," dedi Akkarat. "Nihayet pompalarımızı alabileceğiz. Öğleden sonra bir zeplin yolluyor. Şansımız yaver giderse yağmur mevsiminden önce hallederiz." Birden bakışları

sertleşti. “Anlıyor musun bunları? Ne yaptığımı anlıyor musun? Krallıktan azıcık yitirmek, hepsini yitirmekten iyidir… Savaşacak zaman başka, pazarlık edecek başka… Tümüyle dışa kapanırsak yaşayamayız. Tarih bize dış dünyaya katılmamız gerektiğini söylüyor.”

Kaya yanıt vermeden başıyla evetledi.

Caydi omzunun dibinden kafasını uzatarak, “En azından Gi Bu Sen’i ele geçiremediler,” dedi.

“Tohum bankasındansa onu vermeyi yeğlerdim.”

“Öyle ama bence adamı bulamamaları fena sinirlerini bozuyordu bence.” Boudry adlı kadını işaret etti. “Fena öfkelendi. Hatta epey bağırdı. Kendini kaybetti. El-kol sallayarak bağırıp çağırdı.”

Kanya yüzünü ekşiterek, “Akkarat da kızdı,” dedi. “Bütün gün tepemde dikilip ihtiyarın kaçmasına nasıl izin verdiğimi sorup durdu.”

“Akıllı adam.”

“Kim? Akkarat mı?”

“Doktor.”

Kanya sohbete devam edecekken Boudry ile tohum bilimcilerinin geldiğini fark etti. Yanlarında yaşlı bir sarı kartlı Çinli vardı. Kadının yanında durdu, Kanya’yı başıyla selamladı. “*Kun* Elizabeth Boudry için çeviri yapacağım,” dedi.

Kanya karşısında dikilenleri süzerken kibarca gülümsedi. Varılan yer buydu işte. Sarı kartlılar ve *faranglar*…

“Her şey değişiyor,” diyerek iç çekti Caydi. “Bunu unutmaman yararına… Geçmişe tutunmak, gelecekten endişe duymak…” Dudak büktü. “Hepsi çile.”

Faranglar bekliyordu. Sabırsızdılar. Önlerine düştü, savaştan harap sokaklarda yürümeye koyuldular. Uzaklarda bir yerlerde bir tank havaya uçtu. Direnişçi öğrenci hücrelerinden biri işbaşındaydı herhalde. Kontrolü dışındaki insanlar… Kendininkinden farklı şeref anlayışlarına sarılan insanlar… Eliyle yeni astlarından ikisini çağırdı. Malivalaya ve Yutakon… Adarlını doğru hatırladığına emin değildi.

“General,” diye başlayacaktı biri, Kanya kaşlarını çattı. “Ne dedim size ben? General falan yok. Saçmalık yeter. Başkomiserim ben. Başkomiserlik Caydi’ye yettiyse, kendimi daha üste koyacak değilim.”

Malivalaya özür dileyen bir *wai* selamı verdi. Kanya farangları kömür dizelli arabaya bindirdi ve sokakları aşmaya başladılar. Hayatında böyle bir lüks tatmamıştı Kanya. Ama Akkarat’ın aniden ortaya döktüğü refah

karşısında çığlığı basmamaya kararlıydı. Araba hızla Kent Sütunu'na ilerliyordu.

On beş dakika sonra yakıcı güneş altında arabadan indiler. Keşişler yetkesini tanıyan selamlarını vererek önünde eğildiler. İçinde bulantıyla yanıtladı selamları Kanya. Kral XII. Rama, Çevre Bakanlığı'nı keşişlerden bile üstün tutmuştu.

Keşişler kapıları açarak Kanya ve beraberindekileri içeri, tapınağın serin derinliklerine aldılar. Hava geçirmeyen kapıların açılmasıyla basınçlı serin ve nemli hava dışarı aktı. Serinliğin artışı karşısında kendini sarmalamamak için zor duruyordu Kanya. Başka mahzen kapıları açıldı, kömür yakan sistemlerle aydınlatılan, üçlü güvenliğe sahip koridorlar ortaya çıktı.

Safran cüppeli keşişiler temastan kaçınarak uzak duruyorlardı. Kanya arkasına dönerek Boudry adlı kadına baktı. "Keşişlerle temas etmeyin," dedi. "Kadınlara dokunmama yeminleri var."

Sarı kartlı ihtiyar söylenenleri ciyaklamalı farang diline çevirdi. Küçümseyici gülüşlerini duymazdan geldi. Tohum bankasının derinliklerine doğru yürürken Boudry ile beraberindeki biliminsanları heyecanla aralarında konuşuyorlardı. Sarı kartlı çevirmen tuhaf nidalarını aktarma zahmetine girmiyordu ama Kanya konuşulanları tahmin edebiliyordu.

Mahzenlerden, kataloglama birimlerinden geçerken hep sadakatin doğasını, kelleyi kaptırmaktansa bir kolu veya bacağı feda etme fikrini düşündü. Başka ülkeler çökerken Krallığın ayakta kalmasının nedeni, Tayland usulü duruma göre davranabilme becerisiydi.

Kanya arkasına, *faranglara* göz attı. Muhteris donuk gözleri rafları, her biri saldırılarına karşı potansiyel savunma imkânı sunan binlerce vakum-mühürlü tohum mahfazasını tarıyordu. Krallığın gerçek hazinesi, savaş ganimeti misali önlerine serilmişti.

Burmalılar Attyuhaya'ya saldırdıklarında kent direniş göstermeden düşmüştü. Aynısı bir kez daha yaşanıyordu. Fra Süb gibi çevre azizlerinin onca çabasından, Kip gibilerinin Gi Bu Sen gibilerine satılmalarından, onca mücadeleden, savaştan, döküle kandan, çekilen acıdan sonra gelinen nokta buydu işte. Tacı hiç önemsemeyen bakanların ihanetine bir kez daha uğrayan ülkenin yüreğinde muzaffer dikiliyordu *faranglar*…

"O kadar takma," diye fısıldadı Caydi. "Sonuçta hepimiz hatalarımızla yüzleşmek ve barışmak durumunda kalıyoruz, Kanya."

"Çok üzgünüm… Her şey için."

“Ben seni çoktan affettim. Hepimizin efendileri ve sadakat duydukları var. Seni bana gelmeden önce Akkarat’a götüren karmaydı.”

“Bu hale gelineceğini hiç düşünemedim.”

“Kayıp büyük,” dedi Caydi. Ardından omuz silkti. “Ama gene de böyle kalması gerekmiyor.”

Kanya dönüp tekrar *faranglara* baktı. Biliminsanlarından biri bakışını gördü, kadına bir şeyler söyledi. Ciddi miydi söyledikleri, alaycı mıydı, kestiremedi Kanya. Buğdaylı armaları arsızca parıldıyordu.

Caydi tek kaşını kaldırarak, “Majesteleri Kraliçe hâlâ duruyor, değil mi?” dedi.

“E, neye yarayacak peki bunu bilmek?”

“Her şey yitirildiğinde bile savaşmaya devam edip Burmalıları bir süre daha oyalamayı başaran bir Bang Rajan köylüsü mü yoksa korkudan ödleri patlayarak Ayutthaya’yı düşmana teslim eden saraylılardan olarak mı hatırlanmayı yeğlersin?”

“Ego meselesi bunlar,” dedi Kanya.

“Belki… Ama sana doğrusunu söyleyeceğim: Ayutthaya’nın tarihimizde hiçbir önemi yok. Tayland, Ayutthaya’nın düşüşünden sonra da hayatta kalmadı mı? Burmalılardan sonra bile hayatta kalmadık mı? Kmerlerden? Fransızlardan? Japonlardan? Amerikalılardan? Çinlilerden sonra? Kalori şirketlerinden sonra? Bu ülkeyi ayakta tutan kentler değil, halkıdır, Kanya. Çakri’nin bize verdiği adları sürdürenler halkımızdır. Halkımız, her şeyimizdir bizim, Kanya. Ve bizi yaşatan, bizi besleyen de bu tohum bankasıdır…”

“Ama Majesteleri her daim kentimizi savunmamız—”

“Kral Rama, Krung Thep’i zerre önemsemiyordu Kanya. Önemsediği bizdik ve bize, kendimizi korumamız için bir simge armağan etti, hepsi o. Ama önem taşıyan şey kent değil. Halk. Halkı köleleşmiş bir kentin neye faydası var, söylesene?”

Kanya’nın solukları hızlandı. Serin hava ciğerlerini kırbaçlıyordu. Boudry denen kadın bir şeyler söyledi, diğerleri tuhaf dillerinde çığlıklar attılar.

Kanya, Pay’a baktı.

“Ne yapıyorsam aynını yap.”

İlerledi, yay tabancasını hızla çekti, *farang* kadının alnına dayadı ve tetiğe asıldı.

kapanış

Tahrip edilen setlerle sabotaj kurbanı pompaların İlahi Varlıklar Kenti'ni batırmaları altı gün sürmüştü. Emiko, çağlayarak gelen suları Bangkok'un en şahane gökdeleninin balkonundan seyretmişti. Anderson-samadan geriye sadece boş bir kabuk kalmıştı. Emiko son anına dek ağzına ıslak bezle su sıkmış, Anderson sonunda sadece kendi gördüğü ruhlara özürlerini fısıldayarak can vermeden önce bezi bir bebek gibi emmişti.

Patlamaları ilk duyduğunda neler döndüğünü kavrayamamış ama kenti çevreleyen setlerden yükselen on iki kara duman sütununu gördükten sonra Kral XII: Rama'nın pompalarının yok edildiğini ve kentin bir kez daha kuşatma altına girdiğini kavramıştı.

Üç gün boyunca kenti kurtarma çabalarını izlemişti. Ardından muson yağmurları başlayınca okyanusu engelleme çabalarından vazgeçilmişti. Yağmurla birlikte tozu ve döküntüleri önüne katan seller de gelmiş, sular yükseldikçe yükselmişti. İnsanlar eşyalarını kafaları üzerinde taşıyarak evlerini terk etmişlerdi. Kent yavaşça suya boğulmuş, ikinci kat pencerelerine dek yükselen kocaman bir göle dönüşüvermişti.

Altıncı gün Majesteleri Çocuk Kraliçe ilahi kentin terk edileceğini duyurdu. Somdet Çaopraya yoktu artık. Sadece Kraliçe vardı. İnsanlar kraliçelerine koştular.

Daha birkaç gün önce nefret edilen, aşağılanan Beyaz Gömlekler her yerdeydiler. İnsanları yönlendiriyor, yardımlarına koşuyorlardı. Başlarında ruhların ele geçirdiği söylenen ve hiç gülmeyen bir kadın vardı. Yeni Kaplan diyorlardı ona.

Emiko, genç bir Beyaz gömlek binaya dalıp insanlara yardım ve yiyecek getirdiğinde saklanmak zorunda kaldı. Kent ölüyordu ama Çevre Bakanlığı ayağa kalkmıştı.

Kent yavaşça boşaldı. Curyan satıcılarının bağırtılarıyla çekçek bisikletlerinin zillerinin yerini deniz suyunun çırpıntısıyla Chesire kedilerinin miyavlamaları aldı. Emiko kendinden başka canlı kalmadığından kuşkulanıyordu artık. Kurduğu radyoyu dinlediğinde başkentin, deniz seviyesinin üzerinde bulunan kuzeydeki Ayutthaya'ya taşındığını öğrendi. Ayrıca Akkarat'ın kafasını kazıtıp kenti koruma

görevindeki başarısızlığını ödemek üzere keşişliğe başladığını da duydu. Ama hepsi, çok, çok uzağındaydı Emiko'nun.

Yağmur mevsimi Emiko'nun yaşantısını katlanılır kılıyordu. Sele boğulmuş kentte kalmak, milyonların atıklarıyla dolu olsa bile sonuçta her daim suya yakın olmak demekti. Emiko ufak bir sandal buldu ve ıssız kentte dolaşmaya başladı. Artık her gün yağmur yağıyor, Emiko kendini serinliğine bırakıyordu.

Sağda solda kalanları toplayıp avlanarak yaşamaya başladı. Chesire kedilerini yiyor, elleriyle balık yakalıyordu. Hızına diyecek yoktu; canı çektiğinde elini suya mızrak gibi daldırıveriyordu. Doğru dürüst besleniyor, çevresinde su varken içinde yanan ateşten korkmadan, rahatça uyuyabiliyordu. Hayallerindeki Yeni İnsanlar köyünde değildi belki ama gene de uygun bir ortamdaydı artık.

Çao Fraya'nın denize döküldüğü büyük deltadan bir zamanlar çalıştığı Mişimoto fabrikasını araştırmaya gitti. Fabrika harabeye dönmüştü ya, kendi geçmişinden kalıntılar, yırtık kaligrafiler, resimler, kırık çanaklar bulup topladı. Dairesini süsleyecekti.

Günler akıp geçti. Sudan dünyasına ve toplayıcılıkla beslenmeye iyiden iyiye alıştı. Hatta öyle alıştı ki bir ikinci kat balkonunun demirlerine çıkıp üsttekine çamaşır astığı sırada çıkıp gelen *gaijinle* hanım arkadaşını görünce az daha şaşkınlıktan bayılacaktı.

"Kim var orada?" dedi bir ses.

Emiko ürkerek geri çekildi; az daha dengesini kaybedip suya yuvarlanacakken toparlandı. Atladı ve sular içindeki boş dairenin güvenliğine sığındı.

Gaijinin kayığı balkon demirlerine çarparak durdu. "*Savatdi krap*?" diye bağırdı aynı ses. "Kimse var mı orada?"

Teni lekeler içinde, parlak gözlerinden zekâ fışkıran bir ihtiyardı bu. Yanındaki kız esmer, ince yapılı ve yumuşak bakışlıydı. Korkuluğa yaslanıp kafalarını uzatarak loş daireye bakıyorlardı şimdi. "Kaçma ufaklık," diye seslendi ihtiyar. "Zarar vermeyiz sana. Ben yürüyemiyorum bile. Kip ise son derece naziktir."

Emiko yanıt vermeden bekledi. Israrcıydılar ama. İçeri bakmaya devam ediyorlardı.

"Lütfen?" diye seslendi kız.

Emiko, aklı aksini söylemesine rağmen sindiği yerden çıktı, bilek hizasındaki suda yavaşça ilerledi. Birisiyle konuşmayalı çok zaman

geçmişti.

“Hiçi-kiçi,” dedi kız şaşkınlıkla.

Yaşlı *gaijin* gülümsedi. “Yeni İnsan diyorlar kendilerine.” Gözlerinde hiçbir yargı, hiçbir hor görme belirtisi yoktu. Birden kayığın içine elini daldırdı. İki ölü Chesire vardı elinde. “Bizimle yer miydin acaba küçükhanım?”

Emiko balkon demirini işaret etti. O günkü avını yakaladıktan sonra demire bağlayıp suya bırakmıştı. “Yardımınıza muhtaç değilim.”

İhtiyar adam ipe bağlı balıklara, ardından saygıyla Emiko’ya baktı. “Öyle görünüyor. Yani bildiğim tasarımdansan yoktur.” Eliyle yaklaşmasını işaret etti. “Buralarda mı yaşıyorsun?”

Emiko parmağıyla üst katları işaret etti.

“Hoşmuş. Belki bu akşam yemeğini birlikte yeriz. Chesire sevmesen bile bizler birkaç parça balığa hayır demeyiz.”

Emiko omuz silkti. Yalnızdı ve adamla kız zararsız görünüyorlardı. Akşam çökerken dairesinin balkonunda mobilya parçalarından ateş yaktılar ve balıkları kızarttılar. Bulutların aralarından yıldızlar baş gösteriyorlardı. Yemek bitince yaşlı gaijin, kızın yardımıyla ateşe doğru yaklaştı.

“Söyle bakalım, bir kurmanın ne işi var burada?”

“Bırakıldım…”

“Geride… Eh, biz de.” İhtiyar, arkadaşına bakarak gülümsedi. “Ama galiba tatilimiz yakında bitecek. Görünüşe göre kalori paktları ve genetik savaş yıllarına geri dönüyoruz. Haliyle Beyaz Gömleklerin benden yine faydalanmak isteyecekleri kanaatindeyim.” Kendi cümlesine güldü yaşlı doktor.

“Gen-kırıcı mısınız siz?” dedi Emiko.

“Daha ötesi olduğumu umuyorum.”

“Dediniz ki…” Durdu. “Platformumu bildiğinizi söylediniz.”

Gibbons gülümsedi. Elini uzattı, kızın bacağında gezdirdi. Emiko birden kızın sadece kız değil, aynı zamanda erkek olduğunu fark etti. Kip, düşüncelerini okurmuşçasına gülümsedi.

“Türün hakkında çok şey okudum,” dedi Gibbons. “Genetik yapın… Eğitimin.” Durdu ve aniden, “Kalk!” diye bağırdı.

Emiko daha nedir anlayamadan ayakta buldu kendini. Korkuyla ve itaat dürtüsüyle titriyordu.

Gibbons kafa sallayarak, “Size yaptıkları şey feci sahiden,” dedi.

Emiko birden öfkeyle kızardı. “Beni güçlü de yaptılar ama! Canınızı yakabilirim!”

“Evet, doğru. Hep kestirmelere dalmışlar. Eğitimin maskeliyor ama kestirmeler içinde… İtaatin… Onu nereden aldıklarını bilmiyorum. Belki bir labrador kullanmışlardır…” Durdu, dudak büktü. “Gene de hemen diğer her yönden insanlardan üstünsün. Daha hızlı, daha akıllı… Gözlerin çok daha güçlü. Kulakların da… İtaatkârsın, evet. Ama benim gibi hastalıklara yakalanmıyorsun.” Çürümüş, incecik bacaklarını gösterdi. “Şanslısın.”

Emiko birden bakışlarını adama dikti. “Siz beni yapan biliminsanlarındansınız.”

“Eh. Bizzat değilim ama onlar gibiyim.” Hafifçe gülümsedi. “Megodontların ve TotalBesin buğdayının sırlarını nasıl biliyorsam seninkileri de öyle biliyorum.” Başıyla ölü Chesire kedilerini işaret etti. “Şu kedilerle ilgili ne varsa hepsini biliyorum. Umursasaydım içlerine kamuflajlarını elerlinden alacak ve birkaç nesil sonunda eski hallerine dönmelerini sağlayacak bir genetik bomba bile yerleştirebilirdim.”

“Yapar mıydınız?”

Gibbons güldü. “Bu hallerini daha çok seviyorum.”

“Nefret ediyorum sizin gibilerden.”

“Seni benim gibi biri yaptı diye mi?” Yine güldü. “Benle tanıştığına sevinmemene şaşıyorum. Herhangi bir insanın Tanrı’ya en fazla yaklaşabileceği durumdasın şu anda. E, yok mu Tanrına soruların?”

Emiko kaşlarını çattı. “Tanrım olsaydınız,” dedi, başıyla kedileri işaret etti, “Yeni İnsanları önce yapardınız.”

Yaşlı *gaijin* gene güldü. “Heyecanlı olurdu öylesi sahiden.”

“Yenerdik sizi o zaman. Chesire kedilerinin yaptığı gibi.”

“Hâlâ yenebilirsiniz…” Omuz silkti. “Sibiskoz ya da habbe pası korkunuz yok nasılsa.”

Emiko kafasını sallayarak, “Hayır,” dedi. “Üreyemiyoruz. Size bağlıyız.” Elini, kimliğini açığa vuran kesik hareketlerle kaldırdı. “Damgalıyım ben. Hepimiz, her zaman damgalıyız. On-Kollular ya da megodontlar gibi, ne olduğumuz her zaman belli.”

Gibbons önemsiz der gibi elini salladı. “Kurmaların hareketleri olmazsa olmaz özellikler arasında değil. Yapınızdan çıkarılmaması için herhangi bir neden yok. Kısırlıksa…” Dudak büktü. “Sınırlamalar ortadan kaldırılabilir. Güvenlik önlemlerinin varlık nedenleri geçmişten alınan derslerdir. Özünde hiçbiri şart değildir. Hatta bazıları sizin yaratılmanızı

güçleştirir. Sizle ilgili, illa böyle olmalı denebilecek, kaçınılmaz hiçbir şey yok.” Gülümsedi. “Belki bir gün tüm insanlar Yeni insan olur ve geçmişinize, bize, bizim bugün Neandertallere baktığımız gibi bakarsınız.”

Sustu Emiko. Ateş çıtırdayarak yanmaya devam etti. Neden sonra, “Nasıl yapabileceğinizi biliyor musunuz?” dedi. “Beni Chesire kedileri gibi doğurgan kılabilir misiniz?”

İhtiyar doktor, hanımoğlanıyla bakıştı.

“Yapabilir misiniz?”

İç çekti Gibbons. “Seni sen yapan mekaniği değiştirmem mümkün değil,” dedi. “Yumurtalıkların yok bir kere. Tenine eklenen gözeneklerden daha doğurgan kılınman imkânsız.”

Omuzları düşüverdi Emiko’nun.

İhtiyar bir daha güldü. “Asma suratını hemen! Zaten hayatımda genetik malzeme diye kadın yumurtasına hayranlık duymadım fazla…” Durdu, gülümsedi. “Saçından bir tutam işimi görmeye yeter… Seni değiştiremem ama çocukların, fiziksel anlamda değil, genetik anlamda çocukların doğurgan yapılabilir, doğanın parçası kılınabilirler.”

Kalbi gümbürdemeye başladı Emiko’nun. “Yapabilir misiniz? Sahiden mi?”

“Ah, elbette. Senin için…” Bakışları ufka döndü. Çok hafif bir gülümseme yayıldı dudaklarına. “Senin için yaparım... Hem de çok daha fazlasını yaparım.”

[1]) Endonezya, Tayland, Brezilya ve Orta Amerika ülkelerinde yetiştirilen, mor renkli kalınca bir kabuğu ve mandalinayı andıran dilimli beyaz iç eti bulunan, “Meyvelerin Prensi” adıyla bilinen, C, B1, B2 vitaminleri, kalsiyum, fosfor, demir ve karbonhidrat içeren, mineral ve protein deposu bir meyve. (ç.n.)

[2]) Malezya kökenli, Endonezya ve Hindistan’da da yetiştirilen, hafif uyuşturucu özelliğine sahip cevizimsi meyvesinin aşırı tüketiminin ağız kanserine yol açtığı iddia edilen bir bitki. (ç.n.)

[3]) Soi: Ara Sokak (Tayland). (ç.n.)

[4]) Pis kokan dikenli kabuğuna karşın içinin lezzeti nedeniyle “Meyvelerin Kralı” adıyla bilinen, özellikle Singapur’da çok tutulan tropik meyve. (ç.n.)

[5]) Taylandlı kadınların giydiği, uzun etekli tunik. (ç.n.)

[6]) Vaiz Sylvester Graham (1794-1851): Amerikalı diyet reformcusu ve vejetaryenlik savunucusu papaz.

[7]) Assisili Aziz Francis (1181-1226) Fransisken tarikatının kurucusu, çevreciliği ve dünya nimetlerine sırt çevirerek sade ve yoksul yaşamı savunmasıyla ünlü, hayvanların koruyucusu kabul edilen İtalyan din adamı. (ç.n.)

[8]) Bugün itibarıyla Tayland, tarihi boyunca Avrupa ülkelerinin sömürgesi olmamış tek Güneydoğu Asya ülkesidir. Bu nedenle Taylandlılar ülkelerine “özgür insanlar diyarı” adını verirler. (ç.n.)

[9]) Günümüzden 530 milyon yıl önce, Kambriyen dönemde yaşamış, fosilleri Rusya, Amerika, Kanada, Çin ve Almanya’da bulunmuş bir deniz canlısı. (ç.n.)

[10]) Bangkok’u diğer kentlere bağlayan ana yol. (ç.n.)

[11]) Tütün patlıcangillerdendir. (ç.n.)

[12]) Tayland’da Batılıları kast etmekte kullanılan terim. (ç.n.)

[13]) Bangkok'un Tayland dilindeki, "melekler kenti" anlamına gelen kısa adı. Bangkok'un tam adı *Krung Thep Mahanakhon Amon Rattanakosin Mahinthara Yuthaya Mahadilok Phop Noppharat Ratchathani Burirom Udomratchaniwet Mahasathan Amon Phiman Awatan Sathit Sakkathattiya Witsanukam Prasit*'tir. (ç.n.)

[14]) Tayland’ın ulusal sporu sayılan ve ülkemizde “Tayland Boksu” adıyla tanınan bir dövüş sporu. (ç.n.)

[15]) Fil sürücüsü. (ç.n.)

[16]) Tayland dilinde “baron” mevkiine eşdeğer, tonlamaya göre “beyefendi” veya “efendim” anlamında kullanılan soyluluk unvanı. (ç.n.)

[17]) Tayland’da kraliyet dışında kalanlara verilen, Batı’daki “Dük”e yakın sayılabilecek, en yüksek ikinci unvan. (ç.n.)

[18]) Anavatanı Filipinler olan, kurutulup toz haline getirilerek veya taze halde çay, çorba ve soslarda kullanılan, limon tadına sahip ot. (ç.n.)

[19]) Tayland’ın para birimi. (ç.n.)

[1]) Mandarin Çincesinde “yabancı şeytan/iblis” veya “batı okyanusu şeytanı/iblisi” anlamları taşıyan, Batılılara atfen kullanılan aşağılayıcı terim. (ç.n.)

[2]) Doğu Asya Budizm’inde şefkat ve merhametle ilintilendirilen aydınlanmış varlık. (ç.n.)

[3]) Efendi, beyefendi, bay, usta anlamlarında kullanılan Çince sözcük. (ç.n.)

[4]) Yaklaşık 600 grama eşit ağırlık birimi. (ç.n.)

[1]) Çift borulu, cenazelerde kullanılan bir obua türü. (ç.n.)

[2]) Japoncada “Japon olmayan kimse” anlamında kullanılan sözcük. (ç.n.)

[3]) Japoncada kullanılan saygı sözcüğü “san” dilimizdeki “Beyefendi” veya “Hanımefendi”ye yakındır. Sama ise san’ın bir üst derecesidir ve kişinin kendisinden çok daha üst bir makam, konum veya rütbedeki bir başka kişiye kullandığı saygı sözcüğüdür. (ç.n.)

[4]) Tayland dilinde iyi yürek. (ç.n.)

[5]) Geleneksel Japon halk tiyatrosu. (ç.n.)

[1]) Bir kişi ya da şirketin bir malı üreticisiyle bağlantısız olarak bir ülkede ucuza alıp başka ülkede pahalıya satması. Karaborsa ile benzerlikler göstermesine rağmen her zaman yasadışı değildir. (ç.n.)

[2]) Su kanalı. Bangkok'a bu kanallar yüzünden "Doğu'nun Venedik'i" de denir. (ç.n.)

[3]) 1350–1567 arasında hüküm sürmüş ve yabancılara ticaret serbestîsi tanıyarak zenginleştikten sonra çökmüş Siyam krallığının Çao Praya Nehri vadisinde kurulu ve bugün aynı adı taşıyan eyaletin başkenti. (ç.n.)

[1]) Gangster. (ç.n.)

[2]) Bangkok’un ortasından geçen nehir. (ç.n.)

[1]) (1949-1990) Taylandlı doğa ve çevre koruyucusu. adına kurulmuş vakıf mücadelesini sürdürmektedir. (ç.n.)

[2]) Bangkok’un batısında, Çao Fraya Nehri’nin karşı kıyısında bulunan ve Ayutthaya’nın Burmalıların eline geçişinden sonra 1767–1782 yılları arasında Kral Taksin döneminde Tayland’ın başkentliğini yapmış yerleşim bölgesi. (ç.n.)

[3]) Budistlerin dua ettiği, türbe benzeri yapı. (ç.n.)

[4]) Tayland’ın kuzeybatı bölgesi. (ç.n.)

[5]) Soğuk, mesafeli. (ç.n.)

[1]) Çin’in güneyinde yetişen, “kral meyvesi” adı verilmiş ve tarihte bir dönem vergi olarak toplanmış tropik meyve. (ç.n.)

[2]) Malezya’ya özgü, kırmızı meyveli tropik bir ağaç. (ç.n.)

[1]) Aydınlanmış (bodi) ve var oluş (satva) kelimelerinden oluşan ve aydınlanmış kişileri, bilgeleri veya aydınlanma kahramanlarını tanımlamada kullanılan kavram. (ç.n.)

[1]) Hinduizm ve Budizm’de yılan biçimindeki ilahi varlıklar. (ç.n.)

[1]) Mandarin Çincesinde “kahrolası” vb. bir anlam taşıyan küfür. (ç.n.)

[1]) Tembel, işini yapmayan, kaytaran. (ç.n.)

[1]) Sanskritçe “uyanmış” anlamına gelen ancak genel kabulde “aydınlanma” olarak çevrilen kavram. Budizm’de Buda’nın (aydınlanmış kişi) sahip olduğu eşyanın tabiatı (darma), bilgisi veya buna erişmiş kişi anlamında kullanılır. (ç.n.)

[1]) Budizm’de acıları sonlandırdığı kabul edilen ve bizzat Buda’ya atfedilen Dört Asil Hakikat öğretisinin dördüncüsü. (ç.n.)

[1]) Geleneksel Japon evlerindeki yer döşemeleri. Geleneksel olarak pirinç saplarından yapılmakla birlikte günümüzde sıkıştırılmış talaştan da üretilmektedir. (ç.n.)

[2]) Sulandırılmış siyah mürekkep ve fırçayla yapılan geleneksel Japon resimleri. (ç.n.)

[3]) Bumibol Adulyadej (1946 —) Bugünkü Tayland kralı. Kral IX. Rama adıyla bilinmektedir. (ç.n.)

[4]) Tonburi’de bulunan ve Tayland’ın en ünlü Budist tapınaklarından sayılan yapı. (ç.n.)